

YAKTIĞIMIZ GERÇEKLER

BENİM OYUNUM.
BENİM KURALLARIM.
BENİM MASKEM.

MONTY JAY

Ponderosa Springs'in derinlerinde,
ortaya çıkmasını asla istemediğimiz sırlar saklıydı.

En güvendiklerimiz ellerini kana bulamış,
çürümüş niyetler sonunda yüzünü göstermişti.

Artık gerçekler ortaya çıkmıştı ve herkesin
gözlerinin önünde yanmayı bekliyordu.

Beni şeytana dönüştüren bu kasabanın, gözlerimin önünde
çürümesine hazırdım. Ancak görünüşe göre burada
hiçbir hayalet gömülü kalmıyordu.

Kasabanın gözdesi, cevapsız sorular ve acı anılarla
birlikte Hollow Heights'a geri dönmüştü. İnsanlığımdan
kalan son parçayı da yakıp kül eden bir hataydı. Benim
küçük kirli sırrım, kız kardeşinin şüpheli ölümünün
ardındaki cevapları bulmak için gelmişti.

Fakat yolunu kaybetmiş, masum kız tavırları oynadığı
bir rolden ibaretti. Hepsi şovunun bir parçasıydı.

Onun aslında kim olduğunu biliyordum.
En başından beri biliyordum.

Sahtekar. Manipulatör. Yalancı.

Uğruna birçok fedakârlık yaptığımız intikam planımızı
mahvetmesine asla izin vermeyecektim.

*Senin oyununu bir kez oynadık, Sage.
Şimdi sıra benimkinde. Ancak bu kez...
yanmadan kurtulamayacaksın.*

YETİSKİN OKURLAR İÇİNDİR!

YAKTIĞIMIZ GERÇEKLER

Özgün Adı: The Truths We Burn

Monty Jay

Çeviren : Barış Sever
Yayın Koordinatörü : Derya Sevim
Editör : Elif Çınar
Düzeltili : Kemal Tokgöz
Son Okuma : Öznur İter
Sayfa Tasarım : Sidem Zelaya Edin
Kapak Tasarım : Aslıhan Kopuz
Kapak Uygulama : Ali Özer

Türü : Yetişkin - Romantik
Kitap No : 2804

1. Baskı: Ekim 2025

ISBN: 978-625-366-244-8

Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © 2021 by Monty Jay

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Weaver Literary Agency aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayın Grubu

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13

Fax: 0212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt:

Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah.*Yılanlı Ayazma Sok. No: 8C

Zeytinburnu / İstanbul

Sertifika No: 43087

HOLLOW ERKEKLERİ SERİSİ-2

YAKTIĞIMIZ GERÇEKLER

MONTY JAY

Düzenleme

Ny.ozlem

Çeviren: Barış Sever

İÇERİK UYARISI

Okurların olay örgüsünün keyfini çıkarmaları için körlemesine gitmelerini seviyorum ancak bu kitabın karanlık romantik türünde olduğunu önceden belirtmem gerektiğini hissettim. Bu kitap cinsel saldırı, çocuk istismarı, insan ticareti, şiddet tasviri, kendine zarar verme, intihar düşüncesi/intihara teşebbüs, detaylı cinsel sahneler, kan ve vahşet, işkence ve din gibi bazılarımızın tetikleyici bulabileceği hassas konular içermektedir. Bunlardan herhangi biriyle ilgili bir sorunuz varsa, lütfen buradan sonrasına devam etmeyin.

Dünyanın Sage Donahuelarına. Hayatta kalmak için dönüşmeye mecbur kaldığınız şey için özür dilemeyi aklınızdan bile geçirmeyin. Kendinizi alevlerin içinden çıkarıp yarattınız. Hiç kimsenin önünde eğilmeyin.

“Buraya girenler bütün umudu arkasında bıraksın!”

-Dante Alighieri

Calma Litesi

King of Fools - Rafferty
Devils Backbone - The Civil Wars
Gangsta's Paradise - Coolio
Jungle - Emma Louise
Get Out Alive - Andrea Russett
Runnin' (Dying to live) - 2Pac
Animals - Living in Fiction
Runaway - Lil Peep
GO TO HELL - Clinton Kane
Talking Body - Don Vedda
This is War - Matthew Raetzel
. Red Roses - Lil Skies
She Thinks of Me - Landon Tewers
Lucifer, My love - Twin Temple
DiE4u - Bring Me The Horizon
Die With Me - Gemini Syndrome
FEEL NOTHING - The Plot in You
pretty poison - Nessa Barrett
Empty Slow - Lil mavi
Play With Fire - Sam Tinnesz
Without Me - Fame on Fire
The Wolf in your Darkest Room - Matthew Mayfield

BİRİNCİ PERDE:

SABAH YILDIZI

Çoğu insan Lucifer'ın kendi isyanına yenik düştüğünü söylerdi.

Fakat ben Tanrı'nın en sevdiği meleğinin âşık olduğunu söylüyordum.

Asla sahip olamayacağı tek kadın tarafından büyülenmiş, esir alınmış ve tüketilmişti.

Var olan tek kadın.

Âdem'in ilk eşi Lilith.

Göklerden izlerken Âdem'in onu daha önemsiz kılmasına öfkelenmişti. Aynı çukurdan yaratılmalarına rağmen Âdem onu kendisine eşit yapmayı reddetmişti.

Tanrı, Lilith'i kocasına isyan ettiği için cezalandırıp iblise dönüştürdüğünde Lucifer'ın içinde yanan öfke...

Sonra Lucifer düştü.

Göklerden inen bir şimşek gibi düştü.

Böylece yerin altındaki krallığı ayağa kaldırabilecekti. Cehennem'in küllerinden bir taht yapıp kral olacaktı.

Lilith'e ev yapacaktı. Onu eşitten de fazlası yapabileceği bir yer...

Onu kraliçesi yapacağı bir yer olacaktı.

BÖLÜM BİR

Geçmiş

Rook

Mazoşizm.

Taciz ya da domine edilmekten duyulan zevk. Acının lezzeti.

Bu tanım hep sevmiştim. Acının lezzeti. Kulağa neredeyse şiirsel geliyordu. Ayrıca *Merriam-Webster* sözlüğünün* bu kadar gelenek dışı olabileceğini bilmiyordum.

Yatak odamda ya da genel olarak hayatta domine edilmekten zevk duyuyor sayılmazdım. Yine de biraz ısırma veya tırmalamaya hayır demezdim. Bu benim için -en azından- daha az dominantlıkla, daha çok can yakmayla ilgiliydi.

Bazıları buna sadomazoşizm diyordu ve ben bunu seviyordum.

Anlaşılacağı üzere, acıyı gerçekten de seviyordum.

Tanrım. Her şeyin ilacı, sihirli kurşun, gerçek bir kaçış...

Bedenimdeki şişliklerin günlerce süren sızısı... Bazen nasıl oluştuklarını hatırlamak için, hâlâ morlarken yaraların üstüne bastırmayı severdim. Anlarsınız ya?

* En yaygın kullanılan İngilizce sözlüklerden biridir. (ç.n.)

Acının, hak ettiğim cezaları hatırlatarak tenimin altında patlamasını seviyordum. Daha yeryüzündeysen bile günahlarımızın bedelini ödememiz gerektiğinin daimi hatırlatıcısıydı.

Cehennem, parkta yürümek gibi kalırdı.

Sonuçta ben yönetmiştim.

“Hepsi senin suçun, Rook.” Sesi ayaklarımın tabanına yerleştirilmiş kömür gibi batıyordu. “Tanrı, erdemlileri elbette sorgular ama şiddeti seven kötülerden tutkuyla nefret eder!”

“O zaman senden de en az benden ettiği kadar nefret etmesi gerekmez miydi?” diye karşılık verdim tükürürcesine.

Bir oğulun, babasının en büyük gururu olması gerekirdi. Ben ise onun kıyametiymdim.

O dürüst ve kendini beğenmiş avukat, evin eşiğini aşar aşmaz ortadan kaybolmuştu. Kravatı gevşemiş, saçları hızlıca yürümekten dağılmıştı ve mutfaktan ön kapıya doğru ilerlerken nefesindeki viski kokusunu alabiliyordum.

“Benden uzaklaşmayı düşünme bile, seni piç kurusu!”

Bazen ihtiyacım olan şey yalnızca fiziksel acı da değildi. Sözlü tacizden de zevk duyuyordum. Yeteri kadar zalimce ve derinden ısırın sözler, ayak parmaklarımın kıvrılıp tüylerimin ürpermesine neden oluyordu. Kendimi normal hissettiğim tek zamanlar bunlardı.

Yedi yaşından beri de hiçbir şey normal gitmemişti.

Babam tarafından aforoz edilmeden önceydi.

Parmaklarını kıvrıp kalın saçlarımı kavrayarak beni kendisine çektiğinde, kafa derim yanıyordu. *Lanet olsun, dostum.* Paspasa dönmüş saçlarımı kestirmeliydim.

Önceleri İncil ayetleri derimi yüzüyor, kemiklerimi kabartıyordu. Tanrı’nın adı anılmadan gösterilen şiddet berbat bir şeydi ama oğlunuzu dövmeden önce kutsal kitaptan alıntı yaptığınız sürece sorun yoktu.

Kutsaldı, peygamberlerin göreviydi.

Dante'nin kurallarına göre gidecek olsaydık, ben babamın hemen yukarısına düşerdim. O *Malebolge*'nin* altıncı hendeğinde dans ederek cehennem çukurlarında sonsuza dek yürürken, ben sonsuza dek cehennemin yedinci çemberindeki kaynayan kan nehrinde kalırdım.

Bunların herhangi biri doğru muydu?

Günahlar yeraltı dünyasında daha mı kötü sıralanıyordu? İnsanlığa karşı işlediğiniz suçlara göre farklı cezalar mı veriliyordu?

“Lanet saçımı mı çekiyorsun? Şimdi ne yapıyoruz? Fahişe kavgası mı?” Sözlerim, içinde çoktandır kaynayan öfkeyi alevlendirmişti.

Beni yere savurduğunda, avuçlarımı ahşap zemine yapıştırıp başımın sert zemine çarpmasını engellemekten fazlasını yapabilirdim ama yapmadım. Sivri uçlu ayakkabısı kaburgalarımın çarptı ve acının ani şiddetiyle homurdandım. Sırtüstü yuvarlanıp sırtarak nefes verdim. Tavana bakarken Tanrı'nın şu anda benim halime gülüp gülmediğini, şeytanın yeryüzünde cezalandırılmasından mutlu olup olmadığını merak ediyordum.

Kahkaham soğuk ve soluksuz çıkmıştı.

Benim gördüklerimi gördüğünüzde neleri komik bulduğunuza şaşırdınız. Yaşadıklarımı yaşadığınızda da öyle. *Seth Rogen*** ve *Will Ferrell**** komedileri artık bana göre değildi.

“Yaşlanıyorsun,” dedim boğulurcasına. “Artık neredeyse hissedemiyorum bile. Spor salonuna gitsen iyi olur.”

Ah!” diye haykırdı. İki dizini de göğsüme bastırarak tepeme bindi ve yumruğu sertçe yüzüme yapıştı. Yarılan dudağımdan gelen kanın tadını aldım, o metalik acı dilimi ısıttı. “Seni şu an öldürmeliyim! Sen ölmeliydin... Ölen sen olmalıydın!”

* *Dante*'nin *İlahi Komedyası*'nda, Cehennem'in sekizinci çemberidir. Diğer adı Sahtekârlık'tır. (ç.n.)

** Kanadalı komedyen, oyuncu ve film yapımcısıdır. (ç.n.)

*** Amerikalı komedyen, oyuncu, yapımcı ve yazardır. (ç.n.)

Gömleğimden kavrayıp beni tekrar yere fırlattığında, kafatasımda zonklayan acıyı hissettim. Lanet olsun, bu acının sağlam bir baş ağrısı getireceğini biliyordum!

Arka arkaya beni yakalayıp kaldırdı ve yere çarptı. Başım dönüyor, gözlerimin etrafında yıldızlar uçuşuyordu. Beni yaratan adamdan aldığım yaralara bir beyin sarsıntısı daha eklemiştim.

“Yap o zaman! Öldür beni!” diye bağırdım. Puslu zihnimin içinde bu ıstırapın her bir zerresini hissediyordum. Boğuluyor, beni tamamen acıya gömmesine izin veriyordum.

Beni sarsmayı bıraktığında ağır nefes alışlarını duydum. Bir zamanlar bana nasıl beyzbol topu atılacağını öğreten, kalabalıkları görebilmem için beni omuzlarında taşıyan ve bana baba sevgisiyle bakan adama gözlerimi diktim.

Şimdi kan çanağına dönmüş gözlerinin içinde gördüğüm tek şey, oraya benim yerleştirdiğim bir sefaletti. Yalnızca ona hediye ettiğim ıstırap vardı. Mutluluğa, iyiliğe ve aydınlık olan her şeye inanan yanını öldürmüştüm.

Burası benim kefaret diyarımdı.

Acıyı bu kadar güzelleştiren şey buydu.

Hak ettiğimi bilmem...

“Senden nefret ediyorum,” dedi öfkeden kudurarak. Ağzından saçılan tükürükler yüzüme yapıştı. “Sen şeytandan başka bir şey değilsin. Bütün bu kötülüklerinin cezasını çekeceksin.”

İşte.

Canım lakabım. En sevdiği takma adım.

Şeytan.

İblis.

Lucifer.

Bir zamanlar melektim. Çocukken, onun takdirinden dışlanmadan ve yanmaya terk edilmeden önce.

Kilise eskiden gitmekten kaçınmadığım bir yerdi. O zaman-

lar annem hayattaydı ve hepimiz mutluyduk. Oysa şimdi kapısından girsem bile yanardım.

Orada öylece durup lanet bir kıyametin ortasında, New York'un tamamına güç verecek kadar yoğun aşağılama ve öfkeyle birbirimize baktık. Derin nefesler alıp veriyor, hafızamdan asla silinmeyecek bir tarih yazıyorduk.

Normalde mantıklı ve analitik düşünebilen bu adamı saldırgan, sabırsız bir canavara dönüştürmüştüm. Onu kendi yaşlı versiyonuma çevirmiştim ve her ikimiz de kendimize özgü araflarımıza sıkışıp kalmıştık.

Kendi babamı mahvetmiştim.

O da her gün bana bunun bedelini ödetiyordu. Elleriyle, sözleriyle ve diniyle...

Boğazımdaki kuruluğu yutkunarak geçirmeye çalıştığım sırada çalan bir korna sesi, onu az da olsa kendine getirmiş olmalıydı. "Kulübe hoş geldin."

Üzerimden çekilirken ellerini ittim ve beni yattığım yerde bıraktığında kalkmama yardım edecek bir el bulamadım. Bana destek olmasını beklemiyordum, yine de belirtmeye değerdi.

On yedi yaşımdayken bile, ayağa kalktığımda ondan uzundum. Aramızdaki birkaç santim boy farkı sayesinde alnuma dökülen saçlarımın arasından ona tepeden bakabiliyordum. "Hiç olmazsa bir dahaki sefere lanet işi bitirecek kadar cesur ol."

Gerçekliğe dönüp yeniden nefes alırken omuzları ağırlaşmıştı. Mutfığa ilerledi, masanın üstündeki viski bardağını dudaklarına götürdü ve kafasına dikti.

Durumun ironisi, bu işi tezgâhın üstündeki İncil'in hemen yanında yapmasıydı.

"Karaciğerini mahvederken Tanrı'nın sana yardım edeceğini mi düşünüyorsun? Oburluk bildiğim kadarıyla yapılmayacaklar listesinin en üst sıralarında yer alıyor."

Evet, bir piç kurusu olabilirdim ama en azından ikiyeüzlü değildim.

Söylediklerimi tamamen duymazdan gelerek konuştu. “İnancımı sorgulama, evlat. Artık onlarla takılmanı istemiyorum. O söğüt ağacını yakman bardağı taşıran son damlaydı, Rook. Seni bu durumdan kurtarmak için nelere katlandığımı bilemezsin.”

Kıkırdayıp kapüşonlumu kanepenin arkasından aldım. Kafama geçirip giyindim. “Son damlaymış, ilk damlaymış. Bir önemi yok, adamım.” Ona dönüp geri geri yürürken kollarımı iki yana açtım. “Beni onlardan ayıramazsın. Bunu başaramayacaksın. Tıpkı benim seni bütün gece o şişenin başından ayıramayacağım gibi. Unutma, ben şeytanım. Şeytan ne isterse onu yapar.”

Ağacı inkâr etmeye çalışmadım, nasıl olsa umursamadığımı biliyordu. Herkes biliyordu. Fakat ortada ne bir kanıt ne de şahit vardı. Zaten işin güzel yanı da buydu.

Öğretmenlerimden polislere kadar herkes, benim kundakçı olduğumu bildiği halde etrafta dolanıyordum.

Bana deccal diyorlardı. *Şeytanın dölü. Yeryüzündeki cehennem ya da bizim durumumuzda, Ponderosa Springs'in cehennemi.*

Buna bayılıyordum.

Yanlarından geçtiğim sırada nasıl da tespihlerine sarılıyorlardı. Meryem Ana'nın ismini fısıldıyorlardı çünkü bana bakmak bile onlar için günahtı.

Yaptığım her şeyi bilmelerine ve ne şimdi ne de sonra herhangi bir şey yapamamalarına hasta oluyordum.

Beni durdurabilecek hiçbir şey yoktu.

Bizi durduracak.

Bir de ne var, biliyor musunuz? Şikeyim o ağacı.

Tiksinti dolu gözlerle bana bakıyordu. “Midemi bulandırıyor sun.” Viski şişesini boynundan yakalayıp bir kelime daha etmemi beklemeden çalışma odasına gitti.

Kapıyı çekiştirerek açtım ve arkamdan çarptım. Garaj yolundan Alistair'ın arabasına doğru yürürken etraftaki hiçbir şeyi gözden kaçırmadım. Filmleri camlarıyla kendini benden koruduğunu sanıyordu ama o kapalı camların ardında bir çift çatık kaşın beni beklediğini hep biliyordum. Yolcu tarafına geçip başımı koltuk başlığına yaslarken derin bir nefes aldım. Aramıza sessiz bir durgunluk çökerken Alistair'ın yandan yüzümü izlediğini hissediyordum.

Hâlâ tam karşıya bakarken, “Yardımcı olabileceğim bir şey var mı, Caldwell?” diye sordum.

“Evet, lanet çenende kan var. Temizle şu boku.” Torpido gözüne uzandı, çıkardığı beyaz peçeteleri kucağıma bıraktı.

Yavaşça alıp çenemi sildim. Hemen kırmızı lekeler içinde kaldılar. Yarın bu kesikler sıkıcı ağırlara dönüşecekti ve muhtemelen birkaç gün içinde acıyı yeniden hissetmek için kabuklarını erkenden sökecektim.

Tabii beni yeniden dövüp yaralarımı açmazsa.

Nasıl da her türlü aynı şey olacaktı.

“Seninle neredeyse her gün boks yapıyorum. Ona karşılık verebilirsin.”

Kan lekesinin tamamını silebilmek için iyice bastırırken yanıtladım. “Ben halledebilirim.”

Başımı iki yana salladı, arabayı garaj yolundan çıkarıp diğer çocuklarla buluşacağımız Peak'e yöneldi. Yazın son günleri bitmek üzereydi ve lise son sınıf yaklaşıyordu. Ancak ben o kadar fazla yüzü yeniden görmek için sabırsızlanmıyordum.

Zamanımın yüzde doksanını aynı dört kişiyle geçiriyordum ve öyle devam etmeye kararlıydım.

Siyah kot pantolonumun cebine uzanıp *Marlboro Reds* sigaradan bir dal çıkardım.

“Mesele halletmen değil. Yumruk yemeye dayanabildiğini biliyorum. Mesele ilkeler, Rook. Baban senin canına okurken nasıl öylece duracaksın?”

Peçeteyi avucumda top haline getirerek yere attım ve arkama yaslanıp gözlerimi kapattım. Cebimden çıkardığım *Zippo* çakmağı sigaramı yakmadan önce alışkanlıkla birkaç kere parmaklarımın arasında çevirdim.

“Bırak da babamla ilgili ben endişeleneyim, tamam mı? İyiyim dedim. Bir yıl sonra zaten çok uzaklara, üniversiteye gideceğim.” Dumanı derin derin ciğerlerime çektim. “Çocukluğumdan beri bununla uğraşıyorum. Bir yıl daha dayanabilirim. Boş ver gitsin, kardeşim.”

Ayağıyla gaz pedalına yüklenmeden önce araba öfkeli bir homurtuyla doldu ve bir anda yüz yirmiye çıktığımızda gözlerimi bile kırpmadım. Ölürssek bu bir trafik kazasında olacaktı.

Sonuçta herkes bir noktada toprağın altını boylayacaktı. Oraya nasıl gittiğimizin bir önemi yoktu.

Anlayacağınız, hepimiz aynı şekilde hissediyorduk. Tabii âşık götlü Silas hariçti.

Thatcher, Alistair ve ben bu kasabadan gitmeyi o kadar çok istiyorduk ki, bunun için elektrikli tellerden bile geçebilirdik. Bu ölmek anlamına gelse bile önemi yoktu. Buradan gidecektik. Hepimizin sebepleri farklıydı ama hepsi bize bağlı olan geçmişe dayanıyordu. Buradan asla kaçamayacağımız anılardı çünkü bu kasaba bir tabuttan farksızdı.

Kasaba sizi geçmişle boğuyor, kıpırdayıp ilerlemenize izin vermiyordu. Asla unutturmuyordu.

“*Kardeşim* deme şeklinden nefret ediyorum. Çok sinir bozucu.”

Kahkahayı basıp kapüşonumu başıma geçirdim. “Ben de senin mızımız bir pislik oluşundan nefret ediyorum ama değişen bir şey yok.”

Yolda ilerlerken müzik bizim seslerimizi bastırmaya başladı. Alistair'ın çılgın bir kontrol sorunu vardı, bu yüzden gideceğimiz yere kadar ara sıra dinlemeyi sevdiğim metal müziğe kendimi bırakmıştım. Fakat yedinci gitar solosundan sonra kulaklarım uyuşmaya başladı. Birbirine bu kadar yakın iki kişinin müzik zevki ancak bu kadar farklı olabilirdi.

Gözlerim arkamızda kalan ağaçların görüntüsüne takıldı. Kasaba sınırlarını çoktan aşmıştık. Bir sonraki boktan kasabanın girişinden hemen önce, Alistair direksiyonu sağa kırdı ve ağaçların arasında gizlenen toprak yola daldık.

Güneş arkalarından batarken Thatcher'la Silas'ın çoktan park ettikleri arabalarını gördüm. Yanlarına çekip indik ve uçurumun kenarına, diğerlerinin yanına gittik.

Peak, Black Sands Koyu'nun derin mavi dalgalarında yerel halkın yaz aylarını geçirdiği küçük bir plajdı. Yerimiz tenhaydı ve yukarıdan manzaraya bakıyordu. Çoğu zaman takılmak için buraya gelirdik çünkü kasabada olmayı sevmezdik.

Ailelerimizden uzakta olmak her zaman daha iyiydi. *Yalnız ve birbirimizle olmak.*

“RVD! Şükürler olsun geldiniz. Thatcher kaşlarını çatmak üzereydi.”

Sesi hepimizinkinden pürüzsüz ve yumuşaktı, bir de sadece Rosemary Donahue'ya ait olabilecek kadar güzeldi.

Bizimle görülmekten korkmayacak kadar cesur ve bana isminin baş harfleriyle hitap eden tek kişiydi. Âşık olduğu adam için itibarını riske atmaktan çekinmediğini bildiğim tek insandı. Hepimizin kız kardeşiydi. Aramıza bir davetsiz misafirin girdiğini anlamamıza fırsat bırakmadan içimize sızmıştı. Odun yığınının yanındaki sandalyede, Silas'ın kucağında oturuyordu.

Rüzgâra kapılan kumral saçları Silas'ın yüzüne çarpıyordu ama onun bunu takmadığını çok iyi biliyordum.

“İçimdeki özgüven eksikliği egomda bir yara gibi, Rosie,” diye yanıt vermişti Thatcher. Elinde bir kutu çakmak gazı tutuyordu.

“Saçmalık,” diye çıkıştı Silas. “O dev egoda yara falan yok.”

Thatcher toplu cinayetten sıyrılmak, milyonların kalbini kazanmak ve bir şeyleri bıçaklamak gibi birçok konuda iyiydi ama yangın çıkarmak o temizlik manyağı için biraz fazla dağınık bir eylemdi.

“Sen otur, Thatch. Saçların bozulsun istemeyiz.”

Şişeyi ondan alırken ortaparmağını bana doğru kaldırdı ve yanımdan geçip sandalyesine döndü. Sigaramı dudaklarımın arasma kıstırdım. Sıvıyı ahşabın üstüne daire çizerek, her bir parçasının yanıcı sıvıyla kaplandığından emin olacak şekilde döktüm.

Saniyeler içinde yaşanacakların bilinciyle midem kıpır kıpır olmuştu.

Ateş varlığımın temel maddesiydi. Her bir kibrit çakışı, her türlü kıvılcım bir tutkuydu. Bunu hiçbir şey durduramazdı. Her zaman düşünüp hayalini kuruyor, gözümde canlandırıyordum.

Bazı insanlar birilerini öldürmeye, bazıları her yeri temiz tutmaya veya yatmadan önce kapılarını sekiz kez kilitlemeye takıntılıydı. Bunları yapmadıkların adeta avuçları kaşınırdı. Aynı dürtüyü ben de alevler olmadığmda hissediyordum.

Ateş benim etim ve kemiğimdi. Evimdi.

Kendimi dengelememin yoluydu.

Cezası dayak yiyerek küçük düşürülmek olsa da doğanın en tahmin edilmez güçlerinden birini kontrol etmek devasa bir güçtü.

Ne zaman yansa mutlu oluyordum. Göğsümde bir sıcaklık oluşuyor, oradan kollarıma ve ayak parmaklarıma yayılıyordu. Bana hayatımın durmadan yanan bir çöplük yığını olmadığı zamanları hatırlatıyordu.

Hayatımın geri kalanını bu kadar yüksek bir şeyin peşinde geçirecektim.

Bir şeyler yakma takıntım hem bağımlılığım hem de ilacımdı.

Sigaramı ahşabın ortasına fırlattım ve kızılının, yanıcı sıvıyla temas etmesini izledim. İşte, her şeyi başlatan kıvılcım parlamıştı. Alevler tutuşup gitgide yükselirken çıkan uğultu zihnimi dolduruyordu.

Her bir tahta parçası turuncu alevle ıslanıp göğsüme ulaşırken tenimi ter içinde bırakıyordu.

Bunu izleyerek orgazm bile olabilirdim. Kasabayı ve içindeki insanları taşıyacağı yıkımı, zarar verme kapasitesini düşünerek kendimden geçebilirdim. O anda bunu kontrol edebilecek tek kişi kendimmişim gibi hissediyordum.

Alistair ile Thatcher'ın arasındaki sandalyeme oturdum ve diğerleri konuşurken bir an için gözlerimi kapatıp başımı ileri geri salladım.

“Okul başlamadan önce mezuniyet balosu bağış gecesine katılacak mısınız?” diye safça sordu Rosemary.

“Muhtemelen,” diye yanıt verdi Alistair. “Bizden istenilen şekilde olmasa da ihtimal dahilinde.”

O aptal bağış gecesine için ne planladığımızı bilerek sırtıttım.

“Aşırı illegal bir şey olmasın, tamam mı? Erkek arkadaşımı kefaletle hapisten çıkarmak istemiyorum.”

“Sanki yakalanacağız da,” diye ekledi Thatcher.

“Belki sen de o zaman bize katılırsın, Rose,” diye şaka yollu ekledim. “Eğlenceli olabilir.”

Silas'ın kızın belini tuttuğunu ve ateşin karşısında dişlerini sıkıldığını neredeyse duyabiliyordum.

“Cesedimi çiğnersin. Rose, Ponderosa Springs'te gece çökünce yaptıklarımızın dışında kalacak,” dedi.

“Gece çökünce mi? Yoksa birbirimize izci hikâyeleri mi anlatacağız?”

“Siktir git, Rook. Ne demek istediğimi biliyorsun. Onun da katılması gerekmiyor.”

“Kendim halledebilirim. Ayrıca Rook’un dediği gibi eğlen-
celi de olabilir, bebeğim,” diye karşı çıktı Rose.

O anda Silas’ın konuyu açtığım için bile sonradan kıcıımı
tekmeleyeceğini bildiğimden devam edebilirdim.

“Gördün mü? Kızın hayatını yaşamasına izin ver, Silas.”

“Biz seninle neden arkadaşlık?”

Bana en yakın bu dört kişinin kahkahaları gecenin karanlı-
ğında yankılandı. Kahkaha benim için oldukça normal bir ses,
insani bir şeydi. Yaptığımız ve yapacağımız şeyleri gerçekleştirecek
insanlar olduğumuzu asla düşünmezsiniz.

Bizler çok kötü şeyler yapan kötü insanlardık. Hem de çok
kötü...

İç çekerek ellerimi enseme birleştirdim. “Çünkü bana ihti-
yacın var,” dedim. “Birbirimiz olmadan kim olurduk ki?”

Sorum adeta hücrelerine işledi. Hepimizin mezara götürece-
ğimiz sırları varken karşılıklı anlayışımız bizi birbirimize bağ-
lıyordu. Bu başkalarının asla anlayamayacağı bir şeydi.

Hepimizin içindeki karanlık ve açlık duygusuydu.

Birbirimizden ayrıken damarlarından trajediler sızarak
doğmuş çocuklardık.

Oysa birlikteyken sonuna kadar kaostuk.

Düzenleme

Ny.ozlem

BÖLÜM İKİ

Ve... Oyun!

Sage

“Ne yaptığını duydunuz, değil mi? Bu yüzden bu yıl yeni bir müdürümüz var. İkinci sınıfı resmen zar zor geçti!” Mary kollarını kaldırıp dudaklarını mükemmel şekilde büzdükten sonra elindeki tutkalın yere düşmesine izin verdi.

“Bu esnada ben burada tatlı kıcımı yırtarak izin verilen bütün ileri seviye dersleri alıyorum. İki kulüp yönetiyorum. Amigo kız olmamdan bahsetmiyorum bile. Kahretsin, öğrenci birliği başkanı ben olmalıyım!”

Son iki haftadır ondan sadece Stacy’nin geçen yıl müdürle yatarak -sanırım dün öğretmenlerden biri söylemişti- oylamaya hile karıştırdığını dinliyordum. Sanki tırnaklarını tahtaya geçirip gıcırdatıyormuş gibi hissettiriyordu ve dikkatli olmazsam kulaklarım yakında kanamaya başlayacaktı.

“Sanki bir önemi varmış gibi, Mary.” Liz televizyona odaklanırken atkuyruğu yaptığı sarı saçları arkasında sallanıyor, arkadaşımızın devam eden kişisel krizinin ortasında ekrandaki

futbol maçını izlemeye çalışıyordu. “Öğrenci birliği başkanlığı bu. Dünyanın sonu değil.”

“Aman Tanrım! Bunu gerçekten söylemiş olamazsın, Lizzy. Eyalet şampiyonasını kazandığımızda sayı yapamadığın için üç gün ağlamıştın.”

Kimin daha fazla alınganlık yapacağına dair sonu gelmez oyun başlamıştı, gittikçe de kötüleşiyordu. Aynı şeyleri duymaktan sıkılmıştım ve devam etmekte ısrarcı olursa, bu yıl bıkkınlığımı hızlandıracaktı.

“Beş dakika kendinize gelebilir misiniz?” derken gözlerimi onlara dikip meyve aromalı sakızımı şişirdim. “Tanrı aşkına, çok abartıyorsun. Sen lanet bir Turgid’sin. Kıçını yüz dolarlık banknotlarla siliyorsun. Kes artık.”

Bu tatlı sert yaklaşım çok sevilen bir şey değildi ama insanı böyle bir kasabada yaşamaya hazırlıyordu.

Bunu bilmeleri gerekiyordu.

Mary’nin bana karşılık vermek, daha aklına bile gelmemiş sözlerle beni yılan gibi sokmak istediğini biliyordum. Ancak bunu yapmayacaktı. Ne kadar zalimleşirse zalimleşsin, benim daha kötüsünü yapacağımı biliyordu.

Çünkü ben Sage Donahue’ydim.

Zengin sürtük özellikleri, daha annemin karnındayken doğrudan göbek bağına pompalanmıştı. Ben amigo lideriydim ve herkesin en sevdiği tatlı kızdım.

Baştan çıkaran.

Kalpsiz.

Ponderosa Springs standartlarında hayatta kalmak uğruna gereken her şeye ve daha fazlasına dönüşmüştüm.

Lizzy Flannigan ve Mary Turgid, yaşadığım dünyaya göre harika arkadaşlardı. İliklerine kadar yüzeysel ama belli bir imajı yansıtmak için harikaydılar.

Birçok küçük kız kendisiyle benzer zevklere sahip arkadaş-

lar arardı. Aynı oyuncak bebekleri ya da aynı giydirme oyunlarını severlerdi. Fakat insanların sizi nasıl algıladıklarını fark etmek üzere yetiştirildiğinizde, arkadaş olarak kaybedecek çok şeyi olanları arayıp bulurdunuz.

Annem bana erken yaşlarda imajın her şey olduğunu öğretmişti. Şöhret seni ya batırır ya da çıkarırdı. Sonuçları ne olursa olsun, yapılması gerekenleri yapman gerekiyordu.

Sana ne yaparlarsa yapsınlar gülümseyecektin. Acının ne kadar büyük olduğu önemli değildi çünkü kimse umursamazdı.

Bana hayat veren kadın bile böyleydi.

İç dünyamı gizlemekte fazlasıyla becerikli hale gelmiştim. İnsanların yalnızca istediğim kadarını görmelerine izin vermiş, bir koleksiyoncu kadar güvenilir birisine dönüştüm.

Adeta sır uzmanıydım. İnsanların dolaplarının altında gömülü kemikler olurdu. Hemen herkesin sakladığı bir şey vardı ve benimle ters düşerlerse, bütün bu sırların gün yüzüne çıkacağını bilirlerdi.

Lizzy yedinci sınıftayken ağlayarak yanıma gelmişti. Babasının bütün zamanını iş seyahatlerinde harcayan ve dönüş yolunda tüm illegal kulüplere uğramayı da ihmal etmeyen bir alkolik olduğunu anlatmış, bana içini dökmüştü. Annesinin bütün bu rezilliklerden haberdar olmasına ve her şeyi bilmesine rağmen tek bir kelime bile etmeden öylece oturması onu çok kızdırıyordu.

O gece hiçbir erkeğin kendisine saygısızlık etmesine izin vermeyeceğine dair yemin etmiş, kendisini bu şekilde ezebilecek birisiyle asla evlenmeyeceğini söylemişti. Bunun şahsen çok da büyük bir sorun yaratacağını düşünmüyordum çünkü Lizzy'nin erkeklerden hoşlanmadığını biliyordum.

Sarhoş olduğumuz bir pijama partisinde, Mary sızdıktan sonra benimle daha fazla sırrını paylaşmıştı. Bana bunları anlattığı için ona saygı duyuyordum ve saklamak zorunda olma-

sından nefret ediyordum. Ancak öğrenilirse, onu burada çarmıha gererlerdi.

Ya Mary? Ah, Mary.

İnanılmaz zekiydi. Uyuşturucu testlerini geçebilirse, bir gün nörobilimci olacaktı. Fakat hatırladığım kadarıyla reçete edilmediği halde kanınızda *Adderall** bulunması hoş karşılanan bir şey değildi.

Mary hayatı boyunca notlarına önem vermiş, zekâsını her şeyden üstün tutmuştu. Ya bu durum risk altına girseydi? Doğrusu, bu riski oluşturacak kişi için üzülürdüm. Birinci sınıfta matematik sınavından C almıştı. Bazıları için bu önemli bir şey olmayabilirdi. Peki onun için? Ailesi için? Okuldan atılmak gibi bir şeydi.

Saatlerce ders çalışmaktan gözlerini artık açık tutamadığı zamanlar için altın biletini bulmuştu. Artık futbol sahasının tribünlerinin altında gizlenen, adı çıkmış torbacılarla buluşmak üzere boş zamanlarında ortadan kayboluyordu.

Hepimizin omzunda yükleri vardı ve kendi sarkaçlarımızın altında yatıyor, her hatamızda altında kalmaya daha fazla yaklaşıyorduk.

İşte bu yüzden kimse beni Bayan Ponderosa olmaktan asla alıkoymazdı çünkü sırlarını ortalığa saçacağımdan ödleri kopuyordu. Konu istediğini almak olduğunda, o çok iyi tanıdıkları Sage'in acımasızlaştığını gayet iyi biliyorlardı.

Güç buradaydı. Herkesin sırlarını, bütün gerçeklerini bilmekte.

Daha büyük güç ise tek bir kişinin bile benim sırlarımı bilmediğini bilmektir.

Başkalarının sırrını ne kadar çok bilirim, benimkileri öğrenme olasılıkları azalacak ve hepsi gömülü kalacaktı.

* Hiperaktivite, dikkat bozukluğu veya bazı ağır depresyon türlerinin tedavisinde kullanılan ilaçtır. (ç.n.)

“Evet, haklısın,” dedi gülümseyerek. “Sadece ufak bir krizdi. Sinir bozucu olduğunu biliyorum.” Tutkalını alıp ince, beyaz renkte karton harfler yapıştırmaya devam etti. İçinden beni öldürme planları yaptığına emindim. “Yani Hollow Heights’a girip girmeyeceğimi bilememek sinir bozucu.”

Dudak büktüm. “O zaman sen de Sarmaşık Ligi’ndeki başka bir üniversiteye gidersin. Tek okul orası değil, Mary.”

“Sen de biliyorsun ki, oraya girip bakım işlerinde uzmanlaşarak bile altı sıfırlı ücretler kazanabilirsin. Oraya girmek benim için her şey demek, Sage.”

Gözlerimi devirmemek için uzanıp gözbebeklerimi tutmam gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Para, para, para.

Buradaki herkesin en sevdiği şeydi. Sadece parayla ilgileniyorlardı.

Parayla besleniyor, parayla yaşıyor, adeta para sıcıyorlardı.

Para her şeyi hallederdi çünkü sessizliği satın alırdı.

“Evet, evet. Hollow Heights aşağı, Hollow Heights yukarı. Burada güneşi görmek isteyen kimse yok mu? Hep yağışlı ve gri bir yerde yaşamaktan herkes memnun mu yani?” diye şikâyet ederek yatağımdan indim ve bitişikteki banyoya gittim.

Parmağımı saçlarımdaki gevşemiş birkaç bukleye doladım, çekmecedен en sevdiğim dudak nemlendiricisini çıkarıp sürdüm. Akşam olmasına rağmen makyajım hâlâ yerli yerindeydi. Simsiyah *eyeliner*’ım *Marilyn Monroe*’nun o kusursuz yatak odası bakışlarını yansıtıyordu. Dudaklarıma tam oturan kırmızı mat renk tenime sıcaklık katmıştı. Hepsi bir araya gelerek iyi cilalanmış maskemi oluşturuyordu.

Aynada yüzüme bakarken kibirli görüldüğümün farkındaydım ama maskede bir çatlak olup olmadığını görmek için böyle yapıyordum.

“Saçmalama, sürtüğ. Oregon’dan çıktığın an senin o kızıl kıçın yanar,” diye takıldı Lizzy.

Aynadaki yansımama sıırttım. “Yani?” dedim ellerim belimde onlara doğru dönerken. “Sonuçta kırmızı benim imza rengim,” diye ekledim göz kırparak.

Hepimiz sahte, yapay kahkahalar patlattık. Sesler göğsümde öyle bir yankılandı ki, ruhumun insanların düşündüğü kadar boş olup olmadığını merak ettim.

Dışarıdan son model spor arabaların motor uğultusu geldi. Liz’in bile gözlerini duvardaki ekrandan ayırmasına sebep olacak kadar gürültülüydü.

Mary’nin gözleri parlamıştı. “Sanırım baş belası tarafın eve geldi,” dedi kıkırdayarak. Oturduğu yerden zıplayıp kapıya doğru koştu. Neler olduğunu öğrenebilmek için kapıyı hafifçe araladı. “Üstelik arkadaşlarını da getirmiş,” dedi cansız bir sesle.

Telefonumu cebimden çıkarıp saate baktım. “Vay canına, demek ki saatleri öğrenebilmişler. Bu gece eve dönüş saatini geçirmedir.”

Hep böyle olurdu ve her seferinde canımı sıkardı.

O kendimden uzak tuttuğum, kaçınmak zorunda kaldığım her şeyi bana hatırlatıyordu. Ben mikroskop altında olduğumdan dolayı Rosemary her türlü özgürlüğe sahipti.

Her şeyi bir arada tutmaya çabalayan, parçalanmasını önlemeye çalışan bendim.

Liz de Mary’nin yanındaki pencereye geçti. Utanç verici şekilde meraklı olduğumdan, ben de omuzlarının üzerinden baktım ve ön bahçe kaldırımımıza arka arkaya park etmiş pahalı arabaları gördüm.

“Tanrım,” dedi Mary. Silas’m *Dodge Challenger*’dan inip kız kardeşimin yanına gitmesini ve kolunu onun omzuna atarak eve yönlendirmesini izliyordu. “Bu kadar yakışıklı olması

gerçekten de haksızlık,” diye sızlandı. Silas Hawthorne’un günün her saati altın gibi parlayan ama özellikle akşamları beyaz tişörtle insanı öldürecek kadar güzelleşen tenine hayranlık duyduğu belliydi.

“Şu adama bir uyarı tabelası asılmalı,” diye ekledi Lizzy. Ardından onu azarlayıp azarlamayacağımı görmek için gözlerini bana dikti.

Saçımı sinirle arkaya attım. “Deli gömleği daha çok yakışırdı,” dedim homurdanarak.

Rosemary’yi bırakmaya her geldiklerinde aynı şey olurdu. Asla yalnız olmazlardı. Açlıktan kıran bir köpek sürüsüyümüş gibi davranır, artıkları dilenircesine bakarlardı. Arkadaşlarım da pencere dibinde durup Ponderosa Springs’in canı şekilde manyak ve delice ateşli gençlerine göz atmaktan kendilerini alıkoyamıyorlardı. Diğer yandan, genç adamların pervasız tavırları ve onların yanında görünmenin itibarınıza süreceği kara leke sebebiyle asla onlarla yüz yüze konuşmazdık.

Bu tam bir sosyal intihar olurdu.

Onlar anne ve babanızla tanıştıracığınız tipte kişiler değillerdi. Bakması keyifli olabilirdi ancak ne olursa olsun, dokunamazdınız.

Doğadaki vahşi hayvanlara duyulan hayranlığa benzer bir duyguydu. Onları izler, varlıklarına minnet duyar ama uzak durdunuz. Eve götürüp evcil hayvanınız yapmazdınız.

Yine de ikiz kız kardeşimi sinirlendiklerinde onlardan biri tarafından parçalanma ihtimalini umursamıyordu. Onun dışındaki herkes bazı yaratıkların asla evcilleştirilemediğini biliyordu.

Kapıda ne konuştuklarını çok duyamıyorduk ama on dakikayı geçmişti ve canım sıkılmaya başlamıştı. Rose ne kadar açıklamaya çalışırsa çalışsın, o çocuğu neden seçtiğini asla anlamayacaktım.

Hayır, aslında bu bir yalandı.

Çünkü koca kasabada seçmemesi gereken tek kişi Silas'tı ve Rose hep kendisinden beklenenin tam tersini yapmaya çalışırdı. Bu durum da hayatımı tam bir cehenneme dönüştürmüştü. Ailem ondan ümidini kesmişti ve bütün dikkatleri yıllardır sadece benim üzerimdeydi.

Onların en değerlileriydim.

Çalan kornanın sesi, koluma lastikle vurulmuş gibi irkilme sebep oldu. Thatcher'ın platin rengi saçlarını etraf karanlık olmasına rağmen bir kilometre uzaktan bile görebilirdim. O doğal sarışınlık genç kızların hayaliydi.

“Rosie, canım. Sevgilini bu akşam tek parça halinde getireceğime söz verirsem, arkadaşımızı bu geceliğine bize geri verir misin?” Rüzgârı yararak ilerleyen sesi, cildi kesen bir neşter kadar keskin ve temizdi.

Kız kardeşimin yumuşak gülüşünü duymak tuhaftı çünkü uzun zamandır boğazımdan çıkmamış kendi gülüşümü duymaya benziyordu.

Hepimiz onları izlemeye devam ederken, “Bir suç belgesesinde psikopatlığın genetik olduğunu duymuştum,” dedi Lizzy.

“Psikopatlık geni bir efsane, bilimsel olarak asla kanıtlanmadı. Böyle şeyler çevren, yetiştirilme biçimin ve mental davranışlarınla ilgilidir. Çocuklarına geçmez,” diye ekledi Mary.

“Sence onunki nasıl bir çevre peki, Mary? Aile sevgisi ve kucaklaşmayla dolu bir yer mi?” diye sordum. “Herkes Thatcher Pierson'ın yakında sevgili babacığına dönüşeceğini biliyor. Güneşin altında parlarken enselenip enselenmeyeceğini merak ediyorum.”

Haklı olduğumu bildiklerinden kahkahalarla güldüler. Seri katillerin travmaları hariç hiçbir şeyi çocuklarına geçirmediklerini biliyordum. Fakat canavar gibi yetiştirilmenin nasıl bir şey olduğunu da biliyordum. En sonunda vazgeçip sen de canavara dönüşürdün.

Diğer arabanın camı açıldı ve sürücü koltuğunda oturan Alistair Caldwell'i gördüm.

“Dünyadan bu kadar nefret etmesi ne yazık. Oysaki harika bir erkek arkadaş olurdu,” dedim başımı iki yana sallayarak. Ailesi kasabanın büyük bir kısmına sahipti. Bu kadar berbat biri olmasaydı, ikimiz muhteşem olabilirdik.

“Easton Sinclair sence yeterince mükemmel değil mi? Kızların onu elinden almak için etrafına sinek gibi üşüşüğünü görmüyor musun?”

“Senin gibi kızlar mı, Mary?” Kaşlarımı kaldırıp ona baktım. Mary inkâr etmek amacıyla söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışırken kıpkırmızı kesilen yüzünü bana çevirdi.

Mary'nin anaokulundan beri Easton için ölüp bittiğini ve biz ayrıldığımız anda bacaklarını açıp artıklar için orada olacağını biliyordum. Açıkçası umurumda değildi. Easton da onlarla aynı sebepten hayatımdaydı.

Mezun olana kadar hayatımda yer tutacaklardı, o kadar.

“Şaka yapıyorum,” diye ekledim ve hafifçe gülümsedim.

O sırada Rook Van Doren, birlikte anıldığı patlamalar misali zayıf bedenini yolcu tarafındaki pencereden sallandırdı ve kapı çerçevesine oturdu. Kocaman sırtırken pembe dudaklarında bir kibrit sallanıyordu.

“Romeo, Romeo. Neredesin, Romeo?” dedi azarlarcasma. “Yarın görüşeceksiniz zaten. Bu akşam halletmemiz gereken bazı saçmalıklar var.” Parmaklarıyla arabanın tepesinde ritim tutarken şakacı sesi havada asılı kalmıştı. Gözlerimi devirdim. Yaptığı alıntı doğru bile olmadığı gibi anlamlı da değildi. Şu hayatta tek bir şeyi bile ciddiye almazdı.

“Evet, pislik. Bu kesinlikle sevgilimi rahatlatır,” diye karşılık verdi Silas.

“Pardon ama yalan mı söylemeliydim? Kapkek yapmaya gitmediğimiz ortada.”

Sokak lambası solgun tenini aydınlatıyor, sarımsı turuncu ışık yüzünü ısıtıyordu. Etrafında adeta alevler parlıyormuş gibi görünüyordu. Güzel yüz hatları onu olduğundan daha masum gösteriyor, vahşi saçları ve ifadesiz bakışları bana yabani atları hatırlatıyordu. Özgür, umursamaz ve tehlikeliydi. En az beş kızın, onun cehennem alevlerini andıran gözlerini çevreleyen kirpiklerinin güzelliğini kiskandıkları için mızımızlandığını duymuştum.

Ben yakından hiç görmemiştim ama görenler böyle söylüyorlardı.

Gözleri sıradan ela rengindeydi ancak bakını adeta yakıyordu.

Rook'un hep hayranlık duyduğum, aynı zamanda beni çileden çıkaran yanı asla tahmin edilemez olmasıydı.

Ondan ne geleceğini hiçbir zaman bilemezsiniz. Gülümseme, molotofkokteyli, sırtına inen bir bıçak ya da bir kahkaha olabilirdi. O grupta asla hazırlıklı olamayacağınız tek kişi Rook'tu. Herkes Thatcher'ın aşırı derecede zeki olduğunu ve fırsat verilse insanı bir bodruma kapatıp bedeninin parçalarıyla *Hannibal*'cılık oynayacağını bilirdi. Alistair'ın öfke sorunlarının farkında değilseniz bile, rahat yuvanızdan çıkıp ona şöyle bir bakmanız yeterliydi. Adeta öfke aromalı bir parfümle yıkırdı.

Tabii herkes Silas'ın sessiz olduğunu bilirdi. Şizo fazla konuşmazdı çünkü kafasının içi çok doluydu.

Onun kabuğunu kırabilen kişi kız kardeşim olmuştu.

Fakat Rook, kendisini zevkle bağdaştırdığı o elementin ta kendisiydi. Hiçbir şeyi kasten yapmaz, hep ani bir hevesle ve o anda karar vererek yapardı. Herhangi bir şeyi ikinci kez düşünmezdi.

Bunları yapacak cesarete sahip olduğu için ona hayrandım. Ayrıca aptalca da buluyordum çünkü eylemleri onu öldürecek-

ti. Bu kadar çılgın olmanın arkasında, sonuçlarından kaçabileceğiniz kadar para ve gücünüzün olması yatardı.

Psikopat.

İntikamcı.

Şizofren.

Şeytan.

Hollow Erkekleri.

Sinirim bozulmuş bir şekilde geri çekilerek gözetlemeyi bıraktım. “Gidip içecek bir şeyler alacağım. Ben gelene kadar iç çamaşırlarınıza boşalmamaya çalışın.”

Merdivenlerden oturma odasına inerken annemin yumuşak sesinin yankısını duydum. Geldiğimi duymaması için adımlarımı yavaşlattım. Mutfak girişine kadar gidip telefon konuşmasını dinledim.

“Daha ne yapabilirim bilmiyorum, Sherry. Tam bir ümitsiz vaka! Çocukken de hep asiydi ama Silas Hawthorne’la yatmak... Tanrım, insanların bizi kilisede görünce neler düşüneceklerini hayal bile edemiyorum. Bütün kasabanın deccal dediği bir çocukla takılıyor,” diye yakınıyordu.

Konuşmasını dinlerken kulaklarım uğulduyordu. “Ceza vermeye çalıştık ama bir şekilde kaçıyor. Bir de kilosunu görsen. Onunla tanıştığından beri ne kadar kilo aldığına inanamazsın. Korkunç!”

Kontrol edilemez bir duygunun ruhumun derinliklerinden yüzeye doğru yükseldiğini hissedebiliyordum.

Kafamda uyarı sinyalleri yankılanıyordu, bundan sonra ne geleceğini biliyordum.

Ona söylediğim gibi o heriften uzak dursaydı, bunlar olmazdı. Annemiz kendi kızı hakkında böyle konuşmazdı.

“Sage iyi. En azından ailemizin imajını umursayan bir çocuğumuz var. Tabii o da kendini batırmazsa.” Uzaklaşan ayak sesleri bana ters yönde ilerlediğini söylüyordu.

Kalbim göğsümün içinde hızla çarparken tırnaklarımı sertçe

avuçlarıma batırdım. Rose ne zaman kuralları yıkıp işleri batır-
sa, sanki beni daha fazla dibe çekiyorlardı.

Boğulma hissi yaklaşıyordu. Hissedebiliyordum.

Korkunç şeyler olduğunda bazı insanlar narin çiçeklere dö-
nüşür ve Beyaz Atlı Prens tarafından kurtarılmayı beklerlerdi.

Bazıları ise savaşçı olurdu.

Kalanları korumak için demir zırhlarla donanır, sertleşirlerdi.

Kötü.

Kızgın.

Yaşadıkları travmadan geriye kırıklar kalmadan kendini ye-
niden yaratabilen insanları kıskanırdım.

O sırada ön kapı açıldı. Benimkinden birkaç ton daha koyu
olan kumral saçları arkasına doğru savruldu. Gülümsemesi la-
net bir odayı bile aydınlatabilirdi ve bundan mutlu olmalıydım.

Ancak olmuyordum.

“Hah,” dedim kollarımı göğsümde kavuşturarak. “Senin
çöp kamyonu sadece salı günleri geliyor sanıyordum.”

Rosemary başını kaldırıp benimle göz göze geldi. Erkek ar-
kadaşının bol kapüşonlusu, onun küçük bedenini adeta yutmuş-
tu. Gülümsemesi sönerken iç çekti.

“Pislik şakalarını arkadaşlarına sakla.” Kapüşonu başına ge-
çirdi, beni görmezden gelmeye çalışarak mutfığa yöneldi ama
peşine düştüm.

Daha kötü bir şey söylememek için ondan uzaklaşmam ge-
rektiğini bilsem de kendimi durduramıyordum.

“Komik. Şizo sana şimdi de nasıl omurgalı olunacağını mı
öğretiyor, yoksa sadece bu akşam mı biraz alıngansın?”

“Ona öyle deme,” dedi buzdolabımın kapağını sertçe kapata-
rak. “Senin sorunun ne? Seninle uğraşmıyorlar bile!”

Önemli anlarda dilim hızlanır, keskinleşir ve ölümcül olur-
du.

Benim sorunun ne miydi? *Benim sorunun?*

“Onlar iğrenç insanlar, Rose. Ailemizi kirletiyorlar!” diye bağırdım.

“Annem şimdi de kolunu o kemikli kışına sokup seni kuklası olarak mı kullanıyor? Bilmesem, neredeyse kıskandığını düşüneceğim.”

“Kıskanmak mı? Neyi? Senin akli dengesi bozuk çeteni mi? Lütfen ama...” diye alay ederek kendimi savundum.

Neyi kıskanacaktım ki? İstediğim her şeye sahiptim.

“Gerçek arkadaşlarımın olmasını kıskanıyorsundur belki. Sen sahte erkek arkadaşlarınla, sırtını döndüğün anda seni bıçaklayacak fırsatçı dostlarınla vakit geçirirken benim gerçek bir ilişkim olmasını kıskanıyor olabilirsin. Üstelik bunların hepsini biricik anneciğini üzmemekten korktuğun için yapıyorsun!” diye cevabı yapıştırıp başını iki yana salladı.

“Bacaklarını Ponderosa Springs’in ucubelerine açmasan, belki de hiçbir sorunum olmazdı. Tanrım, insanların sana nasıl baktıklarını görmüyor musun? Yürüyen ucuz bir karnaval gösterisine benziyorsun!” diye küçümseyerek güldüm.

Sanki yüzüne tokat atmışım gibi irkildi ve gözleri hüznle doldu. Kendime onun da benim kadar acı çekmeyi hak ettiğini söyledim. Ben hayatımı yaşadığım her saniye boğulurken onun dünya umurunda değildi. Birkaç sert sözle ölmezdi.

Rose bana yaklaştı. “Hayır, bu senin sorunun, Sage. Belki insanların senin hakkında düşündüklerini umursamayı bırakırsan, böyle zavallı bir sürtük olmazsın.” Doğruca üstüme yürüdü, yanımdan geçerken sertçe omuz attı.

Beni öfke krizimle baş başa bıraktığında kalbim göğsümde şiddetle çarpıyordu. Duvara yaslanırken bacaklarım tutmayacakmış gibi hissediyordum ama buna izin veremezdim.

Buz gibi su burnumun hemen altındaydı ve ağzıma dolmasını önlemek istiyordum. Şu anda bunu yapmayı reddediyordum.

Burnumdan derin nefesler aldım, kalbim yavaşlayana ve su geri çekilene kadar devam ettim.

İçimden tekrar tekrar aynı şeyi söyledim.

Benim adım Sage Donahue.

Her şeye sahibim.

Boğulmayacağım.

Hayatta kalacağım.

BÖLÜM ÜÇ

Dışlanmışların Kitabı

Rook

“Hedef alışın berbat.” Silas, tropikal meyve aromalı *Swisher Sweets* sigaramın ucundan dumanlar yükselirken bana baktı.

Sigarayı dudaklarımın arasında iyice kıştırıp, *paintball* tabancasını futbol takımının skor tabelasına doğrulttum. Birkaç metre gerideydik ve pantolonuma batan yapay çim kıcımı neredeyse yakıyordu.

“Vandallığa varım dedim. Bu işte iyiyim demedim ki.” Ot sarılı sigaradan bir nefes çekip leş gibi kokan dumanın ciğerlerime dolmasına izin verdim. Arada sırada ihtiyacım olan o kafaya ulaşmıştım.

Mesele uyuşmak değil, dürtüyü dizginleyebilmektir. Birilerini havaya uçurmadan önce sakinleşebilmem için avucumdaki kaşımtıyı birkaç saatliğine de olsa geçiriyordu.

Budala gibi davranan ve kibirli gülümseyişiyle caddelerde yürüyen insanları gördüğümde, aklıma gelen tek düşünce alevler içinde kalıp benzinle boğulsalar nasıl görüneceklerinin ha-

yali oluyordu. Ben hariç kimsenin böyle düşünmemesini tuhaf buluyordum.

Ot içmek beni cinayete eğilimli olmaktan alıkoyuyordu.

Ayrıca bir süreliğine de olsa içimdeki boşluğu dolduruyordu. Dumanlar o hissi azaltıyordu.

Misket limonu yeşill boya toplarını fırlattım ve çoktan karmakarışık hale gelmiş tabelaya daha da dağınık bir görüntü kazandırdım. Sarı ve yeşil boyanın altında kalanları görmek neredeyse imkânsızlaşmıştı, futbol sezonu yaklaşırken bunun birilerini rahatsız edeceği kesindi.

“Geçit töreni gibi hissettiriyor, değil mi? Futbol takımına son şakamız,” dedim öksürerek. Başım hafiflerken bedenim belli bir farkındalık içinde uğulduyordu. Sıcak hava sonbahar yaklaştıkça giderek soğuyordu. “Buradan nefret ediyorum, dostum. Ama bu birlikte son yılımız. Her şeyin sonu.”

Silas duyguları olmamasından ziyade onları ifade etmeyi sevmediğinden gerçek hislerini çok az belli ederdi. Normal insanların tepki verdiği şeylere nadiren reaksiyon gösterirdi. Bizi ve Rose’u sevdiğini bilsem de ilişki kurmanın onun açısından ne kadar zor olduğunun farkındaydım.

İnsanlarla bağ kurup onları anlamanın...

O farklıydı. Dünyayı herkesinkinden başka bir pencereden görüyordu ve bazen sanki hiçbir şeyi umursamıyormuş, sıfır mizah anlayışına sahip ya da duygusal açıdan buz gibi biriymiş izlenimi veriyordu.

Rose ile yan yanayken kız arkadaşı gülümsediğinde bile sadece dudaklarını hafifçe kaldırırdı. Gözlerine bakmadığınız sürece gerçekten mutlu olup olmadığını anlamazdınız.

Sanırım Rosemary onun kalbine bu şekilde girebilmişti. Yüzünden asla anlaşılmayan duyguları, onun gözlerinden okumuştum. İçindeki her şeyi görüp anlamaya çalışıyordu.

Gerçek şu ki, Silas’ın aklından cidden neler geçtiğini kimse

asla bilemezdi. Onunla tam bir bağ kuramamak da onu kendisinden korumaya çalışıyordum. İlaçlarını alması konusunda sürekli rahatsızlık vermemden nefret etse bile bunu yapıyordum.

Çünkü o beni koruyordu.

Daha doğrusu, bana dair bir gerçeği koruyordu.

“Araba diye bir şey var,” dedi *paintball* mermileri kulağımda vızıldarken. Tabelada daha fazla boya izi çıkmıştı. “Uçaklar, trenler, metrolar... Seyahat etmenin bir sürü biçimi var, Rook. Her şeyin sonu değil. Sadece iş bulacağız ve binaları yakıp yıkmayı bırakacağız.”

Otun yarattığı zirve noktasını göğsümde hissederken güldüm. Haklı olduğunu ve içtiğimiz esrar yüzünden aşırı düşüncümü biliyordum. Yine de içimde korkutucu bir şeylerin varlığını hissetmeye devam ediyordum.

“*Aile*” kelimesi annem öldüğünde benim için anlamını yitirmişti.

Maytap patlatmaya çalıştığım yerel bir kulüpte ailenin anlamını yeniden keşfetmiştim.

Ponderosa Springs’ten ayrılmak mesele değildi ama onlardan ayrılmak başka bir histi.

Onun gitmek için benim gibi bir sebebi olmadığım bilmeme rağmen, “Hâlâ burada kalmaya kararlı mısın? Gitmeye ikna olmaz mısın?” diye sordum.

“Hayır. Rose mezun olana kadar buradayım. Hollow Heights’a gitmek istiyor, bu yüzden sonuna kadar yanında olacağım.” Sakin sesinde açık bir netlik vardı. O kadar keskindi ki, yanımızdan geçen bir yabancı bile Silas’ın kararlılığını anlayabilirdi.

“Ailen bunu kabul edecek mi?”

“Teşhis konduğundan beri gitmemi istiyorlar,” dedi iç çekerek. “Beni sevdiklerini anlıyorum. Buradaki saçmalıklara kapılıp gitmemi hiç istemediler, hâlâ da istemiyorlar. Ancak Rose’u

bırakamam, o yüzden benimle konuşmanın bir anlamı olmaya-
cağım biliyorlar. Ayrıca babamın Portland'daki şirketinde staj
yapmam daha kolay olacak.”

Aramızda iyi bir aileye sahip olan sadece oydu. Hatta harika
bile diyebilirdik. Scott ve Zoe başarılı insanlardı, üç erkek ço-
cuklarıyla mutlu bir hayat yaşarken onları gerçek ebeveynlerin
sevmesi gerektiği gibi seviyorlardı.

Düzenli çevreye sahip bir insanın bile yıkımı arzulaması ne
kadar acayıptı, değil mi?

Bir nefes daha çekerek sigarayı bitirdim ve yapay çimlerin
uçlarını yakacağını bilerek izmariti araziye fırlattım.

“Nostalji seansımız bitti mi? Başım ağrıyor. Üstelik Rose’u
almamız gerek.”

Gitmeye hazır olduğumu işaret edercesine başımı salladım.
“Nerede ki?” diye sordum.

“Tilly’nin yerinde ders çalışıyor ama kardeşinin sevgilisi ve
arkadaşları gelmiş. Onun etrafında olmalarından hoşlanmıyo-
rum.”

“Easton’ın ağzına sıçıp sonra da hamburger yemek mi? Ne-
reyi imzalıyorum?” Kollarımı kaldırarak iyice esnetirken ayağa
kalktım.

“Gidip Rose’u alacağız sadece, hepsi bu. Kavga yok,” dedi
yanımda yürürken.

“Anlaşıldı, kavga yok.” Sırıtırken *Lucky Strike* kibritlerin-
den birini çıkarıp dişlerimin arasına yerleştirdim.

Ben hiçbir şeyi başlatmazdım. Asla yapmazdım.

Fakat bitirirdim.

Tilly’nin restoranı okuldan biraz uzaktaydı ve motosikletle
neon ışıkların aydınlattığı park yerine varmam neredeyse altı
dakika kadar sürüyordu.

Silas yanımdaki boşluğa park ederken kaskımı çıkardım,
başımı sallayarak yüzüme düşen saçlarımı düzelttim ve moto-

sikletimden indim. Tilly ağzına kadar doluydu. Günlerden cumartesiydi ve mekânın *Axe* parfüm sıkın erkekler ile dedikodu seven kızların toplanma yeri olduğunu düşünülürken, bu çok da şaşırtıcı bir durum değildi.

Açıkçası egolu, öfkeli ikiz kardeşini düşününce Rose adına üzülyordum. Üstelik Rose araba kullanmaktan nefret ettiği için çoğu zaman onun peşine takılmak zorunda kalıyordu. İstemese bile böyleydi.

Sanırım ailesi, Rose'un *doğru* insanlarla takılırsa bizim ne kadar kötü olduğumuzu anlayacağını düşünüyordu. Ponderosa Springs'in kirli çocukları yerine, ahlak skalasının doğru tarafında kalan kişilerle vakit geçirince bizden sıkılacağını sanıyor olmalıydılar.

Yaşadığımız yıllar boyunca kasabanın ve kasaba sakinlerinin itibarına gölge düşürmüştük. Hiyerarşilerini alıp paramparça etmiştik. Donahue ailesi kıymetli kızlarının karanlık tarafa geçmesinden korkuyordu.

Üstelik korkularında haklıydılar.

Onu geri alamayacaklardı.

Silas cam kapıyı açıp eşiği geçerek kareli zemine adımını attığında bütün sesler kesildi. Tıka basa dolu restoran, farelerin ayak seslerinden bile daha sessiz bir yere dönüştü.

Bizler hoş karşılanmadıkları bir yere giren varlıklardık.

Sanki bir kilise ya da mabede girmiştik.

Herkes kutsal yerlerin oralara giren günahkârların ayaklarını yakıtığını bilirdi.

Silas'ın omzundan yakaladım. "Ne oldu? Yüzümde tuhaf bir şey mi var?" Sesim mekânda yankılanıyor, kulaklarını tırmalıyordu.

Bazıları şaşkın yüzlerle doğrudan bize bakıyordu. Kimisi göz teması kurarlarsa, onları ele geçirip kötü şeyler yapacakmışız gibi ürkek bakışlarını gizliyordu. Kadınlar çantalarına sarıl-

mış, erkekler gözlerini kısmıştı. Kızların bacaklarını birbirine bastırdıklarından emindim. Erkekler ise sert çocuğu oynamaya çalışıyordu.

Silas harekete geçerek sevgilisine doğru ilerledi. Kız küçücük bir kabinin içine sıkışıp kalmış gibi duruyordu. Silas işimizi halledip hemen çıkmamızı isterken şaka yapmıyordu çünkü bu kadar fazla insanın arasında olmaktan nefret ediyordu. Bunu yüksek sesle ifade etmese bile, kendini ne kadar zor tuttuğunu tavırlarından anlıyordum.

Arkasından yürüdüm ve Rose'un nazik bakışlarının erkek arkadaşınınkilerle buluşmasını izledim. O an sanki etraflardaki her şey kaybolmuş, Rose'un omuzlarındaki gerginlik azalmıştı. Aynı şekilde Silas'ın rahatlayışı da sırtından akan bir su gibi kaslarını gevşetmişti.

Onlara karşı hislerimi kıskançlık olarak adlandıramazdım. Rose'u o şekilde sevmiyordum ve erkeklerin çekici olduklarını kabul edebilirdim ama Silas'a o gözle bakmıyordum.

Yine de bazen -nadiren de olsa- birisinin bana, Rose'un Silas'a baktığı gibi bakmasının nasıl bir şey olduğunu merak ediyordum.

Sanki ben bir baş ağrısından, hatadan, canavardan, iblisten ve Lucifer'dan fazlasıymışım gibi bakmasının...

Birilerinin bana sanki insanmışım gibi bakmasının nasıl olacağını merak ediyordum.

Rose hızla eşyalarını toplayıp kalkmaya hazırlanırken etrafındaki insanlar dikkatimi çekti. Futbol takımı üyeleri bir aradaydı. Bazıları oturakların tepesine çıkmışken, kimisinin elinde haftanın lezzeti olarak sunulan içecekler sallanıyordu.

Para haricinde her konuda tam zıddımızlardı. Zengin olmamız dışında benzer hiçbir yanımız yoktu.

Ponderosa Springs'te yanlış taraf diye bir yer varsa, biz oradaydık. Onlar ise sanki bizim kıyafetlerimiz de onlarınki kadar

pahalı değilmiş, ailelerimiz onlarınkiler kadar zengin değilmiş gibi balkonlarından ve mükemmel biçilmiş çimlerinden bizi izlerlerdi.

Bunların hiçbir önemi yoktu çünkü servetimiz tehlikemizin pisliğiyle kaplanmış durumdaydı. *Kargaşa ve şiddetle.*

Bizler, anne babaların çocukları büyürken korkmaları için gösterdikleri insanlardık. Yatağınızın altındaki canavarlar, öcülerdik. Herkesin bir rol oynadığı bu sözde neşeli kasabanın mide bulandırıcı varlıklarıydık.

Ne var ki, kimse rolünü her şeyin en iyisi yüce prens ile yanındaki minik prenesten daha iyi oynayamazdı.

Silas kızı kendisine çekip gövdesine yaslariken, “Selam, çocuklar. Çıkmaya hazır mısınız?” diye sordu Rose.

“Selam, Rosie.” Uzanıp saçlarını karıştırdım. “Hadi gidip başımızı belaya sokalım.”

Tabii ki şaka yapıyordum. Ancak bu şekilde göğsümdeki boşluğu gizleyebiliyordum. Kimse kahkahamın içimde nasıl yankılandığını bilmiyordu çünkü hiçbir şeyim kalmamıştı.

Hafif bir öksürüğü, “Ezikler,” diye bir mırıltı takip etti ve sesin geldiği gruptan hafif gülüşmeler duyuldu.

Sırtarak kibritimi üst dişlerimde yuvarladım.

“Pardon, ağızındaki sikler yüzünden seni duyamadım. Biraz daha yüksek sesle tekrar etmek ister misin, Sinclair?” Arkadaşlarımın yanından geçip onların oturduğu tarafa ilerledim.

Easton ancak *Gucci* terlikleri kadar gösterişliydi.

Onunla tanıştığım günden beri ondan nefret ediyordum, hepimiz aynı şeyi hissediyorduk. Kendini diğerlerinin arasındaki Tanrı olarak görüyordu. Sanki insanlar onun suyun üstünde yürüdüğüne inanıyordu ve o da bu ilgiyi besliyordu.

Kıçımın tanrısı.

Babası yerlerde sürünen aşırı pahalı bir üniversitenin dekanıydı. Fazla övünülecek tarafı yoktu ancak Easton burada ya-

şayan birçok insan gibi etrafındakilerle nasıl oynayacağını çok iyi biliyordu.

Gazeteler için gülümsüyor, futbol maçlarını kazanıyor ve kendini bir bok zannediyordu.

“Rook.” Rose ortamın kızışmaması için elinden geleni yaparak beni kolumdan tuttu.

Ona dönüp güldüm. “Sorun yok, Rosie.” Ellerimi onların masasına dayadım ve doğrudan Easton’ın gözlerinin içine baktım. “İyi dostum Sinclair’le arkadaşça sohbet ediyoruz. Öyle değil mi?”

Gözlerimle onu adeta yakıyor, bana bakması için cesaretlendirmeye çalışıyordum. Bir baksa, o da bunu yapan herkes gibi cehennem çukurlarını görecekti. Bana ya da aileme hakaret ederse, onu canlı canlı pişireceğimi anlayacaktı.

Fakat o da bütün diğer korkaklar gibi gözlerimin içi dışında her yere bakıyordu.

“Dedim ki...” Boğazını temizleyip rahatsız bir halde gülümsemeye çalıştı. “İyi eğlenceler.” Omuzlarını silkerek geçiştirmeye çalıştı.

Fakat ikimiz de aslında ne söylediğini biliyorduk.

İlk başta söyleyecek derecede cesur ama yüzüme karşı tekrarlamayacak kadar akıllıydı.

“Ben de öyle düşünmüştüm, şampiyon,” dedim sırtına onu biraz sarsacak kadar sertçe vurarak. Sessizlik uzadığında Rose’a istediğini vermeye ve oradan ayrılmaya karar verdim.

“Şaka gibi,” diyen daha zarif ve yumuşak bir ses yankılandı. “Şu deli palyaço takımım gerçekten de insan içine mi çıkarıyorsa, Rose? Bundan daha utanç verici ne olabilir ki?”

Çenem gerilirken dişlerimin arasındaki kibriti sıktım.

“Sen ve marka sevdalısı soytarı ekibine bunu söyleten nedir, merak ettim doğrusu.”

Doğrudan birbirimizin gözlerinin içine baktık. Mavi gözle-

ri, benim alevli bakışlarımla adeta savaşa tutuştu. Ancak bir an bile bakışlarını çekmedi ve hiç irkilmedi.

Sage Donahue.

Seni parmaklarımdan arasında oynatmak ne kadar eğlenceli olurdu.

İmalı bir kahkaha attı. “Hah, bu iyiydi. Özellikle de okumayı beşinci sınıfta söken birine göre.” Soluk mavi tırnakları ağzına kadar pembe renkli *milkshake*’le dolu bardağının etrafında dönüyordu. “Siz dördünüzü savunmakta bu kadar ısrar edince kardeşim mi çok saf, yoksa siz mi onun hayatını mahvetmekten zevk duyuyorsunuz anlamıyorum.”

Biyolojik olarak ikiz olan Sage ile Rose’un saç renkleri ve çilleri benziyordu. Fakat Sage’in çilleri yüzünün her yanına dağılmışken Rose’unkiler daha çok burnuna yakın bir noktada toplanmıştı. Rose daima etrafına uyum sağlamaya çalışırken, Sage tam tersine öne çıkmak için her şeyi yapıyordu.

Ponderosa Springs’in gözdesi Sage’le teke tek konuşmam oldukça nadir gerçekleşirdi. Kız tatlı dilli olmasıyla meşhurdur. Elbette birbirimizi tanıyorduk, nasıl tanımayacaktık ki? Küçük bir kasabadaydık, üstelik en iyi arkadaşım onun ikiziyle çıkıyordu.

Yine de daha önce hiç bu şekilde karşı karşıya gelmemiştik.

“Belki de hayatını bir fanusun dışında yaşamaktan korkmuyordur. Ya da rol yapmak zorunda kalmayı sevmiyordur. Hem karanlık taraf, aydınlık tarafta hayal bile edemeyeceğiniz şeyleri yapmaya olanak tanır.”

Kırmızı rujlu dudaklarının, beyaz pipetin etrafını lekeleyişini izledim. Birkaç yudum aldıktan sonra ağzını içecekten uzaklaştırıp konuştu. “Ne yani, bu bir hakaret miydi şimdi?” diye sordu.

Sırıttım. “Hayır.” Omuzlarımı silkerken sesime alaycı bir ton hâkimdi. “İkizler arasında her zaman biri koyun olur. Bu

utanılacak bir şey değil. Senin en azından bu rolü kabullenmiş olmana seviniyorum, Sage.”

“Koyun mu?”

“Evet. Hani herkesin beklentilerine boyun eğen, uysal ve zayıf olan,” dedim acele etmeden ve tepkisini ölçmek için başımı hafifçe eğdim. “Güçsüz, kalitesiz ikiz.”

Sage Donahue o kırmızı dudaklarından çıkan kelimelerle herkesi alt edebilirdi. Herkes ona boyun eğen, yaptıklarını asla sorgulamazdı.

Easton Sinclair kendisini başrol sanıyor olabilirdi ama aslında ipler her zaman Sage’in ellerindeydi.

Gözleri öfkeyle titreşirken gülümseyişim genişledi.

Ona verdiğim karşılıkla sinir içinde yanıp tutuşuyordu. Soğukkanlılığını ve sözde hiç rahatsız olmamış gibi davranan halini korumak için çabalıyordu. Ancak o soluk beyaz teninin sözlerim karşısında adeta eridiğinin farkındaydım.

İçim normalde ancak gerçek bir ateş karşısında hissettiğim dürtüyle kaplanmıştı. Fakat bu kez, onun midesinde yaktığımı bildiğim ateş sayesinde güçle dolmuştum.

“Ve o ben miyim? Koyun olan?” Kaşlarını kaldırıp kızıl-sarı saçlarını omzundan geriye savurdu.

“Üstüne alındıysan öylesindir, prenses.”

İçinde bir şeylerin kırıldığını ve yaktığım alevlerin kontrol edilemez bir duygu yangınına dönüştüğünü görebiliyordum. Aralanan ağzı akla gelecek tüm sert sözleri söylemeye hazırды.

Ben de onun patlayıp erimesini izlemeye hazırдыm. Tabii erkek arkadaşı öne çıkıp oyunu bozmasaydı.

“Pekâlâ, sik kafalı. Bu kadar yeter. Fazla ileri gidiyorsun.” Easton ayağa kalksa da masalarından bir santim bile uzaklaşmadım.

Dilimi yanağımın iç tarafında gezdirerek ona şöyle bir baktım. “Öyle mi? Peki ne yapacaksın, sporcu çocuk?”

Beni dövmeleeri için babasının parasıyla birilerini tutabilirdi

ama bunu kendisi asla yapamazdı. Şöhreti adına kötü olurdu çünkü çok korkaktı ve onu mezara gömeceğimi biliyordu.

“Rook,” dedi Silas arkamdan. “Rose’un önünde olmaz.”

“Onu duyduğun, köpek. Liderini ve yanındaki sürtüğünü takip etsen iyi olur,” dedi Easton. Sage onu kolundan çekerek yerine geri oturturken bir anlığına nefesi kesildi.

Bu defa tepki veren ben olmadım. Silas harekete geçip yanıma geldi. Konu ben ve arkadaşlarım olduğunda, yapmamanız gereken şeyler vardı. Hepimizinki birbirinden farklı olsa da yapınca alacağımız tepki aynı olurdu.

“Ağzını topla.”

Anlaşılan Easton bugün yeterince testosteron yüklenmişti çünkü karşılık verme cesaretini kendinde bulabildi.

“Ağzımı toplayacakmışım,” dedi gözlerini devirip Silas’ı taklit ederek. “Sert çocuk olduğumu mu sanıyorsun? *Emo* müzikleri dinleyip siyahlar giyince kendini bir şey mi sandın? Sen zavallının tekisin. Hepiniz ucubesiniz. Kimse sizden korkmuyor.”

Kollarımızdan çekerek, “Çocuklar, lütfen. Sadece gitmek istiyorum,” diye fısıldadı Rose.

Easton mezarını daha da derin kazarken ağzımdaki kibrit çatırdadı.

“Bir seri katilin oğlu, şımarık bir velet, bir şizo ve annesi ölmüş bir satanist. Bravo, Ponderosa Springs’in ucube şovu olmayı başardınız.”

Kendimi kontrol etme konusunda asla iyi değildim.

Açlığımı, şehvetimi, öfkemi, dürtülerimi...

Etime batan tırnakları hissetsem de o anda tek gördüğüm şey, ateşin başında terleyen Easton’m yangını söndürmem için bana yalvaran haliydi.

“Burada olmaz,” diye kulağıma fısıldadı Silas. “Sonra.”

Bu iş öylece bırakmak istediğim son şeydi. Geri çekilmek

istemiyordum. O herifin yüzünde iğrenç sırıtışı dururken oradan çıkmak istemiyordum. Fakat onun başına neler geleceğini biliyordum.

Hesabını daima sorardık.

Öfkemi gülümsememin arkasına gizledim. “O amcık ağzından çıkanların arkasında durmak istersen, beni nerede bulacağını biliyorsun, Easton.”

Bok kafalı erkek arkadaşından gözlerimi ayırıp Sage’e döndüm. “Sana gelince,” diye başladım. “Eğlenceli sohbetti, güzelim. Bir ara yine yapalım.” Dişlerimin arasındaki kibriti fırlatmadan önce göz kırptım ve içeceğindeki vişneyi kapıp ağzıma attım.

Tatlı meyveyi çiğnerken çizgi gibi düzgün çenesinin gerilmesini ve beni izlemesini zevkle seyrettim. Maskesi neredeyse düşecekti, onu biraz fazla zorlamıştım ve sonuçlarına katlanmaya hazır olmadığımı söyleseydim yalan olurdu. Gözleri bir an dudaklarıma ve ağzımın kenarından akan meyvenin suyuna takılmıştı.

Dürtüsel, tehditkâr ve pervasız düşünceler zihnimde dönüp duruyordu. Onu rahat bıraksam iyi olurdu. Sataşmamam gereken tek kişinin o olduğunu hissediyordum, oysa bu durum onu gözümde iyice cazip kılıyordu.

Sage zehirli bir elmaydı. Çok güzeldi ama tek ısırıkta öldürebilirdi. Bu düşüncelerime rağmen hâlâ dişlerimi ona geçirmek istiyordum.

Asla her şeyi etraflıca düşünen birisi olmamıştım. Yalnızca dürtülerimle hareket ederdim ve ona o anda neyi kaçırdığını göstermek istiyordum.

“Bela arayacağın günün gelmesini sabırsızlıkla bekliyorum, prenses. Seninle çok eğleneceğiz.”

Birbirine çarpan tenlerin sesi boşlukta yankılanıyor, yanağımın ona temas ettiği yeri yanıyordu. Bana geçirdiği tırnakla-

rının varlığını hâlâ hissedebiliyordum. Acı tenimde dolanıyor, göğsüm daha fazlasını arzulayarak inip kalkıyordu.

Dilimi yanağımın iç kısmında döndürdüm ve kendimi beğenmiş bir tavırla sııttım.

“Cesedimi çiğnemen gerekir, kundakçı,” diye öfkeden kudurarak karşılık verdi.

Evet, kızını burnunun dibinden alıp götürürken küçük erkek arkadaşının ayaklarımın altında yanmasını zevkle seyredecektim.

BÖLÜM DÖRT

Gece Terörü

Sage

Ortaokuldayken insanların ben ve Rose’la ilgili aptalca sormalar sormalarından nefret ederdim. Evet, ikizdik ama birbirimizin aklını okuyamıyorduk.

Bir de durmadan, “İkizin nerede?” diye sormaları vardı. Tek başına olduğumuzda bile daima “ikizler” diye bahsederlerdi.

Liseye kadar kendimiz olamamıştık. O bir yöne giderken, ben besin zincirinin tepesine doğru tırmanıyordum. Artık “ikizler” olarak değil, Rosemary ve Sage olarak anılıyorduk.

Bununla birlikte, tıpkı şu an gökyüzünde yükselen ayın ışığı odama dolarken olduğu gibi onunla olmayı özlediğim zamanlar vardı. İnsanların arasında ona yakın olmayı ve bir bütünün diğer yarısı olarak görülmeyi özlüyordum.

Rose’un saat gibi işleyen hüznü çığlıklarıyla uyanmıştım. Hemen her gece aynı şey oluyordu, saatimin yeşil ışığının 03.34’ü gösterdiğini görünce şaşırmamıştım. Derin bir nefes vererek doğruldum ve kollarımı esnettim. Hareketlenmemle

okuduğum *Cadı Kazanı** metni yatağımdan düştü. Alistığım hareketlerle ışığı yakmadan odamın içinde ilerleyip kapımı açtım ve yan odaya yöneldim.

Bir keresinde yatak odalarımızın kişiliğimizin yansıması olduğunu duymuştum. Bu doğruysa, kardeşim ile ben sahiden de insanların düşündükleri kadar farklıydık.

Onun odasında rengârenk müzik posterleri, saksı çiçekleri, siyah giysiler ve yıldızlarla süslenmiş tavana asılı bir gece lambası vardı. Benimki ise daha çok pembe ağırlıklı, düzenli ve aydınlıktı. Yerde beyaz, pofuduk bir halı seriliydi.

Herkesten sakladığım bir yanımda, birbirimizden bu kadar uzaklaşmış olmamızı kabullenmekte zorlanıyordu.

Rose'un sesi bana buraya neden geldiğimi hatırlatmıştı.

Rahatça yatağına ilerleyip yanındaki boşluğa yerleştim. Pamuklu çarşafı bedenimi sararken kardeşimin üzerindeki Silas'ın kapüşonlusundan gelen hafif parfüm ve sigara kokusu burnuma doldu.

Parmaklarımın ucuyla çatılmış kaşlarını düzelterip alın kaslarımı gevşettim. Burnundan aşağı kaydırduğım parmaklarım onu sakinleştirirken kafasının içindeki canavarların gerçek olmadığını ona hatırlatmaya çalıştım.

Dokunuşumla kıpırdandı, bilinci kontrolü yeniden ele geçirmeye başlamıştı.

"Sadece rüyaydı, Ro. İyisin," diye fısıldadım. Bir kâbusun içinde olduğunu ve her an kurtulabileceğini fark etmesini bekledim.

Parmaklarımı yüzünde gezdirmeye devam ettiğimde iyice kendine gelmeye başladı. En sonunda gözlerini araladı ve gerçekliğe alışabilmek için biraz bekledi.

"Seni uyandırdım mı?" diye sordu esneyerek.

Başımı iki yana salladım. "Hayır, tuvalete kalkmıştım ve sesini duydum," diye yalan söyledim.

* *Arthur Miller* tarafından 1952 yılında yazılan oyundur. (ç.n.)

Yorganını ikimizin de başının üzerine çekti. Örtünün altında karanlığa gömülünce aklıma küçükken aynı yatakta uyumayı istemediğimiz zamanlar geldi. Henüz dünyadan bıkmadığım ve hayatın hâlâ çeşitli ihtimallerle dolu olduğu zamanlar... Üstelik o ihtimaller bu kasabayla sınırlı değildi. Geceleri anne ve babamız uyurken yorganın altına girip birbirimize hikâyeler anlatır veya hayallerimizden bahsederdik.

Yorganın altında maskemi çıkarıp yine o küçük kız olabilirdim. Zirvede kalabilmek için kimin izlediğini ya da kimin ne diyeceğini kontrol etmek zorunda değildim. O anda korkacak hiçbir şeyim yoktu.

“Nasıl bir kâbus görüyordun?”

“Her zamanki şeyler. Karanlık koridorlar ve tuhaf sesler vardı.”

Bazen bu kadar açık ve narin olduğu için Rose’u kıskanırdım. Başka zamanlarda da o kıskançlık duygusuyla bu özelliklerini parçalamak istediğimden dolayı kendimden utanırdım.

En çok da başına kötü şeyler gelen kişi ben olduğum için onu kıskanırdım.

Onun hâlâ başkalarını umursayabilmesini, insanların içindeki iyi yanları görebilmesini kıskanırdım.

Bense asla kurtulamadığım derin bir bataklığa gömülüydüm.

Ellerimi başımın altına sıkıştırıp ona bakarken, “Geçen gün restoranda kötü davrandığım için özür dilerim,” diye fısıldadım. Tavandaki yıldızların parıltısı yorganın boşluklarından sızarak bizi az da olsa aydınlatıyordu.

Rose gülümsedi. Onun aslında ne kadar cömert ve nazik olduğunu görünce kalbim bir kez daha acıdı. İnsanı ne kadar da kolay affediyordu. Silas’la ilişkisinde de beni endişelendiren buydu. Ya o heriflerden birisi onu incitirse? Rose birini sevdiğinde, o kişinin kendisine nasıl davrandığına aldırmadan yalnızca çok sevmeye devam ederdi.

Anne ve babamız bunun harika örneğiydiler.

“Sorun yok, Sage,” diye karşılık verdi. “Buradan zarar görmeden ayrılmak için etrafa kötü davranman gerekiyormuş gibi hissettiğini biliyorum. Sadece nedenini anlamıyorum. Eskiden çok mutlu ve özgürdün. Sanki bir günde değiştin. Ne olduğunu bana hiç anlatmayacak mısın?”

“Benim hakkımda konuşmasak olur mu? Şu an kendimle ilgili konuşmayı ne kadar istemediğimi anlatamam.”

“Seninle konuşmayı özledim. Yani eski halinle. Baloda kraliçe seçilmeyi umursamayan, etrafı takmayan, *Oscar* ödülü almış *Meryl Streep* gibi bir senaryoyu yaşarcasına hareket etmeyen Sage’i. Onu hatırlıyor musun?”

Çok iyi hatırlıyordum ve bir gün yine o kız olacaktım. Buradan ayrıldığımda her şey eskiye dönecek, yine eski ben olacaktım. Fakat burada kalırsam, bu zehirli kasabanın beni canlı canlı yutacağını anlamıyordu.

Tamamen tükenecek, çatlaklarımdan sızan kapkara sefaletin içinde boğulacaktım.

“O artık öldü, anlıyor musun? Neden artık peşini bırakmıyorsun, Rose?” Ona gereksiz bir öfkeyle karşılık verdim. Aslında bu öfkeyi, beni bu hale getirenlere karşı besliyordum.

Düşmanca davrandığım anlarda onun, yani içimizde daha az yorulmuş olanın da benim yaşadıklarımı yaşamasını istediğim için kendimden daha fazla nefret ediyordum.

Üstelik bu düşünceler uyumama izin vermiyordu. Kendimden giderek daha çok nefret etmeme sebep oluyordu çünkü aslında ikiz kardeşimin benim yaşadıklarımı yaşamasını asla ama asla istemiyordum.

“Biraz da seni konuşalım, olur mu? Nasılsın? Nasıl gidiyor? Parçaların sonunda birleşiyormuş gibi görünüyor.”

“Parçalar birleşiyor” derken ne yapmaya çalıştığını bilmesem de desteklediğimi kastediyordum. Rosemary’nin kırık camlar-

dan yapılan heykellere karşı ilgisi vardı ama bunların neye dönüşecekleri hakkında çoğu zaman hiçbir fikrim olmazdı.

“Ben...” diye söze başladı. “İyiyim. Heykeller de iyi. Gerçi Silas’la son zamanlarda çok tartışıyoruz.”

Kaşlarımı kaygıyla kaldırdım. “Neden? Ne yaptı ki?”

“Sakin ol. Yanlış bir şey yapmadı,” dedi tek nefeste. “Ondan nefret etmek için sebep aradığına yemin edebilirim.”

“Onun da işimi zorlaştırdığını söyleyemem.”

“Onun Hollow Heights’a gitmeyip buradan ayrılmasını istediğim için tartışıyoruz. Çocukların hepsi Doğu Yakası’ndaki yerlere gidecekler ve onun da böyle yapmasını istiyorum. Biliyorsun, annemle babam başka bir okula gitmeye kalksam felç geçirirler. Silas’ın da burada kalmasını istemiyorum.”

O cehennem çukuruna gitmeyeceğimi öğrendiklerinde, felç geçirmekten fazlasının yaşanacağını biliyordum. Üniversiteye gidebilmem için para vermezlerse bile umurumda değildi. Oraya gitmektense bir kutunun içinde yaşamayı kabul ederdim.

Her ne kadar Rose’un ona defolup gitmesini söylemesini istesem de, “Uzak mesafe ilişkisi bir seçenek olamaz mı?” diye sordum. Silas’ı sevdiğini biliyordum ama kardeşimin zarar görmesini istemiyordum. *Asla*. Zarar veren ben olsam da...

“O şekilde de birlikte olabileceğimizi bildiği halde gitmek istemiyor. İleride benden nefret etmesinden korkuyorum. Ya ayrılırsak? O zaman burada boşuna kalmış olmaz mı?” Loş ışığın aydınlığında bile gözyaşlarının yanaklarından süzüldüğünü görebiliyordum. “Onu seviyorum, Sage. Nefesim kesilecek kadar çok seviyorum hem de. Benden nefret etmesine izin vermem.”

Uzanıp gözyaşlarını parmağımla sildim. “Erkekler için ağlamak yok. Bunun için fazla güzeliz.”

Hafifçe güldü. “Hiç komik değil. Ondan ayrılmamı söylememene şaşırdım.”

Altdudağımı ısırđım. “Şey...” dedim harfleri uzatarak.

“Sage!” diye azarladı ve daha yüksek sesle güldü. “Buna inanmak sana zor geliyor, biliyorum ama Silas beni mutlu ediyor.”

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Ortaokulda tanıştıkları günden beri beni onun ne kadar nazik ve tatlı olabildiğine ikna etmeye çalışıyordu. O kadar ki, Silas ve arkadaşlarının sebep oldukları cehennemi görmezden gelmek onun için çok kolaydı.

“Mesele senin mutluluğun değil, güvende olman.”

“İtibarım da olmasın?”

Dilimi tuttum. “İtibarın da güvende olmanın bir parçası. Silas birisine yanlış bir şey dediğinde ne yapacaksın? Şu gürültücü Rook fazla ileri giderse ne yapacaksın?”

Rook’un Easton’a attığı öfke dolu bakışları hatırladım, bir an Easton’ın yanıp tutuşacağından korkmuştum. Ela gözleri bir orman yangınında tutuşan çam tepeleri gibi alev alevdi.

Daha önce böyle bir şey hiç görmemiştim.

Rosemary sırttı. “Bence o senden hoşlanıyor olabilir.”

Beklemediğim bu sözleri duyunca dehşetle geri çekildim. “Az kalsın tırnaklarımı onun gözüne geçirecektim. Üstelik bir Hollow Erkeği için ojelerimi mahvetmeyi göze alarak. Biz kavga ediyorduk, Ro. Yoksa fark etmedin mi?”

Yüzümün kızardığını hissetmek sinirimi bozuyordu.

Yüzümü kızartan Rook Van Doren değildi. Sonuçta beni kızdıramazdı ve ona gösterdiğimden fazlasını göremezdi.

Rook Van Doren beni etkilemiyordu.

“Onun için fark etmez. İster kavga olsun ister flört. RVD için hepsi aynıdır.”

Bunu önemsememeliydim ve öyle de yaptım.

Bu konuşmamız daha fazla sır toplamak, o gizemli çocukların pislikleri hakkında daha fazla bilgi edinmek için bir şanstı. Tam da elimde koz bulundurmam gereken kişilerdi.

“Ona isminin baş harfleriyle hitap ettiğini duymamış gibi yapacağım. Bu ne anlama geliyor ki? Erkeklerin bizden hoşlandıklarını belli etmek için kötü davrandıkları anaokulu çağında değiliz.”

Rose dönüp sırtüstü uzanırken iç çekti. “Hakkında en az şey bildiğim kişi o. Annesinin öldüğünü ve babasıyla ilişkisinin berbat olduğunu biliyorum. Fakat yıllardır gördüklerimden şunu çıkardım, bir şeyleri ateşe vermeyi gerçekten de seviyor. Rook Van Doren sıkıcı bulduğu şeylerle asla vakit kaybetmez. Seni fark ederse ve seninle ilgilenirse, bunu anlarsın,” deyip bana baktı. “Açıkçası seni fark ettiğini söyleyebilirim.”

“O zaman dikkatini başka bir yere verebilir. Onunla bir daha asla iletişim kurmak istemiyorum.”

Hoş bir sessizliğe büründük. Sanki kardeşimle yan yana olmak sadece beni değil, onu da rahatlatmıştı. Yorganın altında uzanırken bu sene mezuniyetten sonra, yıllar içinde hayatımın nasıl olacağını düşündüm.

Sadece bir yıl daha, Sage. Bir yıl daha dayan.

Bu senin en iyi performansın olacak.

BÖLÜM BEŞ

Ne ekersen, Onu biçersin

Rook

Okula dönüş geçit töreni.

Tüm kasabanın dışarı çıktığı ve lise öğrencilerinin şehir merkezinde, abartılı ışıklar altında arabalarla dolaşmasını izlediği etkinlikti. Spor takımları, tören katılımcıları, yerel işletmeler, okul kulüpleri, okulla ilgili herkes ve her şey bu araçlarda oturur, geçerken el sallarlardı.

Dışarıdan ne kadar aptal göründüklerinin farkında olup olmadıklarını merak ediyordum.

Elbette herkesin kendince bir görüşü vardı ama ben yol kenarında oturup gençlerin el sallamasını ve gülümsemesini izlemeyi eğlenceli bulmuyordum. Sadece lisede zirveye ulaştığını söyleyip evde kalmak yeterliydi.

Bunlar yalnızca yaşıttım insanların zaten devasa olan egolarını biraz daha şişirmeye ve kendilerine olan düşkünlüklerini artırmaya yarıyordu.

Kulaklığımdan müzik sesi geliyor, o an çalan şarkı kafamın

içinde şiddetle gümbürdüyordu. Gazdaki elimin tutuşu sıkılaştı, biraz daha geriye çektim ve motorun güçlü sesleri eşliğinde motosikleti sürmeye devam ettim.

Rüzgâr siyah kapüşonumu havalandırıyor. Dış dünya, aslında kullanması yasak olan mat siyah vizöründen açık kahverengi görünerek etrafımda akıyordu. Herhangi bir polis aracının altımda bu şey varken beni takip edebileceğinden şüpheliydim.

Motosiklet sürmek boşlukta ilerlemektir. Kafam iyi olduğunda bile zihnim düşünceler ve anılarla doluydu. Fakat motor sürerken her şey silinirdi. Üzerine hiçbir şey karalanmamış bembeyaz bir sayfaya dönüşürdüm.

İnsanın başka hiçbir şeye ihtiyaç duymadan, kendi kanatlarıyla uçuşmasına en yakın deneyimdi.

Hız göstergesi 150'yi gösteriyor, her saniye yükselmeye devam ediyordu. İçimde, bir santimlik bile hata yapsam kaldırıma yapışacağımı bilmenin heyecanı vardı. Her an yolda ezilip pankeke dönüşebilirdim.

Korkunun olayı buydu. Temelinde aslında yalnızca ölüm korkusu vardı, öyle değil mi? Zaten yaşanılacak deneyimden değil, sonrasında korkardınız.

Ancak korku bana işlemezdi. Hepimiz erken yaşlarda korkunun bizi etkilemediğini anlamıştık. Özellikle de içiniz ölmüşse böyle oluyordu. Dünya varlığını umursamayacaksa, ölümden korkmanın da bir anlamı olmazdı.

Aşırı boyutlara varan adrenalini bağımlılığımız vardı.

Benimki, kendime zarar verme ya da kendimi epinefrin* seviyemi yükseltecek bir duruma sokma şansım olduğunda gözümü kırpmadan yapmaktı. Bu doğal yükseklere çıkma halinin beni heyecanlandıran bir tarafı vardı. Vücudum yanıyormuş gibi geliyordu ve bu hissi seviyordum.

Bedenim kavis çizerek eğildi. Göğe uzanan çam ağaçlarının

* Adrenalinin diğer adıdır. (ç.n.)

arasından çıktım ve Ponderosa Springs Kasabası'na doğru hızla ilerledim. Burası bir tür meydandı ve herkes anneleriyle bu boktan bataklığın doğu tarafında kalıyordu.

Geçit töreni gün batana kadar sürecekti. Buraya yapmak amacıyla geldiğimiz şeyi gerçekleştirip kimseye görünmeden gitmemiz için yalnızca otuz dakikamız vardı.

Bizler hayalet gibiydik. Havada süzüldüğümüzü hissederdiniz ama varlığımızı kanıtlayamazdınız.

Ya da dolabınızda saklanan ve yalnızca bizi görmenizi istediğimizde ortaya çıkan iblislerdik.

Boş caddeden geçerek belediye binasına ilerledim. Konfeti, balonlar ve şekerlemelerle kaplı asfaltı görünce törendekilerin buradan çoktan geçtiğini anladım.

Motosikletimi binanın önünde kayarak durdurdum. Burası eski bir Katolik kilisesinden dönüştürülmüştü. Kasabanın kuruluşundan beri aynı yerdeydi ve zamana meydan okuyup gelişmişti. Babam vaktinin yarısını burada çalışarak geçirirdi.

Motoru kapattım, açtığım ayaklıkla motosikleti sabitledim. Kaskımı çıkarıp selenin üzerine koydum. Bir sigara yaktım ve binanın önündeki çeşmenin beton merdivenlerine oturdum.

Telefonumu cebimden çıkardığımda Silas'ın mesajını gördüm.
Şimdi eczaneyi geçiyorum.

Üç dakika önce gönderilmişti ve tüm kasabanın benim o anda oturduğum yere dönmesine hemen hemen yirmi dakika vardı. Geçit töreni hep aynı noktada başlayıp aynı yerde biterdi.

Sigaramın yarısını bitirdiğimde bana doğru gelen yepyeni *Range Rover*'ın ışıklarını gördüm. Bacaklarım kıpırdanmaya, parmaklarım beklentiyle uğuldamaya başladı.

Cehennemin kapılarına hoş geldiniz. Gösteri başlamak üzere.

Ona ait olmayan bir arabanın sürücü koltuğundan inerken, "Geçit gösterilerinden nefret ediyorum," dedi Alistair. İçindeki kontrol manyağı, bu işi Silas ile benim kendi başımıza halletmemize izin vermemişti.

Ayrıca çete mantığıyla hareket ediyorduk. Birimizi inciten, hepimizi incitmiş sayılırdı.

Pencerelere işlenmiş “OK1”*, “ABD!”, “#7Sinclair!” gibi sıkıcı yazılara iç çekerek baktım.

İnsanların lise spor takımı takıntılarını asla anlayamıyordum.

“Senin nefret etmediğin bir şey var mı?” diye karşılık verdi yolcu koltuğundan inen Thatcher. Onu uzun zamandır tanıyordum. İnsanların sinirini bozmayı, piyano çalmayı ve espriler yapmayı sevdiğini biliyordum.

Yine de hiç anlamadığım tarafları, hatta benimkilerden bile daha karanlık yanları vardı. O sessizleştğinde dünya korksa iyi ederdi.

Ona miras kalan şeylere kendini bıraktığı gün, dünyanın onu dönüştürdüğü şey için bedel ödeyeceği gündü.

Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyordu.

“İnsanlara vurmak,” dedi Alistair sırtarak. Bana doğru yürürlerken Thatcher’a omuz attı. Silas trafiği gözetlerken onların görevi Easton’ın arabasını çalıp benimle burada buluşmaktı.

“Yanlış,” diye söze başladım sigaramı yere fırlatırken. “*Kasabanın* geçit töreninden nefret edersin. Ama bizimki her zaman eğlencelidir.”

“Sigaran var mı?”

Elimi cebime atıp sigara paketini ona fırlattım, yakalamaya çalışırken deri ceketini kaydı. Kundakçılık suçundan hapse girmeye yetecek her şeyle dolu siyah okul çantamı açıp çöpten bulduğum iki viski şişesini çıkardım. Yapacaklarımızın bana düşen kısmı birazdan başlıyordu.

“Çakmak?”

Gözlerimi koyu renk saçlı dostum Alistair’a çevirdim.

“Senin yerine içmemi de ister misin?” diye şaka yaptım

* Oyun kurucunun kısaltmasıdır. (ç.n.)

Zippo çakmağı fırlatırken. “Onu sakın çalayım deme çünkü en sevdiğim.”

Çakmağı alıp şöyle bir inceledi ve sigarasını yaktıktan sonra geri fırlattı. “O koca koleksiyonunda en sevdiğin, üstünde isminin baş harfleri yazan mı? Kendine birazcık hayransın, değil mi?”

Viski şişelerine izopropil* alkol dökerken gözlerimi devirdim. “Kendi isminin harflerini insanların yüzüne damgalamayı seven birisi mi bunu söylüyor?”

Ben kundakçı sihrimi konuşturup birkaç parça paçavrayı bir kısmı dışarıda kalacak şekilde şişelerin ağzına yerleştirirken karşılıklı gülüştük.

“Şuna bakın. Bizim kimyacı ineğimiz.” Thatcher uzanıp saçımı karıştırdığında ona tokadı yapıştırmamak için geri çekildim.

“Bunun kimyayla alakası yok. Google’a sorabilirsin. Dört yaşında bir çocuk da yapabilir.”

“Hadi artık işleri hızlandıralım. Geri dönmek üzereler ve Easton’ın yüzünü görebileceğim güzel bir nokta bulmak istiyorum.”

Başım la onayladım ve dediğini yaparak hızlandım. Her iki şişeyi de alıp kibrit çıkardım, çaktığımda ucunda beliren turuncu kıvılcımı izledim. Ateşi şişelerden sarkan bezlere yaklaştı-
rırken kanım kaynıyordu. Alevleri tutuştururken Sinclair’in arabasını her gördüğünde, bana o restoranda söylediklerini hatırlayacağını umuyordum.

Büyük ihtimalle bir daha beni tahrik etmeden önce iki kere düşünecekti. Konu Rose ya da arkadaşlarım olduğunda sözlerine dikkat edecekti.

Bu bir uyarıydı.

Şimdilik yalnızca arabasını yok ediyordum ama bir dahaki sefere yanmasını izleyeceğim şey kendisi olacaktı.

* Genellikle temizlik malzemelerinde kullanılan yüksek seviyeli bir alkol türüdür. (ç.n.)

Çevik bir hareketle geri çekilip şişeleri arabanın camlarından içeri fırlattım. Biri ön, diğeri arka koltuğa düştü. Gerçek eğlencenin başlaması uzun sürmeyecekti.

Islak tene vurulan kırbaç darbelerini andıran çatırtı sesleri havayı doldurdu. Patlayan şişelerden yükselen alevler, arabayı bir intikam cehennemine düşmüş gibi sardı.

“Gösteri başlıyor, çocuklar.”

Motosikletimi belediye binasının yukarısındaki tepeye doğru sürerken ağzım sulanmıştı. O küçük tümsekte kimse bizi göremezdi ama biz yaratacağımız kargaşayı izleyebilecektik.

İzlerken içeceğim sigarayı çıkarmak için elimi cebime uzattığımda ayak tabanlarım kaşınmaya başlamıştı. Bütün kasabanın, lise takımının yıldız oyun kurucusunun yanan arabasına doğru gidişlerini izledim.

Aracın tamamı baştan sona duman içinde kalmıştı.

Dans eden alevleri, oluşan girdabı hayranlık içinde izlerken tüylerim diken diken oldu. Alevlerin arasında işlediğim tüm günahları görebiliyordum. Açıklık alanda süzülen kor taneleri, parçalanmış ruhumun artıklarını anımsatıyordu.

Küçükken ne zaman itfaiye araçlarının sirenlerini duysam, neyi söndüreceklerini görebilmek için peşlerinden ümitsizce koşardım.

Sadece üç kere yakalayabilmişim ve hepsinde de yangının sebebi ben olmadığım için kıskançlıkla dolmuştum. Kontrolüm dışında bir duyguydu.

Hastalıktı.

Damarlarımdan akıp DNA'mın her zerresinde hissettiğim bir şeydi. İyileşmeyi, kurtulmayı reddettiğim bir hastalıktı.

Tepedeki yerimizden insanların dehşet içindeki yüzlerini izlerken kalp atışlarım hızlanıyor, avuç içlerim terliyordu. Herkes umutsuzca yangını söndürmeye çalışırken Easton aklını kaçırmış gibi görünüyordu.

Tam bir kargaşaydı.

Anne babalar çocuklarını yanlarına çekiyor, öğrenciler çılgınlıklar atıyordu.

Futbol takımı yangını söndürebilmek için ceketleriyle alevlere vuruyordu.

Bu sırada onu gördüm.

İkinci derisi gibi onu saran amigo kız üniformasıyla tatlı bir zehire benziyordu. Dolgun göğüslerini saran ve günbatımından kalan ışığın altında parlayan elmas göbek *piercing*'ini gözler önüne seren uzun kollu bir bluz giymişti. Kıyafetinin yeşili, kıvılcıkla zıtlık yaratıp onu daha fazla ön plana çıkarıyordu.

O eteğin altındakileri hayal ederken altdudağımı ısırdım.

Doğuştan kusursuz yaratılmıştı.

Büyülemek için tasarlanmış gibiydi.

Vahşi doğada da neon desenli zarif kurbağalar, ısıltılarıyla göze çarpan denizanası ve evcil hayvan olabilecek kadar dost canlısı gözüken egzotik tırtıllar gibi varlıklardan uzak durmak gerekirdi. Onların hepsi dikkatleri üzerlerine çekip tehlikeyi uzaklaştırmak için böyle yaratılmışlardı.

Canlıların çoğu tehlikeden uzak durmaları gerektiğini biliyordu. Oysa insanlar bütün bu uyarıları görmezden gelip riskli de olsa onlara dokunma ihtiyacı hissedirdi.

Fakat güzel şeyleri kendi başlarına bırakmamız söylenirdi.

Aynı şeyi ateş için de söylerlerdi.

Bakalım ben bu uyarı masallarını dinleyecek miydim?

BÖLÜM ALTI

Fazla Yakın ve Kişisel

Sage

“Siktiğimin manyakları!”

Erkek arkadaşım yanmış *Range Rover*’ının lastiğini tekme-lerken bağıırıyordu. Aslında o arabadan nefret ediyordum ve bu olanlar bir gelişme sayılabilirdi.

Geçit törenimiz duman içinde kalmıştı.

Tam da kasıtlı yapılmış bir şeye benziyordu.

Yarınki maçtan önce lise öğrencilerinin kutlama gösteri-lerini izlemek amacıyla toplanan coşkulu kalabalığa kafa ka-rışıklığı ve çılgınlık hâkimdi. Çocuklar ailelerini bulmak için çığlıklar atıyor, öğrenciler mümkün olduğunca hızlı şekilde uzaklaşmaya çalışıyordu.

Evet, sadece bir araba yanıyordu ama herkes bundan kimin sorumlu olduğunu biliyordu. Fakat kimse sırada ne olduğunu öğrenmek istemiyordu.

Arkadaşlarım ya da öyle olduklarını zannettiğim insanlar,

tehlikeyi görür görmez derhal uzaklaştıklarından eve dönmek için bir araç bulmam gerekecekti.

İnsanlar yanımdan fısıldaşarak gelip geçerken ve kızıl alevler aracı yalarken o zalim yangını çıkaranların içlerindeki kötü niyetlerini sezdiğimi hissettim.

Bu bir uyarıydı.

Bir mesajdı.

Hafife alınmaması gereken bir şeydi.

“İnsanların ortasında konuşmalarına dikkat et, evlat.”

Stephen Sinclair’in sesi her zamanki gibi ciddiydi. Dünyanın en başarılı insanlarından bazılarını yetiştiren bir üniversitenin dekanı olarak böyle davranmak zorundaydı. Oğlunun ileri gitmesine ve bundan sıyrılmasına izin veremezdi.

Easton’la çıkmamın itibarıma sağladığı katkıyı inkâr edemezdim. Ancak aynı enerji, insanların gözündeki imajım dışındaki herhangi bir konuda karşılık bulmuyordu.

Kendisini savunması gereken durumlarda korkup saklanıyordu. Sıradanlığın bulanıklığı içinde kaybolup gidiyordu. Yaptığı hiçbir şey o güne kadar beni heyecanlandıramamıştı.

Alevlendirmemişti.

Evet, dışarıdan göz kamaştırıcıydı ama asla kalbimin teklemesine sebep olmamış ya da bacaklarımın arasında kelebekler uçurmamıştı. Bu yüzden mezun olduktan sonra ondan ayrılmak benim için çok kolay olacaktı.

O zamana kadar *Prada* çantanın içinde gezdirilen bir süs köpeği gibi yanımda dolaşabilirdi.

“Baba, ama sik...” diye konuşmaya başladı Easton ancak Stephen’in gözlerini görünce devam etmedi. Adamın bakışları, bir argo kelime daha etmesi halinde onu pişman edeceğini söylüyordu.

İnsanlar güvenli bir mesafeden olanları izleseler de her şeyi duyacak kadar yakındaydılar. Babası bunu biliyordu ve dört gözle izleyenlerin her zaman farkındaydı.

“Arabam kül oldu ve sakın bunu kimin yaptığımı bilmiyormuş gibi davranma! Babasmm onu bu işten kurtarmasına izin vermeyeceğim,” diye fısıldadı. Maç günleri kravat takan iyi çocuk artık yoktu.

Aniden çöken sessizlik bir sarkaç gibi sallanıyor, giderek Easton’ın boğazına yaklaşıyordu.

Stephen gergin bir gülümsemeyle telefonunu kulağına götürdü. Boştaki eliyle oğlunun ceketindeki tozları silkeledikten sonra parmaklarını Easton’ın omzuna yerleştirdi.

“İzin ver de arabanın bu halinden kimin sorumlu olduğunu ben dert edeyim. Karşılık vermeyi aklından bile geçirme, tamam mı?” diye Easton’ı sert bir tonla uyarıp omzunu sıktı.

Ardından sanki düğmeye basılmış gibi samimi bir gülümsemeyle insanlara döndü.

“Hem yarın maçımız var, değil mi?” diye seslendi.

İnsanlar yangını ve olanları unutup hemen alkışlayarak tezahürat yapmaya başladılar. Burası sahte mutluluklarla pislikleri örtme konusunda çok iyi bir yerdi.

Erkek arkadaşım futbol takımı tarafından ele geçirildi ve onu omuzlarına alıp egosunu şişirdiler, zaten sahip olduğu Tanrı kompleksini iyice körüklediler.

Güneş neredeyse tamamen batmıştı, ayrıca üniformam kaşıdırmaya başlamıştı. Biraz dondurma ve *Sixteen Candles**’ın tekrarı adeta beni çağırıyordu.

Telefonumu çantamdan çıkarırken Rose’un beni almaya gelmeyeceğini, annemin spa seansında olduğunu hatırladım. Geriye tek seçenek olarak babam kalmıştı.

* Yönetmenliğini *John Hughes*’ın yaptığı, 1984 yapımı Amerikan gençlik komedi filmidir. (ç.n.)

“Hey, ne yapıyorsun?” diye sordu Easton. Onu benim durduğum yere iten arkadaşlarına sırtıtmaya devam ediyordu.

“Arabanın aynı annemin yemek denemeleri gibi görüldüğünü düşününce, birilerinin beni alması gerekecek. Babama gelmesi için mesaj attım.” Telefonumu ona doğru sallayıp kısa süreliğine gülümsedim.

“Şu tavrı bıraksan olmaz mı?” dedi. “Kız arkadaşların, kötü olaylardan sonra erkek arkadaşlarına destek olmaları gerektiğini sanıyordum. Şımarık çocuklar gibi davranmaları değil. Partie geleceğini söylememiş miydin?”

“Sadece araban yandı. Köpeğin falan ölmedi,” diye cevabı yapıştırdım sinirli bir tonla. Tavır istiyorsa ona istediğini verecektim. “Ayrıca hayır, Easton. Sana gelmeyeceğimi söylemiştim. Ödevim var ve çok yorgunum.”

Beni belimden kavrayıp kendine çekerken, “Hadi ama, bebeğim,” diye sızlandı. “Eğlenceli olacak. Üniversiteden önceki son geçit töreni partimizi kaçırarak mısın?” Burnunu boyun girintime yasladı.

“Senin için eğlenceli,” diye açıkladım. Elimi göğsüne koyup onu hafifçe ittim. “Sonunda seni hep tuvalette kusarken buluyorum ve arabayla evine götürmek zorunda kalıyorum. Bu akşam ilgimi çekmiyor. Sana daha sonra mesaj atarım.”

Beni avını yutmaya hazır bir piton gibi kollarının arasında sıkarken mavi gözleri birkaç ton karardı.

Buranın gerçeği böyleydi.

Herkes bir maske takardı. Sadece bazılarımızinki diğerlerinden daha görünür durumdaydı.

Onun bu halinden nefret ediyordum. Katlanması en zor şey buydu.

Mesele seks süresinin üç dakikayı geçmemesi ya da devamlı

kendisi hakkında konuşması değildi. Babası tarafından terslenince hep en kötü haline bürünüyordu. Babasının onu dönüştürdüğü kişi oluyordu.

Bildiğim kadarıyla Stephen ona asla vurmazdı ama onu basit kelimelerle kontrol ederdi. Oğluna kendini zayıf ve aşağı hissettirirdi.

Bu yüzden de Easton babasına karşı gelmeyi reddettiği için, bunun acısını etrafındaki insanlardan çıkarmaya çalışırdı ve onun bu halini çoğunlukla çeken ben olurdum.

“İlgini çekmiyor mu?” dedi sesini diğerlerinin duymayacağı kadar alçaltarak. “Bir konuyu açıklığa kavuşturayım, Sage. Ben futbol takımının oyun kurucusu ve Ponderosa Springs’in geleceğiyim. Kasabadaki herkesin gözünde bir yıldızım ve istesem, saniyede senin şu mükemmel tatlı kız imajımı paramparça edebilirim. Eğer kız arkadaşımın benimle partiye gelmesini istiyorsam geleceksin.”

O konuştukça dişlerimi kırılabilecek kadar sıkıttım.

“O yüzden neden en iyi yaptığın şeyi yapıp koluma girmiyor ve sevimli gözüküyorsun?”

Bu sözleri derinlerimde bir yeri tetikledi ve çok uzun zamandır kilitli olan bazı şeyleri yeniden yüzeye çıkardı.

Düzgün otur, gülümse ve sevimli görün, Sage. Bu cümleler zihnimde yankılanıyor, köprücük kemiklerimde fısıldanıyor ve tenimin altında solucan gibi geziniyordu. Anıların hayaletlerinin saldırısına uğramıştım ve kafamın içinde o sefil günlerle geceleri aydınlatan binlerce kamera flaşı yanıp sönüyordu.

Etrafımda onca göz varken abartılı bir şey yapamayacağımı biliyordum. Yaparsam haberin iki saat içinde her tarafa yayılıp dramatik bir hal alacağından emindim.

Son dakika!

Yıldız Easton Sinclair ve Bayan Ponderosa Springs ayrıldı!

Yangının zararını azaltmak için elimden gelenin en iyisini yapmalıyım.

O yüzden rol yapmaya karar verdim.

Yüzüme tatlı bir gülümseme yerleştirdim. Bedenimi ona yaklaştırıp nazik parmaklarımla göğsüne dokundum. Kimyasal kokusu üzerime siniyordu.

Tenis ayakkabılarımın ucunda yükselip dudaklarımı kulağına yaklaştırdım ve sıcak nefesimi tenine verdim. *Sıcak bir kucaklaşma, gençlik aşkı ve kelebek kokan bir sarılış.* O anda birlikte ne kadar güzel göründüğümüzü mırıldanan bir çiftin geçip gittiğini duyduğuma yemin edebilirdim.

“Üç saniye içinde ellerini üzerimden çekmezsen, sana birinin hayatını mahvetmenin ne demek olduğunu gösteririm, Easton Sinclair. Bu tatlı gülümsemeyle verebileceğim zararı asla hafife alma.”

Dışarıya sunduğumuz görüntünün tam aksine sesim ölümcüldü.

Soğuk.

Acımasız.

Kızgınlık dışındaki tüm duygulardan yoksun.

Uyarım üzerine kollarını benden ayırıp geri çekildiğinde gülümsemem iyice genişledi.

Bence o akşamki en akıllıca davranışı bu olmuştu.

“Üzgünüm, Sage,” dedi hemen. Üzüldüğü falan yoktu, sadece blöf yapmadığımı biliyordu. Her kelimeyi kastederek söylemiştim.

Yüzümü onunkine yaklaştırıp konuşmamızın bittiğini işaret edecek şekilde hızlıca çenesini okşadım.

Babamdan henüz cevap gelmemişti ama yine de geri çekildim. “Sana daha sonra mesaj atarım, canım!”

Oradan gitmeye, ondan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Hadsizliklerinden kaçmalıyım.

Evim anacaddeden kilometrelerce uzakta olmasına rağmen yürümek için sabırsızlanıyordum.

Temiz hava, sessizlik ve yalnızlığa ihtiyacım vardı.

Giderken tanıdıklarımla kutlamadan geriye kalan kişilere el salladım, sonra da yarın tamamen yok olacak festival süslemeleri ile çöplere baktım.

Böyle zamanlarda anacadde zombi istilasına uğrayıp terk edilmiş bir yere benzerdi.

Boş, تنها ve unutulmuş...

Bu kasaba yıllar önce insanlara yuva olmaktan çıkarak küçülmüş ve şimdiki haline gelmişti.

Hayalet gibiydi.

Yalnız ve kalbi kırıktı.

Olabilecek ama asla olmamış şeylerin hayaletine benziyordu.

En kötü yanı ise çoğu kişinin zannettiği gibi o hayaletin bize musallat olmamasıydı.

Karanlıkta yatağının altında, çekmecedeki ya da buğulu aynanda gizlenmezdi.

Biz gitmesine izin vermediğimiz, unutmadığımız için hâlâ hayatta ve buradaydı.

Kulaklarım çim biçme makinelerinkine benzeyen bir sesle çınılıyordu.

Giderek artan sesi merak ederek dönüp baktığımda, gri bir motosikletin yanımdan geçtiğini gördüm. Sürücüsü de aynı anda gözünü yoldan ayırarak bana baktı.

Mat vizörü gözlerini görmeme engel olmasına rağmen altındaki yüzün kime ait olduğunu biliyordum.

Fren lambalarının kırmızıya dönüşünü gördüğümde geri çekildim.

Her hafta pazar ayinine katılsam da hiçbir organize dine uyum sağlayamamıştım. Fakat Rook Van Doren'ın motosikleti-

ni sürmeye devam edip buradan gitmesini sağlayacaksa, o anda herhangi bir inanca katılmaya razı olabilirdim.

Maalesef göklerde hangi tanrı ya da tanrıçalar varsa, hiçbiri bana merhamet göstermedi.

“Erkek arkadaşının arabasının başına gelenleri duydum,” dedi kibirli bir tavırla kaskını başından çıkarırken. Düz kahve-rengi saçları gözlerinin önüne döküldü. “Yazık olmuş. Kimse bir erkeğin aracına böyle bir şey yapmamalı.”

Yüzünde beliren sırtış içimde anlamsız bir öfke yaratarak midemi bulandırdı. Güzelce hazırlanmış bir piknik sofrasını üstünde gezinen sinek kadar sinir bozucuydu.

Motosikletin üzerinde gerilen bacaklarına, aracı kavrarken ne kadar büyük ve güçlü görüldüğüne odaklanmamaya çalışıyordum. Böyle bir manzaraya kendimi kaptırmam elbette kusur sayılırdı ama sonuçta ben de insandım. Üstelik giydiği kalın kapüşonlusuna rağmen kaslı olduğunu söyleyebilirdim.

“Duydun demek,” deyip kollarımı göğsümde kavuşturdum. “Hadi canım!”

Bu işin arkasında kendisinin olmadığı gibi bir izlenim vermeye çalışıyorsa, bu aklımda başka bir şeyler olduğu anlamına gelirdi. İnsanların saçmalıklarını yakalayabilmekte uzmandım.

“Anlaşılan seninki birilerinin canını feci sıkmış. Zaten bunu anlaması çok da zor değil. Tutamadığı kocaman bir çenesi var. Muhtemelen bu defa yanlış kişiye çattı.”

“Kes şunu, Van Doren. Senin ve manyak arkadaşlarının yaptığım ikimiz de biliyoruz. Yalan söylemene gerek yok.”

Sırtırken kibritini dudaklarında gezdirdi. “Neyden bahsettiğini anlamıyorum. Geçit töreninin bugün olduğunu bile bilmiyordum.”

Yanağımın içini ısırdım. Ona doğru ilerlerken kalm buklelerimi omzumun arkasına savurdum.

“Hoşuna mı gidiyor? Hep böyle mi yaparsınız?” Sinirini ne

kadar bozabileceğimi görmek için onu kışkırtmaya çalıştım. Bakalım meşhur Hollow Erkeği'nin kötü tarafını ortaya çıkarmak için neler gerekiyordu?

“Bir yerde psikopatların tek rahatlama yolunun başkalarına zarar vermek olduğunu okumuştum. Yoksa korkunç malikâne-lerinize dönüp insanlara yaptığınız şizofrence şeyleri düşünerek birbirinize mastürbasyon falan mı yapıyorsunuz?”

Yüzünde bir seğirme oldu.

Belli belirsiz de olsa ben konuşurken elinin kıpırdadığını görmüştüm. Köşeli çenesinde, elmacıkkemiğine yakın kısım da titreşmişti. Yani bir sıfır öndeydim.

Sevmediği bir kız profilinden, hiç sevmediği kız profiline geçmiştim.

Dışlerinin üstünde gezdirdiği dilini gözlerimle takip ettim. Bacağını motosikletinin yanından sarkıtarak tüm heybetiyle ayağa kalktı.

“Dikkatli ol, prenses.” Bakışlarını benden ayırmadan kasını çıkardı, yere bıraktıktan sonra bana yaklaştı. “Burada seni savunacak arkadaşların ya da sevgilin yok. Dışarısı karanlık ve ormana yakın yerde tek başmasın. Senin gibi birisi için pek de ideal bir yer değil.”

Her bir hareketimi dikkatle izleyen gözleri üzerimdeydi. Ayaklarının altındaki toprağın hıştırtısını duyabiliyordum. Kaçmaya kalkarsam daha arkamı bile dönmeden beni yakalardı.

Zaten ben de korkup kaçacak birisi değildim.

Ne ondan ne de bir başkasından.

“Kimsenin beni korumasına ihtiyacım yok. Seninle yalnız da başa çıkabilirim.”

“Öyle mi?” Başını küçümser bir tavırla sağa eğdi. “Senin gibi tatlı, küçük bir kızın benimle başa çıkabileceğini mi düşünüyorsun?” Her bir kelimesinde gözleri bedenimde dolaşıyordu. “Hayatın boyunca bir sineğe bile zarar vermediğinden,

evden gizlice kaçmadığından ve planlananın dışında hiçbir şey yapmadığından şüpheleniyorum. Benim gibi bir kaçıkta nasıl kurtulmayı düşünüyorsun?”

Yürümeyi bıraktığında görülür şekilde yutkundum. Bir adım daha atsa, dizlerimiz neredeyse birbirine değecekti. Tek parmağını kaldırdığında bile geri adım atmadım. Parmağının ucunu çenemde gezdirmeye başladığında hissettiğim sertlikle hemen geri çekildim. “Bana sakın dokunma!”

Beni dinlemeyip konuşmaya devam etmesine şaşırmadım. “Profesyonel olan sensin, değil mi? Benim hakkımda bir şeyler okudun.” Benimle alay edip sözleriyle beni doğramaya, adeta gömmeye çalışıyordu ama dokunuşu yüzüme sıcak bir kömür değmiş gibi hissettirmişti. “Söylesene, insanların şeytan diye adlandırdığı ateş takıntılı sadistler hakkında ne diyorlar? Kitaplar sana yapacaklarımı, nelerden hoşlandığımı da söylüyor mu?”

Parmağını çenemden boynuma doğru kaydırarak boğazımdaki damar ve kasları takip etti. Köprücük kemiğimde durup nabzımı hissetti. Kokusunu alabiliyordum, patlayıcı şeylerin karışımını andıran aroma beni tepeden tırnağa yakıyordu.

Onlardan birisine ilk defa bu kadar yaklaşmıştım.

Onlarla mesafeni korumanı söyleyenlerin haklı bir sebebi vardı.

Çünkü onların ulaşacağı mesafedeyseniz, artık hiçbir şeyin kontrolü sizde olmazdı.

Zihniniz, bedeniniz, ruhunuz...

Size sahip olurlardı.

“Beni tehdit mi ediyorsun?” Kesilen nefesimi ve dilimin damağıma yapıştığını düşününce sesimin titremeden, düzgün bir şekilde çıkmasından gurur duyduğumu söyleyebilirdim. Bu tavrım genelde insanların gözlerini korkutur, hatta geri çekilmelerini sağlardı ama onda öyle olmadı. Enerjime ayak uyduruyor, geri çekilmeyi reddediyordu.

Kibriti ağzından çıkardı ve kırmızı ucunu altdudağıma değdirdi. Ardından kibriti başparmağı ile işaretparmağının arasında tutuşturdu. Tam önümde yükselen küçük alevin ısınısını benimde hissediyordum.

Alevin turuncusuyla aydınlanan yüzü gururla parıldıyordu.

“Hayır.” Ne kadar ciddi bir durumun ortasında olduğumu, Rook o anda elini boğazıma doladığında ve parmakları sarmaşık gibi sertleştiğinde anladım.

Üstelik bu hareketi zevk için yapılan bir hareket değildi. Hayır, acı verecek ve nefes kesecek şekilde sıkıyordu. Amacı tahrik edici bir etki yaratmak değil, öldürmekti.

Dünyadaki herhangi başka bir erkek bana bunu yapsaydı, onu öldürmek için sabırsızlanırdım. Fakat bu tutuş daha önce deneyimlediğim bütün dokunuşlardan farklıydı. Sanki kendisinden önceki herkesin izlerini eriterek içimde yanan yepyeni bir his yaratıyordu.

Kibriti yüzüme doğru indirdiğinde cehennem gibi gözleri düşmanca parıldadı. “Ama hiçbir fikrin olmadığı şeyler hakkında konuşmaya devam edersen, ben de konuşurum.”

Yüzümü geri çekmeye çalıştıkça ağzım kuruyordu ama o beni bırakmak yerine tutuşunu sıkılaştırdı. Saniyeler ilerledikçe oksijenim giderek azalıyordu.

Beni gerçekten yakmayacaktı, değil mi?

“Sana söz veriyorum, prenses. Yanmadan benimle başa çıkman imkânsız.”

Beni bırakıp geri çekildiği sırada yüzüne kocaman bir sırtış yayıldı. Dilini cesurca çıkarıp yanan kibrite bastırdı. Cızırdayan ses bulanıklığı yarıp geçti.

Sarsılmıştım ve hiç irkilmemesi beni büyülemişti. Kibriti diliyle söndürmek sanki onun için sıradan bir şeydi.

İşte o anda bize doğru gelen arabayı fark ettim. Cinayeti önleyen aracın sesini benden önce duymuş olmalıydı.

“Cam fanusunda ne kadar sıkıldığımı fark ettiğinde beni nerede bulacağımı biliyorsun, Sage,” dedi motoruna atlayarak. Sırttığını ses tonundan anlayabiliyordum.

“Siktir git, pislik.” Motosikletin gürültüsüne rağmen sesimi çıkarabilmeyi başarmıştım.

Başka bir şey söylemedi ve yola çıkıp karanlığa daldığında kendi kendime az önce olanların bir rüya olup olmadığını sormak zorunda kaldım.

Parmaklarımı az önce dokunduğu boğazıma götürüp varlığını tenimde bir kez daha hissettim.

Korkmuş muydum? *Belki.*

Fakat hissettiğim şey korkudan fazlasıydı.

Özgürlük gibiydi.

Olmam gereken ve olmak istediğim kişi arasında bir boşluk vardı, o da beni oraya itmişti. Burası bir sonraki adımın neresi olduğunu bilemediğim, kontrol edemediğim ve insanların hakkındaki düşüncelerinin ağırlığından kurtulmayı istediğim bir yerd.

Zihinsel bir kaçıştı.

Başımın parmak uçlarıma kadar vücudumun her noktası karıncalanıyordu.

Onu her zerremde hissediyordum.

Tıpkı ateş gibi gözden kaybolduktan sonra bile varlığını hissettiriyordu.

BÖLÜM YEDİ

Cennet Bahçesi

Rook

Sage Donahue'yla tam bir ay sonra yolum tekrar kesişti.

Beynine merak tohumları ektiğimi biliyordum. Doğru zaman geldiğinde bunlar çatlaklarından sızacak ve hayatında eksik olan heyecanı bulmak amacıyla koşa koşa bana gelmesini sağlayacaktı.

Aslında o dış kabuğunun altında bundan kurtulmak için can atan bir kız olduğunun farkındaydım. Rose'a davranışlarında, kıskançlıktan değişen yüzünün renginde hep bunu görüyordum. İkizinin özgürlüğüne o da sahip olmak istiyordu ama bunun peşinden koşmaktan ödü kopuyordu.

Sınıfa doğru yürürken dudaklarım yeni kesiğim yüzünden zonkluyordu, henüz yulaf lapama ağzımı bile değdirememiştim. O sırada dolapların bulunduğu kısımdan gelen sesler dikkatimi çekti.

Sınıfları dolduran öğrencilerin boşalttığı koridorda o sesle baş başa kalmıştım.

Normalde derse girip üzerime dikilen bakışlara aldırmadan günüme devam ederdim.

Ancak duyduğum sesin yumuşak gibi duran sertliğinde tanıdık bir şeyler vardı.

Sesi takip ederek koridorun sonuna ilerledim. Elim gösteri salonunun kapısına dikkatle değdi, kapı koluna hafifçe bastırdım. Bu lanet şeyler yanlarında nefes aldığınızda bile gıcırdardı.

Salonu birkaç sıra boş kırmızı koltuk dolduruyordu. Sahneyi aydınlatan tek bir ışık haricinde kapkaranlıktı.

Balkondan koyu ahşap sahneye vuran ışık, üzerine düştüğü nokta dışında hiçbir şeyin görünmesine izin vermiyordu.

Yalnızca o görünüyordu.

Tek başınaydı, o ve ışık dışında hiçbir şey yoktu. Üzerindeki ekose okul eteği, bacaklarını epey uzun gösteriyordu.

Sesimi çıkarmadan arka sıralardan birine geçtim ve arkama yaslanıp kulağıma sıkıştırdığım yeni sarılmış sigaramı aldım. Küçük aktristi rahatsız etmemeye çalışarak kibritle yaktım.

“Ah, ne kadar güçlü olduğunu neredeyse unutmuşum, John Proctor!” dedi özgüvenli bir tavırla ve gözlerini tutkuyla iyice irileştirdi.

Ona sadece iyi bir aktris demek az kalırdı çünkü gerçek Sage Donahue’yu bu kadar âşık görmek neredeyse imkânsızdı.

Hayali rol arkadaşının kendi sözlerini söylemesini bekledikten sonra gövdesi kıpırdandı ve devam etti.

“Ah, bir şekilde delirmiş,” dedi kıkırdayarak. *Gerçekten* kıkırdamıştı.

Sigaramın dumanı dudaklarımdan yükselirken onun sahnedeki hareketlerini izlemeye devam ettim. Su üstünde dünyaya gözlerini açmış bir kuğuyu andırıyordu.

Zarif, rahat ve o ana aitti.

Neredeyse son karşılaşmamızda bana söylediklerini ve ona

beni kızdırırsa başına gelecekleri göstermeye ne kadar yaklaştığımı unutmuştum.

“Ah, züppe.” Elini sallayıp konuştuğunu düşündüğüm adama yaklaştı. Beden dilinin acımasızlığı beni gülümsetti.

“Dün gece ormanda dans ederken amcam birden üstümüze atladı. O da yalnızca korktu, hepsi bu.”

Sonraki birkaç repliği hem kendi hem hayali rol arkadaşlarının söyleyerek mırıldandı. Sahnede ışığın altında bir ileri bir geri yürürken sanki içinde bir fırtına birikiyordu.

Heyecanlanmadığım şeylere ilgi duyan bir insan değildim ama o anda beni sarsacak kadar gerçek görünüyordu.

“Köyde benim ismimi karalıyor!” dedi küfredercesine. “Hakkımda yalanlar söylemeye devam ediyor! Soğuk, mızımız bir kadın. Ve sen...” Kaşları çatıldı, boğazından kederli bir ses çıktı. “Sen onun önünde eğiliyorsun!”

Tiyatrodan nefret ederdim ve bu koltuklara daha önce bir ya da iki defa oturmuştum. Ancak şu an buradan kalkmak için bir nedenim yoktu.

Başım agresifçe, partneri duymaya katlanamadığı bir şey söylemiş gibi iki yana salladı. Koltuğumda öne eğildim, gözlerimi kısarak baktığımda soluk yüzünde parlayan gözyaşlarını yakaladım.

“John Proctor’u arıyorum, kalbimi bilgiyle doldurup beni uykumdan uyandıran adamı! Salem’in nasıl bir yalancı olduğunu anlamadım. Tüm bu Hristiyan kadınlar ve onlarla sözleşmiş erkeklerin bana öğrettiği yalanları hiç anlamadım,” diye acı içindeki bir kadının sesiyle titreyerek konuştu.

“Beni sevdin, John Proctor.” Yalvaran gözlerle tek kelime bile etmeden yürüdü. “Beni sevmenin günahı ne?”

Dumanı içime çektim ve öksürme dürtümü bastırmaya çalıştım. Sigaramı dudaklarımın arasına sıkıştırarak ellerimi kaldırdım.

“Bravo!” diye bağırdım sessiz salonda yankılanan alkışlarla. “Ne performans ama!”

Donup kaldı. Kendini kraliçe arı zannederken yönetemediği tek kişi tarafından yakalanmış gibi görünüyordu.

Koltuğumdan kalkıp ağır adımlarla sahnenin önüne doğru ilerledim.

“Bu da neydi böyle?” diye sordum ellerimi sahneye dayayıp tırmanırken. Ben gölgeler arasında dururken o üzerine düşen ışığın altında şaşkın gözlerle beni izliyordu. “*Romeo ve Juliet* miydi?”

Neler olduğunu anlaması biraz zaman aldı. Sahnede eğleniyor gibi gözüken o savunmasız kız bir anda kaybolmuş, korumacı kız geri gelmişti. Hepimiz gerçek kişiliklerimizi ve sevdiklerimizi korumak için korkutucu şeylere dönüşürdük.

Maskesini görmüştüm ve artık benim yanımdayken o maskeyi takmasından sıkılmıştım.

Maskesinin altındaki çirkin acıyı görmek istiyordum. Gizlediği yaraları, etini kemiren canavarları... Gerçek olan onlardı ve hayat sahteliklere takılı kalmak için çok kısaydı.

“Burada ne yapıyorsun, Rook?” diye sordu elindeki kitabın sayfalarını kapatırken. Dumanı kendinden uzaklaştırmak için kitabı salladı. “Burada sigara içemezsin! Yangın tehlikesi var.”

“Dürüst olalım, Sage. Yangın tehlikesi benim,” diye şaka yaptım. Ancak istediğim etkiyi yaratmadı.

Sage’i etkilemek güçtü.

“Beni burada görmemişsin gibi yapalım,” diye mırıldandı. Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırarak çıkışa yöneldi.

“Hey, hey, hey,” diye söze başladım. “O kadar hızlı değil. Burada ne yapıyordun?” Merdivenlerle arasına girerek gitmesine engel oldum.

“Açık kalp ameliyatı,” dedi duygusuzca. “Ne yapıyor gibi görünüyordum, aptal?”

Dilimi şaklatıp sigaramdan derin bir nefes daha aldım. “Tiyatro kurdu olduğunu bilmiyordum.”

“Bana öyle deme,” diye tısladı. Koyu kırmızı tırnağını bana doğrulttu. “Beni burada gördüğünü birisine söylersen pişman olursun, kundakçı.”

Testosteronla dolmuştum. Bana meydan okuması neredeyse başa çıkması zor bir şeydi. Beni tehdit mi ediyordu? Bana da başkalarına davrandığı gibi davranabileceğini mi zannediyordu? Ukala sözlerle beni korkutabileceğini mi sanıyordu?

Anlaşılan, burada kiminle dans ettiğini öğrenmemiştii.

“Öyle mi? Ne yaparsın peki, TK?”

TK. Hoşuma gitmişti. *Tiyatro kurdu*. Başının üstünde sallandırabileceğim bir sırra benziyordu.

Duraksadı, sanırım benim gibi birisini susturacak kelimeleri bulmaya çalışıyordu. Bu durumda bana karşı kullanabileceği bir şeyler bulma çabasını izlemekten zevk alıyordum.

“İşte sorun bu. Benimle ilgili elinde hiçbir şey yok. Ne bir dedikodu ne de bir sır, korkutacağın hiçbir şey yok. Burada elindeki tek gücün bu değil miydi? O olmadan sen bir hiçsin.”

Söylediklerimin tamamı doğrudu.

Korkusuz bir adamı nasıl korkutacaktı?

Pazarlık yapacağı tek kozu elinden almıştı. İnsanları böyle kendinden uzakta tutuyordu çünkü diğer herkesin üzerinde gücü vardı. İnsanlar Sage hakkında, onun izin verdikleri dışında hiçbir şey bilmezdi.

Şimdiyse ağıma takılmıştı.

“Rook, dinle...”

“Ah, şimdi Rook mu oldum? Kundakçıya ne oldu?”

Hayal kırıklığından sarsılıyordu ama altında korku yatıyordu.

Endişeden kızaran teni tarçın rengi çillerini iyice koyulaştırıyordu. Bir ay önce boğazına sıcak bir kibrit yaklaştırmıştı.

Kırılgan boynu ellerimdeydi ve kırabilirdim ama gözünü bile kırpmamıştı. O gün hissettiği şey korku değil, heyecandı.

Bunlar birbirinden farklı iki duyguydu, aradaki farkı hemen anlardınız. Kalbi avucumun içinde çırpınıyordu ve gözleri kocaman açılmıştı.

Korkuyu ve nefes alma şekillerini bilirdim.

İşte o anda korkuyor, insanlara tiyatrodan bahsetmemden endişe ediyordu. Şimdiye kadar bunun özel bir şey olduğunu bilmiyordum.

“Adilik yapmayı kes. Senden iyilik istediğimi mi sanıyorsun?” diye tersledi. Parmaklarını gözlerine bastırıp derin bir nefes aldı. “Sadece,” dedi. “Lütfen kimseye söyleme, tamam mı? Herkesin bildiği bir şey değil.”

Duraksadım. Başımı eğip onu daha fazla zorlamam mı, yoksa burada bırakmam mı gerektiğini anlamak için bekledim.

Gözleri az önce sahnede yaptığı gibi yumuşamıştı, mavisini o kadar da sert değildi ama içten içe yanıyordu. İşin sırrı bunun bir gösteri mi, yoksa gerçek mi olduğunu ayırt edebilmekteydi.

Yine de ona karşı bir koz elde edene kadar gitmeyecektim.

“Sadece bir şartla çenemi kapalı tutarım,” diye teklif ettim ona doğru bir adım atarak.

İçtiğim esrarlı sigaraya karışan parfüm kokusu, kafamda ateşli bir rüyayı canlandırdı.

Dilini üstdudağma değdirdi. “Nedir?”

Hafifçe eğilip gözlerimi onunkilerle aynı hizaya getirdim. “Bana doğruyu söyle. Neden umursuyorsun?”

“Neyi?” Soruyu geçiştirmeye çalışıyordu.

“Aptal numarası yapma, Sage. Senin gibi bir kıza yakışmıyor. İnsanların hobini öğrenmelerini neden umursuyorsun? İmajını sarsıp yıkacak bir şey değil, neden önemsiyorsun?”

Gözlerim bedenine doğru kaydığında sıkıldığı yumrukları bembeyaz görünüyordu. Buna rağmen gözlerini benden ayırmadı. Sanki içini okuyamayacağımdan fazla emindi.

“Çünkü burada yaşayan insanlara herhangi bir malzeme verirken, onu sabah kahvaltısı diye yerler. Sahip olduğun bütün umutlarını yok ederler. Ponderosa Springs sırlarını öğrenirse, seni tutsak eder. Artık buradan çıkış olmaz ve ben buna izin vermeyeceğim.”

Cevabının beni şaşırtmadığını söylesem yalan olurdu.

Sage’in bu kasabanın kötü yanlarını yakından görüp görmediğini merak ettim. Herkesin tatlı birisi sandığı o kız içinde felaketler dolu, karmakarışık başka bir şey saklıyor olabilir miydi?

“Sana ne oldu?” Bunu zihnimden geçirirken yanlışlıkla sormuştum.

“Bilmesen daha iyi.”

Aniden çalan zille birlikte koridorları dolduran öğrencilerin sesi ortamın tüm enerjisini bozdu. Sage sahnedeki çantasını aldı ve yanımdan geçip merdivenlerden indi.

Onu yol kenarında tehdit ettiğim zaman neden bu kadar korkusuz olduğunu şimdi anlıyordum.

Cehennemın çukurlarına bakıp gözlerini bile kırpmayan yalnızca iki grup insan vardı.

Cehennemdekiler ve oradan çıkanlar.

BÖLÜM SEKİZ

Set Yıkıldığında

Sage

Sinclairlerin evine girdiğim anda bir terslik olduğunu biliyordum. Aslında sanırım annem ve babam onlara akşam yemeğine gideceğimizi söylediğinde anlamıştım.

Her sene bayram kutlamalarına, doğum günlerine ve hatta arka bahçe eğlencelerine davet edilirdik. Ancak bugüne dek hiç akşam yemeğine gitmemiştik.

Easton benim solumda, babası ise masanın başında oturuyordu. Annesi oğlunun karşısındaydı, bizimkiler onun hemen yanına oturmuşlardı. Huzur içinde yenen yemek esnasında tabaklara çarpan gümüş çatal bıçak seslerinden başka şey duyulmuyordu.

Easton'm elini bacağımnda hissettim. Sandalyesine yaslanmadan önce tenimi hafifçe sıktı.

"Sage, bu yıl yine balo kraliçeliğine aday gösterildin mi? Arka arkaya dördüncü yıl mı oluyor?" diye doğrudan benimle konuştu Stephen. İsmimi söylediğinde omurgamın gerildiğini

hissettim. Ne zaman konuşsa, sesinde hep karşısındakini discipline etmek isteyen bir ton olurdu. Sohbet ederken bile böyleydi.

Nazikçe başımı salladım. “Evet, efendim. Lisenin dört yılının hepsinde aday gösterildim.”

“Mütevazılık yapıyor, baba. Bence çoktan kazandı bile. Her yıl o kazanıyor. Sanki başkasını seçecekler de.” Easton omzuyla benimkine hafifçe vurdu.

“Bazı insanlar mütevazı olmayı severler, evlat. Herkesin başarılarıyla gösteriş yapması gerekmez. Ondan bazı şeyler öğrenebilirsin,” deyip elindeki kadehi kaldırdı ve içindeki koyu kırmızı sıvıyı içti.

Davranışları birine nasıl patronluk taslanacağı konusunda hızlandırılmış bir kursa benziyordu. Easton’ın babası bu konuda o kadar profesyoneldi ki, herkes bazı sözlerini şaka sanıp gülerdi.

Erkek arkadaşıma bayılmasam da kendi evinde tutsak olmanın, size en çok değer vermesi gereken kişiler tarafından aşağılanmanın nasıl olduğunu biliyordum.

Uzanıp sarı bir saç tutamını sevgiyle düzelttim. “Sanırım sizden farklı düşünüyorum, Bay Sinclair. Oğlunuz bana yıllar içinde sizin bildiğinizden çok daha fazlasını öğretti. O olmasa bugün olduğum kişi olamazdım.”

Söylediklerim yalan değildi, ne olacağım ve olmayacağımla ilgili bana yardım etmişti. Easton bana nasıl güç kazanacağımı göstermişti, bunun tamamını kendime almam da onun hatasıydı.

“Çok tatlısın, canım. Küçük oğlumla gurur duymamı sağladın,” dedi Lena.

Easton’ın annesi Lena Sinclair inanılmaz bir kadındı. Yaşı ilerledikçe güzelliği azalmak yerine artıyordu. Kısa saç kesimi kemik yapısını kiskanmama sebep oluyordu. Oysa benim saçım daha doğal görünse de ne yaparsam yapayım, alnımı hep olduğundan daha uzun gösteriyordu.

Lena'nın güzelliğinin farkında olan tek kişi ben değildim.

Wayne Caldwell, kimsenin ruhu duymadan iki yıl boyunca her cumartesi günü, golf kulübünde Lena'nın güzelliğinin tadını çıkarmıştı. Easton'ın ailesindeki en büyük utanç lekesiydi.

Bu meseleyle ilgili tek kelime edersem, Easton beni öldürdü. Çünkü Alistair Caldwell'in haberi olması durumunda Easton'ı diri diri mezara gömerdi. Kasaba yüzlerine karşı gülümseyip arkalarından yıllarca dedikodularını yapardı.

Bu olayı okuldaki ilk yılımızda bir partide sarhoş olan Easton'dan duymuştum. Hollow Erkekleri ve onların kötü şöhretlerine söverken ağzından kaçırmıştı.

Bu bilgi şantaj kutumun en nadide parçalarından biriydi ve fazla ileri gitmesi halinde bunu herkese anlatacağımı biliyordu.

“Ben artık küçük değilim, anne.”

“Biliyorum, oğlum. Ben sadece...”

“Erkek olmaktan bahsetmişken, sanırım zamanı geldi. Değil mi, Easton?”

Buraya geldiğimizden beri bir terslik olduğunun farkındaydım.

Sanırım bunun sebebi, olacakları bilmeyen tek kişi olmamdı.

“Neyin zamanı?” diye nazıkçe sordum ve bütün gözler üzerimdeyken suyumdan içtim. Rahatsız bir hisle sandalyemde kıpırdanarak bardağımı masaya bıraktım. “Kaçırdığım bir şey mi var?” Odaya çöken havayı yumuşatmak ve kaba bakışları üzerimden çekmek için hafifçe güldüm.

Korku filmlerinde katilin orada olduğunu bildiğinizden dönüp bakmaz, bu şekilde kaçınmaya çalışırsınız ya? Yanımdaki sandalyenin gıcirtısını duyduğumda tam olarak öyle hissediyordum. Benim haricimde her yere bakan babamla göz göze gelmeye çalıştım.

“Sage?” Easton dikkatimi çekmek için boğazını temizledi.

Annemin parıldayan gözlerindeki ışık, ben Easton'a dönmekçe sönüyordu. Kulaklarım bir sıvıyla dolmuş gibi uğuldu-

yordu. Ciğerlerimde yükselen suyun tadını alabiliyor, öksürme isteğimin giderek beni sıkıştırdığını ve nefes almakta zorlandığımı hissediyordum.

Aşırı yavaş hareketlerle, bozuk bir saatin son turu gibi döndüm ve yalnızca statü endişesi yüzünden birlikte olduğum erkek arkadaşımı diz çökmüş halde, elinde beni titreme krizine sokacak kadar kocaman bir elmas yüzükle beklerken gördüm.

Uğultular dalgalar halinde beni ele geçiriyordu.

Simsiyah, buğulu sular beni ışıktan alıp kendine doğru çekiyordu.

Tüm bu insanların karşısında boğuluyordum ve hiçbiri beni yukarı çekip hava almama yardım etmekle ilgilenmiyordu.

“Sage?” dedi Easton tekrar. “Beni duyuyor musun?”

Hangisinin daha kötü olduğundan emin olamıyordum. Öz güveni mi, yoksa çöken sessizlik mi? Ne alnında bir ter damlası vardı ne de titriyordu. Hayır demeyeceğimden emindi.

“Bana evlenme mi teklif ediyorsun?” diye sordum içimde kalan son oksijenle.

“Elimde yüzük var ve önünde diz çöküyorum, yani...” Gülmseyerek başını aşağı yukarı salladı.

Bütün gece kusursuz davranmıştım. Soğukkanlılığımı korumuş, bu yemeği atlatmak için gereken tüm doğru adımları atmıştım ama bu yaptığı benim için bile çok fazlaydı.

“Daha on sekiz yaşındayız, East. Liseden bile mezun olmadık. Bunun...” Dişlerimi sıkımda rağmen gergin bir kahkahanın çıkmasına engel olamadım. “Bizim için doğru zaman olduğunu düşünmüyorum.”

“Hadi ama, bebeğim.” Benim bütün uyarı sinyallerimi görmezden geldi. “Ortaokuldan beri birlikteyiz. Bu büyük bir şey değil.”

Yüzüğü parmağıma takmak için elimi tutup göğsüne doğru çektiğinde beni yakmaya çalışıyormuşçasına irkildim.

“Anne, baba, yapamam.” Onlara baktığımda gerçeği gözlerinde yanan neon ışıklar gibi gördüm.

“Bunu biliyordunuz, değil mi?” diye doğruca onlara seslendim ve bakışlarımı Easton’ın ebeveynlerine çevirdim. Annesi kaygılı görünüyordu, babası ise benim heyecansızlığıma sinirlenmiş gibiydi.

“Bunu şimdi yapamam. Yapamam. Üzgünüm.” Avuçlarımı masanın kenarına bastırırken kusmak üzereydim.

Ayağa kalktığımda titreyen bacaklarım yüzünden neredeyse düşecektim ama orada kalamazdım.

Şimdi olamazdı. Rolümü kendimi bu pozisyonda bulacak kadar iyi mi oynamıştım? Önümüzde koca bir okul yılı vardı ve teklifin bu kadar erken gelmemesi gerekiyordu.

Mezun olduğumda kolayca hayır diyebilirdim ama şimdi yapamazdım. Neden yapacaktım ki? İnsanlar bizim birbirimize bayıldığımızı düşünüyorlardı. Mutlu olmam gerekmez miydi?

Topuklarımın tıkırtısı Stephen’inki hariç bütün sesleri ve sandalyelerin yükselen gürültülerini bastırıyordu.

“Bu işi halletsen iyi olur, Frank. Anlaşma yaptık. Senin buna benden daha fazla ihtiyacın olduğunu unutmayalım.”

Ellerim ön kapıyı çekip açtığında, o akşam kendimi oraya kadar sürükleyebildiğim için şükrettim. Temiz hava adeta daha kötü gelmişti. Tüm bunlardan kurtulup tekrar yüzeye çıkmam gerekiyordu ama görünüşe bakılırsa herkes beni suyun altında tutmaya kararlıydı.

“Sage, dur.” Babamın sesini duyduğumda dediğini yaptım ve sanki ensemden yakalayıp beni orada ölüme terk ediyormuş gibi donup kaldım.

Döndüğümde ayaklarımın altında çakıltaşlarının çıtırtısını duydum. “Beni gafil avladın!” diye suçladım onu. “Anne, babamdan beklerdim ama sen? Sen bana karşı hep dürüst olurdun.”

Babamla ilişkim hakkında söyleyeceğim fazla bir şey yoktu. Onunla sadece işi ya da okulum hakkında konuşurduk. Mükemmel bir baba-kız ilişkimiz yoktu ama o da bana hiç yalan söylememişti.

Bir kere bile söylememişti.

Konu ne olursa olsun, inanılmaz derece dürüst davranırdı.

“Fakiriz,” dedi elini grileşmiş saçlarında gezdirerek. “Hiçbir şeyimiz yok.”

Kaşlarımı çatarak ona baktım. “Benim daha on sekiz yaşımın başında nişanlanmamın bununla ne ilgisi var?”

“Paramız yok, Sage!” diye bağırdı. İçeride dinleyenler olabileceğini fark ederek sesini alçalttı. “Hiçbir şeyimiz kalmadı. Konut kredimizi Stephen sayesinde ödeyebiliyoruz. Belediye başkanı olarak beni yıllardır finanse ediyordu. Ama şimdi? Hayatta kalmak için bu parayı kullanıyoruz. Easton’la ilişkiniz evlilikle sonuçlanırsa, bizi fonlamayı kabul etti.”

“Ne? Neden? Bu hiç anlamlı değil ki. Ben hayır dersem, Easton ilişkisiz kalmaz.”

“Stephen, Easton’ın neye ihtiyacı olduğunu biliyor. O da sensin. Oğlunun...” Duraksayıp doğru kelimeleri bulmaya çalıştı.

Başımı şaşkınlıkla iki yana sallayarak, “Kontrol edebileceğini düşündüğü birisiyle beraber olmasım istiyor,” diye tamamladım.

“Hayır...”

“Bu anlaşmayı ne zaman yaptınız?” diye sorarak sözünü kestim.

Kısa çöpü çeken ben olmuştum. Evin içindeki herkes bundan haberdardı ve beni kış ortasında çıtırçıtırak bırakmışlardı.

Üstelik bunu arkamdan, kontrolü benden alarak yapmışlardı. Cevap vermeyince sesimi yükselttim. “Ne zaman dedim!”

“Dört... dört yıl önce. Annen ve ben sevgilin olmasını Tan-

rı'nın kararı olarak gördük, bunun sorun olmayacağını düşündük, Sage! Gençsin ve âşıksın... Sevdiğin biriyle nişanlanmakta, sonra da evlenmekte ne gibi bir sorun var ki?"

Gözlerine, irislerinin etrafında dönen benimkiyle aynı mavi renge baktım ve beni böyle bir insanın yarattığına inanamadım. Beni o iki kişi dünyaya getirmişti. Oysa ben bu yaşında bile kendi çocuğuma asla böyle bir şey yapmayacağımı biliyordum.

Ne şekilde anlatırsa anlatsınlar ya da nasıl süslerlerse süslesinler, bu sadece bana karşı yaptıkları bir haksızlıktı.

"Sizin sorunuz ne?" diye bağırdım. "Ben seçim yapma şansını hak ediyorum! Ya Easton beni döverse? Ya evlenmek istemezsem? Ya onu sevmiyorsam? Yine de onunla evlendirir-diniz, değil mi?"

Gözyaşlarım yüzümden süzülürken maskaramın yanaklarıma aktığını hissedebiliyordum. Her şey paramparça oluyordu ve en kötüsü de onların bunu umursamamalarıydı.

Babam öylece karşımda dikilirken bakışlarında pişmanlık, acı ya da incinmişliğin zerresi yoktu. Sadece ona duymak istediklerini söylemediğim için hissettiği hayal kırıklığı ve endişe vardı.

Artık bana düşen rolü oynamadığım endişesi...

"Umurunuzda değil, değil mi?" dedim öksürüklerimin arasında. Ondan uzaklaşıp tökezleyerek arabama ilerledim.

"Umursuyorum, Sage. Senin için iyi bir hayat istiyorum ve Easton bunu sağlayabilir ama..."

Dalgalar yükselip derinlerden gelen yaratıklar bacaklarımı kemirmeye başlamıştı. Boğulurken içgüdüleriniz size tekme-ler savurup zıplamanızı, çaresiz olduğunuzdan yüzeye ulaşmak için her şeyi yapmanızı söylerdi.

Öylece durup bunun olmasına izin verdim.

"Sen evlenmezsen, Rose'u ikna edeceğim. Onun kabul edeceğini biliyorsun. Rosie yumuşak kalplidir ve senin kadar he-

sapçı değildir. Bunu seni sevdiği ve üzülmeyi istemediği için kabul edecektir. Ama sen kardeşini sevseydin, aynısını onun için yapmayacağını da biliyorum. Rose böyle bir yaşam tarzında hayatta kalamaz fakat sen kalabilirsin.” Bunları önceden ayna karşısında tekrar etmiş gibi sakince söylemişti. Sanki hep-si bir planın parçasıydı.

Her şey yanıyordu.

Kulaklarım, ciğerlerim, tenim...

Dışarıda olmama rağmen oksijen için tutuşuyordum.

Arabamın kapısını tuttum. Nereye gideceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama buradan uzaklaşmam gerektiğini biliyordum.

Arabanın açık kapısını çektim ve anahtarı kontağa yerleştirdim. Kapıyı kapatırken babama baktım.

“Senden nefret ediyorum,” diye bağırdım. “Bu lanet olasıca kasabadaki önemseydiğim tek şeyi bana karşı kullandığın için senden nefret ediyorum,” dedim öfkeyle.

Gaz pedalına yüklendim, arabamın lastikleri çakıltaşlarını dört bir yana püskürtürken hız göstergem bir anda yükselmeye başladı. Çılgınca bir hıza ulaşip arabaya takla attırmayı veya ağaca çarpmayı umuyordum.

Ölüm o an yaşadıklarımın daha kolaymış gibi geliyordu.

Gömleğimin yakasını çekiştirip düğmelerini açtım ve nefesimi toparlamaya çalışırken boğazımı kaşıdım. Hayatın gerçekliği göğsümü kör bir bıçakla kesmiş gibi acıtıyordu. Ayaklarımdaki karıncalanma beni neredeyse beynimdeki zonklamadan uzaklaştırıyordu.

Ortaokul yıllarımdan beri buna benzer nöbetler geçiriyordum. Bir defasında hamile olduğumu düşünerek Google’da belirtilerimi bile aratmıştım ama bunların aslında panikatak belirtileri olduğunu görmüştüm.

Ben mi panikatak geçirecektim? İmkânı yoktu. Fakat sürekli tekrar etmişti.

Artık alışmıştım ama böylesini yaşamamıştım. Daha önce hiç böyle şiddetli olmamıştı. Sanki vücudumun içinde bir şeyler dışarı çıkmak için beni parçalıyor, yol kenarına atılan bir leş gibi derim ve organ artıklarımından başka şey kalmasını istemiyordu.

Aklımı kaçıırıyordum. Öyle olmalıydım.

Sonunda geldiğim noktayı daha iyi açıklayamazdım. En az yetmiş arabanın daha park ettiği bir yerde boş alan bulabilmek için gizli bir yola girmemi nasıl açıklayabilirdim?

Asıl çılgınca olansa, onu bulmak için buraya geldiğimi kendime nasıl açıklayacağım gerçeği idi.

Cam fanusunun ne kadar sıkıcı olduğunu fark ettiğinde, beni nerede bulacağını biliyorsun, Sage.

Topuklarım her adımda çamura gömülerek çimenliği tırmanırken net düşünme becerimi kaybettiğimi hissediyordum. İnsanların bakışlarını üzerimde gezindiğinin farkındaydım. Fıstıkları en az araba motorları kadar gürültülüydü. Hepsi muhtemelen Mezarlık'ta ne aradığını düşünüyor olmalıydı.

Mezarlık benim gibi kızların gitmemesi gereken, Ponderosa Springs'in eski yarış pistinin eteklerinde bir yerdi. Burada yapılan her şey yasadışı ve şüpheliydi. İnsanlar bozuk asfaltta yarışır, kavga eder ve şeker alır gibi uyuşturucu satın alırdı. Oksijen yerine sigara dumanı olurdu.

Buraya belanı arıyorsan gelirdin.

Seyircilerin piste girişlerini engelleyen cılız metal çiti aşarken esen rüzgârın topuklarımı ısırdığını hissettim. Gözlerim araba ve motosikletlerin yarışmak için bekledikleri çukurları taradı. Her hafta sonu olduğu gibi onun orada olacağını düşünüyordum. Hiçbir yarışı kaçırmaz ve asla kaybetmezdi. Onun pistlerdeki ününü duymamak için sağır olmanız gerekiyordu.

Onu hiç zorlanmadan buldum. Kapüşonu başında, sigarası ağzındaydı ve kendi içine kapanmış halde tek başına bekliyor-

du. Diğerlerinden uzak durmaya çalışsa bile insanlar onu izliyordu. İzlenmemesi zor biriydi.

Pist kurallarını ya da nerede olmam gerektiğini takmadan ona yaklaştım. Viraj alıp bana doğru gelen bir grup arabaya aldırmadan dümdüz gitmeye devam ettim.

“Hey, buraya giremezsin!” diye birilerinin bağırdığını duydum ama herkesi duymazdan gelip hedefime ilerledim.

Artık korkum yoktu. Rook Van Doren’ın kişisel kötülük krallığına bir kez girdiğimde, bir süre orada kalacağımı hissediyordum.

Bir melek özgürlük için Lucifer’ı arıyordu.

Kükreyen motorların arasından, “Van Doren!” diye seslendim. Ayaklarım yaklaşan araba trafiğinden uzaklaşıyordu.

Rook bana cam fanusta yaşadığımı söylediğinde aslında haklıydı. Heyecansızlıktan ölmeme ramak kalmıştı. Hep aynı adamlar, ütülü takım elbiseler ve iş konuşmaları vardı. Yemeklerde aynı dedikodular dönüyor, aynı yüzler hep aynı yalanları söylüyordu. Bütün bu tekrar eden saçmalıkların hepsinden artık yorulmuştum.

Yorgundum.

Kendi hayatımın da böyle olacağından korkuyordum. Yılın kalanı için değil, hayatımın geri kalanı adına endişeleniyordum. Ailem beş parasız kalmasın, kız kardeşim acı çekmesin diye Ponderosa Springs sirkinde sıkışıp kalacaktım.

Fakat şu an durum böyle değildi. Şimdi sadece bana aitti.

Üstelik Rook hiç de sıkıcı değildi.

Gözleri hedefi bulana kadar sesi takip etti.

Beni.

Tanrım, yüzündeki sırıtışı görünce onu boğmak istedim. *Bana geleceğini biliyordum*, diyen bakışı tüm varlığımı tüketiyordu. Yine de kendi boğulma hissimden daha çok nefret ediyordum.

“Burada ne halt ediyorsun?” diye sordu motosikletini bırakıp yanıma gelirken. Bakışları akmış maskaramda ve yaşlarla dolu gözlerimde dolaştı. Beden dilinde, onu kendisi olmaktan çıkaran bir gerginlik vardı.

“Sana ne yaptı?”

Biraz daha yaklaşıp yüz hatlarımı inceledi. Herkesin ödünün koptuğu o gözleri bir kere daha bizzat ve yakından görmüştüm.

Taze yeşermiş toprak gibi saf yeşil çeperleri oldukça şiirseldi. Ancak yaklaştıkça bir yıldız patlamasını andırarak parıldayan kehribar iç kısmı, sonunda simsiyah bir gözbebeğine dönüşüyordu.

Cennetten kovulan Lucifer’ın gördüğü de buydu. Cehennem alevine düşmeden önce yeryüzünün yeşili... Rook’un lakabının ardındaki hikâye gözümde onunla giderek daha çok bağ kuruyordu.

Easton’ı kastettiğini biliyordum ve o anda hakkında konuşmak istediğim son kişi oydu. Gülmeye çalışarak yüzümü sil-dim. “Hayır, öyle bir şey değil. Ben...”

“O zaman ne bok yemeye buraya geldin?”

Sesindeki sertlik beni hazırlıksız yakalamıştı. Acımı saklama çabama bıçak gibi saplanmış, maskemden geriye kalanları parçalamıştı.

Yanlış bir şey mi yapmıştım? Onu kızdırmış mıydım?

Buraya gelmem hata mıydı?

İç çekip omuz silktim. “Sanırım biraz değişiklik arıyorum,” dedim şakacı bir tavırla gülümseyerek. Sözlerimin gelme sebebi mi geçiştireceğini umuyordum.

Koca kasabada koşup sadece ona gelmemin sebebini...

“Gerçeği söyle,” dedi sertçe. Aynı tiyatro salonunda yaptığı gibi benden bir parça koparmadan gitmeme izin vermeyecekti.

“Gerçeği mi? Sanırım bunu kimseye uzun süredir söylemedim.” Ona karşı dürüst olmadığım sürece bana hiçbir şey vermeyeceğini biliyordum.

Kalbim göğsümün duvarlarına hapsolmaktan bıkmış bir hayvan gibi dişlerini çıkarıyor, dünyaya kim olduğunu göstermek istercesine kafesinde kıpırdanıyordu.

Bir şey söylemeden beklenti dolu bakışlarla beni izledi. Bir sigara daha yaktığında ona duymak istediği şeyi söyledim.

Gerçeği.

“Çünkü sana ihtiyacım var.” Arkamda motor sesleri gürlerken kelimelerim rüzgâra kapılıp gidiyordu. Vücudum suyun içinde aşağıdan yukarı doğru itiliyormuş gibi hissederken nefes nefese yüzeye çıkmıştım. “Maskemi çıkarmama yardım etmene ihtiyacım var. Tanıdığım, kendini dünyadan saklamayan tek kişi sensin. Hatta bunun için yanıp tutuşuyorsun. Bu kasaba beni canlı canlı yiyip tanımadığım bir insana dönüştürüyor. Bana anarşiyi öğret, şiddet içeren bir şeyler göster.” O kaçış hissine ihtiyaç duyarak başımı iki yana salladım. “Bana bildiğin bütün gerçekleri göster, Rook. Ben de sana benimkini göstereceğim.”

Yeşil gözleri adeta cehenneme döndü. O kadar şiddetli parlayıp yanıyordu ki, insanı hipnotize ediyordu.

“Maskenden kurtulmak mı istiyorsun?” Kaskını alıp bana uzattı ve metal kısmını karnıma bastırdı. “O zaman beni şu dünyada en çok nefret ettiğin yere götür. Ben de sana, yanmaya terk ettikleri kızın orayı nasıl küle çevireceğini göstereyim.”

Rook

Kafam iyiyken çok şey görmüştüm.

Sage Donahue elinde bir şişe çilekli votkayla içki dükkânından çıkıyordu.

Bir benzin istasyonunda makyajını temizlemişti. Rakuna benzeyen gözler gitmiş, tarçın rengi çillerinin her biri belirginleşmişti. Yapay ışıkların parıltısı teninden yansıyor.

Bu yepyeni bir Sage'di. Ponderosa Springs'te yaşarken hiç görmediğim biri idi.

O tatlı bir zehir, Rook.

Kandırmak ve öldürmek için yaratılmıştı. Yaşı tutmamasına rağmen içkiyi almasını da muhtemelen buna borçluydu. Görevlinin kimlik sorduğunu bile sanmıyordum. O güzel pembe dudaklara bir bakış atmış ve iş bitmişti.

Dikkatli ol, diye kendime hatırlattım.

Ailesinin göl kenarındaki evine ulaşmamız çok kısa sürmüştü çünkü yol boyunca kulağıma fısıldayıp durmuştu. *Daha hızlı, daha hızlı, daha hızlı.*

Dakikalar çabucak geçerken odaklandığım tek şey yol ve bana sarılan kollarıydı. Motosikletimin arkasında otururken tırnaklarını adeta bastırarak bedenimi kavıyordu. Karnıma uyguladığı baskının acısı ağzımı sulandırıyor.

O göl kenarındaki evin kapısından girince olacakları biliyordum ama beni buraya getirmesinin bir sebebi olmalıydı. Asıl soru neden oraya gelmiştik? Bu ev onun için ne anlama geliyordu?

Sage motosikletten inip içeriye girerken banyo ile ilgili bir şeyler söyledi ve onu takip etmem için kapıyı açık bıraktı.

Otomatik pilottaydım. Bu hareketleri daha önce defalarca yapmıştım. İşe koyulurken her zaman ellerim seğirirdi. Adımlarım daima hesaplıydı. Çantamı açıp bir şişe benzin, çakmak gazı ve markasız kibritlerimi *-Lucky Stripes'* larımı asla kullanmazdım- işinin ehli bir cerrah gibi çıkardım.

Gerçekten yazık olacaktı. Aile tatili için harika görünen iki katlı bir malikâneydi. Oysa tüm bu pahalı mobilyalar, yemek takımları ve özenle asılmış fotoğrafların hepsi yarım saate durman olacaktı.

Hayaletli yerleri anılarıyla yakıp yıkmak benim zaafımdı. Tüm bu askıya alınan hatıralar turuncu bir patlamayla havaya

uçacak ve geriye toprağa düşen küllerden başka şey kalmayacağı, ben de bunu zevkle izleyecektim.

Geçmişten kurtulmanın onu ateşe vermekten başka bir yolu yoktu.

Mutfak zeminine benzin dökmek üzereyken telefonum titredi.
Neredesin?

Mesaj Alistair’ dandı. İlk başta, “*Kızın tekine hayatının gecesini yaşatacağım,*” diye eğlenceli bir yanıt vermeyi düşündüm. Ancak duraksadım, parmaklarım klavyenin üzerinde hareketsiz kaldı.

Sanırım evde berbat bir gün geçirmişti ve biraz terapiye ihtiyacı vardı. Başka bir zaman olsa, hemen kabul edip onunla spor yaptığı bodrumda bulur ve beni pestile çevirmesine izin verirdim.

Birçok arkadaşın onları birbirine bağlayacak şeyleri olurdu. Bizimki diğerlerinden biraz farklıydı.

Alistair zaman zaman bir şeylere zarar vermeye ihtiyacı duyuyordu. fkesinden bir süreliğine kurtulmak için bir şeyleri yumruklaması gerekiyordu. Kendisine hep “*teki*” muamelesi yapan ailesinden intikam almak için yanıp tutuşuyordu.

Onun şiddete, benimse acıya ihtiyacım vardı.

İşlerimiz böyle yürürdü. Birbirimizle bu şekilde bağlantı kurardık. Ne kadar karanlık ve acıtıcı olursa olsun, birbirimizin ihtiyacını biliyorduk. Birbirimiz için her şeyi yapmaya hazırдық.

Normalde vereceğim cevap yerine motorla dolaşmaya çıktığımı, onunla yarın buluşacağımı söyledim.

Ona da diğerlerine de hiç yalan söylememiştim ama bu meseleyi çocuklar öğrenmeden önce sindirmem gerekiyordu.

İşin doğrusu, bu kıza güvenmiyordum.

Fakat pistte karşıma çıkan kıza güvenmiştim. O kırık dökük ve perişan kıza... Onun gerçek haline ulaşana kadar Sage Donahue benim sırrım olarak kalacaktı.

Tabii bana banyoya gideceğini söyleyip onun yerine bahçede ayakkabılarını çıkarması ve iskeleye doğru inmesi iyi bir başlangıç sayılmazdı.

Bana söz verdiği gibi gerçeği göstermek yerine çoktan eğip bükmeye başlamıştı.

Şişeyi tezgâhın üzerine bıraktım ve cam kapıdan geçerek onu takip ettim. Votka şişesiyle iskelenin ahşap platformunda oturmuş, ayaklarını suya sarkıtmıştı. Karanlıkta durgun ve huzurlu görünen gölü sadece ay ışığı aydınlatıyordu.

“Burada bütün meselenin, yangını senin çıkarman olduğunu biliyorsun. Ben sadece sana malzeme sağlıyorum.”

Elindeki şişeyi dudaklarına götürüp kötü kokulu sıvıdan bir yudum aldı. Öksürdüğünü görünce sııttım ve alkolün ateşini reddeden bedeninin titreyişini izledim.

“Filmlerde sert içkilerle bile bunu yapmak çok kolay gözüküyor,” dedi öksürerek ve elinin tersiyle ağzını sildi.

“Evet çünkü filmlerde su kullanıyorlar,” diye homurdanıp kışımın üzerine çöktüm ve şişeyi aramıza alarak yanına oturdum. “Ayrıca o şekilde içki içen kişilerin alkolden daha çok yakan yaraları olur.”

Gölün karşısındaki boş evlere, boş pencerelere ve karanlıkta kalan verandalara baktım.

“Küçükken yaz tatilinde hep buraya gelirdik. Rose’la bütün gün suda kanoya binip kürek çeker, sonra rıhtımda uzanır ve bulutların oluşturduğu şekillere bakardık. Tenimiz yanacak kadar uzun kalırdık. Güneşin bulutları öyle delip geçeceğini kim bilebilirdi ki?” dedi gülerek. Bacaklarının arasında tuttuğu şişeyi boynundan tutarak kaldırdı.

Birinin güzel çocukluk anılarını dinlemeyeli uzun zaman olmuştu. Nasıl bir his olduğunu deneyimlemeyeli ise daha da fazla vakit geçmişti.

Kendi çocukluğuma çoktan yabancılaşmıştım.

Yine de annemin arka bahçedeki gülleri budamasını, bahçede koşturduktan sonra içtiğim limonatasının tadını, mutfakta pişen taze ekmeğin kokusunu ve yükselen kahkahaları anımsadığım zamanlar vardı.

Onları hatırlıyordum ama artık sanki bir başkasına aitlermiş gibi geliyordu.

Sanki bir hayalete dönüşmüş, küçüklüğümü izliyordum. Ancak o neşeli anları hiç yaşamamışım gibi hissediyordum.

Artık gerçek bile gelmiyorlardı. Şu anki hayatımla başa çıkabilmek için zihnimde uydurduğum hayallerdi.

“Güneş çarpmış halde, neşeyle kıkırdayarak içeri girdiğimizde annem bize suç işlemişiz gibi bakardı.” Yüzünde sert bir ifadeyle kolunu kaldırarak durgun suyu işaret etti. “Bize bağırdı. Kadınların güneş kırışıkları ve sarkan ciltlerini düzeltmek için milyonlar ödediğini, bizim de cildimizi mahvedeceğimizi söylerdi. Rosie hemen bronzlaşırken ben haftalarca domates gibi kızarıp dururdum.”

“Yani haklıymışım. Annen sürtüğün tekiymiş.”

“Evet. Hep öyleydi.” Başını onaylarcasına sallarken güldü. “İlk defa o zaman kız kardeşimi kıskanmıştım. Yani bu çirkin yeşil şey, beni her zaman hayranlık duyduğum birine karşı ilk kez kızdırmıştı.”

Özgürce konuşmasına izin verdim. Bir yandan içini dökerken diğer yandan bedenini içkiyle doldurmasını izledim.

“Kıskançlığım yıllar geçtikçe arttı. Burada olanlardan, tüm ışıklar sönüp partiler bitince o adamın bana yapmasma izin verdikleri şeyden sonra daha kaba ve kindar bir insan oldum. Bir keresinde uyurken Rosie’nin saçma sakız yapıştırdım. Spor ayakkabılarını çamurla kapladım. Ona iğrenç şeyler söyledim. Bütün bunları yapmama rağmen neden o herifin dokunmak için beni seçtiğini düşünüyordum. Neden kardeşimin yatak odasını geçip benimkine geldiğini.” Sesi, akmasına izin vermediği

yaşlarla boğuklaşmıştı. Karşımda o kadar savunmasız kalmayı reddediyordu.

“Kendimden nefret etmeme sebep olan döngü buydu. Aynı şeyi ikimizin de yaşamamasını istemek yerine, Rose’un da başına gelmediği için öfkeliydim. Onun her şeyden habersiz mutluluğunu kıskanıyordum. Tanrım, ne kadar da korkunç, nasıl da berbatım.”

İkizinden nefret etmeye şartlandırılmış, kirletilmiş masum bir kız çocuğunun düşüncesiyle çakmağımı parmaklarımın arasında sıktım. Ahlak konusunda konuşacak son kişi olsam da Sage’in başına gelenlerin ne kadar iğrenç olduğunu ben bile anlıyordum. Ailesi bu olanlara göz yumup o orospu çocuğunu elleriyle boğmadıkları için berbat insanlardı.

Sage adaletsiz bir hayat sürüyordu. *Yalnız başına.*

“Kız kardeşimi seviyorum, Rook. Ne hissettiğimi biliyorum, ona yaptıklarım yanılttı ve bunları geri alabilmek için her şeyimi veririm. Onu başına gelecek kötülüklerden, anne ve babamdan, kendimden korumak için her şeyi yaparım...”

“Onları kendinle kıyaslama,” diye araya girdim ona bakarak. “O zamanlar çocuktun.”

Bakışlarını bana çevirdi. Motosiklet yolculuğu yüzünden saçları dağılmıştı. “Ama artık değilim.”

“Telafl etmek için de hâlâ vaktin var. Rose seni seviyor ve her nefesinde seni savunuyor. Ortada yakılmış köprüler yok.”

İkisini o günkü restoran olayı dışında tartışırken hiç görmemiştik ama Alistair ne zaman Sage hakkında kötüleyici bir yorum yapsa, Rose ona haddini bildiriyordu.

Aralarında can yakıcı bir şeyler olsa da sonuçta ikiz kardeşlerdi.

“Nasıl farklı olacağımı bilmiyordum. Burada yapamıyordum. Buradayken sürekli yüzeyin hemen altında boğuluyordum gibi hissediyordum. Bu gölün altındaydım ve birilerinin

bana yardım edip kurtarması için çılgınlık atıyordum. Ama onlar öylece iskelede oturuyorlardı. Beni izliyorlardı.”

Gerginlik içimi kemiriyordu, işlenen suçlar için intikamını almasına yardım etmeye hazırdım. O evi ve içindeki kötü anıları yerle bir edecektim.

Belki o zaman yüzüp yüzeye çıkabilirdi.

Sage iç çekerek ayağa kalktı, dengesini sağlamaya çalışırken bacakları titredi. Hızla oturduğum yerden kalkıp belini kavradım ve gerçekten gölde boğulmaması için onu sabit tuttum.

“Yavaş. İçki insanın dengesini bozar.”

Sert ellerimin altında bedeninin yumuşaklığını hissettim. Daha önce temas ettiğim hiçbir vücuda benzemiyordu. Elbette başka kadınlara dokunmuştum ama onlar sadece benim ünümden faydalanıp, “Bir Hollow Erkeği’yle yattım,” demek isteyen tiplerdi.

Sage’i gerçekten hissedebiliyordum. Çilek kokan nefesini içime çekiyor, yanaklarındaki çilleri tek tek sayabiliyordum. Bu yapay dünyada o kadar gerçek hissettiriyordu ki...

“Sanırım daha önce geçmişim hakkında hiç bu kadar konuşmamıştım,” dedi gülerek. “Günah çıkarıyormuşum gibi geldi. Sanırım fırsatı kaçırdın, Van Doren. Bence rahip falan olmaydın.”

“Eh, sana kötü bir haberim var, tiyatro kurdu.” Ellerimin farklı bir nedenden kaşındığını hissettim ve onu daha sıkı tuttum. “Sen Lucifer’a günah çıkarıyorsun. Yani onlara ne yapacağını bilen birisine.”

Gözleri masmaviydi, parladıklarına yemin edebilirdim. Başını eğdiğinde saçlarını hareketlendiren rüzgâr boynunu açıkta bıraktı. Altdudağımı ısırırken zihnime dolan sessiz ve kirli düşüncelerle sırtım ürperdi.

O bembeyaz boynunu morluklarla doldurmak istedim. Teninin elimin iziyle kabarmasını, içinin titreyerek benimle dolup

taşmasını istiyordum. O benden merhamet dilerken, zevkten çıldırıp artık yalvarırken onu boşaltacaktım.

“Onlara inanıyorsun, değil mi? Sana şeytan diyenlere.”

Zeki kızdı, durumu tersine çevirmeye çalışıyordu.

“Sana bir şey sürekli söylenirse, doğru olmasa bile bir süre sonra inanırsın,” deyip bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdım. “Hata yapma, Sage. Ben iyi birisi değilim. Bunu unutmadan senin iyiliğine olur.”

Ben ne kimseyi koruyacak bir şövalye ne de ağlanacak bir omuzdum.

Onun hesaplaşmasına ve intikamını almasına yardım edebilir, hatta ona acıyla zevkin o müthiş karışımını gösterebilirdim. Ancak sonsuza dek mutlu olacağı adam ben değildim.

BÖLÜM DOKUZ

Asla Sönmeyen Yangın

Sage

Onu düşünmeden duramıyordum.

Kahvaltı hazırlarken onun dokunuşunu düşünerek parmağımı tost makinesinde yakmıştım.

Duşta gözlerimi kapattığımda yüzünü görüyordum. Köşeli çenesi, başkalarına cansız görünen ama ardında çok daha fazlasını saklayan yarı kapalı parlak gözleri...

Easton bugün elmas yüzüğü parmağıma geçirdiğinde, tiksinti dolu bakışımla onu çıkarıp fırlatmak istemiştim.

Durmadan düşünebildiğim tek şey, aklımda sadece Rook Van Doren olduğu için korkunç derecede mahvolduğum gerçeği.

Bu önceden ayarlanmış, bana söz hakkı verilmeyen evlilikten kurtulmanın bir yolunu bulmalıydım. Çünkü Rose'a aynı kötülüğü yapmalarına izin veremezdim.

Easton ve ailesinin bana yapacağı tek iyilik, evlilik meselesini mezuniyet sonrasına kadar sessiz tutmaktı. Anlaşma devam

edecekti ama bana biraz daha zaman vereceklerdi. Duyuru için bekleyecektik.

İki gece önce Rook'un saçlarına dokunmak için parmaklarım adeta kaşınmıştı. Tırnaklarımı güzel kahverengi tutamların arasına daldırıp çekiştirmek, hoşuna gidip gitmeyeceğini görmek istemiştım.

Ona bir gelecek veremeyeceğimi bilirken böyle düşüncelere kapılmamalıydım. Parmağımdaki o kaya gibi yüzükle zaten asla bunu yapamazdım.

Onu düşünmenin yalnızca kötü şeylere sebep olacağını biliyordum, yine de duramıyordum.

Elimdeki tek şey hayal kurmaktı.

Gerçek hayatta onu görmezden gelmeye devam etmek zorundaydım. Telefon numaramı ona vermediğimden, bu o kadar da zor değildi ama okulda onu yok saymak hiç kolay olmuyordu. Koridorda varlığını hissedince kendimi en yakın sınıfa atıyor ya da ters yönde uzaklaşıyordum.

Beni görmesini istemiyordum, böylece gerçeği söylemek zorunda kalmazdım.

Ev sinemamızın kapalı kapısının ardından neşeli çığlıklar yükselirken başımı siyah deri koltuğa bıraktım, yeterince yaslanırsam içinde kaybolacağımı umuyordum.

Bu akşam yapmak istediğim son şey, bir Cadılar Bayramı partisi vermektı. Neyse ki Lizzie ve Mary yokluğumu telafi ediyorlardı. Bu işe bulaşmayı hiç istememiştım ama arkadaşlarım anne ve babamın, Easton'ın ailesiyle şehir dışında olacağım düşünce parti vermem için yalvarmışlardı.

Facebook ve Instagram sayfalarını doldurmalarına yetecek kadar poz verdikten sonra sessizce evin arkasındaki odaya sıvışmıştım. Burası genellikle sessiz olurdu ve kimse beni burada aramazdı.

Elimdeki *Bir Yaz Gecesi Rüyası* oyun metninin ciddi bir ba-

kıma ihtiyacı vardı. Sayfalarını o kadar çok karıştırmıştım ki, artık yapılacak pek bir şey kalmadığını söyleyebilirdim.

Cadılar Bayramı 'm kutlu olsun.

Odadaki ışıklar titreşmeye başladı. Biri kilitle oynuyormuş gibi çıkan ses odada yankılandı. Gözlerimi kısarak kapıya baktım. Kim gelmiş olabilirdi ki?

“Beni görmezden geliyorsun, TK.”

İçimde bir yer hâlâ hayal gördüğümü söylese de sesini duyup kapı eşiğinde onun belirlediğini görünce neredeyse çığlık atacaktım.

Ters takılan şapkaların ve *Thrasher* marka tişörtlerin ne zamandır ilgimi çektiğini bilmiyordum ama çekiyordu. Sanırım kıyafetlerden çok onları kimin giydiği önemliydi.

Saçları şapkasının altından çıkmıştı. Kollarındaki belirgin damarlar, hemşireleri bayıltacak kadar kabarıktı.

“Burada ne arıyorsun?” diye tısladım. Ayağa fırladım, odaya girdiğini kimsenin görmemiş olması için etrafı kontrol ettim. Gözleriyle beni yediğini fark edene kadar üzerimdeki kostümün varlığını unutmuştum.

“Silas kız kardeşinle bir yerlere defolup gitti. Thatch ve Alistair’la buluşmadan önce birkaç saatim var. Partini kaçır-mak istemedim. Davetiye almadığım için de üzüldüm.” Başını benimle dalga geçerek aşağı yukarı sallıyordu.

“Burada olmamalısın. Birlikte gözükmemeliyiz.” Ne demek istediğimi anlayıp işleri kolaylaştıracağını umuyordum.

Git lütfen, diye içimden yalvardım. *Daha kötü şeyler olma-dan git.*

“Öyle mi? Niye?” diye sorduğunda istemeden dudaklarının hareketini izledim.

“Nedenini biliyorsun, Rook. Beni dinle.” Taktığım başlığı çıkardım. “Geçen akşam gerçekten de üzgündüm ve sarhoş oldum. Bazı şeyler söyledim...”

“Hayır,” dedi kapı eşiğinden uzaklaşarak. “Bunu bir kez daha yapmayacaksın.”

“Neyi? Gerçeği söylemeyi mi? İstedğin bu değil miydi? Seninle görülemez. Bunun bana ne kadar zarar vereceğini tahmin bile edemezsin. Her şeyi mahveder.”

“Orada öylece oturup o gece bana geldiğini, darmadağın halde ağlayarak yardım istediğini inkâr edemezsin. Erkek arkadaşına veya ikiz kardeşine değil, bana geldin. Gerçeği söyleyeceğine söz verdin. Altındakileri bir kez gördükten sonra maskeyi geri takamazsın.”

Kalbim boğazımda atıyor, şiddetli çarpıntılar nefes borumu tıkıyordu. Haklı olduğunu biliyordum ama Tanrım, ya Easton veya babası öğrenirse? Her şey geri dönülmez bir şekilde mahvolurdu.

“Bunun bir önemi yok. Ne yaptığımı biliyorum. Tek seferlik bir şeydi. Birileri... Easton öğrenirse sonu kötü olur.”

Sanki onu Easton’la sınımışım gibi kocaman bir sırtışıla karşılık verdi. “O ezikten korkacağımı mı sanıyorsun?”

“Mesele bu değil, Rook!”

“Tek seferlik bir şey olsaydı, bana o göl evini yakmamı söylemezdin. Neden geri alıyorsun? Hadi ama, TK. Geçen sefer ayrılmadan önce söylediklerini tekrarla.”

Şah mat.

Beni yakalamıştı. Cevabı zaten biliyordu. Ona söylediklerimi hatırlıyordu. Bana asla unutmayacağını belli edecek şekilde bakmıştı.

“Hatırlamıyorum. Ben... sarhoştum.” Normalde yalan söylediğimde bunu anlamak imkânsız olurdu ama bildiğim her şey sanki onunla birlikte pencereden uçup gitmişti.

“Hayır, hatırlıyorsun.” Bana yaklaştı ve gözlerimin içine bakarak saçımından birkaç tutamı eline aldı. “Neydi? Yapama-

yacağını çünkü artık bize ait olduğuyla ilgili bir şeylerdi. Senin itirafın... Ayakkabılarıma kusmadan önce söylemiştin.”

Utançtan yanaklarım kızardı. Onun yanındayken yıllardır biriktirdiğim duygular yükseliyordu ve bunu bilmesinden nefret ediyordum.

“Partilerde karanlıklara saklanıp replik ezberliyorsun. Sen herkesin düşündüğü o zengin, sıkıcı kız değilsin. Maskenin altında neler olduğunu çoktan gördüm, Sage.”

Sense şeytan olduğunu düşünen birisin. Mutluluğu hak etmediğini düşünen, diye içimden geçirdim. Belki bunları söylememişti ama yüzünden okuyabiliyordum.

Sinirle bir elimi saçımdan geçirdim. “En azından şu lanet kapıyı kapat,” diye mırıldandım. Yanından geçip sinema odasının kapısını kapatarak bizi loş ışığa hapsettim.

Evindeymiş gibi rahattı. Benim koltuğuma oturarak oyun metnini eline aldı ve sayfaları karıştırmaya başladı.

“Peki kıyafetinin amacı ne? *Hugh Hefner*’ın* karısı mı oldun?”

Kostümüme şöyle bir baktım. Dantelli çoraplarımla eşleşen siyah deri elbisem kesinlikle *Playboy* Tavşanı havası veriyordu. Yine de boynumdaki haç ve kafamdaki başlık, ne olduğumu iyice belli ediyordu.

“Rahibeyim. Liz şeytan, Mary de melek.”

“Sizi hizaya sokacak bir rahip yok mu?” dedi başını sayfalardan kaldırıp hafifçe sırtarak.

“O Easton olacaktı ama şimdi babasıyla şehir dışında.” Önünden geçtim ve aramızda bir hayli boşluk bıraktığımdan emin olarak diğer koltuğa oturdum.

“Acaba kendisini üstün görmesine neden şaşırmadım?”

Gülmemeye çalışsam da kıkırdayarak sözlerine katıldığımı belli etmiş oldum.

* Amerikalı iş insanı ve *Playboy* dergisinin kurucusudur. (ç.n.)

“Dur tahmin edeyim, sen de şerefsiz kostümü giydin?” dedim kaşlarımı onun gibi kaldırarak. Kıyafetini tepeden tırnağa süzdüm.

Günahkâr bir ifadeyle dilini üst dişlerinde gezdirdi. İşaret-parmaklarını şakaklarına götürerek hafifçe döndürdü. “Boynuzla doğdum, TK. Boynuzla doğdum.”

Kibritini ağzından çekti, kulağına sıkıştırdığı sigarasını aldığı sırada onu çok dikkatli izlememeye çalıştım. Sanki sihir yapıyormuş gibi kibritin kırmızı ucunu parmaklarıyla yaktı. Bu hareketi doğru yapana dek yıllarca tekrar ettiğinden emindim.

Sigarasından bir nefes çekerken turuncu uç parıldadı ve ciğerlerine dolan dumanla göğsü genişledi.

Keskin esrar kokusu bütün duyularımı uyardı. Bana hep kötü koktuğu söylenmişti ama tam tersiydi. Çiçeksi ve turuncu-gile benzeyen bir kokusu vardı. Burnum gıdıklanıyor, ağzım var olmayan bir yemek için sulanıyordu.

Dudaklarından çıkan kalm duman bulutları odanın tavanında toplanıyordu.

“Daha önce hiç içtin mi? Yoksa kendini sadece çilekli votkayla mı sınırlıyorsun?” Sesi kalınlaşıp boğuklaşmıştı ama sanki tenimi okşuyordu.

“Hiç denemedim ama karşı değilim. Sadece hiç fırsatım olmadı.”

Ağır hareketlerle gözlerime baktı, sigarası ağzında dururken yaklaşmamı işaret etti. “Buraya gel.”

Bugüne kadar aştığım en büyük sınırdı. Yasak meyveyi tatmak için, Cennet Bahçesi’ne girsin diye kandırılan Havva gibi hissediyordum. Ancak burada Rook yılan mıydı, yoksa meyve miydi bilemiyordum. Belki de her ikisiydi.

Onu görmezden gelmemin bir sebebi vardı. Birbirimizin etrafında olmamızın tehlikeli olacağını biliyordum. O varken savunmamı ve bütün duvarlarımı indirecektim. Şimdi de puslu gözlerinin cazibesi karşısında savunmasızdım.

Onun yakınlarında olmanın, aynı göl evinde olduğu gibi kendimi iyi hissetmemi sağlayacağımı biliyordum. Onun yanındayken herkesin bildiği Sage olmak istemiyordum. Sadece kendim olmak istiyordum.

Hormonlarımı, merakımı ve Rook Van Dören'a bir tanrının bedeni ile bir meleğin yüzünü hediye etmiş kutsal varlığı suçluyordum.

Ona yaklaşırken koltuğun derisi gıcırdadı. Dizlerimiz birbirine çarptı. Bu kadar yakınlığın yeteceğini düşünmek bir hataydı. Elimizi uzatır uzatmaz bir kolumdan yakaladı ve çekip kucağına oturttu.

“Sen ne halt ediyorsun?” Bedenimi onunkinden kurtarabilmek için avuç içlerimi göğsüne bastırdım ama belime kilitlenen kolu yüzünden kucağına daha fazla gömüldüm.

“Otur,” diye emretti. “Dumanı üflediğimde o güzel dudaklarını arala. Tamam mı, güzelim?”

Kolunu gevşetmesiyle kalçalarım rahatladı. Elleri bedenimde dolaşiyor, kendilerine bir yol çiziyordu. Parmak uçları file çorabama sürtünüp yukarı çıktı, belimin iki yanında hafifçe gezinerek hayalet dokunuşları bıraktı. Elini saçlarımın arasına daldırıp enseme kavradığında gözlerimi onunkilerden bir an bile ayırmadım.

Sigarasından çektiği nefesi içinde tutarken beni yüzüne yaklaştırdı. Kum saatinde asılı bir kum tanesi gibi ağır ağır hareket ettim.

Üstdudağımdaki yara gözüme çarptı ve istemsizce kendi dudagımda aynı noktayı yaladım.

Büzüşen dudaklarının arasından çıkan buharı gördüm. Bedenim kendiliğinden hareket ediyordu, dudaklarım benden istediği gibi aralandı. Birbirimize o kadar yakındık ki, onu öpmenin nasıl bir şey olabileceğini neredeyse hayal edebiliyordum. Sıcaklığını, kalçalarımın altındaki baskıyı hissettim.

Birbirimizi izliyorduk.

Her bir kıpırtı, titreyiş ve nefesimiz iç içeydi.

Ağzıma dolan dumanı içime çekerken ciğerlerimin yandığını hissettim. Dayanabileceğim kadar içimde tuttuktan sonra dumanı yüzünü saran bir sis bulutu şeklinde üfledim.

Geri çekilip öksürmemek için kendimi zor tutuyordum ama Rook'un dudakları bana çok yakındı. Ondan uzaklaşmaya çalışacağımı hissetmiş gibi eliyle beni sımsıkı tutuyordu. Kahverengi sigarayı tembel hareketlerle tekrar dudaklarına götürdü.

Yaptığımız şeyi filmlerde ve bir partide görmüştüm ama bu kadar iyi hissettireceğini hiç tahmin etmemiştim.

Bu kadar basit, değersiz bir eylem nasıl bu kadar gerilim yüklü olabiliyordu?

Orada öylece oturup aynı şeyi defalarca tekrar ettik.

Kendimi daha önce hiç bu kadar rahat hissetmemiştim. Odağımdaki tek şey onun görüntüsü, kokusu ve nasıl hissettirdiğiydi. Rook'un küçük dünyası beni sarıp sarmalamıştı ve başka hiçbir yere gitmek istemiyordum.

Tüm hayatım sınırlarımın etrafında dönen uydurma ilişkilerle geçmişti. Plastik kutusuna hapsolmuş bir *Barbie* bebek gibiydim.

Ta ki bu ana, onu tanıyana kadar...

Aradan on yıl geçse bile bunu tarif edecek kelimeleri bulamazdım.

Etraftaki söylentilere, çıkacak dedikodulara ve yarattığı kaosu rağmen Rook Van Doren insana yaşamanın gerçekte nasıl bir şey olduğunu gösteriyordu. Bu yoğun ama muğlak güç, ne hafifletilebilir ne de söndürülebilirdi.

"Hiç sönmeyen yangın," diye fısıldadım düşünmeden.

Hafifleyen başım normalden farklı bir frekansta uğulduyordu. Her şey daha yoğundu. Partinin müziği, Rook'un kalçalarının altındaki hareketi, içtiğimiz otun kokusu...

Yarısı içilmiş, ucu hâlâ yanan sigarayı bardak tutucunun sağ tarafına yerleştirdi.

“Sen de kafası iyi olunca filozof kesilenlerden misin?” Dudaklarının kenarında keskin bir sırıtış belirdi.

“Hayır, hayır,” dedim başımı iki yana sallayarak. Saçım gözlerimin önüne düşüyordu. “*Homeros, İlyada* kitabında Olimpos Dağı’nın yakınlarındaki kayalıklarda çıkan doğal gazlardan böyle bahsediyordu. Onlara ‘hiç sönmeyen yangın’ diyordu. Sanırım bu sensin.”

Başımı arkaya atıp ellerim hâlâ onun göğsündeyken uzaklaşmaya çalıştım. Kendimi kontrolüm dışında bir şeylerin içindeymişim gibi hissediyordum. Sanki bulutların üstünde süzülüyordum.

Tenim patlayan şeker gibi uğulduyordu. Kalçalarındaki baskıyı hissederken gözlerim Rook’un beni artık tehlikeli bir şekilde sımsıkı tutan ellerine kaydı. Bu pozisyondan ne kadar etkilendiğini hissettim.

Ereksiyonunun sıcaklığının uyguladığı baskı, merkezimi titretiyordu. İçimde kelekler uçuşuyordu. Hızla atan kalbim sanki göğsümden fırlamak üzereydi.

İçimdeki yoğunluk gittikçe büyüyor, hissettiğim şehvet daha fazlasını istiyordu. Zevk peşinde koşarak beni sımsıkı tutmasına rağmen kalçamı ileri geri hareket ettirdim.

Bir defa, sonra tekrar...

“Sage,” diye mırıldandı dişlerini sıkarak. “Ya kıpırdamayın kes ya da seni becereyim.”

Başka herhangi bir normal durumda dururdum. Gerçekliğe derhal geri dönüp kendime işlerin daha da kötüleşeceğini söyledim.

Fakat bu defa normal bir durum yoktu.

Bu defa o vardı.

Ona bir kere daha sürtündüm. Dilimin ucunu dudaklarının

sınırlarında gezdirdim. Aldığım küçücük tat bile kanımın hızlanmasına yetmişti.

“Seni şimdi gerçekten öpmek istiyorum,” diye mırıldandım derinleşen sesimle. Zihnimin rızası olmadan ellerimi tişörtüne yapıştırdım.

“O zaman öp beni.”

Çözülmeden önce son kez direnmeye çalışarak cevap verdim. “Biz birbirimiz için uygun değiliz. Sonu çok trajik olacak. Sonunda birlikte olamayacağız.”

Sert avuçları kalçalarımı okşarken ürperdim ve işaretparmağının elbiseme yaklaştığını gördüm. Kumaşın ne kadar yukarı sıyrıldığını fark etmemiştim. Kalçalarım neredeyse çıplak haldeydi.

“Birlikteyken ne kadar iyi hissedeceğimizi sana göstereceğim.”

“Biz... Ah!” Gerçekten de kendimi ne kadar ortaya koyduğumu fark ettiğimde nefesim kesildi. Çizgilerinin gözükmemesini istemediğimden çamaşır giymemişim. Aşağı yukarı sürtünen başparmağının ıslaklığını artırdığını hissediyordum.

Tırnaklarımı tişörtüne geçirdim. “Kimseye söyleyemeyiz,” dedim kalçalarımı onun dokunuşuna doğru kaldırmaya çalışarak.

“O zaman bu bizim küçük, kirli sırrımız olur,” dedi nefes nefese. Altdudağımı dişlerinin arasına aldı.

Pes etmek üzereydim, kendimi bırakıyordum. Ona ihtiyaç duyan vücudumun, yetenekli parmaklarından daha fazlasını istediğinin farkındaydım. Başparmağını hassas noktama bastırınca boğazım daraldı, kızaran ayak parmaklarım kasıldı.

Ellerimi omuzlarına bastırıp boynunu tuttum. “Bunu yapabilir misin, Rook? Ağzım kapalı tutup benim küçük, kirli sırrım olur musun?”

Ensemi sertçe kavradı ve dudaklarımızı birbirine yapıştırı-

rak anlaşmayı mühürledi. Kadife gibi yumuşacık dili benimki-
ne dolandığında inledim. Sanki bir ısıtıcıya bağlanmışım gibi
her şey sıcaktı. Onun hızına ve açlığına uyum sağlayarak ha-
reket ettim.

Yanlış, yanlış, çok yanlış.

*Kendine zarar vereceksin, ona zarar vereceksin. Tünelin so-
nunda ışık olmadığını biliyorsun. Ailenin Rose'u almasından
başka kurtuluş yolu yok.*

Ya da ben bencilin tekiydim.

Kendimi o ana bıraktığım için çok bencildim ama her şey çok...

Doğru hissettiriyordu.

Dudaklarımızı birbirinden ayırıp ateşli bir bakışla bana dön-
dü. Parlayan pembe dudakları onu daha fazla istememe sebep
oluyordu.

"Bu senin için uygun, değil mi?"

İşte tam da bu nedenden onun karşısında kalbim hiç güven-
de değildi. Ondan uzak duramama sebebim de buydu. Elbette
meselenin yalnızca seks olmasını sağlayabilirdim ama böyle
şeyler söylediğinde olmazdı.

Rook nasıl bana bu soruyu sorabilen ilk erkek olabilmiş-
ti? Beden dilimden bile onu ne kadar istediğimi anladığı halde
yine de bunu kelimelerle duymak istiyordu.

Herkes için kötü adam olan kişi hariç kimse benden iznimi
istememişti. Yalnızca benden bir şeyler alırlar, eski Sage'den
geriye hiçbir şey kalmayana kadar tüketirlerdi.

Rook farkında değildi ama bana kaybolan parçalarımı iğne-
leyici yorumlarıyla geri veriyordu.

"Evet. Tanrım, evet," diye hiç tereddüt etmeden karşılık ver-
dim.

"Senin hep karanlık bir yanın olduğunu biliyordum, Sage.
Ama iç çamaşırı giymemek?" diye fısıldadı dudaklarıma. "Tam
bir sürtük olduğunu kim bilebilirdi ki?"

Feminizm bedenimi terk etmişti çünkü o kaba kelimeyi hor-murdanması bile kalçalarımı beklentiyle titretti.

Seksüel açıdan baskılanmayı yıllardır yaşıyordum ama bu yaşadığım da neydi?

Daha çok cinsel bir uyanışa benziyordu.

Ne kadar ıslak olduğumu görebilmesi için bacaklarımı iyice araladım.

“İzi gözüksün istemedim,” diye açıkladım.

“Hımm.” Memelerimin arasındaki boşluk boyunca öpücük-ler kondurdu. Dili deri kumaşın altına indi, az sonra ısıracağı meme uçlarımda oluşacak keskin acının uyarısı gibi tenimde geziniyordu. “Kabul et. Birisinin gelip seni burada bulmasını istiyordun. Yalnızsın ve pembe amcığını hiçbir şeyle örtmüyorsun. Birilerinin ne kadar hazır olduğunu görmesini istedin. Hoşuna gidiyor, değil mi?”

Oda dönmeye başlamıştı, tüm duyularım tamamen ona ke-netlenmişti. Kalçalarımı kavrayarak beni kaldırdı, pantolonu-nun gizlediği sertliğini bacaklarımın arasına yerleştirdi. Oluşan şehvetli sürtünmeyle midemde kelebekler uçuşmaya başlamış-tı.

Tanrım, daha önce hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

Daha fazlasını arzulayarak ön sevişmeden fazlasına susamış halde kendimi ellerine bıraktım. Parmaklarım hızlı hareketlerle fermuarına uzandı. Onun da benim kadar istediğini biliyordum ama pantolonunu çıkarmaya, en azından vücudunun birazının dışarı çıkmasına çalışırken hiç yardımcı olmadı.

“Rook, biraz yardım ım etsen?” diye mırıldandım ne kadar istekli olduğumu belli ederek.

“Duymak istediğimi bana söyleyene kadar hiçbir şey yap-mayacağım.” Dudakları bir yandan boynuma ve göğsüme sal-dırmaya devam ediyordu. Islak dilinin serinliği sıcak tenime değdikçe ürperiyordum.

“Ne söylememi istiyorsun?”

“İtiraf etmeni,” dedi saçımı hafifçe kavrarken. “Bana gerçeği söylemeni istiyorum. Seni bu şekilde bulmamı istedin, değil mi? Benim kirli ve lanet olasıca sırtım, sürtüğüm olduğunu görmemi istedin. Şimdi bütün günahlarını, şeytanına itiraf et.”

Yine o kelimeyi kullanırken elleri okşanmasını istediğimi bile bilmediğim yerlerimde geziniyordu. Aşağılanmak, onun onayını almak ve beni arzulamasını sağlamak için istediği şeyi söylemek istiyordum.

Her şey birbirine girmişti. Çok pusluydu.

Onu içimde hissetmek için her şeyi söyledim.

Başımı kaldırıp loş ışıktaki parlayan cehennem ateşi gözlerine dalıp giderken nefesim titredi. Gözlerinin elası o kadar eşsizdi ki, annesinin onu dünya dışı bir varlıktan yapıp yapmadığını merak ediyordum.

“Senin sürtüğün olmak istiyorum, Rook,” diye fısıldayıp düşüymüşüm gibi hissettiren bir öpücük için dudaklarımı onunkilere bastırdım. Kalbim göğüs kafesimin içinde hızla çarpıyordu.

“Güzel.”

Kumaşın yırtılma sesi odada yankılandı, parçalanmış çorabıma bakarken nefes nefese kalmıştım. Zaten delikli olan kumaşın artık ortasında kocaman bir boşluk vardı.

“Aletim o filelere sığmaz,” diye homurdandı. Kalçalarını kaldırıp dar pantolonunu belinden aşağı itti.

Karnına yaslanmış aletini gördüğümde gözlerim genişledi. Yaşadığım şaşkınlığın sebebi büyüklüğü ya da aleti boyunca uzanan damarları değildi, uç kısmındaki *piercing*’di. Biri dikey, biri yatay olarak uzanan iki metalin ucunda toplam dört tane boncuk vardı.

“Acıtır mı?” diye sordum başımı kaldırıp ona bakarak.

Daha önce sadece bir kişiyle seks yapmıştım, o da kesinlikle *piercing*’li değildi.

Rook göz kırptı. “Senin canını acıtmaz,” dedi sırtarak.

Elimle kavrayıp aşağı yukarı yavaşça sıvazlarken nasıl hissettireceğini hayal ettim.

“Temiz olduğunu söyle,” dedim evet demesini umarak. Bu durumda ben de hap kullandığımı söyleyecektim. Daha önce hiç korunmadan yapmamıştım ama onu hissetmek istiyordum.

Her şeyiyle hissetmek istiyordum.

“Öyle olmasaydım, aletimi amcığına bu kadar yaklaştırmazdım, Sage.”

Duymak istediğim tek şey buydu. Bedenim artık daha fazla beklemeye dayanamıyordu.

Kalçalarımı kaldırıp aleti, girişime denk gelecek şekilde yaklaştım.

Kendimi yavaş yavaş ona bırakırken her bir santiminin içime girişinin tadını çıkardım. Islak duvarlarımı esneterek ilerleyişini hissettiğimde inledim. Elimde olmadan gözlerimi açıp izledim. Bir araya gelişimizin ne kadar güzel olduğunu gördüm.

Kendimi kucığına tamamen bıraktığımda dayanılması güç bir zevkle titredim. Tamamen içime girdiğini karnımın derinliklerinde hissediyordum.

Seks benim için her zaman sonuca ulaşmak için bir araç, zihnimi kapatıp bitmesini beklediğim bir şey olmuştu.

Oysa şimdi bitmesini hiç istemiyordum. Bu benim için seksten fazlasıydı.

Rook’un da inlediğini duyunca dikkatimi yeniden ona çevirdim. O anı bir kamerayla kaydedip yıllar sonra unuttuğumda bile yeniden izlemek istiyordum. Pornodan çok daha iyi olurdu.

Başını ve kollarını koltuk minderinin arkasına attığında boyundaki damarlar şişmişti. “Lanet olsun...” diye homurdandı.

O yüce anda, içimde başka hiç kimseyle yaşayamayacağım bir his patlaması vardı. Onu memnun etme isteği ve özgürleşme arzusuyla kalçalarımı aşağı yukarı hareket ettirmeye başladım.

O *piercing*'lerin etkisini de tam o anda anladım.

İçimin her bir santimini okşuyor, en hassas noktaları diğer her yerle aynı anda gıdıklıyordu. O kadar çok noktaya temas ediyordu ki, zevkten boğulacağımı sanmıştım. Adeta aletini, kendi sıvılarımda boğuyordum. Kalçalarımı ona doğru yuvarlarken uzuvlarım aynı anda hem hafif hem de ağır geliyordu.

Alışık olduğu bir hareketle sigarasını çekip parmaklarına yerleştirdi ve ben sürtünürken derin bir nefes daha çekti. Göğsünden yükselen inilti yaptığım şeyin yalnızca benim değil, onun da hoşuna gittiğini anlamamı sağlamıştı.

“Küçük fahişe aletime binerken çok güzel görünüyor,” diye mırıldandı. Sesi boğuktu. Dumanların arasından yarı kapalı gözleriyle beni izliyordu.

Zihnim bedenimin ihaneti karşısında şaşkına dönmüştü. Duyduğum bu yeni aşağılama kelimesi üzerimden lav gibi akıyordu.

Bedenim dışarıda çalan *R&B* müziğin ritmine uymuştu. Ben aşağı yukarı gidip gelerek acı veren her santimi tekrar tekrar içime alırken ritim karnımda gümbürdüyordu.

Parmaklarının arasında çevirdiği sigarayı dudaklarıma götürdü ve bir nefes çekmeme izin verdi. Ciğerlerime dolan duman, ağır çekimde yaşadığım bu anı iyice yüceltmmişti.

İçimde tuttuğum dumanla eğilerek ağzımı onunkine bastırdım. Duman bedenlerimizi birbirine bağlarken öpüştük ve o dumandan, seksten daha fazlasını paylaştık.

Birbirimizi soluyorduk.

Sigarayı bitirip izmariti yere attık. Islanan ve esneyen kadınlığım, aleti için mükemmel kıvama gelmişti.

Her ne kadar kendinden geçmiş gibi gözükse de tempom artık ona yetmiyordu. Biraz oynamama izin vermişti ama artık sıra ondaydı. Belimden yakalayıp beni eğilmeye zorladı. Bedenlerimiz koltuğun kenarına doğru kaydı ve o pozisyonda dalaran girişime aletini daha rahat yerleştirdi.

Hırçın bir hareketle elbisemi yırtarak göğüslerimi açıkta bıraktı. Bir an bile beklemeden meme ucumu dişlerinin arasına aldı ve yumuşak diliyle daireler çizmeye başladı.

“Aman Tanrım, Rook,” diye inledim. Alnım çoktan terlemeye başlamıştı.

Bedenlerimiz birbirine çarparken uyumla hareket etmeye başladık. Gövdelerimiz durmadan çarpışırken her darbeyi derinlerimde hissediyordum. Tırnaklarımı kürekkemiklerine saplarken kendimden geçmiş halde başımı arkaya attım.

“Daha sert,” diye homurdandı. Tutuşum, onu daha hızlı hareket etmeye zorlamıştı.

Bembeyaz, kör edici bir sıcaklık zihnimi dağlıyordu ve onu takip etmekten başka şey yapamıyordum. Yakında kanayacağını bile bile tırnaklarımı derisine iyice geçirdim.

Birilerinin duyacağını umursamadan yüksek sesle, “Boşalacağım. Boşalmamı sağla, lütfen,” diye inledim.

“Yalvar. Yalvar bana, fahişe.”

Başımı hevesle salladım. “Lütfen, Rook. Tanrım, lütfen...”

Elleri boğazımı kavrayıp sıktı. “Burada Tanrı yok. Sadece ben varım.”

Her yerim ağrıyordu. Sıvı ateş doğrudan kanıma karıştı ve bedenim orgazma doğru havalanırken her şeyi tüketen bir cehenneme kapıldım. Gözlerimin önünde yıldızlar uçuşmaya başlamıştı.

Damarlarımda pompalanan coşkuyla ciğerlerimdeki hava çekilirken titredim. O içime girmeye devam ediyordu ve benden yalnızca tiz çığlıklar, çırpınışlar ve spazmlar yükseliyordu. Vücudumu saran zevk, beni hayatımda yaşadığım en güçlü orgazma sürüklerken ayak parmaklarım kıvrıldı.

“Çok güzel,” diye homurdandı. Aslında ne duyduğumdan bile emin değildim çünkü mutluluktan onu tam işitemeyecek kadar uyuşmuştum.

Bütün uzuvlarım gevşerken o kendi hazzının peşine düşmüştü. Gözlerimi sımsıkı yummuştum. İçimi tarifsiz bir zevkle inleterek gidip gelmeye devam ediyordu. O anda bir şeyler içmeye deli gibi ihtiyaç duysam da kendimi durduramıyordum.

Parmakları bacaklarımın arasından süzülerek klitorisimi buldu ve anında hassas çıkıntıya baskı uygulamaya başladı.

“Dur, dayanamıyorum. Çok... çok hassas,” diye inleyip elimi bileğine götürdüm ve tüm bedenimi alev alev yakmasını engellemek için sıkıca kavradım. Gözlerimi yaşartacak kadar yoğundu.

Fakat ne parmakları ne de kalçaları durdu. “Bir daha. Yine benim küçük sürtüğüm ol, bebeğim. Bir kere daha,” diye inlediğinde başparmağının hızının, aletinin gidip gelişleriyle eşitlendiğini hissettim.

O tanıdık his merkezime değer değmez dudaklarımdan uzun bir inilti koptu. “Hayır, yapamam,” diye inledim. Oysa aletini iyice saran kadınlığım tam tersini söylüyordu.

“Yaparsın çünkü ben öyle istiyorum.”

Dediğini yaptım.

Bir kere daha boşalırken onu öyle sıkı kavradım ki, kendini güçlkle geri çekilebildi.

Kapıldığım ikinci coşkuyla çığlıklarım boğuldu. Rook’un iniltiye benzer hırıltıları ciğerlerini yırtarcasına çıkıyordu. Kendini içime daha fazla itti, boşalması bitene dek orada gömülü kaldı.

Bitkin hissediyordum. Yaşadığım şiddetli orgazm, beynimi bulandırmış haldeyken başımı Rook’un omzuna yasladım. Nefesini kızarmış, nemli tenimde hissediyordum. Uzun kirpikleri yüzümü gıdıklıyordu.

Saçlarımla oynayan parmaklarını zar zor hissediyordum. Onun kokusuyla dolu her bir nefes beni bu ana kilitliyordu.

Bu mutluluğun içinde biraz daha kalmak için odanın kapı-

sını sonsuza dek kilitlemeyi, Ponderosa Springs'in canavarlarının bize ulaşamayacağı bir yerde öylece durmayı o kadar istiyordum ki...

Fakat elimde sadece duyduğum dehşetin sürükleyici hissi vardı.

Çok önemli, hayati bir detay konusunda Rook'a yalan söylemek zorunda olduğumun farkındaydım.

Asla birlikte olamazdık.

O bunu öğrendiğinde ise...

Bu yarattığımız sır mutlak bir felaketle sonuçlanacaktı.

BÖLÜM ON

Şeytanın Hak Ettiği

Rook

“Hayır, bitirmek zorundasın. En iyi kısmı burası!” Eli bileğimi yakaladı ve beni ihtiyacı olduğunu söylediği battaniyelerle dolu derme çatma yere geri çekti.

“Oturup izledikçe katarakt olduğumu hissediyorum,” diye homurdandım. Neredeyse bittiğini belirttiğinde doğru söylediğini umut ettim.

Mafyalar hep yanlış yöntemler izliyordu. İnsanlara işkence etmek için farelere ya da bıçaklara ihtiyaç yoktu. Siyah-beyaz, sessiz filmler izletseler, düşmanlarının konuşmaları için yeter de artardı.

Son iki aydır hayatımın geri kalanında izlediğimden daha fazla film izlemiştim. Sage’e *Charlie Chaplin** filmlerini kapattırsa, *Sixteen Candles*’ı üçüncü kez izleyebileceğimizi söyleyecek haldeydim.

* İngiliz komedyen, oyuncu, sinema yönetmeni ve yazardır. Yaratığı “Şarlo” karakteriyle ünlüdür. (ç.n.)

“Bekle, bekle.” Heyecanı arttıkça tırnakları da koluma iyice gömülüyordu. “Kuşlar yarın ötecek. Cesur ol. Hayatla yüzleş.” Karlı ekranda beliren yazıları okuyordu.

O eski kamera paramparça olmaya çok yakındı ve anlaşılan o ki, düzgün görüntüler kaydetmek için üretilmemiştir. Bir saat boyunca parazitli bir televizyondan ona bakıyormuşum gibi hissetmişim.

“Bunu mu bekliyorduk?” diye sordum sıkıntıdan kaşlarımı kaldırıp onunla dalga geçerek.

Gülümseyip göğsüme azımsanmayacak bir güçle vurdu.

“Tam bir götsün! Bu müthiş bir şey! *Charlie*’nin filmlerinden sadece birisi izletilecek olsaydı, herkes bunu seçerdi!”

“Sanırım *Quentin Tarantino** farklı düşünürdü.”

“Ah, erkekler ve onların araba patlamalı filmleri,” diyerek gözlerini devirdi. Bana doğru dönüp bacak bacak üstüne attığında beni bekleyen şey için artık hazırdım. Bu onun yaptığını fark ettiğim bir hareketti ve açıkçası, beni rahatsız eden şey filmler değildi. Tam da bu yüzden sinirim bozuluyordu.

Nasıl oluyordu da başka hiçbir şeye dikkat etmeden, sırf Sage’in o anda yaptıklarını görebilmek için bunları izlemeye katlamıyordum?

Kendime bir şeyleri umursama izni veriyordum.

“Bu gerçek bir hiciv, insanları tek kelime bile kullanmadan etkileme yeteneği, Rook! Dönem filmleri insanları etkilemek ya da seyirciyi yakalamak için renklerin etkisine ihtiyaç duymazdı. Kan kırmızısı ya da altın sarısına ihtiyaçları yoktu. Onlarda parlak ipek ve saten kumaşlardan yansıyan yumuşacık mum ışıkları vardı. Rüzgârda savrulan kumun, kovboy çizmelerini parlatan güneşin, filtreli sigara dumanının ve tutku dolu kucaklaşmaların tadını veren eski *Western* filmleri... İnsanlar

* Amerikalı yönetmen, senarist ve oyuncudur. Şiddet, yoğun argo kullanımı ve popüler kültüre göndermeler filmlerinin dikkat çekici özelliklerindendir. (ç.n.)

bunlarla büyüleniyorlardı.” Sinemayla ilgili bir sonraki söyleyeceği şeyi düşünürken aklındakileri hızlandırmak istiyormuş gibi elleriyle daireler çiziyordu.

“Yani sen bunları *The Outsiders* * ya da diğer tüm okul suçluları filmlerine tercih edeceğini mi söylüyorsun?” diyerek düşüncelerinden uzaklaşması için ona bir şans verdim.

Başının tepesindeki gevşek topuz bozulmaya başlamıştı, konuştuğunda sallanıyordu.

“*The Breakfast Club*. ** Aklına gelir zannetmiştim. Aslında bir seçim yapmamayı tercih ederim çünkü ikisini de severim. Ama sinema o zamanlar farklıymış. Bana göre bunlardan birkaçını bile izlememiş olman gerçek bir trajedi. Eski Hollywood filmleri bugün yapılan her filmin temelidir. Hayatları değiştirip toplumları şekillendirecek güce sahiptir. Mesela *Jaws**** filmi bir nesile denize girme korkusu saldı, sonsuza dek yanlarında götürecekleri bir korku. Düşük bütçeli bir korku filmi yönetmenini kült bir isim haline getirdi. Düşük bütçe demişken, bugün harika bir marka değeri olan *Rocky***** filmi yalnızca bir milyon dolara çekildi ve en iyi film ödülünü aldı. İyi bir hikâyenin gücünü görmüyor musun? Harika bir filmin yarattığı etkiyi?” Nefesini tutmuş vereceğim cevabı beklerken aslında ne kadar saçmaladığının farkında bile değildi. Bu göl evinin arkasında, tutkunu olduğu şeylerle ilgili hayatında hiç konuşmadığı kadar çok konuşmuştu.

Altdudağımı ısırdım ve babamla son görüşmemizden kalan kurumuş kanın tadını aldım. Benim tişörtümü ve çizgili bir tayt giyen Sage’e baktım.

* Türkiye’de “Dışlanmışlar” ismiyle vizyona giren, *S.E. Hinton*’ın aynı isimli kitabından yola çıkarak çekilmiş, yönetmenliğini *Francis Ford Coppola*’nın yaptığı, 1983 yapımı dram filmidir. (ç.n.)

** *John Hughes*’ın yazıp yönettiği 1985 yapımı Amerikan komedi-dram filmidir. (ç.n.)

*** Türkiye’de “Denizin Dışları” ismiyle vizyona giren, yönetmenliğini *Steven Spielberg*’ün yaptığı, 1975 yapımı bilim kurgu-macera filmidir. (ç.n.)

**** Yönetmenliğini *John G. Avildsen*’ın yaptığı, 1976 yapımı spor-drama filmidir. (ç.n.)

Her zaman giydiği şık bluzları ve uyumlu etekleri artık yoktu. Onların yerini o gün üstüme ne giydiysem o alıyordu. Onu o gösterişli kıyafetlerden sıyrıp aynı iç çamaşırı takımıyla görmeyi seviyordum.

Bütün zamanımı onunla ilgili küçük şeyleri fark etmekle, onu öğrenmekle geçiriyordum.

Fakat hâlâ neden değiştirmeden önce tırnaklarını bir ay boyunca aynı renkte tuttuğunu öğrenememiştim.

“Yani senaryolar, filmler... Senin geleceğin bu mu olacak? Los Angeles? Hollywood?”

Akan jeneriği izlerken soluklandı. “Senaryo ya da metinler tiyatro için, ki o da başka bir tutkum. Sahnede olup karakterin duygularını özümsemeyi, oyunun benden istediği şey olmayı seviyorum. Üniversitede bunu yapmayı çok istiyorum. Mezun olup belki de ekran karşısında oyunculuğa geçerim, sonunda kendi oynadığım ya da yönettiğim filmlerim olur.”

Önünde uzanan gelecek hakkında ne zaman konuşsa, sesinde hüzün oluyordu. Sanki asla başaramayacakmış, kapasitesi yokmuş gibi davranıyordu.

“Tabii New York’a gidip Broadway’e âşık da olabilirim. Beton ormanında yönetmenlik kariyeri yapabilirim. Fakat ne olursa olsun, New York bir Hollywood değil. Şöhret Kaldırımını ya da altın çağa damgasını vurmuş bir tarihi yok. Orada herkes ya oyuncu ya da film yapımcısı. Ama başarılı oluyorlar mı? Orada başka neyin hayali kurulabilir ki?”

İki aydır burada oturup onu izliyor, dinliyor ve öğreniyordum. Bundan zevk aldığım her bir saniye için de kendimden nefret ediyordum. Ben neden bir şeylerden keyif almayı hak ediyordum ki? Özellikle de Sage gibi birinden?

Onu ilk gördüğümde içinin de dış görünüşü kadar zalim olabileceği izlenimine kapılmıştım. Çarşafaların arasında yuvarlanmak için ufak bir meydan okuma olması gerekiyordu. Benim

kendimden nefret ettiğim kadar onun da benden nefret edeceğini düşünmüştüm.

Fakat bunun yerine başkalarının beklentilerine canlı canlı gömülmüş bir kızla karşılaşmıştım ve günler geçtikçe kendini daha fazla açıyordu.

Hissetmeye hakkım olmadığını düşündüğüm şeyleri bana hissettiren, ihtiyacım olmayan birisine dönüşüyordu.

Onu bu şekilde görmeye ne hakkım vardı? *Mutlu, geveze ve savunmasız*. Hayatımda bunu hak edecek hiçbir iyilik yapmamıştım.

Böyle bir mutluluğu kazanmamıştım ve üzerine konmak kötü hissettiriyordu. Doğru değilmiş gibi geliyordu.

Fakat vazgeçip bu işi bitirmek? İşte bu daha da kötü hissettiriyordu.

“Ne oldu? Neden öyle bakıyorsun?”

Sorusu üzerine gözlerimi ona diktiğimin farkına vardım.

“Bir şey yok.” Başımı iki yana salladım. “Sadece seni böyle gören tek kişi olduğum için bencilce bir mutluluk yaşıyorum.”

Tek kaşını şüpheyle kaldırdığında çilleri dalgalandı. Bir keresinde kocaman bir pizza yedikten sonra kucağımda uyukladığında o çilleri tek tek saymaya çalışmıştım. İğrenç bir şekilde ananaslı pizza seviyordu ama tatlı-tuzlu karışımına duyduğu sevgi ona özgü bir şeydi.

“Öyle mi? Nedenmiş?”

Eğilip ensesinden kavradım ve altdudağında kalmış çikolatayı yalayarak temizledim. Boğazından bir inilti yükseldi.

“Çünkü sana hayranlık duyan erkekleri öldürecek bir seri katil olabilirim.”

Bütün kasabayı aydınlatacak kadar ışıltılı mavi alevli gözleri parladı ve ağzı hafifçe aralandı.

Doğruyu söylüyordum. İnsanların onun bu hallerine kendini kaptırmamaları aptallık olurdu ve bu güzelliği bana sunduğu

için kendimi berbat hissediyordum. Çünkü benim öyle hissedebilmem mümkün değildi.

İnsanları sevmeye iznim yoktu.

Fakat başka birinin bunu yapmaya kalktığını düşünmek?

Kanımı kaynatıyordu.

Bu bana ait bir şeydi. Onun gerçek hali, gariplikleri, hepsi benimdi.

O benimdi. *Sevebilsem de sevemesem de.*

Parmaklarını tenime bastırduğında tıslayarak konuştum. “Lanet olsun, neden hep bu kadar soğuksun?”

“Beni ısıtman için. Ben soğuşum, sen sıcaksın. Tam uyuyor.”

Onu yeniden öpmeme fırsat kalmadan telefonu titredi ve gözleri ekrana kaydı. Bakışlarında bir şeyler ölür gibi olunca mesajın Easton ya da ailesinden geldiğini anladım.

“İnternetteki saçmalıklardan biri, önemli değil.”

Kollarımdan ayrılıp kısa süre önce patlamış mısırla dolu olan kâseyi aldı ve mutfığa yöneldi.

Çenem kasılırken göğsümde bir baskı hissettim. Parmaklarımın arasında *Zippo* çakmağımı çevirirken dans eden alevleri izledim.

Mesajın kimden olduğunu bilerek, “Ne istedi?” diye sordum.

Ağzım acı bir tatla dolmuştu. Sigara içip bedenimde şekillen sinirin üstünü örtmek istiyordum.

“Nerede olduğumu sordu. Bu akşam ailemle birlikte yemeğe çıkmak için buluşacaktık.”

Gözlerimi boş ekrana çevirdim. Film kamerasının sesi beynimi adeta kaşıdırıyordu.

“Gidecek misin?”

Bakışlarımı yeniden ona çevirince buzdolabı ışığının yansıdığı yüzünde suçluluk duygusunun aydınlandığını gördüm.

Artık cevap vermesine gerek kalmamıştı. İçim öfkeyle dolup taşıyordu.

“Tabii ki gideceksin.”

Kalkıp kapüşonlu hırkamı ve beremi aldım, ayakkabılarımı giymek için kapıya yöneldim.

Sage ve ben dışarıdaki dünyanın askıya almadığı anlar yaşıyorduk. Ponderosa Springs’ten çıkıp buraya geliyor, kendimizi bu evin duvarlarının ardına kilitliyorduk. Onun olmak istediği kişi olduğu, benim de umutlu bir insana dönüştüğüm saatlerimiz oluyordu.

Yine de bizi o zehirli bataklığa çeken ve gerçekliğimizi hatırlatan bir şeyler hep vardı.

“Bu hiç adil değil,” diye mırıldanarak buzdolabını sertçe kapattı. Mutfaktan bana doğru yürürken çıplak ayaklarının çıkardığı sesleri duydum.

“Ne adil değil?” diye sordum arkamı dönerek. Hızlı hareketim karşısında irkildiğini gördüm. “O seni okulda eşya gibi gezdirirken benim burada senin okuduğun senaryoları dinlemem, istediğin filmleri izlemem ve amcığını zevke getirmem mi adil değil?”

Sesim nazik tenine tokat gibi inmişti. İyi olduğumuzda gerçekten iyiydik. Tatillerde sahilde yakılıp etrafına toplanılacak, insanı kendine bağlayan sıcacık bir ateşe benziyorduk.

Fakat kötü olduğumuzda, tartıştığımız zamanlarda -nere-deyse hep Easton yüzünden oluyordu- gerçekten kötüydük. Ateş gibi yanıyorduk ve dumandan bir fırtına kopuyordu. Önüne çıkan her şeyi kül eden bir orman yangmına dönüşüyorduk. Öfkemin karşısında asla geri adım atmıyordu, ben de şımarmasına izin vermiyordum.

“Ondan ayrılamayacağımı biliyorsun! Henüz yapamayacağımı sana söyledim! Mezuniyete kadar beklemek zorundayım, Rook! Beklemezsem annemle babamın neler yapacağını tahmin bile edemezsin. Beklemek zorundayız.”

“Her neyse. Ben gidiyorum.” Kapıya doğru uzandığımda beni yakaladı. Sorumluluk alıp kavgayı daha başından durdur-mama izin vermedi.

“Hep aynı şeyi yapıyorsun. Öylece çekip gidemezsin!” Sesi yükselmişti. “Her seferinde bunu yapıyorsun. Sinirleniyorsun ve duygularını ifade etmek yerine kendini bana karşı kapatı-yor, çekip gidiyorsun! Geçen hafta üniversite başvurularında da aynısını yaptın! Sinirlendiğinde ya da üzüldüğünde benimle konuşmazsan hislerini nasıl anlayacağım?”

Tüm kaslarım gerildi. Rahat halim kaybolmuş, vücudum adeta taş kesilmişti.

“Senden böyle bir şey hiç istemedim. Benim için bir şey yapmanı istemedim, Sage. Bana gelen sendin.” Kapı kulpunu çektim ama aynı anda o da ellerini kapıya sertçe bastırdı, çarp-ma sesi boş evde yankılandı.

Kalp atışlarım kulaklarımda uğulduyordu ve tüylerim diken diken olmuştu. Ondan o lanet başvuruları göndermesini iste-memiştım. Herhangi bir şey yapmasını, beni ya da kahrolası geleceğimi düşünmesini istememiştım. Ondan hiçbir şey iste-memiştım.

Bana ümit vermeye, bunu istemeyen bir insanı inandırmaya hakkı yoktu.

Mezun olunca Ponderosa Springs’ten ayrılacağımı hep bi-liyordum, bu zaten belliydi. Başka hiçbir şeyi düşünmezdim.

Fakat o planlarla karşıma çıkıp kimya bölümünün fırsatla-rından, çeşitli fikirlerden bahsediyor ve onu ilgilendirmeyen şeylere burnunu sokuyordu.

Hiçbir zaman gerçekleşmeyeceğini pekâlâ bildiğim bir ge-lecek için bana ümit vermeye çalışıyordu.

Tam da bu yüzden, ne olursa olsun ikili ilişkilerden kaçı-nıyordum. Her zaman ve yalnızca bizim çocuklara güvenme sebebim buydu. Çünkü onlar yanlış ümit vermenin korkunç so-

nuçlarını biliyorlardı. İyi şeylerin bizim gibi insanların başına gelmeyeceğini anlıyorlardı.

“Yani ben mi kötü oldum? Yine yanlış olan ben miyim? Easton’ı terk etmediğim için bu kadar korkunçsam, peki sen ne oluyorsun? Belediye başkanının kızıyla takıldığından en yakın arkadaşlarına bahsettin mi? Yoksa onlara hâlâ yalan mı söylüyorsun?”

Acıtacak yerden vurduğuna göre artık gerçekten de sinirlenmişti. Tepki vermemi istiyordu ve bunu nasıl alacağını çok iyi biliyordu.

Arkamı döndüm ve yüz yüze geldik. Bir adım yaklaştım.

“Sen hâlâ siktiğimin düşmanı olduğun için onlara söylemedim, Sage. Ayrıca bizi öğrenirlerse ve bunun üstüne hâlâ o herifle birlikte olduğunu fark ederlerse, onu öldürürler.” Ürpertici sesimde dürüstlükten başka şey yoktu. Bir an duraksadıktan sonra, “Arkadaşlarıma sadakatimi sakın sorgulama,” dedim dişlerimi sıkarak. Burnumdan soluyordum.

Ailesinin öğrenmesinin korkunç olacağım düşünüyorsa, bizim çocuklar öğrenirse ne olacağına dair en ufak fikri yoktu.

Sevişmemiz ya da başka bir şey onları ilgilendirmezdi. Bu kasabadaki birçok kişinin aksine bunu umursamazlardı.

“Cadılar Bayramı’ndan beri onunla seks yapmadığımı biliyorsun! Sana söyledim!”

“Evet,” dedim altdudağımı yalayarak. “Peki seni hâlâ dudagından öpüyor mu?” diye sertçe sordum. O geri giderken ben de bir adım yaklaştırmaya devam ettim, adeta dans ediyorduk. “Tenine dokunuyor mu? Sana sahipmiş gibi elinden tutuyor mu?”

Kıçının kanepeye çarpmasıyla karşımda hapsoldü, kaçacak veya saklanacak yeri kalmadı.

Son iki aydır katlanmak zorunda kaldığım şeyler kafamın içinde dönerken zihnim en büyük düşmanım olmuştu. Onları

okul koridorlarında birlikte görmek, o herif Sage'e dokunduğunda ellerini koparamamak beni çıldırtıyordu.

“Çocuklar senin belediye başkanının kızı olmanı umursamazlar. Onlara söylememe sebebim bu değil. Mesele benimle ilgili değil. Seni korumakla ilgili.” Parmağımı göğsüne bastırarak sözlerimi iyice vurguladım. “Yapacaklarından korumakla ilgili. Onlar beni önemsiyorlar. Rahatsız olmadığımı söylesem, hatta lanet bir yalan söyleyip onlara seni o herifle görmenin...” Bunları dile getirmek bile boğazımda köpüren kan tadını alma sebep oluyordu. “...onun ellerini kopardıktan sonra okulu yakmak istememe neden olmadığını söylesem bile anlarlar ve sonuç senin için hiç iyi olmaz.”

Çocuklarla en karanlık bokların ortasında birbirimizi görmüştük. Hepimizin başkalarının görmemesi gereken şeylerle savaştığım biliyorduk. Dünyadaki cehennemin ne demek olduğuna tanıklık etmiştik.

Birbirimizi ne pahasına olursa olsun koruyorduk.

Birbirimiz için yapamayacağımız hiçbir şey yoktu.

Sınır yoktu.

Sage'in o ufak kıçlı erkek arkadaşının derisini yüzmek de buna dahildi.

“Bana açılman için bu mu gerekiyordu yani? Easton'ın seni nasıl kışkandırdığını anlatmak için? Farkında mısın, benimle ilk kez arkadaşların hakkında konuştun?”

Bu saçmalığa ihtiyacım yoktu. Beni anlamaya çalışması için dürtmesine gerek yoktu. Anlaşılmak istemiyordum. Kurtarılmak ya da iyileştirilmek de istemiyordum.

Son kez oradan çıkmak için döndüm. Bu sohbet benim için bitmişti ama o henüz vazgeçmemişti. Vazgeçmeyecekti.

“Sana her şeyi anlattım, Rook! Beni tanıyorsun ve sana güvendim. Sense birlikte olmadığımız zamanlar nereye gittiğini bile söylemiyorsun. Neden aynı şeyi benim için yapmıyorsun?”

“Bunu benim gibi birine günah çıkarmadan önce düşünmen gerekirdi. Ben oyunu adil oynamam, Sage. Sana söylemiştim.”

“Hayır, hiçbir yere gitmiyorsun.” Önüme geçip kapıyla arama girdi. Yolumdan çekilmesi için onu fırlatıp atmayı hiç dert etmezdim, o da bunu biliyordu. “Bana bir şeyler verene kadar olmaz. Neden hep yüzünde, vücudunda yaralar oluyor? Dudakların neden patladı?” Beni zorlamaya devam ediyordu.

Etim ve kemiğim yanıyor, bu ezici ateş göğsümü baskılıyordu. O zorladıkça daha da acıtıyordu.

“Çekil, Sage,” dedim çenemi iyice sıkarak.

“Hayır!”

Kaldırdığım yumruğumu arkasındaki kapıya geçirdim, fotoğraf çerçevelerinden biri sallanıp yere düştü.

“İçimi görmeye çalışmaktan vazgeç! Oraya ait değilsin!” diye bağırdım göğsüme batan gücü hissederek.

Onu incitmeyeceğimi bilen Sage gözünü bile kırpmadı. En azından fiziksel olarak incitmeyeceğimi biliyordu.

Bana güveniyor, benden korkmuyordu.

Galiba benden korkmadığım başımdan beri biliyordum ve sanırım onunla ilgili en çok ilgimi çeken şey de buydu.

“Bana güvenebilirsin.” Elini yanağıma götürdü ve gözlerine bakmam için yüzümü kendine doğru çevirdi.

Gözleri nasıl bu kadar güzel olabiliyordu? Ona herhangi bir şey vermem için adeta yalvarıyorlardı.

“Bana güvenebilirsin, Rook.” Bu defa sesi daha nazikti, köşeye sıkışmış vahşi bir hayvanı ısırılmaya ikna etmeye çalışıyormuş gibi bir hali vardı.

Şu hayatta hiç kimse bana böyle yaklaşmamıştı.

Beni kendimi açmaya zorlamamıştı.

Bizim çocuklar sormazdı çünkü anlarıydı.

Evet, bana kimse böyle yaklaşmamıştı çünkü beni umursamamışlardı.

Olduğum şeyin sebebi olan babamı düşünmek bile midemi bulandırıyor.

“Dedikoduları duymuşsundur.” Uzanıp bileğini nazikçe tuttum ve elini yüzümden uzaklaştırdım. “Neden her yerimin şişlik içinde olduğunu, neden kanlı yaralarım olduğunu biliyorsun.”

Gözlerine çöken üzüntüyle birlikte biriken yaşları gördüm. Artık konuşurken o gözlere bakmaya bile cesaret edemiyordum.

“Yani baban sana vuruyor mu?”

“Vuruyor, dövüyor... Hafta sonları kırbaçlıyor bile. Evet, Sage. Babamdan dayak yiyorum. Aman ne büyük mesele. Dünyada açlıktan ölen çocuklar var.” Klasik şakamdı. Ailemle başa çıkabilmek için şaka yapmak en bilindik yöntemimdi.

Sage bu kadar yaklaşırsa başka ne yapabilirdim ki?

“Göğsündeki yaralar peki? Onları da baban mı yaptı?”

Sesli olarak tekrar etmemek için başımı sallayarak onayladım.

“Ama onu pazar ayinlerinde görüyorum. Şey birine benziyor...”

“Ne? İyi birine mi?” diye sordum merakla kaşlarımı kaldırarak. “Trajik bir şekilde karısını kaybeden iyi bir adam mı yani? Evet, evin dışında öyle gözükür. Ama içeride beni doğduğuma pişman eder. Ne kadar sıkıca yapııştırılmış olursa olsun, maske maskedir.”

Onca insan varken aslında onun bunu bilmesini beklerdim. İnsanları ne kadar tanıdığınızı düşünürseniz düşünün, kendi içlerinde nasıl çarpık olduklarını asla bilemezsiniz.

Bir insanın sınırlarını, neler yapabileceğini bilemezsiniz.

Babam da bir katilin sınırlarına sahipti. Ben sadece bir gün potansiyelini gerçeğe çevirmesini bekliyordum.

Her ikimizin de acısını sona erdirecek o anı...

En sonunda Sage gözlerini kırptırdıkça koyu kirpiklerinde biriken yaşlar yüzünden akmaya başladı.

Başımı iki yana sallayarak bileğini sıktım. “Benim için üzülme. Buna ihtiyacım yok.”

“Neden kimseye anlatmıyorsun?” diye fısıldadı önümde donup kalırken. Bir babanın oğlundan nasıl bu kadar nefret edebileceğini anlamaya çalışıyordu.

İşte asıl gerçeği çözecek soru da buydu.

Neden ona karşılık vermiyordum? Neden kimseye söylemiyordum?

Benim yerimde bir başkası olsa, Theodore Van Doren gibi bir babadan kaçmak için elinden geleni yapardı.

Fakat kimse babamı benim gibi tanımıyordu. Ona yaptığım şeyi bilmiyorlardı.

“Çünkü bunu hak ediyorum.” Elimi çektim ve hüzünlü gözlerine baktım. “Sana söylemiştim, ben iyi bir insan değilim. Babam eskiden kibar, iyi biriydi. Onu bir canavara çevirdim ve sonuçlarına katlanıyorum. Beni cezalandırıyor. Yaptığım şeyin bedelini ödetiyor. Bunu sadece o yapabilir.”

Kafasının karıştığının farkındaydım. Söylediklerimi tam olarak kavrayamadığımı biliyordum.

Yine de bu durum konuşmasına engel olmuyordu.

“Sana yaptıklarını görememene inanamıyorum. Seni istismar etmesini meşrulaştırmana inanamıyorum. Ne yapmış olursan ol, hiç kimse böyle bir şeyi hak etmez. Hayatta babanın kum torbası olmaktan çok daha fazlası var. Öfke içinde yankıdan ve kasabanın seni yüz karası olarak görmesinden daha fazlası... Bundan daha fazlasına sahip olabilirsin.” Söylediği yumuşak sözler yılların istismarını iyileştirecekmiş gibi davranıyor, bunu görmem için bana adeta yalvarıyordu.

Çabaladığı şey için ona hayranlık duyuyordum çünkü kimse onun kadar uğraşmamıştı.

“Bundan daha fazlasını hak ediyorsun, Rook.”

“Daha fazlasına ihtiyacım yok.” Elimi yanağına götürüp benim için akan gözyaşlarını başparmağımla sildim. Bir gün onları hiç değmeyecek bir çocuk için harcadığını anlayacaktı. “Korkunç, utanç verici bir şey yaptım ve geri almama imkân yok. Bunu hiçbir zaman aşamayacağım. Yaptıklarımın bedelini ödeyeceğim, ümitsiz bir hayatla lanetlendim. Bazı şeyler affedilmeyi hak etmez, Sage.”

Olayları daha farklı görmemi asla sağlayamayacaktı çünkü beni affedebilen tek kişi artık hayatta değildi. Ben de mezara girene kadar kurtuluşum yoktu.

“Buna inanmıyorum, Rook.” Gömleğimden tutup beni kendine doğru çekti ve sıkıca sarıldı. Sanki beni sıkarak bütün acı-mı içimden akıtmak istiyordu. Başımı eğip kafasının tepesine baktım. Kalbim tuhaf bir şekilde daha hızlı atıp göğsümü acı-tıyordu. “İnanmayı reddediyorum. Senin içinde hâlâ iyi şeyler var. Görüyorum. Orada olduğunu biliyorum.”

O kazadan sonra beni tanıyan hiç kimse böyle şeyler söyle-memişti. Sözlerinin yarattığı şok dalgası içimi titretti ve tüm o gömülü duyguları yeniden açığa çıkardı.

İçinde hâlâ iyi şeyler var.

Herkes konuşmuştu. Doğumumla ilgili dedikodular çıkarıp benim deccal, şeytan olduğumu söylemişlerdi. Damarlarımda zehir gibi dolaşan bir laneti alıp daha da kötüleştirmişlerdi.

Zaten kendinden nefret eden bir çocuğu tüm dünyadan nefret ettirmişlerdi.

Sage’e inanmak istiyordum. Belki de içimde bir yerlerde uzun zamandır gömülü kalmış iyi şeyler de vardı.

Bunu umut edebilir, hayalini kurabilirdim. Hatta belki de Sage’le sonsuza dek birlikte olmayı bile düşleyebilirdim.

Ancak kendi anneni öldürdüysen, içindeki bütün iyi şeyler de onunla birlikte ölüp giderdi.

BÖLÜM ON BİR

Ah, Düşen Nasıl Düştü?

Sage

West Trinity Falls'da güvenebileceğiniz tek bir şey vardı, o da efsanevi partilerdi. Ponderosa Springs'e yarım saat mesafedeki komşu kasabamız, tam zıddımız olsa da oradakiler eğlenmeyi biliyorlardı.

Bizler varlıklı ailelerimizin ayrıcalıklarıyla çok eski isimlerin tahtında büyürken, onlar ellerindeki her kuruş için savaşmışlardı. Bizim tam tersimizdiler.

Çorak topraklar.

Benim gibi iyi kızların asla görülmemesi gereken bir yerdi fakat zengin ve her şeye sahip olduğunuzda, hep daha fazlasını isterdiniz. Uyuşturucu, parti ve içki söz konusu olunca sınırları biraz fazla zorlardınız.

Buraya gelmenin sonu hep kavga ya da polis baskını gibi felaketler olsa da öğrenciler gitmekten vazgeçmiyordu. Bela peşinde koşan gençleri, bela için kurulmuş bir yerden uzak tutmak kolay değildi.

Ev partileri, uyuşturucu ve coşku... Eğlenceli ve yasak şeyler West Trinity'nin işiydi.

O akşam yeryüzünde bulunmak istediğim son yer burasıydı.

Etrafi en az onun kadar barbar arkadaşlarıyla çevrili *erkek arkadaşımı* kokain çekerken izliyordum. Daha önce de bu partilerden birine katılmışım, okulda ikinci yılımdı ve kokusu aynıydı.

Uyuşturucu, alkol ve seks.

Etkinlik için yine eski bir aynalı labirent kullanıyorlardı. Ana girişteki derme çatma dans pistinde gövdeler sallanırken koridorlar aynalı labirentlere açılıyordu. Sarhoş halde tuvaleti bulabilmek neredeyse imkânsızdı.

Durmadan hareket eden insanların üstüne ince bir sis perdesi çökmüştü. Odanın tepesinde, sürekli yanıp dönen lazer ışıkları yüzünden başım ağrıyordu. Müzik ve çığlıklar her yanı titretiyordu. O anda tam da Easton'ın nefret ettiği şekilde ayıktım. Oysa o beni son zamanlarda stres içinde görüp ihtiyacım olan şeyin bir parti olduğunu düşünerek gevšemem için buraya getirmişti.

Kısacası, Cadılar Bayramı geçtiğinden beri bana dokunmamıştı ve bunu yapabilmek için sarhoş olmamı bekliyordu. Üzerinden beş ay geçmişti.

Gerçi aradığını başka yerlerde buluyordu. Arkamdan yattığı kızlardan haberimin olmadığını düşünüyorsa, aptalın teki olmalıydı.

Burada yeterince uzun kalırsam aklımı dağıtacağını bildiğim için karanlıkta parlayan bileziklerimle oynuyordum. Easton'ın başka şeylerle oyalandığından emin olduğum anda telefonumu çıkardım ve yeşil ekrandaki ismi görünce midem takla attı.

Sabah Yıldızı.

Rook en başta rehberine ismini *Şeytan* diye kaydetmişti ama ben arkasından *Sabah Yıldızı* ile değiştirmiştım.

Sabah Yıldızı: *Çıkmaya hazır mısın?*

Ben: *Keşke. Ama bitene kadar kalmam gerekiyor. Zaten son zamanlarda nereye kaybolduğumu sorgulayıp duruyor. Sonra buluşalım mı?*

Sabah Yıldızı: *Çoktan planladım bile.*

İkinci mesajı geldiğinde daha cevabımı yazıyordum.

Sabah Yıldızı: *Üstünde onun kokusu olmasa iyi olur.*

Gülerek gözlerimi devirdim. Öyle bir durumda kışıma şaplak atacağını biliyordum.

Ben: *Ne kadar da ilkelsin.*

Daha önce hiç bu kadar büyük bir sırrım olmamıştı. Evet, geçmiş travmam gizli bir gerçektir ama insanların öğrenmesi halinde sadece bana zarar verirdi. Birilerinin Rook'u öğrenmesi durumunda ise düşüş çok daha can yakıcı olurdu.

Bir yanım gizlice göl evinde buluşmaktan nefret ediyordu. Sinemaya gitmek, yemeğe çıkmak gibi gerçek randevular istiyordum. Okulun saklı köşelerinde kaçamak öpücüklerden fazlasını istiyordum. Yine de her ne kadar dış dünyadan sakladığımız gizli bir ilişki olsa da bu hayatımda yaşadığım tek gerçek ilişkiydi.

Etrafta gizlice dolaşmanın zevkini de inkâr edemezdim. Birbirimizden çaldığımız dokunuşlar ve ateşli bakışmalar... Aramızda kocaman bir sınıf olsa da yan yanayken her şey çok gergin oluyordu.

"Bebeğim, benimle dans et," dedi Easton bileğimden yakalayarak. "Zaten ilk dansımızdan önce pratik yapmak zorunda kalacaksın."

Telefonumu cebime sokarken kaşlarımı kaldırıp etrafta duyacak birileri olup olmadığını kontrol ettim. Ona baktığımda gözbebeklerinin her geçen saniye irileştiğini gördüm.

“Biraz sessiz olur musun? Kimseye söylemeyeceğine söz vermiştin, Easton.”

Vücudumu sarıp beni ağır tıraş kolonyası aromasına çekti. Etraftaki duman, ter ve misk kokusu yüzünden o ağır kokuya aldırış etmedim.

“Ne önemi var ki, Sage? Mezuniyete iki ay kaldı. Zaten yakında öğrenecekler.”

Midemin altüst olduğunu ve kusma dürtüsünün boğazıma doğru tırmandığını hissettim.

Günler beklediğimden hızlı geçiyordu. Rook’la daha fazla vakit geçirmek istiyordum ama bir yandan da zamanın donup kalmasını diliyordum. Bencilliğim gün yüzüne çıkıyordu.

Yüzüne karşı yalan söyleme kararım hafife alınacak gibi değildi.

Yüzünün alacağı şekli düşünmek bile beni dehşete düşürüyordu. Bir insanın sahip olacağından çok daha fazla bir nefretle çarpılacaktı. Herhangi bir açıklama ya da konuşma olmayacak, beni doğruca kurtların önüne atacaktı.

Düşüncesi bile nefesimi ciğerlerimden söküp alıyordu.

Dünyadan ve içindeki insanlardan nefret etmesi için ona bir sebep daha vermek istemiyordum.

Dudaklarını kulağıma yapıştırarak, “Karşı çıkma, bebeğim. Dans et,” diye mırıldandı.

Tenime temas etmesi, geri çekilmeme sebep oldu.

“Canım istemiyor. Gidip oturacağım.” Ellerimi göğsüne dayayıp aramıza mesafe koymaya çalıştım ama beni saran ellerinin baskısıyla bu isteğime karşı çıktığını hissettim.

Bu çok yanlış hissettiriyordu.

O yanlış hissettiriyordu.

Herkesin daima iltifat ettiği mavi gözleri ışıktaki iyice koyulaşmış, onu başka bir insana benzetmişti. Tıpkı babası gibi bakıyor, aynı onun gibi davranıyordu.

“Nişanımızla ilgili çenemi kapalı tutmamı mı istiyorsun? O zaman benimle dans edeceksin.”

Bana karşı elinde güçlü bir kozu vardı. Hep böyle olacaktı. Bu yaşadığım, gelecekteki hayatımızın yalnızca bir ön gösterimiydi. Ne zaman onun istediği bir şeyi reddedersem, bunu bana karşı kullanacaktı.

Easton sonunda ulaşamayacağım bir güç elde etmişti.

Beni dans pistine sürüklemesine izin verdim. İstediği yeri bulduğunda beni kendine çekip göğsüne yasladı.

Müzik bedenlerimize, daha çok onunkine rehberlik ediyordu. Ben de vücudumun onun kalça hareketlerine uymasına izin veriyordum. Onu kızdırmamaya çalışarak olabilecek en az hevesli halimle ayak uyduruyordum. Etrafı kaplayan sis yüzünden mi, yoksa gerçekten ağlamak istediğimden mi emin olmıyordum ama bizim aksimize ellerini birbirinden alamayan çiftleri izlerken gözlerim doluyordu.

“Bana teslim olacaksın, Sage,” diye fısıldadı Easton müziğin arasından. “Seni ele geçireceğim ve her adımında beni izleyen mükemmel ev kadınına dönüştürene kadar bırakmayacağım. Anlıyor musun? Teslim olacaksın.”

Burnumdan aldığım derin nefeslerle sesini bastırmaya çalıştım. Onu duymazdan gelip farklı bir moda geçmek için uğraştım.

Hayatım gerçekten de böyle olacaktı. Gözlerimi kapayıp Rook’un anısını düşünecektim çünkü geriye yalnızca bu kalacaktı. Hatıralar... Onunla geçirdiğim ayların acısını yıllarca çekmemeyi umuyordum.

Tanıdık bir şarkı kulaklarımda çınlamaya başladı.

Tüylerim ürperdi. Bu şarkıyı en son ne zaman duyduğumu hatırladığımda dudaklarımdan derin bir nefes döküldü.

Mutfak adasına yayılmıştım ve bir eli çıplak kalçalarımın arasına gömülü olan Rook, bu şarkıyı evdeki hoparlörden çalmıştı. İnsan zihni bazen tehlikeli olabiliyordu ve benimki de farklı değildi.

Hayali o kadar gerçekçiydi ki, bedeninin içime çekilişini bile hissedebiliyordum.

Müziğin ritmi bacaklarımın arasını titreterek yavaşça düşerken gözlerimi araladım ve biraz ileride beni izleyen bir adam gördüm.

Flaş ışıklarıyla yanıp sönen LED maskesi, yüzünü benden gizliyordu. Koyu turuncu parlaklık adeta ruhumu delip geçiyor, gözlerinin yerindeki ışıklı X'ler sanki ruhuma bakıyordu.

Hissettiğim şok dalgasıyla aldığım nefes göğsümü genişletti. Omurgamdan aşağıya yayılan tedirginlik dalgası, bedenimden uzaklaşmadan önce bir an ruhumda öylece kaldı.

Belki diğer kızlardan birine bakıyordur diye düşünsem de o insan selinde gözleri bana kilitlenmiş, bakışları kaskatı kesilen bedenimde takılı kalmıştı.

Üzerinde siyah bir kapüşonlu ve aynı renk kot pantolon olduğu için vücut yapısını anlayamıyordum. Fakat yine de o derin his, tuhaf bir heyecan dalgası midemde dönüp duruyordu.

Rook değilse bile o olduğunu hayal ettim. Böyle düşünürsem, bu dans pistinde olmak o kadar da kötü hissettirmezdi.

Başını alaycı bir tavırla hafifçe sola eğmiş, kalabalığın arasında beni daha iyi görebileceği bir açı ayarlamıştı. Bir yandan da beni baştan çıkarmaya çalışıyormuş gibiydi. Sanki o maske kalkınca kaşlarının sessiz bir soru sorduğunu görecektim.

Benim için dans edecek misin?

Bedenim müziğin ritmiyle sallanırken kendimi Rook'un yanımında olduğu hayaline kaptırdım. Sanki hem önümdeki hem de arkamdaki adam oydu. İplere takılı bir kukla gibi dans ettim ve ışıklar hareketlerimi maskeleydi.

Kuklanın ipleri Rook'un elindeymiş ve beni izliyormuş gibi dans ediyordum.

Küçük daireler çizerek başımı salladığımda uçuşan saçlarım önüme düştü. Ellerim vücudumda gezinirken tuttuğum nefesimi bıraktım. Neon ışıkların girdapları ve desenleriyle boyanan beyaz mini elbiseyi izledim.

İleri geri sallanarak vücudumun üstünü de altı kadar hareket ettirmeye başladım. Eller vücudumun ön kısmını kavrayıp karnıma doğru inerken yönlendirmeye ihtiyaç duymadan, nereye gideceğini bilerek hareket ediyordu.

Başımı yeniden kaldırırken maskeli adamın hâlâ orada olduğunu umdum ama tıpkı zihnimde dönen görüntüler gibi o da yok olmuştu.

Ağzımın birdenbire kuruduğunu hissettim. Işıklar ve hafifleyen atmosfer gitmiş, kendimi yeniden okyanusun dibine batan bir taş gibi hissetmeye başlamıştım.

"Tuvalete gitmeliyim." Easton'ın memnuniyetsizliğine aldırmadan ellerini üzerimden çektim.

Her taraftan üzerime gelen vücutlar susuzluğumu daha da artırıyordu. Aynı anda çok fazla şey oluyordu, çok fazla insan ve çok fazla ses vardı. Sanki o dans pistinin tam ortasında kalp krizi geçirip yere yığılacaktım ve kimse fark etmeyecekti. Herkes kendinden geçmişti ve kendi duygularıyla fazlasıyla meşgullerdi.

Koridora açılan kapıyı itip oradan çıkar çıkmaz rahatladığımı hissettim. Havanın temizliğinden burada daha az insan olduğunu anlamıştım. Tenime değen serinlik terli vücudumu rahatlattı.

Kulağıma gelen hafif zevk iniltilerini duyunca koridor boyunca sıralanmış birkaç çifte şöyle bir baktım. Vücutlarını aynalara bastırmış, birbirlerinin omuzlarını kavramışlardı.

Aynaları aydınlatan neon ışıklar insanların yaşadıkları zevk

ve mutluluğu yüzlerine yansıtarak onları aydınlatıyordu. Pantolonları ayak bileklerine inmiş bir çiftten erkek olanı kadının içine öyle sertçe giriyordu ki, kadının sarsılan kalçalarını olduğum yerden bile görebiliyordum.

Bana aynı zevki yaşatabilecek tek kişi aklıma gelince aniden kendimi bomboş hissettim.

“Siktir!” Aynaların arasında başka bir adamın sesi gürlemişti. Elini cama vururken sıcak nefesi yüzünün önünde buhar oluşturdu. Diğer eli karşısında diz çökmüş kızın saçlarını daha da sıkı kavradı ve kız ağzını açarken bakışları adamın üzerinde öylece kaldı.

Merakla izlememek neredeyse imkânsızdı.

Koridorun daha ilerisine baktığımda turuncu maskeli adamın geri geldiğini görüp hafifçe sıçradım.

Olduğumuz yerde birbirimizi süzerken etraftakilerin iniltisi aramızda yankılanıyordu.

Onunla ilgili o tanıdık his geri döndü ama insanlar etrafımda sevişirken durup kendisiyle bakışmama yetecek kadar güçlü değildi.

Sonuçta o dans hayal ettiğim bir şeydi ve zararsızdı. En azından şimdiye kadar öyleydi.

Ta ki ayaklarının kıpırdadığını görene kadar... Hareketi beni gerçekliğe geri getirdi ve bana o adamı tanımadığımı, neyin peşinde olduğunu aslında bilmediğimi hatırlattı. Bana milyonlarca şey yapabilirdi, buna derimi soyup bir giysiye çevirmesi de dahildi.

Dönüp nereye gittiğimi bilmeden ters yönde elimden geldiğince hızlı yürümeye başladım.

İlerlerken aynalardan birine sertçe çarptım. Darbenin büyük kısmını alan omzumu istemsizce ovuştururken, “Kahretsin,” diye tısladım.

Aynadaki yansıma maskeli adamın hâlâ peşimde olduğunu gösterince yaralarımı sarmaya vaktim olmadığını anladım.

Yükselen panikle mücadele ettim. Bu, her zamanki boğulma hissinden farklıydı. Bambaşkaydı. Sanki ayaklarım beni aşağı çeken kumdan bir bataklığa saplanmıştı.

Bataklıklar insanı yutar, sizi kumun altına gömülen bir tortuya dönüştürene kadar da bırakmazdı.

Adamın vücudunu her aynada görebiliyordum. Turuncu LED'li maskesinden sanki yüzlerce vardı, heybetli gövdesi de bütün kaçış yollarımı kapatmış gibiydi. İşin kötüsü, ben topuklu ayakkabılarımla zar zor kaçmaya çalışırken o sanki hızlı hareket etmesine gerek olmadığını biliyormuş gibi yavaşça yürüyordu.

Sanki beni çoktan yakalamıştı.

Boğazım korkunun keskin pençesiyle sıkışıyordu.

Sola dönüp hızlı hareket etmeye çalışırken aynı zamanda çıkmaz bir yola girmediğimden emin olmak istiyordum. Bir yandan içimi korku kaplıyor, diğer yandan da arkamda kalan ayak sesleri bu defa zihnimde yankılanıyordu. Nereye gittiğimi bile bilmiyordum. Düzgün bir planım yoktu.

Sonunda panikle devam etmek yerine yüzleşmeye karar verdim. Onun gibilerin insanları ürkütmekten zevk aldığını bildiğim için korktuğumu kabullenmek istemiyordum. Dönüp kararlı bakışlarımı maskeli adama diktim.

“Kes şunu, dostum! İnsanları takip etmek...” Kendi kendime konuştuğumu fark edince durdum. Yeniden yok olmuştu.

Ben farkına varmadan birileri bana uyuşturucu mu vermişti? LSD kafasıyla halüsinasyon mu görüyordum? Orada maskeli bir adam aslında hiç olmamış mıydı?

Ellerimi saçlarıma götürürken hayal dünyasında yaşadığımı düşünüp kendime güldüm.

“Artık resmen delirdim,” dedim kendi kendime. Mesanemin sıkıştığını hissedip doğru tarafı hatırlamaya çalışarak geldiğim yöne doğru hızla döndüm.

O sırada ağızımda hissettiğim ani baskıyla kanım dondu ve bütün organlarım aniden tutukluk yaptı. Elin ardındaki güç yüzünden acıyla inledim fakat sesim boğulup gitti. Gözlerimi karşımdakinin göğüs hizasından yukarı çeviremeyecek kadar korku içindeydim ama sonunda bakışlarımı kaldırmayı başardım. İki gözümün de dehşetle açıldığını biliyordum. Kafa derim karıncalanıyor, kemiklerim titriyordu.

Ruhumun içine bakan parlak turuncu maske, beni bir süre tuttukten sonra agresif bir hareketle bıraktı. Boğazıma tırmanan çığlıklarına engel olmaya çalıştım ama burası artık perili bir ev gibiydi.

Bomboştı.

Sırtım sert bir şeye temas ettiğinde ikimiz birden yapay şekilde aydınlatılmış bir odaya girdik ve gözlerim etrafı algılamaya çalıştı.

Yerde eskimiş fayanslar, lavaboların üstünde ayna duvarları ve sağımda dizili kabinler vardı. Aklımdaki son şey eski bir eğlence evinin tuvaletinde ölmekti. Saldırının şoku geçer geçmez bedenime yüklenen adrenalini hissettim.

Bacağımı aletini hedef alarak hızla savurdum ama adam akıllıydı. Hareketlerimi önceden tahmin ediyormuş gibiydi.

Boştaki eli kalçamı kavrayıp tekmeyi engelledi. Zorlamadan bacağımı indirip bir parmağını kaldırdı.

Saat sarkacı gibi ileri geri salladığı parmağıyla hiç konuşmadan bana hakaret ediyordu. Kolumu kavrayıp beni kabinlerden birine neredeyse sürükledi. Bense o sırada köşeye sıkışmış vahşi bir kedi gibi onunla mücadele ediyordum. Tırnaklarım göğsünü, kollarını çizdikçe beni daha da istekle çekiştiriyordu.

Fiziğim, üzerimde bu kadar kolay üstünlük kurabilen biriyle başa çıkacak kapasiteye sahip değildi. Beni küçük kabinlere çekerken hiç zorlanmıyordu.

İri elleri gövdeyi kapıya doğru ittiğinde yanağımda yakıcı

bir acı hissettim. Yeşilin çirkin bir tonundaki duvara yapıştığım da kalbim dehşetin sınırlarında çarpıyor, sanki bir bataklık onu canlı canlı yutuyormuş gibi çırpınıyordu.

Kendini sırtıma bastırduğım hissettim.

“Sana onun gibi kokmamamı söylemiştim.” Sesi maskenin deliklerinden sızıyordu. “Şimdi leş gibi kokuyorsun.”

İçim rahatlarken hissettiğim şeyde yanılmadığımı anladım. Onu tanımıştım. Sanki sesini ya da nasıl hissettirdiğini unutabilmişim gibi...

Rook olduğunu öğrenmek rahatlamamı sağlasa da onun öfkesini üzerime çektiğimi biliyordum ve sinirlendiğinde ne yapacağı belli olmazdı.

“Rook,” dedim nefes nefese. “Burada ne yapıyorsun?”

Cevap vermek yerine üzerime biraz daha yüklendi. “Sana dokunuşunu bana izlettin.”

“Ne yaptım? Sen neden...”

“İzlettin. Senin dışında bir yere bakmamı imkânsız hale getirdin. Sikik çöplerle dolu bir odada öylece durmak, melek gibi var olmak varken sana sürtünmesini ve kokunu içine çekmesini bana izlettin.”

O sırada derin bir nefesle beni koklarken içinden insandan çok canavarı andıran bir gümbürtü koptu.

“Seninleyim,” diye fısıldadım hiç olmadığım kadar içtenlikle. “Her zaman seninleyim. Onunlayken bile seninleyim.”

“Seni izlemeden duramıyorum, Sage. Ama artık seni onunla izleyemem. Sonunda onu öldüreceğim ve gözünün önünde boğazımı kesmeden önce kışına adımı damgalayacağım. Sana dokunduğunu görmek midemi bulandırıyor.”

Gücü beni iyice sarsıyordu. Oldukça ciddi bir hali vardı ve şaka yapmadığının farkındaydım. Ondan, yani onun gibi bir insandan yapabileceği son şeyi istemiştim. Beni nefret ettiği bir adamla paylaşmak, gölgelerde saklanmak zorundaydı. Böylece

onu biraz daha uzun süre elimde tutabileceğimi düşünmüştüm. Yanlış bir şey yaptığının farkındaydım ama gerçekten o kadar kötü müydü? Kendim için bir şey istedim diye sorun ben olmak zorunda mıydım?

Bunu ona yapmaya devam edemezdim. Daha fazla yalan söyleyemezdim.

Fakat onu kaybetmek de istemiyordum.

Geriye tek bir seçenek kalıyordu.

Gerçek...

“Rook, ben...”

Aynı anda gürültülü kahkahalar eşliğinde kapının sertçe açıldığım, seslerin tuvalete dolduğunu işittim.

Kapı arkasındaki duvara sertçe çarpsa da içeri yuvarlanır gibi giren bir grup erkek bunu umursamadı.

“East, şu seni kesen esmer piliç sağlam bir parça. Birkaç gün önce altımdaydı.”

“İkinci el malım istemem, D. Kendi amcığımı bulabilirim.”

Rook’un sırtıma uyguladığı baskı için minnettardım, yoksa dizlerimin bağı her an çözülebilirdi. Konuşmamızın böyle devam etmesini istemezdim ve en son isteyeceğim şey de Easton’ın bizi bulup ben açıklayamadan ona anlatmasıydı.

“Galiba misafirimiz var, TK,” diye fısıldadı Rook kulağımı tırmalayan maskesinin ardından. “Tıpkı bana yaptığın gibi onlara da bir gösteri izletmek ister misin?”

Arkama sürtündüğünü hissettiğimde bedenim eridi ve giysilerimizin kumaşının altından sertleşmiş aletini fark ettim. Aniden bastıran bir gerginlikle nabzım hızlandı.

Elbisem bacaklarımın arkasını açıkta bırakacak kadar yukarı sıyrıldı. Rook’un kot pantolonunun sert kumaşı bedenime sürtününce irkildim. Elleri vücudumun alt kısmına kayarken altdudağımı ısırdım.

“Benim için de yapmanı istiyorum, Sage. Küçük fahişem

olup dizlerinin üstüne çökmeni istiyorum,” dedi meme uçlarımı sertleştiren bir fantezi kurarak. “Bana seni onunla izlettiğin için özür dilemeni istiyorum. Hatanı, sıcak ağzınla telafi et.”

Yüzümü ona dönecek şekilde beni çevirirken belimi kavrayan tutuşu sertleşti. Arka tarafta, kokaini düzgün çekemeyen birisinden bahsedip gülüşmelerini duyuyordum. Panik geri gelmişti ama sebebi Easton’ın bizi bulursa vereceği tepki değildi. Korktuğum şey ona gerçekten sahip olma şansını yakalayamadan Rook’u kaybetme ihtimalimdi.

Fakat Rook beni yeniden kendine çektiğinde onun dışında her şey yok oldu. Çenemi parmaklarının arasına alıp öylece tuttu.

“Dizlerinin üstüne çök, sürtük.” Maskeden dolayı yüzünü görmek zordu ama sesinden hiçbir itirazı kabul etmeyeceği anlaşılıyordu. Gözlerindeki âlevi neredeyse görebiliyordum. “İşim bitene kadar da ayağa kalkma.”

Ona şimdi söyleyemezdim. Easton’dan da şu an ayıramazdım. Fakat benden istediğini yapabilirdim. Ona bunu vermek istiyordum.

Ben de bana söyleneni yaptım.

Dizlerimi sırayla soğuk zemine dayararak çömeldim. Bakışımı kaldırıp maskenin ardındaki gözlerine baktım çünkü aletini ağzıma yerleştirdiğinde ona bakmam hoşuna gidiyordu.

“Böyle mi?” diye sordum masumca ve altdudağımı yalayıp avuçlarımla kalçasını okşamaya başladım.

Ağzım hevesle sulandı. Ona kendini iyi hissettirme ihtimali, övgüsünü kazanma fırsatıyla parmaklarım zevkten kıvrılıyordu. Hızlıca düğmesini ve fermuarını açtım, sonra da elimi pantolonunun içine daldırdım.

Sertleşen aletini *boxer*’ının üzerinden ovalayıp hem onu hem de kendimi hazırladım. Ona dokunduğumda içimde olmasının nasıl bir his olduğunu anımsarken vücudum gerildi ve kadınlığımın duvarlarına yaptığı masajı hatırlayıp gevşedim.

Aletini çekip serbest bırakırken ürperdim, onu hayranlıkla izlerken bedenim adeta uğulduyordu. Dilim sınırları zorlarken onun cinsel çekiciliğini daha da artıran *piercing*'lerine sürtündü. Yavaş hareketlerimle aletindeki damarların zonklamasını hissettim.

“Sage hâlâ vurdurmuyor mu?” diye bir ses yankılandı dışardan.

“Kendini beğenmiş sürtük, ona elimi sürmeme bile izin vermiyor.”

“Kaşar muhtemelen başka bir herifin altına yatıyor, dostum.”

Rook elini başıma götürerek saçımdan bir tutam kavradı. Onu memnun etmeye odaklanmışken hakkımdaki çirkin konuşmaları dinlemek tenimi ısıtıp karıncalandırıyordu.

Onu baştan çıkarmaya çalışarak gözlerimi parlayan yüzünden ayırmadım ve aletin baş kısmına tükürüp elimle aşağı yukarı sıvazlamaya başladım. Boğazımda daha rahat ilerlemesi için her yerini iyice kayganlaştırdım.

“Belki de içindeki fahişeyi o herif becererek çıkarır,” diye şaka yaptı Easton. Arkadaşları kıkırdadı.

Rook bileğini döndürüp saçımı iyice çekerken kafatasımın yandığını hissettim.

“İçimdeki fahişeyi çıkaracak mısın?” diye yalnızca onun duyacağı şekilde fısıldadım. Pis laflar eden Ponderosa Springs'in adilerinin hepsini birden öldürmemesi için gözlerimi kocaman açıp odağını bende tutmaya çalışıyordum.

Onların boktan yorumlarına alışkındım, benim için hiçbir şey ifade etmiyorlardı. Şu an yalnızca Rook'u iyi hissettirmeye ve onun dışındaki hiçbir şeyi umursamadığımı göstermeye odaklanmıştım. Onu ne kadar önemseydiğimi belli etmek istiyordum.

Buna değer olduğunu anlamasını istiyordum.

Yakalanacağımı umursamadan dizlerimin üstüne çökmüş-tüm ve bunu ona kendisini iyi hissettirmek kadar umursamı-yordum.

Aletini tabanından kavradığım elimi aşağı yukarı hareket ettirirken onu almak için ağzımı açtım. Tamamen kavrayarak dilimi döndürdüm ve çıkıntılarında gezdirdim.

Ben başka bir şey yapamadan beni kendisinden uzaklaştırdı ve eğilip yüzünü benimkine yaklaştırdı.

“Daha ileri gitmeye ihtiyacım yok. Senin içindeki fahişeyle nasıl başa çıkacağımı biliyorum.”

Başımı yeniden kalçalarına doğru bastırmadan önce yanak-larım kızardı. Aletini dudaklarımdan içeri kaydırıp gırtlığıma doğru itti ve beni hazırlıksız yakaladı. Boğazımı gıdıklayan *piercing*’leriyle boğulacak gibi oldum ama bu onu çok da etki-lemişe benzemiyordu. Beni o halde tutmaya devam ediyordu.

Hiçbir şekilde merhamet göstermeden diğer elini de saçla-rıma götürdü ve geriye kaydırıldığı kalçasını bir kez daha ileri iterken ağzımdan tuhaf bir ses çıktı.

Yüzündeki neon maske bulunduğumuz yeri aydınlatıyordu. Gözleri görünmese de benimkilerin içine baktığını biliyordum. Boğazım kasılıp öğürme refleksiyle onu istemeden dışarı itme-ye çalışıyordum.

“Boğazım rahatlat, bebeğim. İçeri girmeme izin ver,” diye kısık sesle homurdandı. İki eliyle birden burun deliklerim ka-sığına dayanacak kadar kendine çekti. Aleti boğazımı genişle-meye zorluyor, nefes borumu acıtacak bir baskı uyguluyordu.

Burnumdan aldığım nefesler titreyerek çıkarken yüzümü buruşturdum, bulunduğumuz kabinin dışındakilerin bizi duy-maması için insanüstü bir çaba sarf ediyordum. Yutkunup du-daklarımla emerken hava geçmeyecek bir vakum yarattım.

“İşte bu. Tam da benim fahişem olmaya layık.”

Ne kadar zorlayıcı olsa da iyi hissettiriyordu. Ağzımın ger-

ginliği, içime kök salışı, benden zevk alışı...

Çok bencildim çünkü hepsini kendime alacaktım. Bana ne verirse alacaktım. Çünkü en sonunda, elimde sadece bunlar kalabilirdi.

Soluklanmaya çalıştığım her seferde başka bir sert hamleyle nefesimi kesiyor, ben de bu darbeyi karşılamak zorunda kalıyordum. Saniyeler ilerledikçe daha da zorlaşıyordu. Saçlarımı iyice kavrayıp vuruşlarının şiddetini artırdı.

Nefes almakta zorlansam da öğürerek ses çıkarmamaya çalışıyordum. Ancak onun çıkardığı yumuşak zevk iniltileri ve ağzımı dolduran aletin şapırtıları için yapabileceğim bir şey yoktu.

Sonunda beni biraz rahat bırakmaya karar verdiğinde az önce tuvalete girenlerin çıktığını duydum. Kapı arkalarından kapanır kapanmaz ellerimi Rook'un kalçalarına bastırıp nefes almak için onu geri çekilmeye zorladım.

Ağzımdan sızan tükürükler aletinden çeneme, oradan göğsüme akıyordu. Kızaran yanaklarımın sıcaklığını hissederken gözlerimin yaşardığını fark ettim.

"Sana bitti dedim mi, Sage?" diye sorup başımı geri çekti ve ellerini kapıya dayadı.

Cevap veremedim. Aletini ağzıma tekrar sokup daha da derinlere ittiğinden konuşmam mümkün değildi. Başımı kapıya yasladığım için daha güçlü şekilde gidip gelebiliyordu ve artık geri çekilebileceğim hiçbir yer yoktu.

Sertliğiyle beni boğarken başımı hareket ettirdim. Dümdüz olan dilim aletin altına uzunluğu boyunca masaj yapıyordu, her gidip gelişimde şişkin damarının zonklamasını hissediyordum.

Kaotik bir kendinden geçme haliydi. İnsana akıl sağlığını sorgulatan bir acıyla karışık mutluluktu.

Maskesinden vuran ışıklar yüzünden görüşüm bulanıklaş-

mış, o kendi zevkine dalmışken gözlerim yaşarmıştı. Boğazıma ve çeneme vuran acıyı yok sayan bedenim, artık kısa da olsa bir mola vermem için yalvarıyordu.

Onunla her seferinde böyle oluyordu. Beni sonunda işlevsiz kalana kadar zorluyordu. Ne ara vermek ne de işleri kolaylaştırmak vardı.

Beni her seferinde akılalmaz bir zevkin sınırına götürüyordu. Bunu istiyordum.

Ona kendini harika hissettirmenin peşindeydim. Bir gün ilişkimiz tamamen bitse bile, duş alırken ağzımı becerdiği bu anı hatırlayıp aletini okşamasını istiyordum.

Bu acıyı istiyordum.

Günü gelince hatırlayacağımı biliyordum.

Acısını düşünürken kalçalarım ateşiyle yanacaktı. Ne de olsa bizi inciten şeyleri unutmazdık.

Homurtuyla karışık iniltileri devam etmemi sağlıyordu. Dayanamayıp ellerimi karnına dayadığımda öğürür gibi olup çırpındım. Karnı sıkıştıkça özensiz itişleri kontrolden çıkarak devam etti.

Diğer kaygan elimle testislerini kavradığımda sıkıldığı dişlerinin arasından sertçe nefes aldı.

“Siktir, bebeğim.”

Dudaklarında isimimle daha da derinlere girip boğazıma boşalmaya başladı. Bana verdiklerini açgözlülükle yutup bitene kadar durmadan emdim. Bacaklarının titrediğini hissedebiliyordum.

Geri çekildiğinde başladığımızdan beri ilk derin nefesimi alabildim. Başımı kapıya yasladım ve gevşeyen çene kaslarımla birlikte omuzlarım düştü.

Yüzündeki maskeyi kaldırıncı parlak gözleri ve alnında biriken ter tabakası açığa çıktı. Maskeyi atıp beni kollarının arasına aldı.

Vücudum bu anı bekliyormuş gibi ona uyum sağlarken sırtımı kapıya yaslayıp bizi öylece tuttu.

“Şimdi gidip Easton’a veda öpücüğü vermeni istiyorum. Böylece spermimin tadına bakmış olacak. Sonra eve gidip beni bekleyeceksin ve seni zevkin doruklarına çıkaracağım, tamam mı?”

Tüylerim diken diken olurken bacaklarımın arası ısınarak karıncalandı.

“Ben de seni özledim,” dedim alaycı bir gülüşle. Sesim kalın ve çatallıydı.

“Tabii ki ben de seni özledim. Sadece...” dedi yumuşak bir fısıltıyla. “Seni kendime saklayabilir miyim?” dediğinde adeta ruhum parçalandı.

Beni saklamasını istiyordum. *Hem de sonsuza kadar.* Burada, bu iğrenç eğlence evinin banyosunda daha önce hiçbir yerde hissetmediğim kadar güvende ve bir yere ait hissediyordum.

Onu tanımadan önce yumuşak bir tarafı olabileceğini asla tahmin etmezdim. Onu hep yakıcı hakaretler ve eylemler içinde düşünürdüm. Ta ki bu iğrenç kasabanın onu şeytana dönüştürmeden önceki haline dair izleri görene kadar...

O şeytan falan değildi.

Gülümsüyor, kahkaha atıyordu. Şakalar yapıyordu ve not ortalaması benimkinden çok daha yüksekti. Yağmurdan nefret ediyor ama sigarayı hatırlattığı için sisli havaları seviyordu. Sigara paketine yazdığım notlardan nefret ettiğini söylüyordu ama okurken hafifçe gülümsediğini görmüştüm.

O dünyanın yaraladığı bir insandı. Ben de buna yeniden inanma sebebi olmak istiyordum. Aynısını kendim için yapmasam bile...

Sonunda birlikte olamasak da acı çekmekten fazlasını hak ediyordu.

Mutluluğu hak ediyordu.

İçinde hâlâ benden sakladığı, geçmişten kalan ve ona lanet-

lendiğini hissettiren bir şeyler vardı. Kendisini tamamen bana bırakmasına engel oluyordu ama umurumda değildi.

Bütün bunları daha korkunç kılan belki de buydu.

Onun sırlarına sahip olup olmamayı umursamıyordum.

Sadece onu istiyordum. Gerçek ve yaşam dolu hissetmesini istiyordum.

O hayatla diğerlerinin olmamı istedikleri kişi olarak değil, kendim olarak yüzleşmeye zorluyordu.

Onunlayken kuşların yarın yine öteceklerini biliyordum. Her günün böyle olacağını biliyordum.

Parmaklarımı saçlarının arasında yumuşak hareketlerle gezdirdim.

“Beni kendine saklayabilirsin, Rook.”

İşte bu anda onun için her şeyi yapabileceğimi fark ettim. O kadar ki, annemle babamın yaptığı anlaşmayı anlatacaktım ve Rose’un kapana kısılmaması için yardım edip edemeyeceğini bile soracaktım. Ne isterse yapacaktım.

Onu istiyordum.

Onunla birlikte olmak istiyordum ve bu sadece birkaç haftalık bir arzu değildi.

İşte bir insanın üzerinde sahip olunabilecek gerçek güç de buydu.

Easton’ın şantajının zamanla üstesinden gelebilirdim. Son-
suza dek süremezdi.

Oysa aşk her şeyin üstesinden gelirdi. Gerçek düşüş buydu.

İşte bu yüzden bunca zamandır insanlardan uzak duruyordum. Kimsenin beni yakından tanımasına şans vermiyordum.

Çünkü çocukluğumda dünyaya bir şans vermiştim ve beni paramparça etmişti.

Bunu yeniden yaşamayacağıma dair kendime söz vermiş-
tim. Kimsenin beni incitmesine izin vermeyecek, ona güvendi-
ğim gibi kimseye güvenmeyecektim.

YAKTIĞIMIZ GERÇEKLER

Kendime bir söz vermiştim ve bunu yine kendim bozuyordum çünkü galiba şeytana âşık olmuştum.

BÖLÜM ON İKİ

Çekip Çıkarmak

Rook

“Thatcher nerede?”

Yemekhanenin köşesindeki masaya gidip yanımda oturan Rose’a baktım.

“N’aber, Rose?” dedim saçlarını karıştırarak.

Sırıtarak bana döndü. “Selam, RVD.”

Parmaklarım ve gözlerim kız kardeşini keşfettikçe aralarındaki farkları daha rahat görüyordum.

“Sanırım hasta olmuş. Eve tıkılıp kalmış. Siniri feci bozuktı,” diye cevap verdi Alistair. Elindeki elmayı sanki az önce ona küfretmiş gibi hırsıyla dişledi.

“Yine o tikslenme anlarından birini yaşıyor. Atlatacaktır.”

Kapüşonumu başıma geçirip ayaklarımı masanın üstüne koydum ve sandalyeme iyice kurulup ellerimi enseme birleştirdim.

“İnsanların nerede olduğundan bahsetmişken, asıl sen son zamanlarda nerelere kayboldun? Bu hafta sonu Mezarlık’ta yoktun.”

Onlara neler yaptığımı ve neden ortalıkta görünmediğimi yakında anlatmak zorunda kalacağımı biliyordum. Bunu mezu-niyetten önce, Sage hâlâ Easton’la çıkarken yapmam gerektiği-nin de farkındaydım.

Tam bir kıyamet kopacaktı.

Fakat bunu Thatcher yanımızda değilken yapmayacaktım. Yalnız başımıza kaldığımızda anlatacaktım. Böylece içlerinden biri bu konuda sıkıntı çıkarırsa, başa çıkması daha kolay ola-caktı.

Daha önce Sage’e de dediğim gibi öğrenmelerinden ya da tepkilerinden korkmuyordum.

Elbette onlardan sakladığım için kızacaklardı ama sebebini öğrendiklerinde daha kötüsü olacaktı.

“Gelecektim aslında ama kötü mal içmişim. Yatağında sızıp kaldım. Bu hafta içimden gelmedi, dostum.” Yalan söy-lüyordum, söz konusu zamanda Rose’un kardeşini arabasının arka koltuğunda becermekle meşguldüm. “Ayrıca siz götlerle hiç görüşmemişiz gibi konuşma. Sonuçta vaktimin çoğunu Si-las’ın evinde geçiriyorum.”

“Neyse ki babam artık senin mutfakta iç çamaşırınla otur-mana karşı bağışıklık kazandı,” dedi Silas.

Güldüm. “Kardeşlerin beni sevdiği için bana katlanıyor. Ama diğer yandan...” Dişlerimin arasından keskin bir nefes aldım. “Annen benden nefret ediyor.”

“Babam arkadaşım olduğun için seni hoş görüyor. Annemse senden nefret etmiyor. Levi ve Caleb’le oyuncak silah savaşı-larınızdan sonra kurşunları toplamaktan nefret ediyor.”

İtiraf etmek gerekirse, Silas’la tanıştığımız zaman onu kıs-kanmıştım. Sanırım bizi birbirimize yaklaştıran da bu olmuştu. Sahip olduğu harika ailesi ben, Alistair ve Thatcher arasındaki birleştirici güç olmuştu. Hayatı gerçekten de o kadar kötü ola-bilir miydi? Yani düşününce her şeye sahip gibi görünüyordu.

Akıl hastalığından utanmayan ve onun ihtiyaçları için her şeyi yapan sevgi dolu bir babası, onun su üstünde yürüdüğüne bile inanacak annesi ve onu örnek alan iki erkek kardeşi vardı. Bir de üstüne zenginlerdi.

Nasıl oluyordu da bizimle takılıyordu? Yaşadıklarımızı nasıl anlıyordu?

Tanıştıktan birkaç yıl sonra ona resmi olarak şizofreni teşhisi koyulduğunu öğrenmiştim.

Arkadaşlığımızın sebebi onun bizi anlaması değil, onu bizden başka anlayan kimsenin olmamasıydı.

İnsanın hayatını, umudunu ve etini kemiren şeytanları olmasının nasıl bir şey olduğunu biliyorduk. Yaşadığı halüsinasyonların ne kadar gerçek hissettirdiğinden de şüphemiz yoktu çünkü hepimiz aynı yollardan geçmiştik. Onu mahveden kurgusal yaratıklar, bizimkiler ise gerçek insanlar olsa da bağ kurabilmiştik. Bu başka kimsenin yapabileceği bir şey değildi.

Hiçbir doktor, psikolog, hatta anne ve babası bile ne kadar uğraşsa da bunu yapamazdı.

Bana bazen -özellikle geceleri- tuhaf, sis gibi figürler görmenin nasıl bir şey olduğunu anlattığı günü hiç unutmuyordum. Ayaklarına yapışıp kulağına bir şeyler fısıldadıklarını söylemişti. Gözlerini kapatmasına, kendine onların gerçek olmadıklarını söylemesine rağmen gözlerini her açtığında onları karşılarında buluyordu.

Onu kâbuslarından uzak tutacak hiçbir masal ya da hikâye yoktu. Daima onunlaydılar.

Ben de aynı gün ona annemle ilgili gerçeği anlatmıştım. Bunu bilen ve bu konu hakkında sesli olarak konuştuğumu duyan tek kişiydi.

O zamandan sonra artık birbirimizden ayrılmaz olmuştuk.

“Acaba dangalağın teki olduğunun farkında mı, yoksa umursamıyor mu?” dedi Alistair omzumun üzerinden arkaya

bakarak. Silas da yüz hatlarını hafifçe değiştirecek kadar gülümsedi.

Başımı çevirince sanki buna hakkı varmış gibi kolunu Sage'in omzuna atan Easton'ı gördüm.

“Baban bir dahaki sefere annesini ziyaret ettiğinde, ona Easton'ın anneciğinin giydirmesi için artık çok büyüdüğünü söyle-sin,” diye ekledi Silas.

Easton'ın, annesinin boş zaman faaliyetlerinden haberimiz olmadığını düşünmesi çok komikti. O mükemmel aile itibarlarını sarsmak için bile bunu ona karşı kullanabilirdim.

Çünkü gerçek ortaya çıkarsa, yalnızca Sinclair ailesi umursardı. Alistair pislik ailesinin kimi becerdiğiyle ilgilenmezdi.

Dişlerimi çenemi acıtacak kadar sıkımdım.

Ne kadar uzun zamandır birlikte olduğumuzun ya da aynı senaryoyu kaçınıcı kez tekrarladığımızın bir önemi yoktu. Kızgınlığımın keskin acısı azalmıyordu. Sage'e olan açlığım gide-rek artıyordu ve onu artık beklemekte zorlandığım konusunda uyarmıştım.

Onu izlerken avuçlarım terliyordu. O ise yüzündeki sahte gülümsemeyle göz kamaştırıp bütün erkeklerin ona bakmasını, tüm kızların da kıskançlıkla göz devirmesini sağlıyordu. Ekose eteği hayal gücümü harika bir şekilde tetikliyordu.

Tam anlamıyla daha fazla günah çıkarmak için gelen bir okul kızıydı.

Dilimi yuvarlayıp ağızımdaki kibriti sertçe ısırırken onun ağızıma damlayan sularının tadını yeniden aldığımı hissettim.

Onu cinsel olarak arzulamak benim için tuhaf bir şey değildi. Onu kendime saklamak için duyduğum ihtiyaç ise kesinlikle öyleydi.

Easton'ın onun sırrını öğrenirse ne yapacağını merak et-

mekten kendimi alamıyordum. *Ya onun önünde de iç çamaşırlarıyla oynuyor ya da şekerlemeler yiyorsa? Rüyalarını ve onu korkutan şeyleri ona da anlatıyorsa?*

Kendimi kandıramazdım. Onu istiyor ve umursuyordum.

Hayatın, dikkatli olmadığında ne kadar acımasız olabileceğini bana hatırlatmayı çok sevdiğini bildiğim için endişelerimde haklıydım.

Asla güvenmemem gereken bir kıza hayrandım ve parmağını sonsuza dek yanındakine bağlandığını simgeleyen elmas yüzüğün süslediğini görebiliyordum.

“Keşke daha iyisini hak ettiğini anlasa. Ama onunla konuşmak aç bir piranayla konuşmak gibi. Evlilik bağıyla da olsa o herifle akraba olma fikrinden nefret ediyorum.”

Rosie’nin sesi beyaz gürültü gibi kulaklarımda uğuldadı. Sanki kulak zarıma milyonlarca küçük iğne batırılıyordu.

“Ne zaman nişanlandılar?” diye sordum elimden geldiğince umursamaz bir sesle.

Rosie omuz silkip kereviz sapından bir parça ısırıldı. “Annem bana Noel’den çok önce söyledi. Sadece mezuniyete kadar ağırdan almak istiyorlarmış. Ama görünüşe bakılırsa artık beklemekten sıkıldılar.”

Başımı aşağı yukarı sallarken bu cevabı kafama not ettim.

Başından beri haklıydım. O nazik çiçeğe hiç dokunmamalıydım. Yasak meyveme dişlerini geçirmesine izin vermemeliydim.

Herkes şeytanın sahtekâr olduğunu söylerdi ama kimse Havva’nın cezbedilme eğiliminden bahsetmezdi.

Demek bunca zamandır tatlı bir zehirdi. Şimdi anlıyordum.

Zihnim onunla, onun nasıl birisi olduğuna dair yanılgımla ilgili düşüncelerle doldu. İçimdeydi, her yerdeydi ve hemen siktirip gitmesini istiyordum.

Bütün sözleri ve hareketleri yalandı. Hem de her biri pis yalanlardan ibaretti.

Terlemeye başlamıştım ve burnumdan solurken ellerim hiç olmadığı kadar titriyordu. Kafamdan duman bile çıkardığımdan emindim.

Kontrolden çıkıyordum ve kapıldığım sarmal, kaotik bir sona doğru ilerlediği için oradan derhal çıkıp gitmem gerekiyordu. Yalancı olduğunu bildiğim birine güvendiğim için cezalandırılmalıydım.

“Kimya notlarımı evde unutmuşum. Diğer dersten önce gidip alayım. Sonra görüşürüz.” Ayaklarımı yere koyup birkaç saniye öncesine kadar rahatıma baktığım masadan kalktım ve doğruca oradan çıktım.

Ayak seslerim koridorda yankılanıyordu. *Gideceğim*. Kendi kendime bunu tekrarlayıp duruyordum. Patlamadan önce bir şeylerin bana çarpmasına ihtiyacım vardı.

Fakat tiyatro salonunun kapısının önünden geçerken duraksadım.

Sage’in öğle yemeklerinden sonraki serbest zamanında oraya gittiğini biliyordum. En doğal hali olduğunu düşündüğüm anlarını görebilmek için, günlerce arka sıralarda oturup gizlice onu izlemiştim.

Süs köpeği gibi öylece oturmuştum. Bir aptal, lanet bir şempanze gibi...

Onu bir tanrıça ya da bir meleği izler gibi izlemiştim. Orada oturup gözlerimi ona dikerken onunla daha sonra yapacaklarımızı ve ona söyleyeceklerimi düşünmüştüm. Erkek arkadaşının bağırsaklarını deşmeden günlerimin nasıl geçtiğine şaşıırıyordum.

Bu beni bir sonraki görüşmemize kadar oyalıyordu çünkü dürüst olmak gerekirse, bir tek onun yanındayken mutluluğa yakın hissediyordum.

Çocukça bir rahatlama duygusundan ziyade, hissettiğim şey gerçek mutluluktur.

Annemin ölümünden sonra hiç hissetmediğim bir şeydi.

Lanet olsun, bunu kendime nasıl yapabilmişim? Nasıl olmuştu da bir saniyeliğine bile olsa âşık olabileceğimi düşünmüşüm?

Rose'un anlattıklarını duyduktan, parmağındaki yüzükten sonra bile içimde bir şeyler onu savunmaya çalışıyordu. Olmayacak ümitlere kapılmış beynime daha iyimser olması için adeta yalvarıyordu. Belki de her şey yalnızca yanlış anlaşılardan ibaretti.

İçimdeki ses ona inanmak istiyordu.

Olduğumuz şeye inanmak istiyordu.

Tiyatro salonunun kapısını itip açarken, "Seni zavallı aptal," dedim kendi kendime. Ellerimi götürdüğüm saçlarımı sertçe çekiştirdim.

Ona inanmak için bir sebebim olmamasına rağmen onu bekledim. Karanlıkta kalan duvara yaslanıp ona inanan adam olmaya devam ettim. Sage'i Mezarlık'ta gördüğüm zaman ona inanmıştım.

O yardım isteyen gözyaşlarının sahte olmasına imkân yoktu.

Bütün o sohbetler, gece yarısı eğlenceleri ve gülüşmeleri numara olamazdı.

İmkânı yoktu.

Dakikalar ilerledikçe kendimle savaşıyordum ve bir kez olsun iyi bir şey ümit ettiğimi fark etmişim.

Canımı yakmayacak bir şey.

Daha fazlasını hak ettiğime inandırılmışım.

Kapı yeniden açıldı ve onun arkasından kapandığında kordordaki öğrencilerin sesi kesildi.

Uzatmayacaktım. Cevaplara ihtiyacım vardı.

"Hakkını vermem gerek, Sage. Harika bir aktrissin." Duvar-dan uzaklaşıp ona yaklaştım. O kocaman topuklu ayakkabılarına rağmen ondan uzundum.

“Rook...”

“Kundakçı ismine mi dönsek? Bana sadece sikik yalanlar söylemeyenler Rook diyebilir.” İçimde süren savaş dışarı taşmış, kelimelerim ona konuşması için bir saniye bile vermemişti.

O alev mavisi gözlerine bakıp bir şeyler aradım. Ümidimi yakıp kül etmeyecek ufacak bir duygu bulmaya çalıştım.

Belki de ondan şüphe ettiğim için duyacağı öfkeyi arıyordum. Başı belaya girdiği için hissettiği üzüntü de olabilirdi.

Pişmanlığı kabul ederdim. Easton’la ilgili bana yalan söylediği ama pişman olduğu gerçeğini, beni umursadığı için sineye çekebilirdim.

Fakat karşımda hiçbir şey yoktu.

Okuması imkânsız, düz bir yüz ifadesiyle bana bakıyordu.

Başımı kaldırıp tavana baktım ve aldığım derin nefesle göğsümün şiştiğini hissettim. “Ne kadar zamandır bunu devam ettiriyorsun? Mezuniyete kadar beni böyle oyalayıp daha sonra kimi seçeceğine mi karar verecektin?”

Öylece durmuş, hiç tepki vermeden beni izliyordu. Normalde olsa bana bağırır, karşılık verirdi çünkü o öyle birisiydi. Benimleyken öyleydi.

O kadar enerjiyle dolmuştum ki, ellerimle onu kavrayıp sarsmak istiyordum. Yeter ki bir şey söylesin diye çığlıklar atmak istiyordum.

“Bana yalan olduğunu söyle, Sage,” dedim sert bir sesle. Göğsümün acıdığını hissediyordum.

Bana onu kendime saklayabileceğimi söylemişti. Şimdiyse tam tersini görüyordum.

Umursadığım hiçbir şeyi kendime saklayamamıştım.

Fakat bu sefer gerçekten istemiştim.

“Lütfen bana şu siktiğimin nişanının düzmece olduğunu söyle. Ailenin senin için istediği bir şey olduğunu söyle. Bana

yalnızca doğruyu söyle. Yemin ederim ki, seni korumak için dünyayı ikiye bölerim,” diye devam ettim. “Bana uyurken hırkama sarılan kızın gerçek sen olduğunu söyle. Benim gerçek Sage’le olduğumu söyle.”

Girdiği trans halinden çıkması için yüzünü ellerimin arasına aldım.

“Bana bunun yalan olduğunu söyle, bebeğim,” diye fısıldadım.

Üç kısa hareketle ona duyduğum güveni yerle bir etti. Tutuşumdan kurtuldu, geriye birkaç adım atıp aramıza ona dokunamayacağım bir mesafe koydu.

“Böyle olmasını istemezdim ama bu yara bandını çekip çıkarmak en iyisi olacak,” dedi saçını kulağının arkasına sıkıştırırken. “Benim sadece biraz...” deyip en doğru kelimeyi bulmaya çalışıyormuş gibi duraksadı.

“Mezuniyetten önce tehlikeye mi ihtiyacın vardı? İsteddiğini aldın, değil mi?” Sesim robot gibi çıkmıştı ve bu retorik sorum karşısında kaşlarını kaldırdı. Her bir kelimeye sinen tavrıyla beni sarsıyordu.

Artık içime dokunmasına izin verdiğim kız değildi. Karşımdaki daha da keskinleşmiş pençeleriyle yine eski Sage’di.

Asıl üzücü olansa sanırım bu Sage hiçbir yere gitmemiştir.

“Herkesin hep bahsettiği o çılgın lise dönemini yaşayamadım. İmajım, amigo kızlık, okul işleri derken... Easton bana evlenme teklifi edince...” İsmi andığında bakışlarını üzerimden çekip derin bir nefes aldı. “Hayatta yapamadıklarımı düşündüm ve sen kalan her şeye karşılık geliyordun.”

Göğsüm daraldı, sanki sırtıma kocaman bir bıçak saplanmış gibi ciğerlerim kanla doldu.

Sıkılı dişlerimin arasından güçlükle konuşabildim. “Bu dediklerin doğru mu?”

Başım sallayıp onaylarken dişlerini açığa çıkaran çekingen

bir gülümseme takındı. “Kabul ediyorum, en başta onun tekline şüpheyle yaklaştım.” Sanki acımı artırmak, kesilmiş bileklerime benzin dökmek istiyormuş gibi parmağındaki yüzükle oynuyordu. “Ama seninle olmak, geleceğim için en iyisinin Easton Sinclair olduğunu anlamamı sağladı. Yani sence de birbirimiz için yaratılmamış mıyız?”

Ciddi miydi?

Ona yaklaşıırken kaşlarım öfkeyle kalktı.

“Şaka yapıyorsun. Geleceğin sana şişme bebek gibi davranacak bir herife sahte orgazm taklidi yapmak olamaz. Bu saçmalık, Sage. Tam bir saçmalık. Bana anlattığın Los Angeles’taki oyunculuk hayallerin gerçek değil miydi?” Kendi sesimin daha önce hiç bu kadar duygu dolu çıktığını duymamıştım.

Sesim tehditkârdı. Tuhaf, alaycı bir tını da vardı. Yine de ne olursa olsun, farklı çıkıyordu. Her kelimem ayaklarımın altını kesen bir jilet gibi hissettiriyordu çünkü ben bunları söylerken o gözlerini bile kırpmamıştı.

Sanki hiçbir şey umurunda değildi.

“Sana duyman gerekenleri söyledim, Rook.” Konuşmamızdan sıkılmış gibi çantasının kayışım düzeltti. “Sana kurtarabileceğini düşündüğün bir kız verdim. Ama sen sadece eğlenmek isteyebileceğim bir çocuktun. Ben sadece...”

Bir an durdu ve kahretsin, o anda gülmeye başlayıp bütün söylediklerini geri alacağım umdum.

Ancak kahkahası üzerime sıkılan mermiler gibiydi ve içimdeki kurşun delikleriyle beni yemiden bomboş bırakmıştı.

“Buna kandığma hâlâ inanamıyorum,” diyerek bitirdikten sonra gülmekten yaşaran gözlerini sildi.

Hissettiğim taze nefret damarlarıma adrenalin gibi pompalanırken intikam iştahım kabarıyordu. Oysa onunla olmaya

başladığımdan beri ruhumdaki küskünlüğün azaldığını hissediyordum ve onun şimdi yaptığı şey içimdeki canavarları beslemekten başka bir işe yaramıyordu.

O yalancıydı. Manipülatör bir sürtüktü. Haindi.

Düşmandı.

O anda ondan daha çok nefret ettiğim kimse yoktu ve bedelini ödemesini istiyordum.

Beni incitmesine izin verdiğim ölçüde onun da canının yanmasını istiyordum.

Altdudağımı yalayıp içimi dolduran düşmanlıkla sııttım. “Sonunda yalnız kaldığında şunu bil ki, etrafındakilere yaptıkların yüzünden sonun öyle oldu. Kimse kalpsiz bir fahişeye acımayacaktır.”

Aldırmadan arkasını dönüp sahneye doğru yürüdü. “Acınmaya ihtiyacım yok, kundakçı. Aynı bu ilişkiye ihtiyacım olmadığı gibi.”

“Bu oyunu o kadar uzun zamandır oynuyorsun ki, Sage. Artık sen mi oynuyorsun, yoksa o mu seni oynatıyor bilmiyorsun,” dedim.

Omzunun üstünden bakıp gülümsedi. “Bu defa oynatılan sen olduğun için üzülme, Van Doren. Atlatırsın. Ne de olsa, yarın kuşlar yine ötecek.”

Sözlerinin tenimin altına işlemesine izin verdim.

Gerçekte suçlanması gereken tek kişi ben olsam da kelimelerin nefretimi beslemesine izin verdim.

Hak ettiğini alacak. Bundan emin olacağım.

Kapıları sökecek kadar sert çarptığımdan emin olarak okuldan çıktım. İlk iş olarak ne yapacağımı biliyordum ama önce sinde halletmem gereken bir şey vardı.

İhtiyacım olan eziyeti gerçekleştirecek, soru sormadan dediğimi yapacak kişiye gittim.

Alistair'm yumrukları ya da babamın İncil ayetleriyle sosla-
dığı vuruşları bu sefer yeterli olmayacaktı.

Bu zehri çıkaracak bir şeye ihtiyacım vardı.

Hem de hemen.

Kendime duyduğum yoğun nefretle bedenim titrerken ön
kapının taş merdivenlerinde ayağım takıldı. Aceleyle yumruğu-
mu vururken kapının tokmağı sanki şaşkınlıkla beni izliyordu.

Beynim bağırıp çığlıklar atarak göğsümdeki o işe yaramaz
organı hızlandırıyordu.

Halbuki ölü olarak kalmalıydı. Olanlardan sonra yeniden at-
maya başlamamalıydı. Her şeyi, dünyanın nasıl bir yer olduğunu
bilmesine rağmen yine de Sage'in farklı olduğunu düşünmüştü.

Yalancı olmadığını zannetmişti.

Sage tırnaklarını geçirdiğinde kanallarından o kara sıvıyı
pompalamaya ve damarlarımı doldurmaya çalışmıştı. Yeniden
normal bir kalp gibi atıp zehirli bir sıvı yerine kan taşıyabilece-
ğine inanmak için savaşmıştı.

Gıcırdayarak açılan ağır kapıyla birlikte gün ışığı içeri dol-
du. Siyah *Oxford* ayakkabıları parlıyor ve yaslandığı kapı eşi-
ğinden donuk gözlerle beni süzüyordu.

Sesi alaycı, zeki ve isyankârdı. Hatta bir parça mizah taşı-
dığı bile söylenebilirdi. Fakat gözleri bunların hepsinin numara
olduğunu anlatıyordu.

Oysa içinde tam tersiydi. Daha az umursayamazdı.

İstemediğinden değil, fiziksel olarak insanları umursayamı-
yordu. Normal insanlar gibi değildi.

Sadıktı, beni anlıyordu ve umursamıyordu.

İnsan duyguları onun için boşluktan ibaretti.

Silas insani duyguları bilip etkilerinden haberdar olsa da
bunları sevmiyordu.

Oysa Thatcher duygu kavramını kavrayamıyordu bile çün-
kü hissetmiyordu.

Nasıl hissedebilirdi ki?

Yine de Thatcher Pierson benim için başka kimsenin yapmayacağı şeyi yapabilirdi.

Ona baktığımda öfkeli gözlerim buz gibi bakışlarıyla karşılaştı.

“Canımı yakmana ihtiyacım var.”

BÖLÜM ON ÜÇ

Sürgün

Sage

Mide asidim boğazıma yükselip oradan klozete dökülüyordu. Etrafımda ne varsa tutunup hissettiğim acıya karşı kendimi desteklemeye çalışıyordum.

İçimde kusarak atabileceğim hiçbir şey kalmamıştı. Ne zaman göğsüm ağırlaşırsa ve organlarım sıkışsa, sadece biraz yeşil-sarı safra çıkıyordu. Okuldan sonra hiçbir insanla karşılaşmamak için buraya, evimin tuvaletine gelmiştim.

İçimde olanları hiçbir makyaj ya da sahte gülümseme gizleyemezdi.

Bütün enerjimi Rook'un karşısında sahte bir yüz ifadesi takınmak için harcamıştım. Şimdiyse gücüm kalmamıştı.

Bedenim ona yaptıklarım için beni cezalandırıyordu.

Sıcak gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken bir diğer bulantı dalgasına daha kapıldım. Görebildiğim tek şey onun gözleriydi.

Acıyla ve kederle nasıl da öylece açılmışlardı. Bedeninde bana dair olumlu her hissi yakmasına şahitlik etmiştim.

Yüzeye çıkmaları için çok çabaladığım bütün iyilik ve güzelliklerin ağzımdan çıkan her bir kelimeyle yok oluşunu izlemiştim. Tek bir konuşmayla, inşa ettiğimiz her şeyi mezara gömmüştüm.

Sahip olduğumuz şey artık ölmüştü. *Ben de öyle.*

Onun için ölmüştüm.

Gömüldüğüm yeri işaretleyecek bir mezar taşım bile olmadan çürümeye bırakılmışım. Nerede sonsuz uykuya yattığımı bilmesine gerek yoktu.

O anda hep inandığı o kötücül şeylerin aslında doğru olduğunu ispatlamışım.

Hayat onun için hor görülüp acı çekmekten başka bir anlama gelmiyordu.

“Tamam mısın?”

Ağırlaşmış gözlerimi güçlkle kapıya çevirip o yokmuş gibi davranmaya çalıştım. Easton’ı yeterince görmezden gelirsem veryüzünden öylece silineceğini düşünüyordum.

“Evet,” dedim öksürerek. “Şimdi evimden defolup gidebilirsin.”

Varlığını kambur duran bedenimin yanında hissetmeden önce yaklaşan ayak seslerini duydum. Cesur bir hareketle yüzüme dökülen birkaç tutam saç omzumdan arkaya attı. Saçlarıma zaten kusmuk bulaştığı için aslında bir önemi yoktu.

“Bana yalan mı söylüyorsun, Sage?” diye nazıkçe sordu. Ancak eli sesi kadar yumuşak değildi. Saçıma yapışıp başımı kaldırmam için kendine çekti. “Kendi iyiliğin için bana yalan söylememelisin.”

“Çek ellerini üstümden!” diye bağırdım ellerimle göğsünü iterek. Çömeldiği yerde kıcının üstüne devrilince yüzünde garip bir sırıtiş belirdi. “Sana yaptığımı söyledim. Bitti işte, seni sinsi piç kurusu.”

“Cık, cık, cık,” diye dilini şaklattı başını iki yana sallayarak.

“Önceleri ilişkimizin çok sade olduğunu düşünürdüm. Ama bence bu durum gelecekte işleri bizim için hareketlendirecek, bebeğim.”

“Midemi bulandırırıyorsun,” diye tükürdüm yüzümü buruşturarak.

İçimde kabaran duygularla kendimi yere atıp ağlamak istiyordum.

Fakat Easton’ın beni o halde görmesine izin vermeyecektim. Sahip olduğum her şeyi almaya hazırlanıyordu, yine de paramparça oluşumu izleme zevkini ona tattırmayacaktım.

Bu olanlardan gerçekten de kurtulabileceğimi düşünmüş müydüm? Ondan ayrılıp Rook’la birlikte olabileceğimi zannetmiş miydim? Aşkın beni bu kadar saflaştırmasına izin vermiş olabilir miydim?

“Benim midemi en çok ne bulandırıyor, biliyor musun?” diye sordu Easton. Ayağa kalkıp üzerindeki tozları silkeledi. “O düşük yaşam formunun sana dokunmasına izin vermen. Seni zavallı gösteriyor. Seninle evlenmeye hâlâ razı olduğum için bana teşekkür etmen gerek. Oysa ben Rook’u...”

“Onun adını sakın ağzına almaya kalkma, seni pislik,” diyerek onu uyardım. Ne kadar heybetli olursa olsun, küçük çuk sendromu yüzünden daima onu aşağılayabiliyordum. “Bir anlaşma yaptık ve ben bana düşen kısmını yerine getirdim.”

O eğlence evindeki partiden birkaç gün sonra Easton telefonumu çalmıştı. Ben uyurken manyak herif evime girmişti. Ona sorarsanız, sadece düşünceli bir erkek arkadaş olarak üzerine düşeni yerine getirip harekete geçmişti.

Rook’la mesajlaşmalarımızı bulması o kadar da zor olmamıştı.

Benimle yüzleştğinde bunun harika olduğunu düşünmüştüm. Aptalcaydı, değil mi? Ona umduğumdan da erken defolup gitmesini söyleyebileceğimi sanmıştım. Rook ve ben belki de mezuniyetten bile önce herkesin önünde el ele dolaşabilecektik.

Daha yürümeden koşacağımı sanmıştım. Önümdekine odaklanmak yerine gelecek için heyecanlanmıştım.

Rose ya da beni buna zorlayamazlardı. Yasadışıydı ve daha yeni on sekiz yaşına girmiştik. Oradan ayrılıp bir daha arkamıza bile bakmayabilirdik. Silas, Rose için hiç düşünmeden bunu yapardı ve ben de Rook'a tamamen güvenebilirdim.

Yanımda olur, ona söylediğimde beni bırakmayı reddeder ve benim için savaşırdı.

Easton çenesini sıvazlayarak etrafa bakındı. “Şunu bilmem gerek. Gerçekten de kurtulabileceğini mi düşündün? Yani onunla düzüştüğünü eninde sonunda öğrenmeyecek miydin?”

“Delinin teki olup telefonumu çaldığın için öğrendin,” deyip onu ittim ve dağınık odaya geçerek kıyafetlerime bakındım. “Kendi başına anlamışsın gibi övünme. O kadar zeki değilsin.”

Oradan gitmek istiyordum. Bu konuşmanın bitmesini ve bir çanta hazırlayıp göl evine gitmeyi istiyordum. Birkaç gün orada kalıp her şey yolundaymış gibi davranmaya ihtiyacım vardı.

Yeterince odaklanıp hırkasına iyice gömülürsem, belki Rook oradaymış gibi hissedebilirdim.

Ben sadece...

Keşke bana son kez dokunduğunda bunun son dokunuşu olduğunu bilebilseydim.

Partiden sonraki pazartesi günü onun vücudunu son kez hissetmiştim. Kalçaları bacaklarımın arasındaydı, esrarın dumanı ağır ağır yükselirken nefeslerimiz birbirine karışmıştı.

Elimi tişörtümün altına sokup kalbimi rahatlatmaya çalıştım. Ancak çoktan göğsüme ulaşan sular beni tamamen dibe çekip boğmak için sabırsızlanıyordu. Başımı dalgaların üstünde tutabilmek için bütün gün mücadele etmişim ama artık çok yorgundum.

Kulağını göğsüme dayayıp parmaklarını köprücük kemiklerimde gezdirişini hâlâ hissedebiliyordum. Uzun saçlarının gıdıklayışına aldırmadan, ikimiz de terden yapış yapış olmamıza rağmen hissettiğim sıcaklık çok hoşuma gitmişti.

“Bu yara nasıl oldu?” diye sorduğunda buğulu sesi tenimi kadife gibi okşadı.

Ona atlı karıncadan düşüşümü ve annemin bir daha parkta oynamama izin vermediğini anlattım. Yüzümde kalıcı bir hasar oluşmasından korkmuştu. Sonuçta mükemmel olmak zorundaydım.

“Rosie bana ruh eşimin kim olduğunu bu yara izinin bellideceğini düşünüyor,” dedim. “Sanırım kendimi daha iyi hissetmem için böyle söylüyor.”

“Neden böyle düşünüyor?”

“Çünkü Silas’ın serçeparmağındaki yara ile Rosie’nin doğum lekesi aynı yerde. Bunlara ruh izleri diyor.” Saçlarından birkaç tutamı kavrayıp tırnaklarımı kafa derisine bastırdım. Bunu ne kadar sevdiğini biliyordum.

Birden hareket edip biraz geri çekildi, hızlıca yaktığı sigarasının kalan kısmından çektiği dumanı ağzıma üflemek için çenemi kaldırdı.

Dumanı ciğerlerime çektim. Sigarayı bitirdiğinde izmariti teninde gezdirdi. Derisinden çıkan cızırtılı ses tüylerimi diken diken etmişti. Kafam ne kadar iyi olursa olsun, gerçekten de ateşe dokunduğunu görebiliyordum.

Gözünü bile kırpmamış, neredeyse hiç hareket etmemişti.

Gözlerim kocaman açılmıştı. “Ne halt ediyorsun?” diye bağırdım ve bir insanın bu kadar acıya nasıl katlanabildiğine şaşırarak bileğinden yakaladım. Oysa o bunu hiç düşünmemişti. Sadece eyleme geçmişti.

Köprücük kemiğinin hemen üstünde kızıl bir yanık oluşmuştu. Çıkan izin etrafındaki küllerden duman çıkıyordu. Canının yanması gerektiği halde tepki vermiyordu.

*Dumanların ardında gözleri parlayarak bana bakıyordu.
"Rose'un haklı olduğunu gösteriyorum."*

Sakinleşmeme yetecek kadar nefes alamıyordum. Sular çok hızlı yükseliyordu. Artık işim bitmişti.

Deli gibi kapüşonlu hırkayı arıyordum, azıcık da olsa koklayabilirsem göğsümdeki sızının dineceğini düşünüyordum. Sanki derim yarılıp açılıyor, sinir uçlarım oksijene maruz kalıyordu.

Kimse size panikatakların ne kadar can yaktığını söylemezdi.

Boynumu kaşırken ne kadar sıcakladığımı hissediyordum. Elim köprücük kemiğimdeki yara izinde gezinirken ona bir daha asla aynı gözle bakamayacağımı biliyordum.

"Beni duydun mu?" diye sordu Easton kolumdan tutarak.

Elinden kurtulmak için çırpındım. "Bana dokunmayı kes, Sinclair. Sana söyledim. İsteddiğini yaptım. Şimdi beni rahat bırak."

"Bana istediğin kadar saygısızlık yap, Sage." Tutuşunu sıkılaştırıp beni iyice kendine çektiğinde paniğim daha da arttı. "Birkaç ay sonra hiçbir önemi kalmayacak çünkü benim olacaksın. Seni küçük bir ödül haline getireceğim, uysal bir ev kadını yapacağım. Bunun için o sürtük ağzını kırmak zorunda kalırsam da umurumda olmayacak."

Ağzından sıçrayan salyalar yüzüme çarpıyordu. Dişlerimi sıkıp karşı koymaya çalıştım ama bu yalnızca kolumu daha sıkı tutmasına sebep oldu.

"Beni ancak cehennemde soğuk bir gün olursa alt edebileceksin, yine de elinden geleni ardına koyma," dedim dişlerimin arasından. Acıyan kalbimle birlikte öfkem alevleniyor, boğulma hissiyle aklımı kaçıracaktım gibi hissediyordum.

"Onun kalbini kırmadıysan, yani parçalarına ayırmadıysan

Tanrı yardımcın olsun,” dedi kolumdan çekip yüzlerimizi birbirine yaklaştırarak. “İşte o zaman babamın Rose’u halledeceğinden emin olacağım. Bunu yapması hiç de zor olmaz.” Boştaki eliyle parmaklarını şıklattı. “Yok olacak. Kimse onun varlığı hakkında bir daha hiçbir şey bilmeyecek.”

Zaten bunu yapmayı en başta kabul etmemin nedeni bu olduğu için sözlerini yutuyordum. Easton’m blöf yapıp yapmadığını bilmiyordum ama Rose’un hayatım tehlikeye atma riskini göze alabilir miydim?

Alamazdım. Özellikle de Stephen Sinclair’in ne kadar zengin ve güçlü olduğunu düşününce... Riske giremezdim. Bencilliğim için onun canının yanması ihtimaline razı olamazdım.

Bütün hayatım boyunca bencilin teki olmuştum.

Çenemi kapatıp bana söyleneni yapmam herkes için en iyisi olacaktı. Rook’un hayatı çok daha kolaylaşacak, Rose mutlu olacaktı.

Önemli olan da buydu.

“O kadar cesur değilsin,” diye tısladım.

“İstersen bir dene, amcık!”

Avuç içim yüzünde öyle bir patladı ki, başı diğer tarafa savrulup döndü.

“Bana yaptıklarının bir önemi yok, Easton,” dedim aynı bugün Rook’un yüzüne güldüğüm ifadeyle. Ama bu sefer ciddiydim. Bu zehirli gülümseme içimden geliyordu. “Babanın ne kadar parası olduğunun bir önemi yok. Sen asla Rook olamayacaksın. Onun bana sahip olduğu gibi beni elde edemeyeceksin. Yanma bile yaklaşamayacaksın. O yüzden durma, beni parçalamaya çalış. Yoksa o bileklerini nasıl keseceğimi görürsün.”

Göğsüm hızla inip kalkıyor, aldığım hava her saniye ağırlaşıyordu. Easton değişmişti, ben değişmiştim. Onun içindeki karanlığı daha tanıştığımız anda hissetmeme rağmen bir zamanlar düzgün bir insandı.

Fakat lise, beklentiler ve babası onu bambaşka birisine dönüştürmüştü.

Aynı şey bana da olmuştu.

Easton ve ben aslında aynıydık.

Sahte, egolu ve başkalarını umursamayan insanlardık.

Belki de kader bizi bu yüzden bir araya getirmişti.

Dürüst olmak gerekirse, böyle bir şey olmasını beklemiştim.

Sınırlarını çok fazla zorlamıştım, yine de elini bana vura-cakmış gibi kaldırdığında yutkunmaktan kendimi alamadım.

Bedenim darbenin beklentisiyle gerildi ancak bir şey olmadı. Onun yerine açılan kapının ve onu takip eden babamın sesini duydum.

“Sage, arabanın anahtarları nerede?” Bizi görünce bir an duraksadı. “Pardon, bir şeyi mi bölüyorum?”

Easton boğazımı temizleyip elini indirdi. “Hayır, efendim.”

Babam geldiği için onun yanından uzaklaşıp kollarımı kendime sardım.

“Neden benim arabamın anahtarını arıyorsun?”

İç çekip elini yüzünde gezdirdi. “Portland’a gitmem gerekiyor ve araba annene lazımmış. Anlaşılan, birileri göl evini ateşe vermiş. Polis raporunu doldurmamız için itfaiye ekipleri beni bekliyor. Yapan kişi bunun kaza olmadığını iyice belli etmek istemiş.”

İşte her şey o anda yerle bir oldu. Ruhum da benimle birlikte yığılıp kaldı.

Gözyaşlarımın akmasına izin verdim ve sıcaklıklarını yanı-ğında hissettim.

Onun canını yakmıştım, o da her şeyi elimden almıştı. Geriye hiçbir şey bırakmamıştı.

O göl evi bizim olmadan önce benimdi. Orayı yakmayı hak eden birisi varsa o da bendim.

Üzülmeye hakkım olmadığına farkındaydım. Ona korkunç

YAKTIĞIMIZ GERÇEKLER

şeyler söylemiştim. Bana inanması ve işleri düzeltmeye uğraşmaması için söylemem gerekenleri söylemiştim.

Yine de göl evini kendime saklayabileceğimi düşünmüştüm. Onu bir zaman kapsülü gibi kullanıp onunla olmanın nasıl hissettirdiğini hatırlamaya ihtiyacım olduğunda oraya gidebileceğimi sanmıştım.

Artık o kadarını bile yapamayacaktım.

Geriye hiçbir şeyim kalmamıştı.

O evin içinde bize ait son şeyler de yok olup gitmişti.

Bunu yaptığı, bize ait bütün kahkaha, anı ve kanıtları yok ettiği için ondan nefret ediyordum.

Sanki olanlar hiç yaşanmamıştı.

Ondan çok ama çok nefret ediyordum.

Hem de çok.

Çok.

Ama asla onun benden nefret ettiği kadar edemezdim.

Düzenleme

Ny.ozlem

İKİNCİ PERDE: ATEŞ TANRISININ YÜKSELİŞİ

O sadece kendini ateş gibi hissetmiyordu.
Ateşin ta kendisiydi.
Alev, fitil ve yangındı.
Tıpkı Mısır Tanrısı Ra gibi sıcak olan her şeyi kuşatıyordu.
O benim ateş tanrımdı ve onun uğruna yanmak için yaşıyordum.

BÖLÜM ON DÖRT

Beyaz Gürültü

Sage

GÜNÜMÜZ

“Aç bakalım.”

Dilimi çıkarıp sağa sola oynatarak hemşireye ağzımın içini gösterdim. Elindeki kalem şeklindeki fenerle bir süre baktıktan sonra tatmin olarak başını aşağı yukarı salladı.

Monarch Akıl Sağlığı Enstitüsü’nde üç hafta geçirdikten sonra ilaç almayı reddetmeyi bırakmıştım.

Yan etkileri iştahsızlık, sürekli yorgunluk ve migren olsa da alternatifinden çok daha iyiydiler.

Herkesin bir psikiyatri koğuşunun nasıl olduğuna dair kendince fikri vardı. Popüler kültür ve filmler bizim için oldukça kötü bir imaj yaratmıştı. Yani sonuçta herkes *American Horror Story* * dizisinin ikinci sezonunu izlemiştir.

Eminim bir yerlerde hastalara yardım etmeye, onları tedavi

* *Ryan Murphy* ile *Brad Falchuk* tarafından yaratılan, 2011 yılından beri yayın hayatına devam eden doğaüstü korku-drama dizisidir. (ç.n.)

etmeye ve rehabilite olup en sonunda gerçek dünyaya dönme umudu vermeye odaklanan tesisler de vardı.

Fakat burası Ponderosa Springs'ti.

Bu benim hayatımdı ve kaderimde kurtların önüne atılmak varsa bundan kaçamazdım.

Burası en kötü kâbusların canlandığı yerdı.

Duvarları yastıkla kaplı, kapılarında kol olmayan kapalı bir hapishaneydi.

Gönüllü -ya da benim durumumda olduğu gibi gönülsüz- bir şekilde oraya gittiğinizde, yaptıkları her şeyin size yardımı dokunacağını söylerlerdi.

İlk geldiğimde bağladıkları kayışlar beni korumak içindi. İşleri, beyaz laboratuvar önlükleri ve çizelgeleriyle beni güvende tutmaktı.

İlaç almayı reddetmeniz yüzünden üç adam tarafından tutulup antipsikotik iğne yapılacak hücreye sürüklendiğinizde ve üç gün boyunca hiçbir şey söylemeden sizi orada tuttuklarında bile amaçları buydu.

Plastik sandalyelerine oturup bu yerin size yardım etmek için inşa edildiğini söylerlerdi. Tüm bunlar sizin iyiliğiniz içindi.

Bu sırada size durmadan neden kendinizi öldürmeye çalıştığınızı sorarlardı. Hâlâ kendinize zarar vermek istiyor muydunuz? Emin miydiniz? Kötü düşünceleriniz gerçekten yok muydu?

Evet dersiniz Tanrı yardımcınız olsun. Buraya ilk yatırıldığınızda bile bu sorulara evet dememem gerektiğinin bilincindeydim.

Fakat maalesef doktor ve hemşireler haklıydı.

Onlar bizi güvende tutmak için oradaydılar.

Akıl hastalığımızı tedavi etmek veya hayatlarımızı daha iyi hale getirmek için değildi.

Sabah göğünde bir karga süzülüyor, ağaçlara yaklaştığı sırada gri bulutlar kanatlarına değiyordu. Tenimi ısıracak kadar soğuk hava yüzünden burnum akıyordu. Ocak ayı burada her zaman en soğuk ay olurdu.

Alanın güvenliği için konan çelik kapıların ardında bahçeden görülebilen bir nehir vardı. Her ne kadar etrafta kırık fıskiye ve ölü otlar olsa da oralara bir zamanlar çiçekler ekildiği anlaşıyordu.

“Yemekhanede bekleyen ziyaretçilerin var,” dedi gündüz vardiyasında çalışan hemşirelerden biri tepemde dikilerek. İsmi sanırım Shonda’ydı.

Dökülen soğuk çiy mavi önlüğüme düşmüştü ama şikâyetçi olmak yerine tadını çıkarıyordum. İçimde hiçbir şey hissetmiyordum. *Havanın derecesini bile.* Burada her şey insanı uyuşturuyordu.

Sabahları birkaç dakikalığına da olsa dışarıda oturuyor, kendimi yeniden insan gibi hissediyordum. Kargaların ötüşlerini, nehrin şırıltısını, ağaçlarda gezinen rüzgârı dinliyordum.

O duvarların içinde iyi ya da kötü günler yoktu.

Sadece dümdüz günler vardı.

Amaçsızdı.

Zaman önemsizdi. Ya belirsiz ya da çok hızlıydı. Ne zaman uyuyup ne zaman uyanık olduğumu hiç bilmiyordum. Asıl kötü olansa, uyanırken yapmak istediğim tek şeyin uyumak olmasıydı.

Son sınıftaki halim, şimdi olduğum kişiyi görseydi muhtemelen felç geçirirdi. Tırnaklarım dibine kadar yenmiş, göz altlarımda kalıcı torbalar oluşmuştu.

Eskiden olduğum kişiyle alakam yoktu ve dürüst olmak gerekirse, kim olmak istediğimi de bilmiyordum. Belirsizlik içindeydim.

Kaybolmuştum.

Unutulmuştum.

Bütün hislerim uçup gitmişti.

Bomboş bir kuyu gibiydim. İçine bozuk para yerine hayatta olduğumu hatırlatan haplar atılıyordu.

“Ziyaretçi mi? Bana mı?”

Sekiz aydır buradaydım. *İki yüz kırk üç gün, otuz dört hafta, beş bin sekiz yüz kırk saattir.*

Tek bir kişi bile ziyaretime gelmemiştir.

Ne anlaşmalı eski nişanlım, ne manken arkadaşlarım ne de babam o kapıdan girmişti. Annem de bildiğim kadarıyla artık daha fazla parası, daha az yaşam beklentisi olan birisiyle nişanlıydı.

Buraya gelip beni kontrol edecek kadar umursayan kimse olmamıştı. Bu yere hapsedildiğimden beri kapı kilitlenmiş, anahtar uzakta bir yere fırlatılmıştı.

Öğrendiklerimden sonra kendimi hayatımın geri kalanını burada geçirmeye hazırlamıştım. Çıkma müsaade edilmeyecek, çıksam bile hayatıma dair bir şey yapmama izin vermeden beni öldüreceklerdi.

İşin üzücü tarafı ise bundan aslında memnun olmamdı.

Buradayken en azından Rose’un hayatta olduğuna kendimi ikna edebilirdim.

Hayatlarımıza sızan ölüm aramızdaki bağı koparmıştı.

Bir an ikiz kardeşken hemen sonra onsuz kalmıştım.

Kimse sizi böyle bir şeye hazırlayamazdı. Ruhumun yarısı ölmüş gibi hissettiriyordu. Beraber dünyaya geldiğiniz kişi sizden önce gidiyordu.

Açıklaması zordu, sanki göğsümde sürekli bir telefon arama yapıyor ama cevap veren kimse olmuyordu.

Geriye yalnızca suçluluk hissi kalmıştı. Geceleri beni ayakta tutup uykusuzluğumu tetikleyen de buydu.

Elimde kalan tek şey, o toprağın altında çürürken hayatta kalmanın daimi suçluluğuydu.

Onun cesedinden kalanları kurtçuklar yerken bana her sabah soğuk yulaf ezmesi veriyorlardı ve kendi kendime dama oynuyordum.

“Sage? İyi misin?” Hemşire gözümün önünde parmaklarını şıklattı. “Sana ziyaretçilerin olduğunu söyledim. Baban ve arkadaşı. Sana dışarıdan kahvaltı getirmişler. Heyecanlanman gerekir.”

Babam ve arkadaşı mı?

Tam bir çelişkiydi.

Babamın arkadaşı yoktu ve beni ziyaret etmemesi gerektiğini biliyordu. Böyle bir şey istese bile onu bıçaklayacağımın farkındaydı.

Ona verdiğim son söz bu olmuştu. Beni duymasa da Rose’a verdiğim son sözdü.

Fırsatını bulduğumda onu zalimce öldürmekte asla tereddüt etmeyecektim.

Bunu nasıl yapacağımı düşünecek uzunca vaktim olmuştu. Bana zevk veren tek şey bu düşüncelerdi.

Boğazına bıçağı dayadığımda nasıl yalvaracağını, nasıl görüneceğini hayal ediyordum. Ellerim boğazını sıkarken gözlerindeki ışığın sönüşünü görebilmek için her şeyimi verirdim.

Bunu yapmanın milyonlarca yolu vardı ve seçenekleri daraltmak neredeyse imkânsızdı. Hiçbiri doğru gelmiyordu. Rose’a yaptıklarından sonra ölüm onun için ödül olurdu.

Burada internet erişimimiz sınırlı olsa da bir şeyler okuyabiliyorduk ve bir insanı en yavaş nasıl öldürebileceğimi öğrenebilmek için kütüphaneden olabildiğince faydalanmaya çalışmıştım. En acılı, en açık ve en agresif ölümün peşine düşmüştüm.

Ne kadar karanlık veya çarpık olsa da hiçbir şey onun yaptığının karşılığı olamazmış gibi geliyordu. Köpekler tarafından canlı canlı yenmek bile daha insanca kalıyordu.

“Babam olduğuna emin misin? Karıştırmış olabilir misin?”

“Ponderosa Springs’in yalnızca bir tane belediye başkanı var ve fotoğrafları her yerde asılı. Aileni karıştırmak imkânsız. Heyecanlı olman gerekmez mi?”

Kız kardeşimi öldüren adamı göreceğim için mi heyecanlı olacaktım?

“İnanılmaz heyecanlıyım,” dedim alaycı bir tavırla.

Beni içeri götürdü ve sıkıcı koridorda ilerlerken kalçama sürtünen mavi önlüğüm hışırdadı.

Burası her zaman sterilizatör, alkollü mendil ve lateks eldiven kokusuyla kaplı olurdu. Her şey bir yana, alışmadığım tek şeyin bu kokular olması yeterince sinir bozucuydu.

Koridor sözde huzur vermek için inşa edilmiş bir yere göre bugün fazla kaotik ve gürültülüydü.

Hasta arkadaşlarım için en tehlikeli kişiler aslında kendileriydiler. Akıl hastalığının psikotik davranışın uyarısı olduğuna dair düşünce, yıllar önce çürütülmüş bir efsaneydi. Bunu buraya ilk girdiğimde okumuştum.

Dış dünyadan soyutlandığımdan beri aslında normalde asla okumayacağımı düşündüğüm birçok şey okumuştum.

Fakat bazen halüsinasyonlar kontrolden çıktığında, genellikle bir kişi kötü bir gün geçirdiğinde etrafındaki herkesi tetiklerdi.

Odasında durmadan *Humpty Dumpty* ninnisini söyleyen Hallmark Harry’nin sesini duyabiliyordum. Bu lakabı, Noel gününde kanepelerinde ağlayarak film izleyen kadınlarla aynı sebeple almıştı. Hallmark kanalındaki filmleri çok seviyordu.

Hastalardan biri kapıyı yumruluyordu. Bir diğeri hemşireyle, antenleri bile olmayan bozuk radyolardan CIA’in onu dinlediği üzerine tartışıyordu.

3B’deki Reagan bu sabah oldukça sessizdi. Dün gece ona verdikleri yatıştırıcılar yüzünden uyuyor olmalıydı. Bazı insan-

lar asla ders almazdı ve o da onlardan biriydi. Benden çok daha uzun süredir buradaydı ama her gece çığlıklarını duyuyordum.

Kan dondurucuydu.

Dişlerimi acıtiyordu.

Gece vardiyası hemşiresi gelip onu yatıştırıcılarla uyutana kadar sesini duymamak için, uyuyamadığım gecelerimde kulaklarımı ucuz çarşafarla kapatırdım.

İlaçların en kötü yan etkisi de buydu.

Uykusuzluk.

Kâbuslar.

Uyanık kalıp çığlık ve ağlamaları duyarak oraya ait olmadığımı bilmek.

Mutfaktan gelen tarçın kokusuyla dolu yemek salonuna geçtik.

Yuvarlak masalar, gri tonlarındaki eşyalar ve tekerlekli sandalyesini odadaki tek pencerenin yanına park etmiş yaşlıca bir adam manzarayı tamamliyordu.

Adı Eddison'dı ve şizofrendi.

Otuzlu yaşlarına kadar tedavi görmemişti ve şimdi ona o kadar ilaç veriyorlardı ki, beyni tam bir cümle bile oluşturamıyordu. Nadiren de olsa benden farklı görünmediği anlar olurdu ama çoğu zaman kafasının içindeki düşüncelere hapsolmuş halde sessizce otururdu.

Bazen o halde olmanın daha iyi olduğunu, onun mutlu olduğunu düşünürdüm ancak bunun doğru olmadığını biliyordum.

Onunla bir kere konuşmuştum ve o tek sohbet kimseye şakasına bile olsa şizofren demeyeceğime yemin etmeme yetmişti.

“Ufaklık.”

Travmalar, pençelerini kalbime sapladı.

Artık rutin halini alan panikataklarına, farklı seviyelerdeki sulara giriyormuş gibi dalıyordum. Bazen bir göl, bazen de okyanusla karşılaşıyordum. Son zamanlarda ise tüm uzuvlarımı

emen çamurdan bir mürekkepbalığı tarafından yutuluyormuş gibi hissediyordum.

Kademeli bir şey değildi.

Beni yüzeyin altına tamamen çekmeden önce yapışkan ellerini üzerimde gezdirdiğini hissedebiliyordum. Cığerlerime aniden dolan suyla şaşkına dönerken gözlerim yaşarıyordu.

Odanın karşısında yan yana oturan iki adam, şu dünyada en çok nefret ettiğim iki insandı.

Bir daha asla görmek istemediğim, bu lanet gezegenden söküp atmak istediğim iki yüz karşımdaydı.

Şu an oksijen alabildikleri için bile onlardan nefret ediyordum.

İçlerinden biri ayağa kalkıp yaklaştı ve uzattığı parmağını hafifçe saçıma doladı.

“Saçına ne yaptın, ufaklık?” Yüz ifadesi üzüntüyle doluydu ve gerçekten de öyle hissettiğini biliyordum. Eskiden saçlarımı ne kadar sevdiğini çok iyi hatırlıyordum.

“Sağlık dolabından gizlice makas çalıp hemşire beni uyutmadan önce saçlarımı kestim,” dedim boş gözlerle. “Elini çekmezsen parmağını ısırp koparırım.”

Cain McKay zamanında onurlu bir insan olarak görülürdü. Ponderosa Springs gibi küçük bir kasabada polis memuruyken FBI’a kadar yükselebilmşti. Buradaki herkesin gururuydu fakat üç yıllık eğitimden çıktığında bir kâbustan uyanmış gibi olmuştu.

Kontrolümün dışındaki bir bilinçli rüya. İçine sıkıştığımı bildiğim halde hiçbir şeyin beni uyandıramayacağını bildiğim bir düş.

“Büyümüşsün,” dedi beni olduğumdan da küçük hissettirerek. Sanırım parmağını koparacağımı söylerken şaka yaptığını zannediordu. Üstelik bunun burada gördüğüm en çılgınca şey olmayacağı gerçeğinden habersizdi. En yüksek psikiyatri koğuşunda sıradan bir gün olurdu.

Dilimi yanağımın içinde gezdirirken yaşlanmış yüzünü inceledim. Kendisini tanımayan birçok kadın onu üzerinde gömlek ve kravatla görse, yakışıklı bir erkek olduğunu düşünürdü.

Yani erkeklere ya da kadınlara ilgisi olmadığını bilmeyen birçok kadın.

O, üzerinde gücünü kullanabileceği küçük kızları tercih ediyordu. Kimseye bir şey söyleyemeyecek olanları seçiyordu.

Her şeylerini kaybedecek küçük kızları.

“On üç yaşına göre mi?” diye sordum kollarımı kendimi korumak istercesine göğsümde birleştirirken. Eskiden ona karşı koymak için çok güçsüz ve çok küçüktüm ama artık kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. “Yatak odama gelmeyi bıraktığın zamanlardan beri mi? Ben de ergenliğe girdim diye sıkıldığını düşünmüştüm.”

Daha bir dakika önce sözde benimle ilgilenen aile dostumuz rolünü keserken bir anda değişen yüzüne baktım. Teninin altında kıpırdayan böcekler ve yılanları hissediyordum.

Onu hadım edilirken izleyebilsem, yaşayacağım saf coşku-yu defalarca hayal etmiştim.

Takındığı maskesi en sevmediğimdi.

Sanki seni yatağının altındaki canavarlardan kurtaracak bir koruyucu melekmiş gibi duruyordu.

Oysa hayatımda gördüğüm en canavar ruhlu insandı.

“Böyle mi olacak yani? Senin için yaptığım onca şeyden sonra? Küçükken beni çok severdin.”

Başımı iki yana salladım. “Farklı bir şey mi bekliyordun?”

“Sage, biraz oturabilir misin lütfen? Cain uzun süredir araba kullanıyor ve konuşacağımız çok şey var.”

Babam karşılaşmamızdan beri ilk kez konuşmuş ve arkadaşına dair yönelttiğim cinsel suçlamayı tamamen duymazdan gelmişti. Kılını bile kıpırdatmamıştı.

Birincisi, muhtemelen zaten biliyordu.

İkincisi, öz kızını seks kölesi olarak hiç düşünmeden satardı. Üçüncüsü, umurunda bile değildim.

Buraya getirildiğim günkü haliyle tamamen aynı görünüyordu. Küçük bir parça pişmanlık ya da suçluluk duygusu bile onu Ponderosa Springs sakinlerine gülümsemekten alıkoymamıştı.

Hatta bunu kendi çıkarına kullandığından bile emindim.

Muhtemelen benim yüzümden ona sempati duyuyorlardı. Eşi onu başka biri için terk etmiş, bir kızını toprağa vermiş ve diğerini tımarhaneye tıkmışlardı.

Ne kadar da üzücüydü.

“Oturmuyorum,” diye karşılık verdim. Yaptıklarının yansımasını görebilmesi için doğrudan gözlerinin içine baktım. Yaptıklarının neye sebep olduğunu hissetmesini istiyordum. “Ne istiyorsun?”

Aptal değildim, beni kontrol etmek ya da nasıl olduğumu öğrenmek için gelmemiştir. Zaten buraya tıkmamın başlıca sebebi kendisiydi. Asla dışarı çıkamayacak olmamın nedeni de oydu.

Hasta ya da yardıma ihtiyacım olduğundan değildi. Beni buraya sessiz kalıp öğrendiklerimi kimseye söylememem için tıkmıştı.

Çünkü yaptığı şeyi biliyordum.

Frank Donahue beni, kardeşi kazayla öldüğünden dolayı aklını kaçırmış bir evlat olarak göstermişti.

Buradan çıksam bile kimse benim söylediklerime inanmayacaktı, zaten onun da istediği tam olarak buydu.

“Lütfen.”

Sırtım ürperirken tenim sinirle karıncalandı.

“Lütfen mi?” dedim tükürürcesine. “Yanımda o kelimeyi söylediğin için bile taşaklarına tekme yapıştırmam gerekir. Lütfen demek. Sen hiçbir şeyi rica etmeyi hak etmiyorsun.”

“Küçük bir kız çocuğuyken bile her zaman çok dramatik-tin,” diye mırıldandı Cain. Yanımdan geçip sperm bağışçım olan adamın yanındaki koltuğuna döndü. “Otur. Kendi iyiliğin için.”

Bu yerin bana öğrettiği bir şey varsa, o da artık hiçbir şeyi umursamadığımdı. İnsanların beni nasıl gördükleri, benden ne-ler bekledikleri ya da ne düşündükleri umurumda bile değildi. Kendim hariç hiç kimseye aldırı mıyordum.

O yüzden bu ikisiyle karşı karşıya gelince öfkemi açığa vur-makta hiç tereddüt etmemiştim. Etrafta rol keseceğim kamera-lar yoktu. Zaten olsaydı da aynı şeyi yapardım.

Ellerimi sertçe masaya vurdum. Dışarıdan ne kadar soğuk-kanlı görünsem de içten içe öfkeyle yanıyordum. Bu kadar yüz-süz olup her şeye hakları varmış gibi hissetmeleri karşısında şaşkındım. Karşımda çocukken beni istismar eden bir adam ve borcunu ödemek için ikizimi öldürten herif duruyordu, bir de benden istediklerini yapmamı bekliyorlardı. Üstelik ellerinde beni ikna edip rüşvet olarak sunabilecekleri hiçbir şey yoktu.

Yeniden tükürürcesine konuşmaya başladığımda aynı anda dişlerimi gıcırdatıyordum. “Ya bana buraya neden geldiğinizi söylersiniz ya da ikinizi de plastik çatalla deşerim.”

Blöf yapmıyordum.

Babam uzattığım kollarıma baktı. Ben de korkunç turuncu kapüşonlunun kollarımı örttüğünden emin olmak için başımı eğdim. Sonra da onun sebep olduğu yaraları saklamanın gerek-sizliğini düşündüm.

Rosemary nisan ayının yirmi dokuzunda ölmüştü, benim de bir ay sonra *psikotik kriz* tanısıyla Monarch’a girişim yapılmıştı.

Herkese sebebin kız kardeşimin ölümü ve annemle babamın ani boşanma kararı olduğu söylenmişti. Bunlar on sekiz yaşın-da bir kızın katlanabileceğinden çok daha fazlası olduğundan, kasaba sonunda delirdiğime inanmıştı.

Oysa gerçekte olanlar çok daha kötüydü. Okul için bir çıktı almam gerektiğinden babamın ofisine uğramıştım. Daha önce aynı şeyi milyonlarca kez yapmıştım, bu yüzden bilgisayar monitöründe aile portremizle karşılaşmayı bekliyordum.

Fakat bu defa farklıydı.

Bilgisayara giriş yaptığımda yarışma kadar izlenmiş bir videonun ekranda açık kaldığını gördüm. İlk başta *Jason Statham** filmlerinden biri olduğunu düşündüm.

Hollow Heights'ta profesör olan Greg West, patronuna borcu olan para için onu sorguya çekerken babam saçları dağınık ve kıyafetleri kirli halde bir sandalyeye bağlı oturuyordu. Bu parayı bir seks çetesinden ödünç almıştı ve şimdi mal sıkıntısı çekiyorlardı.

Ödeme şansı olmadığından babama iki seçenek sunmuşlardı.

"Ya ölürsün ya da borçlarına karşılık kızlarından birini satarsın."

Şaşırmak istesem de şaşırmamıştım. Babamın kirli işler çevirecek kapasitede birisi olduğunu biliyordum. Zirvede kalıp imajını kurtarmak için her şeyi yapabilirdi.

Kolayca Rose'u seçmişti.

Sanki kendi kanından birisi değilmiş gibi ismini öylece söyleyivermişti.

Keşke beni seçseydi.

Kız kardeşime uyuşturucu verilmişti ve öldürülmeden önce neredeyse ticareti yapılmıştı. Tüm bunlar babamın borcu yüzünden olmuştu. Öfkenin tadını ağzımda hiç bu kadar yoğun hissetmemiştim.

Misilleme, intikam ve ona bunu ödetme isteğiyle dolmuşum.

Bunun için her şeyi yapabilirdim.

* İngiliz aksiyon ve dövüş filmi oyuncusudur. (ç.n.)

“Bir iyiliğe ihtiyacımız var, Sage,” dedi Frank yumuşak bir sesle. Sanki böyle konuşması onu affetmemi sağlayacaktı.

“Siktir git!” diye tısladım.

“Bu konuda medeni davranmamızı ümit ediyorum, ufaklık. Bunu unutma,” dedi Cain ellerini sakince birleştirerek. “Baban senden güzellikle rica ediyor ama ben öyle yapmıyorum. Ya bizimle işbirliği yaparsın ya da seni buradan daha kötü bir yere göndeririz.”

Ufaklık.

O lakaptan nefret ediyordum.

“Seks ticaretine mi gönderirsiniz?” diye sordum gülerek. Bildiğimi ikisinden de gizlemeye gerek duymamıştım. “Bu işin içinde olmana hiç şaşırmadım, Cain.” Ona yaklaştığımda buruma gelen tıraş losyonunun kokusu midemi bulandırdı. Yorganımın altına süzüldüğünde de aynı kokuyu alırdım. “Yoksa onlardan küçük kızlar mı satın alıyorsun? Senin de mi şantaj videonu çektiler? Elllerinde bir FBI ajanını tutacak kadar güçlüler mi?”

Çukurlaşmış gözleri bana bakarken çenesini sıkıldığını ve soğukkanlılığını kaybettiğini fark ettim. “Senin canını hiç yakmadım. Seni hep sevdim, Sage.”

“Kendine böyle hastalıklı yalanlar mı söylüyorsun? Bunlarla avunarak mı aynada kendi yüzüne bakabiliyorsun?”

Bir insanın kendini rahatlatmak için bu kadar kafayı yemiş olmasma gerçekten şaşıyordum.

“Geçmişte yaşananlardan bağımsız olarak ya bize yardım edeceksin ya da etmiş olmayı dileyeceksin. Dışarıda benim yapabildiklerimden çok daha kötüsünü yapabilecek kapasitede insanlar var, güven bana.” Sesinde muhtemelen her gün suçlulara karşı kullandığı özgüvenli bir ton vardı. Onlara yardım etmem için beni korkutabileceğini sanıyordu.

“Bırak artık,” dedim öfkeyle. “Size yardım etmemi sağlayabilecek hiçbir şey yok ve fikrimi asla değiş...”

“Rook Van Doren.”

Odanın köşesinde bir kalem yere düştü.

O andan önce söylemek istediğim her şey beni boğuyormuş gibi tıkandım.

İrkilmem adeta onunla olan anılarımı tetiklemişti.

Geçmişinize dair hiçbir şeyin olmadığı, dolgulu yastıklarla kaplı duvarların arasında olunca zihniniz en iyi dostunuz olmaktan çıkıp en kötü düşmanınıza dönüşüyordu. İsmi, üçüncü derece bir yanık gibi hissettirmişti. Hatırladıkça tenim adeta kabarmaya başladı. Kemiklerim kül olacakmış gibi takırdadı.

İsmi ve yüzünün düşüncesi beni her seferinde alevlerin içine atan bir kâbus olmuştu.

En kötüsü ise şuydu, tenime batan can yakıcı iğneleri rahatlatan da yine oydu.

Ateş ve su.

“Bir Hollow Erkeği hakkında ben ne bilebilirim ki?” dedim sakince. Aşırı derecede meraklanmama rağmen mesafemi korumaya çalıştım.

“Easton bize geçen seneki ilişkinizi anlatacak kadar nazik davrandı. Yani nelere karıştığını biliyoruz.”

Lanet olası pislik.

“Öyle olsa bile...” Ellerimi ceketimin cebine soktum. “Bunun sizinle ve sıkık hayatlarınızla ne alakası olduğunu anlamıyorum.”

Rook’u öğrendilerse akıllıca davranmam gerekiyordu. Onu ne kadar umursamadığımı bilmemelilerdi. Bunu yem olarak kullanmalarına izin veremezdim.

Çünkü geriye umursadığım bir tek o kalmıştı.

“Halo’nun kesin üyeleri...”

“Halo mu? Şaka yapıyorsun, değil mi? Şu seks ticareti çetesi Halo mu?” Yüzümdeki şaşkınlık ikisini de etkilemedi.

Ortadan kaybolan onca kızın hayatı para için satılmakla son

buluyordu ve kimse onları umursamıyordu. Oysa bu adiler onlara Halo deyip sanki herhangi bir işkolu gibi davranıyorlardı.

“İsimlerin önemi yok, Sage. Üyeleri ortadan kayboldu. İçlerinden birisi ölü bulundu.” Boğazını temizleyip krem rengi bir dosyayı önüme uzattı. “Greg West. Ölüsü parçalara ayrılıp kardeşinin bedenini buldukları yere gömülmüş. Bunu her kim yapıyorsa, bir mesaj vermeye çalışıyor olmalı.”

Bana ne söylemeye çalıştığımı anlamam biraz zaman aldı.

Benimle ne alakası olduğunu anlamakta zorluk çekiyordum ve neden anlattıklarını çözemiordum. İçimde bir yer o herif öldüğü için mutlu olmuştu, en azından bu kadarını hak ediyordu.

Dosyayı açıp fotoğraflara göz attım. Bazı insanların ne kadar ileri gidebileceklerini görene kadar ölümün sizi rahatsız etmeyeceğini düşünürdünüz.

Greg’in bedeni çürümüş ahşap zemindeydi ve uzuvları gövdesine bağlı olmasa da mükemmel bir şekilde yerleştirilmişti. Bacakları, kolları, kalçası ve kafası... Hepsi parçalara ayrılmıştı.

Yuvalarından tamamen sökülmiş gözlerin siyah çukuruna irkilerek baktım.

Ne kadar mide bulandırıcı olsa da oldukça düzenli çalışıldığını söyleyebilirdim.

Düzgünce kesilen uzuvların baltayla gövdeden ayrılmadığı kesindi. Adeta cerrahi bir işlem uygulanmış gibi görünüyordu. Üstelik hiç kan yoktu. Beden neredeyse bembeyazdı.

Karşımdaki herifler ne yaptıklarını bilerek acele etmeden beni beklediler.

Tam o sırada her şey bir anda yerine oturdu.

Gözlerimi fotoğraflardan ayırıp babama çevirdim.

“Öğrendiler, değil mi?”

Hiçbir şey demeden korku dolu gözlerle bana bakıyordu. Gözbebekleri büyüdüğü duyduğu dehşet olgunlaşıp koparılabilecek hale gelen bir meyveye dönüşüyordu.

Dilim beklenti içinde uyuşurken dudaklarıma yayılan sırtı-
şa engel olamadım.

Onu tanıyorsam, her anını arkasını kontrol ederek geçiriyor
olmalıydı. Kalbi durmadan çarpıp avuçları korkuyla terliyordu.
Bekleyiş onu öldürüyordu. Sürekli etini bedeninden ne zaman
ayıracakları korkusunu duyuyordu.

Kendisini hep kurt zanneden bir adamın, kuzu gibi korkma-
sını izlemekten daha keyifli bir şey yoktu.

Gerçek kurtlar onun peşindeydi.

“Ah, gerçekten de mahvolmuşsun,” dedim neşeyle gülerek.

“Evet, sanırım arkadaşların organizasyonu öğrenmiş ve bu
bizim için büyük bir sorun oluşturdu.” Cain neredeyse onlara
nasıl yardımcı olacağımın planını sunmaya hazır gibi görünü-
yordu ama o kadar ileri gitmesine izin vermeyecektim.

“Hayır,” dedim başımı iki yana sallayıp kıkırdayarak. “Ro-
se’a yaptıklarınızı öğrendiler. Artık size yardım etmek için ya-
pabileceğim hiçbir şey yok. Silas Hawthorne öyle kalbi kırılmış
bir erkek arkadaş değildir. Bu işin içinde olan herkesi doğraya-
cak ve arkadaşları da onun arkasında olacak.” Dilimi altduda-
ğında gezdirdim. “Yanlış ikizi öldürttün, baba.”

Ben burada hiçbir şey yapamasam da dışarıda birilerinin
kız kardeşim için adalet aradığını bilmek içimde bir umut ışığı
yakmıştı.

Silas öğrenmişti. Rosie’yi tanıyordu ve asla aşırı doz alma-
yacağını bilirdi. Artık bunu ispatlayabilecekti.

“Beni seçsen kimsenin umurunda olmazdı. Easton gidip Ro-
se’la evlenirdi. Sinclairlerden paranı yine alırdın. Annem de o
üzgün kışına tekme basmazdı. Beni seçseydin asla bu duruma
düşmezdin,” diye devam ettim sesimdeki hararet artarken.

Silas ve diğerlerine yardım edemeyeceğimden dolayı kıs-
kançlıktan midem yanıyordu.

Bana hayat veren adamı bitiremeyeceğim için kıskanıyordum.

“Cehennem tazıları peşinde, baba. Ne yaparsan yap durmayacaklar.” Dönüp Cain’e baktım. “Rose’un ölümüne sebep olan herkes ölene kadar.”

İkisi de gözlerime bakarken birisi yakında kendisini bulacak ölümden korkuyor, diğeri sözlerimin blöf olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

“İyi şanslar,” dedim hemşiremden beni geri götürmesini istemek için ayağa kalkarken. Artık söylenecek bir şey kalmamıştı.

“O kadar hızlı değil, Sage,” dedi Cain. “Kimseyi öldürmeyecekler. Çünkü sen onları demir parmaklıklar arkasına göndermemize yardım edeceksin.”

Başımı iki yana salladım. “Ah, öyle mi diyorsun?”

Onları durduracağımı zannediyorlarsa delirmiş olmalıydılar.

“Buradan çıkmak istiyorsan, Hollow Heights’a dönüp bizim için çalışacaksın. Güvenlerini kazanıp planlarını öğreneceksin. Onları suçlayacağımız kanıtları bulacaksın. Hayatınla ilgili ne yapacağm konusunda özgürsün. Birbirimize yardım edebiliriz,” dedi Cain. Artık istemediğim özgürlüğümü bana rüşvet olarak sunuyordu.

“Size yardım etmeyeceğim. Burada kalmayı kaderim olarak kabullendim.”

Baskı çok fazlaydı. Aniden ayağa kalktı, sandalyesi gıcırdayarak hemşireler ona tuhaf şekilde baktı. Gülümsemeye çalıştı ama artık hasar kontrolü yapamayacak kadar sinirlenmişti.

Bana yaklaşıp kollarını doladığı bedenimi kendine çekti. O an gömleğinin her tarafına kusmak istedim.

Sıkılı dişlerinin arasından, “O zaman biz seni çıkarıp açık artırmaya süreriz,” dedi alçak ve tehlikeli bir sesle. “Her iki şekilde de işbirliği yapacaksın. Ya soruşturmaya yardım edersin

ya da seni kızların nasıl göründüğüne aldırmayan ucuzcu pisliklere satarız. Sadece işkence yapmakla ilgilenen tiplere. Karar senin.”

İşte aradığım şey bu olabilirdi.

Rose için intikamımı alacağım yol...

Yapmam gereken tek şey, onları işbirliği yaptığıma inandırmaktı.

Ancak gerçekte, aynı derecede kırgın ve kızgın dört kişiyle çalışma fırsatı bulacaktım. Onlara yardım edince de Rose’a yardım etmiş olacaktım.

Fakat tek bir sorun vardı.

“O bana güvenmez. Asla inanmaz.”

“Sen zeki bir kızsın, Sage. Bir yolunu bulursun.”

BÖLÜM ON BEŞ

Kılıç Onlusı

Rook

Sabır asla sahip olamadığım bir erdemdi.

Hatta dürüst olmak gerekirse, hiçbir zaman erdemli birisi olamamıştım. Gurur, şehvet ve öfke gibi tam tersi özelliklere daha fazla ilgi duyardım.

Beklemek tiksindiğim bir şeydi. İçgüdü ve adrenalınle hareket eden bir hayvandım. Düşünmek için asla durmayan ve ilkel yok etme güdüsüyle hareket eden birisiydim.

Fakat üniversitedeki ilk dönemimde, kimyasal denklemlerdense beklemenin bir saldırıyı planlarken ne kadar önemli olduğunu öğrenmiştim.

Özellikle de şimdi.

Bu işe başladığımızda Rosie'nin ölümüne sebep olan herkesin kanı akıp parçalanana kadar durmayacağımızı biliyorduk. Bunun beraberinde getireceği tehlikelerin de farkındaydık.

FBI son zamanlarda etrafta dolanıp sorular soruyor, bilgi edinmeye çalışıyordu. Henüz içimizden kimseyi sorgulama-

mışlardı ama aptal değildik. Kasabanın hakkımızda neler düşündüğünü biliyorduk ve kimin cinayet işleyecek kapasitede olduğu sorulduğunda akıllara bizim geleceğimiz ortadaydı. Yıllar boyunca özenle inşa ettiğimiz bu şöhretimiz hem yararlı hem de zararlı olabiliyordu.

Polisin yükselen farkındalığına rağmen umursamıyordum.

Neredeyse bir yıl boyunca arkadaşımın cesetten farksız bir varlığa dönüşmesini seyretmiştim. Silas hiçbir zaman hayat dolu birisi olmamıştı ama hepimiz onun içinde görüldüğünden fazlasının olduğunu bilirdik.

Şimdiyse geriye hiçbir şey kalmamıştı.

Ruhu koparılıp parça parça edilmişti.

Yanağımın içini ısırırken son ayların nasıl geçtiğini hatırlamamaya çalışıyordum. Odasından çıkmayı reddettiği ve kapısında günlerce yattığım günleri zihnimden silmek istiyordum.

Annesinin ağlamalarını duyduğumda, en büyük oğlunun içindeki ışık söndüğü için intihar edeceğinden korktuğunu anlamıştım.

Rose'un yasını tutmaya vaktim bile olmamıştı.

Yani istediğim şekilde olmamıştı.

Silas'ı hayatta tutmakla çok meşguldüm. Yoksa onun ölümünü tamamen kabullendiğim falan yoktu. Onu sadece Silas'tan değil, benden ve hepimizden de koparmışlardı.

Artık kimse bana RVD demeyecek ve ben de kimsenin saçını bozamayacaktım.

O öldüğünde hem kız kardeşimi hem de erkek kardeşimi kaybetmiştim.

İçimdeki öfke her zamankinden de fazlaydı çünkü işe kimlerin karıştığını, kimin yüzünden olduğunu biliyordum.

Alistair, Briar'la bulduğu kasette olanları bize söylediğinde hemen harekete geçmek istemişim. Greg West'i köpek maması gibi ezdikten sonra en acı verici işkence yöntemlerini bulmak

için bir gün mola verecektim. Ardından hepsini Frank Donahue'nun üzerinde test edecektim.

Rose'u o kadar kolayca seçebilmesini aklımdan atamıyordum. Nasıl olmuştu da büyümesini seyrettiği bir varlığı öylece seçebilmişti?

Greg hak ettiğini bulmuştu. Onun alerjik reaksiyon göstermesine sebep olan iğneyi yaptığını ve ölümüne sebep olduğunu kabul etmişti. Biz de ona göre icabına bakmıştık.

Fakat Frank hâlâ nefes alıp ortalarda gezinmeye devam ediyordu.

Sanki eylemleri kızının ölümüne neden olmamış gibi dolaşıp gülümsüyordu. Bunca insanın ölmesi gerekmesine sebep olan kendisiydi.

Ellerim mantıksız isteklerle titriyordu. Fakat dikkatli olmam halinde öfkem Frank'i benden uzaklaştıracak kadar dikkat çekecekti ve bunu henüz yapmamam gerektiğinin farkındaydım.

Alistair'ın dediği gibi güvende olmak için sabretmemiz gerekiyordu.

Kendi güvenliğim umurumda olmadığından, ona birkaç defa kontrolcü kışını alıp defolmasını söylemek istemiştım. Hapishane beni korkutmuyordu. Bana orada daha önce başıma gelmemiş ne yapabilirlerdi ki?

Oysa bizim çocuklar...

Bunun onların başına gelmesini istemezdim.

Onlar için sabırlı olmak zorundaydım.

Daima onlar içindi.

Uzanıp masanın üstündeki boruyu ağzıma götürdüm.

West Trinity Falls'taki bir nargile bar olan Vervain'deydim ve burası kasabanın kendisi kadar tekinsizdi. Şu dünyada Ponderosa Springs'ten buralılar kadar nefret eden yoktu ve bu da bizim ortak noktamızdı.

Nargileden uzunca bir nefes çekip dumanın ciğerlerime salmışını hissettim. Nefesimi verirken yoğun bir sis tabakası dudaklarımdan çıktı ve boruyu bırakmadan önce bir nefes daha çektim.

En baştan burada doğmuş olmayı isterdim.

Buradakiler kırıntılar için daha iyi bir hayat ümidiyle vahşi köpekler gibi savaşıyordu. Karakter dediğin böyle inşa edilir, zayıflar aradan bu şekilde ayıklanırdı.

Oysa ben herkesin yolsuz ve hırsız olduğu zenginlerin arasında büyümüştüm.

Vervain, West Trinity'nin ete kemiğe bürünmüş hali gibiydi.

Kirliydi, cesurdu ve başıma ağırlar sokan insanların prestij kaygılarına, modaya uygun temizlik ve estetik anlayışlarına kısa da olsa bir mola vermemi sağlıyordu.

Eski hoparlörlerden intihara sürükleyen *rap* şarkıları yükseliyordu.

Tam sevdiğim gibiydi.

Nargile dumanlarının arasından garsonumu gördüm.

Koltuğuma iyice gömülüp ellerimi enseme birleştirdim. Yaşları ondan iki kat büyük adamlar, o masaların arasında dolaşırken kışını izliyordu. Yarı kapalı gözlerimle onu takip ettim.

Kanımın aşağıya akışını ve çenemin gerilmesini hissettim.

Yüzü karanlığın içine gizlenmişti ancak ara sıra loş ışıkların arasına adım attığında saçının rengi ortaya çıkıyordu.

Doğal rengi olmadığını biliyordum çünkü tekrar boyatana dek soluklaşıyor, daha koyu kökleri ortaya çıkıyordu.

Fakat o gece şampanya ve bakır rengine yeni boyanmış saçlarının uçlarındaki çilek sarısı alevler, yürüdükçe sırtından aşağı dökülerek sallanıyordu.

O kızla ilgili fark ettiğim tek bir detay bile yoktu. Yaka kartını bile okumamıştım. Gözlerinin ne renk olduğunu bilmiyordum, dişleri eksik mi onu bile görmemiştim. Hiçbiri önemli değildi.

İhtiyacım olan tek şey saçıydı.

Aletim, pantolonumun fermuarına canımı yakacak kadar baskı yapıyordu. Bir an önce serbest bırakılmak istercesine zonkluyordu. Testislerim acıtacak kadar ağırlaşmıştı. Ereksiyonum bazı erkekleri ağlatacak derecede sertti.

Aylardır kendime boşalma özgürlüğü tanımamıştım.

Aletim kimsenin bedenine ya da ağzına girmemişti, hatta kendi elim bile nadiren değmişti.

Babamın bana kattığı bir şey varsa, o da acı çekme ihtiyacını bana aşılamaşıydı.

Disiplin.

Yoldan çıkınca ceza alacağını bilme dürtüsü.

Anneme yaptığım şey yüzünden beni döverken bir yandan da ders veriyordu.

Aynı şeyi Sage'e ve beni inandırdığı şeye kandığım için kendime uyguluyordum.

Dünyanın zalim bir yer olmadığına, lanet bir bok çukuru olmadığına beni inandırmasına izin vermiştim.

Ona inandığım için cezayı hak ediyordum.

Şimdi de bu duman altı köhne barın karanlık bir köşesinde, kızıl-sarışm garsonu izlerken Sage'i düşünüyordum.

Kendime sadece burada onu düşünme izni veriyordum.

Sıcak ve küçük gövdesini bana yaslayışı, içine girdiğimde hissettiğim derinliği ve dar duvarları... Üzerimde, kıyafetlerimde kalan şeker gibi tatlı kokusu...

Bana hep yaşadığı boğulma hissinden bahsederdi.

Fakat artık onu hafızamın yüzeyinden derinlere iten bendim.

Bizimkilerle birlikte cinayetler ya da gizlice kampüse girme planları yaparken bu düşünceleri durduruyordum. İşkenceyi kendime yalnızken yapmayı tercih ediyordum.

Kızıl saçlı kızım burada çalıştığını bilerek onu gölgeler arasında bir avcı gibi gözetlemek için buraya gelmiştim. Kendimi

acı içinde nefes alamayacak noktaya gelene kadar deliliğin eşine itiyordum. Yettiğini anlayana, bedenim bu hastalıklı oyunumu reddedene kadar devam ediyordum.

“Burada ot içemezsin,” dedi kız. O an yapmak istediği son şey buymuş gibi rahatsız bir tavırla ellerini arkasında birleştirmiş, ileri geri sallanıyordu. Normalde tütün aromalı olan nargileyi işaret etti fakat ben kendi özel zehrimden eklemiştim.

Sanırım kuralları çiğnememden artık bıkmışlardı ve kuzuyu aslanın inine yollamışlardı.

Öne eğildim ve tek kaşımı kaldırarak ona meydan okudum.

“Hımm, beni sen mi durduracaksın?” Başımı eğip yaka kartını okudum. “Emma?”

Saçından başka bir yerine baktığım için çektiğim ceza mahvolmuştu. Şirin bir yüzü olsa da ihtiyacım olan bu değildi.

Doğruca birbirimizin gözlerinin içine baktık ve sanırım meydan okumamı kabul etti.

Gözümü ona dikmemi kesmemi söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordum. Ya da içten içe hoşuna gidip gitmediğini düşündüm.

Bunun yerine herkesin yaptığı yapıp geri çekildi.

“Ben...”

“Söyle hadi,” dedim emredercesine.

“Üzgünüm. Patronum kokudan nefret ediyor. Benim için sorun yok.” Kelimeler ağzından ölüm kalım meselesiymiş gibi kekeleyerek çıkmıştı.

“Patronuna eğer bir sorunu varsa bir dahaki sefere doğrudan kendisinin ilgilenmesini söyle, tamam mı?”

Ayağa kalkıp elimi cebime attım ve çıkardığım elliliği ona bahşış olarak masanın üzerine fırlattım.

Geçen yılın ne kadar boş ve zalimce geçtiğini bana hatırlatan bir tek bu kalmıştı.

Hiçbir şeye devam edemiyordum. Sanki umursadığımı in-

sanlara tutunamıyordum. Ne zaman bir kadına yaklaşısam ya ölüyor ya da beni sikip atıyordu. Bunu bir daha asla yapmayacaktım.

Rose öldürülmüştü. Sage'le bir felaket yaşamıştım. Sonra şu herifleri öldürmüştüm.

Bir tek ben mi böyleydim bilmiyordum ama ne kadar kan dökülürse, o kadar sığılaştığımı hissediyordum. Umursadığımdan falan değildi ama Rose'un gidişinin acısının azıcık bile olsa azalmasını sağlamamıştı.

Ne zaman Silas'ın yüzüne baksam, karnıma yumruk yemiş gibi oluyordum.

O artık ölmüştü ve ne kadar boğaz kesip bedenleri parçalasak da geri gelmeyecekti.

Canımı hâlâ yaktığını kabul etmekten nefret ediyordum.

O bu dünya için fazla saf, fazla iyiydi ve hayat onu küflenmiş dişleriyle ısırp yutmuştu.

Daha sert bir ota ihtiyacım vardı.

Kafamın içinden çıkmama yardım edecek bir şeylere...

Unutmama yardım edecek...

Dumanın arasından geçerek diğer masaların etrafından dolaşım ve ön kapıdan çıktığımda iri damlalar halinde yağan soğuk yağmurla karşılaştım.

"İşte bu harika oldu," dedim kendi kendime. Eve dönerken yağmur damlalarının kıyafetlerime rağmen kurşun gibi hissettireceğini biliyordum.

Kapüşonumu başıma geçirip park ettiğim yere, yolun karşısına geçmek için hareketlendim. Kaldırımdan inmek üzereyken bir an soluma dönüp baktım.

O sırada gittiğim yöne dikkat etmediğim için birisine çarp-tım.

"Kahretsin," dedim kadının çantasından yere dökülen şeylere bakarak.

Sanırım ot beni biraz çarpmıştı çünkü eğilip toplamasma yardım etmeye başladım. Belki bunu yapacak kadar kibar biriydim ama aynı zamanda insanları da öldürebiliyordum.

Ne ironiydi ama.

Parmaklarım uzanıp birkaç rasgele nesneyi yerden aldı.

Dudak nemlendiricisi, ağır kesici ve kırmızı bir taş.

“Orada seni bekleyen iyi şeyler olmadığımı anlayana dek, karanlıkta yürümeye daha ne kadar devam edeceksin?”

Geri çekilip kaşlarımı kaldırdım. “Ne?”

“Şeytan,” dedi yüksek sesle ve ıslak betondaki üç kartı yerden aldı. “Dünyanın tüm kötülüklerinin omuzlarına çökmesine izin vermişsin, tatlım. Kendini buna dönüştürdün çünkü senden istenen buydu. Peki sen gerçekten istedin mi? Bu sen misin?”

Altın rengi ve siyah bir kartı uzattı. Ortasında yıkılan bir tahtın tepesinde duran boynuzlu bir adam resmedilmişti.

Çıktığı dükkânın vitrinini görene kadar kafam allak bullak olmuştu. Neon tabelada Trinity Spiritüellik yazıyordu. El falı, tarot ve spiritüel ihtiyaçlar mağazasıydı.

Bakışlarımı beresinden taştan sarı buklelerine ve söylediklerine nasıl bir tepki vereceğimi en başından biliyormuş gibi bakan zeki gözlerine çevirdim.

“Psişik zihin okumalarına para vermem,” dedim elimdekileri verip gitmeye hazırlanırken.

“Kartların söylediklerine karışamam. Seninle konuşmuyorlar... Seni uyarıyorlar.”

Alnımda dininizi ve spiritüelliğinizi bana zorla anlatın falan mı yazıyordu?

“O zaman kartlarına ilgilenmediğimi söyle. Belki de bunları kendine saklamalıdır.” Bundan keyif almamam gerekiyordu. İstemiyordum.

Kadını baştan aşağı inceledim. Omuzlarına sardığı şalı dışında yağmura karşı korunmasızdı. Ancak bundan rahatsız görünmüyordu.

“İnatçı çocuk,” dedi kaşlarını kaldırarak. “Sana diyorum ki...” Ortadaki karta hafifçe vurdu. “Baş rahibe senin için geliyor. Geçmişine çarpmadan önce istediğin kadar uzağa koşabilirsin. Sonunda yine ona, bitmeyen kalp ağrına rastlayacaksın. Yakında. Gizlemek sadece mezarını daha fazla derinleştiriyor. Onunla yüzleşmek ihtiyacın olan kurtuluşu sana verecek.”

Böyle bir noktaya nasıl gelebilmişim? Bu tür bokları neden kendime çekiyordum ki?

Midemin sinirle yandığını hissettim.

Bu tarz saçmalıkları zaten başka bir şekilde de olsa evde yeterince dinlemiştim.

Spiritüellik, din... Hepsi kendini gerçekleştiren kehanetlerle doluydu. İnsanlara yardım etmez, sadece zihinleri kontrol edip milleti hizada tutmaya yararlardı.

İnsanları yukarıda korktukları bir varlık olmazsa uymayacakları kurallara itaat ettirmek için yaratılmışlardı.

Demek benim için geliyordu. Dalga geçiyor olmalıydı.

“Yeter bu kadar.” Bakışlarımı kaçırdım. Ellerimi motosiklette yerleştirerek bir bacağımı üzerine attım.

Anlaşılan kadın mesajı anlamamıştı çünkü arkamdan gelip yanımda durdu.

“Senin cadı saçmalıklarını istemiyorum. İşim olmaz.” Anlaması için biraz sert bir tavırla söylemiştim. Kaskımı başıma geçirip kayışlarını bağlamaya başladım.

“Ben bir şey satmaya falan çalışmıyorum,” dedi sakince ve son kartı yanında bir kartvizitle kucağıma bıraktı.

“Kılıç onlus, çocuk. Gittiğin yola dikkat etmezsen, acı dolu bir sona hazır ol. Kayıp ve aldatmayla bezeli olacak ve sonu çok zalimce bitecek. Kurtulamayacaksın. Bunu bir uya-

rı olarak al ve dinin sana yaptığı şeyden iyileşirsen, avucunu okumam için bana gel. Anlatacak harika bir hikâyeyi olduğunu hissediyorum.”

Konuşması bitince sanki az önce üzerime bir sürü spiritüel-lik çamuru atmamış gibi topuklarını zeminde takırdatarak yağmurun arasında kayboldu.

Başımı eğip kucığıma baktım.

Beyaz dikdörtgende bir isim ve telefon numarası yazılıydı.

Bliss St. James.

Yanında ise yine siyah ve altın kaplamalı diğer kart vardı.

Bunda yüzü toprağı gömülü bir adam duruyordu ve birden fazla kılıç onu yerin dibine sokmak istercesine sırtına saplanmıştı. O ise hiçbir zaman gelmeyeceğini bildiğı bir yardıma uzanarak kollarını uzatmıştı.

Rüzgâr şiddetini artırdı, yağmur hızlandı. Kıyafetlerimden sızan ıslaklık üşümeme sebep oluyordu.

Dinle ilgili görüşlerimi yalnızca beden dilimden çıkardığını düşündüm. Onun gibi insanlar böyle şeyleri fark edip art arda tahminler yürütmede iyi olurlardı. Müşterilerini böyle aldatırlardı.

Fakat benim işim olmazdı.

Her iki kartı da yere fırlatıp suya batışlarını aldırmadan izledim.

Hızla kontağı çevirip motorun bacaklarımin arasında titreyişini hissettim. Aracın gücü bedenimi ısıtmaya başlamıştı.

Kaskımın vizörünü indirip dünyamı daha da kararttım.

Lanet olası ilahi müdahaleye sinir olmuşum. Kurtuluşa falan ihtiyacım yoktu.

Tanrı'nın benimle bir problemi varsa, beni nerede bulacağını biliyordu.

O zaman gelene kadar Rose'a yanlış yapanların kafalarını uçurup hepsini cehennem ateşinde canlı canlı yakmaya devam edecektim.

BÖLÜM ON ALTI

Geçmişin Arıyor

Sage

Hollow Heights Üniversitesi.

Kapılarını başarıya açmışlardı.

Tüm üniversitelerin üniversitesi.

Bu okuldan mezun olduğunuzda alınmayacağınız iş olmazdı. Rakiplerinizin Harvard bitirmesinin bile önemi yoktu. Her seferinde istediğiniz pozisyona onlardan önce gelirdiniz.

Çünkü burası mirasla ilgilenirdi. Bir de parayla.

Buraya girebilmek, herkesten çok daha fazla para ettiğinizi gösterirdi.

Burası yaşayan bütün insanların girmeyi, benimse asla girmemeyi hayal ettiğim bir yerdi.

Ayrıcalığın çizgilerini nasıl gizlediklerini unutmuştum.

Devasa kampüs gözlerden uzak kuleleri ve karmaşık binaları çevreleyen koyu yeşil çam ağaçlarıyla kaplıydı. Daima etrafı kaplayan ve yakınlarda gezinen sis tabakası artık okulun bir parçası haline gelmişti.

Kilo verdiğim için bol gelse de yeniden normal kıyafetler giymek çok tuhaftı. Her zaman üzerine tam oturan kıyafetlerle gezinen o kraliçe arı imajı artık eski bir rüyaydı. Giysilerim eskiden giydiğim zamanlara göre oldukça farklı hissettiriyor, tenimi olmadık yerlerinden kaşındırıyorlardı. İlk dersim için ilerlerken koridorda yankılanan topuk seslerim kulaklarımı acı-tıyordu.

Yüksek tavanlar ve gotik mimari başımı döndürüyordu. İçeriye giren azıcık ışığı kesen vitray camların etrafı girdap benze-ri desenlerle kaplıydı.

Burada olmaktan nefret ediyordum.

Yine de endişeli değildim.

Yapacak işlerim vardı. Bir planım vardı ve rolümü oynama-ya hazırdım.

Ödevler ya da alacağım eğitim için burada değildim. Beni klinikten çıkaran iki aptal yüzünden gelmiştim. Babamın ölü-münün, gözlerindeki ışığın söndüğünü görmenin hayaliyle ken-dimi buraya sürüklemiştim.

Rose için en azından bu kadarını yapabilirdim. Hak ettiğinin çok azı olsa da ona yapabileceğim tek iyilik bu kalmıştı.

Hayattayken onu soktuğum durumlardan sonra en azından katilinin ölümüyle adaleti sağladığımdan emin olabilecektim. *Sonu ne kadar kanlı olursa olsun.*

Onun ölümü ve akıl hastanesinde geçirdiğim günler beni değiştirmişti.

Eskiden aynaya baktığımda kanatlarının açılacağı günü bekleyen bir kız görürdüm.

Kendi gerçeğini yaşamayı bekleyen bir kız.

Oysa şimdi hiçbir şey görmüyordum.

Sadece bir kabuktan ibarettim.

Kim olduğum hakkında hiçbir fikrim yoktu. Nelerden zevk alırdım, beni ne mutlu ederdi bilmiyordum. Sadece nefes alıp

veriyordum ve hayatımın bu aşamasını gölde küçük bir dalgaymış gibi yaşıyordum.

Hayallerim o kadar hızlı yok olmuştu ki, bir zamanlar onları düşündüğümü bile unutmuştum.

Kaybolmuştum ve bu hisle barışmıştım.

Hayır, gerçekten kaybolmuştum. Hollow Heights'ın koridorları tarafından yutulacağıma inanmaya başlamıştım. Neyse ki, tam o sırada okul danışmanı Conner Godfrey gelip günü kurtardı.

İyi bir adamdı. Onunla geçirdiğim vaktin çoğunu onu duymazdan gelerek geçirdiysem de nazik davranmıştı.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu elimdeki program çizelgesine bakarak. “Bugünkü ilk dersin şu. Ders programı ya da başka bir şeyle ilgili sorun yaşarsan ofisime uğra, tamam mı?”

Yanımdan uzaklaşıp koridorda kaybolmadan önce, “Teşekkür ederim,” dedim hafifçe gülümseyerek.

Her kapının yanındaki levhaları okuyup sınıf numaralarını ve profesörlerin isimlerini inceledim. Ders programıma baktıktan sonra yirmi dört numaralı amfinin önünde durdum.

Bugünkü ilk dersim Latince 1'di.

Beyaz bluzumun yakası şimdiden boğazımı sıkmaya başlamıştı ve giydiğim siyah etekten pişman olmuşum. Rüzgâr kalçalarıma çok fazla vuruyordu, omuzlarımı örten kırmızı ceketime rağmen üşüyordum.

Derin bir nefes alarak kendimi üzerime dikilecek bakışlara hazırladım.

Sage Donahue geri dönmüştü ve eski halimin kötü olduğunu düşünüyorlarsa, kaba bir uyanışa hazır olsalar iyi ederlerdi.

Çünkü artık hiçbir şey umurumda değildi.

Kapıyı açtım ve ayak seslerim sınıfın sessizliğini bozdu. Birçoğuyla aynı anda mezun olduğum fakat aralarında yeni

tiplerin de bulunduğu öğrencilerin bakışlarını üzerimde hissediyordum.

Tanıdık yüzler beni görünce donup kalmıştı. Aralarında fısıldaşıyor, bana ne olduğunu merak ediyorlardı.

Profesyonelliğini koruması gereken profesör bile yaptığı işi bırakıp gözlerini bana dikmişti.

Öylece bakıp istedikleri sonuca varmalarına ve nerede olduğuma dair kendi hikâyelerini uydurmalarına izin verdim.

O bezelye kadar beyinlerinde varabilecekleri hiçbir nokta, gerçeğin kendisinden daha kötü olamazdı.

“Bayan Donahue,” dedi profesör boğazını temizleyerek. “Lütfen oturun ve bir dahaki sefere dersimizi aksatmamak adına geç kalmamaya özen gösterin.”

Bu uyarı sınıftaki herkese nerede ve neden orada olduklarını hatırlatmışa benziyordu.

Bakışlarını sıralarına çevirirken kendi sohbetlerine geri döndüler. Bu arayışı boş bir sandalye bulmak için sınıfı inceleyerek değerlendirdim. Mümkünse diğerlerinden uzak bir yer tercih edecektim.

Fakat bunun yerine yarı kapalı, alev alev gözlerle karşılaştım.

Bunlar geceleri beni ayakta tutan gözlerdi.

Onu göreceğimi biliyordum. Görevimin onun yoluna çıkmak olduğunun farkındaydım ve buna hazır olduğumu düşünmüştüm.

Nasıl görüneceğine ve geçmiş ayların ona neler yaptığımı gördüğümde buna hazır olacağıma inanmıştım. Kafamdan birçok senaryo geçirmiştım ama gerçekte hiçbir şey beni Rook’la karşılaşmaya hazırlayamazdı.

Asla.

Geçen zaman ona iyi davranmıştı.

Eskiden zayıf sayılırdı ama şimdi irileşmişti. Üzerindeki

siyah uzun kollu, genişlemiş göğüs kafesinin üstünde gerilmişti. Sıkı kumaş kalm kollarını gözler önüne seriyordu. Ayrıca kendini baştan yaratırken ellerine dövmelemler eklemeyi de ihmal etmemişti.

Ondan başka kimseye yakışmayan ters şapkasının altından fırlayan saçlarına bakınca göğsümün sıkıştığını hissettim. Yüzüne vuran ışık kaşının ortasındaki gümüş *piercing*'i yanıyormuş gibi parlatıyordu.

Beni izlerken yavaşça hareket eden gözlerinden kafasının iyi olduğunu anladım. Bakışlarında ilgi ya da başka bir duygu değil, mide bulantısı ve nefret vardı.

İçtiği ot bile bana karşı hislerini yumuşatamamıştı.

Canımı acıtan da buydu.

Yüzünü ya da ne kadar değiştiğini görmek değildi.

Düşmanca bakışlarının neredeyse fiziksel olarak bana temas ettiğini hissediyordum. O ayrılığı, kırdığım güveninin parçalanışını sanki yeniden yaşıyordum.

Benimle hiç tanışmamış olmayı dilediğini, yapmama izin verdiği şeyler yüzünden pişmanlık duyduğunu biliyordum. İçime işleyen acı neredeyse dayanılmazdı çünkü benden nefret ettiğini bilsem de bana güvendiği için kendinden daha çok nefret ettiğinin farkındaydım. Böyle olmasını asla istememiştim.

İstemsizce uzanıp kıyafetimin altında kalan köprücük kemiğindeki yarayı kaşıdım. İkimizin de paylaştığı ize dokunarak güzel anılarımızı hatırlayıp hatırlayamayacağımı defalarca denemiştim.

Bir süre beni izledi ve gözlerini çevirmesi yüzüme inmiş sert bir tokat gibi hissettirdi.

Gözleri bana karşı aşırı derecede ilgisiz ve boştu. Artık içlerinde nefret olup olmadığından bile emin değildim. En çok da bana karşı duygularını kaybetmesi canımı yakıyordu. Onda bana dair hiçbir şey kalmamıştı.

Bir zamanlar tanıdığım Rook.
Beni ümitsizce kendine saklamak isteyen, beni seveceğini
düşündüğüm çocuk.
Artık yoktu.

Siz uzaktayken işlerin değişmesi inanılmaz bir şeydi.
İnsanlar öldükten ya da benim durumumdaki gibi sürgüne
gönderildikten sonra bile dünya nasıl olup da dönmeye devam
edebiliyordu?

Bu sabahki dersin, yerime oturduktan sonraki ilk on dakikası oldukça tuhaf geçmişti. Rook hızlıca tuvalete gitmek için izin isteyip geri gelmemişti. Bense içine düştüğüm komplolarla dersi adeta sessize alarak sadece kendi sesimi duymuştum.

Onu nasıl yanıma çekebileceğimi düşündüm. İnandırmak için ne yapacak ve intikamlarının bir parçası olmak istediğimi nasıl anlatacaktım? Bana güvenmezlerse, buna asla izin vermezlerdi. Yine de denemek zorundaydım.

Yapabileceğim tek ve belki de en iyi şey Silas'a gitmekti.

Bir şekilde onunla yeterince uzun konuşmayı başarırısam, ona tek isteğimin babamı mahvetmek olduğunu anlatabilirdim. Belki onu yok olana kadar ayaklarımın altında çiğnemek istediğimi, sonra da başlarından gideceğimi açıklayabilirdim. Hiçbirisini bir daha asla rahatsız etmeyecektim.

Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu en iyi o anlardı.

Tam da beklediğim gibi kampüsün sohbet konusu olmuştum ama onlar dedikodu kazanını kaynatmakla meşgulken ben etrafı dinliyordum.

Fısıldadığını zanneden insanların sözlerinden ortalıkta yokken kaçırdıklarımı telafi ediyordum. Kulaklıkla müzik dinledi-

ğinizi zannederken insanların arkanızdan berbat şeyler söylemesi ne kadar acayıptı.

Derslerden birinde, geçen seneki mezuniyet partisini Jason Ellis'in düzenlediğini ve evini mahvettiği için kredi kartının elinden alındığını öğrenmiştim. Ayrıca geçen yıl birinci sınıfların uyum maçında bir silah patlamıştı ve Hollow Erkekleri ekibinden birisi piyasadan çekilmişse benziyordu.

Yıllar önce bu kadarcık bir bilgi bile gülmeme yeterdi. İnsanların nasıl oluyor da böyle psikopatlarla çıkabildiğini düşünürdüm. Tam bir kaos ve berbat bir şöhretten başka şey değillerdi. Bana asla anlamlı gelmezdi.

Fakat artık inanması o kadar da zor değildi. Rook'a biraz bile benziyorlarsa, hepsinin dış görünüşlerinin ardında sırları var demekti. Bir kez parçalarını görüp en ufak bir kapı bile aradığınızda, onlara ve beraberinde gelen karanlığa bağlanmak zordu.

Asıl üzücü olansa, benim Rook'un içinde taşıdığı şeylerden habersiz olmamdı. Orada hâlâ benden gizlediği travmalar ve sırlar vardı. Hissedebiliyordum.

Gerçi Ponderosa Springs'te benimle ilgili önemli şeyler bilen tek kişinin Rook Van Doren olması korkutucuydu. Hollow Erkekleri'nin en vahşisiydi. Elinde tuttuğu bilgiler beni felç etmekle kalmaz, bir kere daha kalbimi paramparça ederdi.

Arazide hızlı adımlarla ilerlerken uzun paltomun omuz kısmını çekiştirdim. Oregon'da ocak ayı kış ve kar demekti, bugün de farklı değildi. Beyaz bir örtüyle kaplı kampüs öğrencilerin varlığına rağmen ürkütücü görünüyordu.

Kiminin kamera sandığı yaratık heykelleri size tepeden bakardı. Bazı salonların önünde donmuş fiskiyeler vardı. Kulelerin sivri suçları karla kaplıydı ve açık alanda yürürken deniz meltemi teninize sert rüzgârlar yolluyordu.

Meme uçlarım donmadan Salvatore Yemek Salonu'na gir-

meyi başardım ve elimi bastırıp kapıyı açtığımda içeriden taşan sıcak hava yanaklarımı okşadı. Tanımadığım birkaç öğrencinin yanından geçerken birleştirdiğim ellerime hohladım.

Hollow Heights'ta içine girdiğim her yapı buranın neden bu kadar rağbet gördüğünü kanıtlıyordu. Kocaman yemek salonunun tavanı oldukça yüksekti ve her biri iki katlı, mum görünümüne şeffaf ampullerle süslü devasa avizeler vardı. Altı sandalyelik sıra sıra masalar mekânın içine sıkıştırılmıştı.

Tarihi binanın Sistine Şapeli'ni andıran tavanına şöyle bir göz attıktan sonra öğle yemeği almak üzere sıraya girdim. Umutsuzca herkesin arasına karışmaya çalışıyordum ve bu daha önce yapmadığım bir şeydi. Ancak şimdi hayatta kalmak için bunu yapmak zorundaymışım gibi hissediyordum.

Başımı eğdim ve insanların kahkahalarını, karşılaştıkları arkadaşların mutlu seslerini kesmek için kulaklığıma dokunup müzik açtım. Kafamın içinde *The Righteous Brothers* grubu çalmaya başladığında, ruhumdan kalan küçücük parça ısınmaya başladı.

Yemeğimi alıp gözlerden uzak bir masaya geçtim ve yiyeceklerimi tepsinin farklı köşelerine dağıtmadan önce yerime yerleştim. Koğuştaki bölmelere o kadar alışmıştım ki, yiyeceklerin birbirine değmesi düşüncesi bile midemi bulandırmaya yetiyordu.

Çok uzun zamandır uzaktaydım, artık o koğuş buradan daha çok evim gibi gelmeye başlamıştı. Bu işin bir an önce bitmesini ve gitmeyi ümit ediyordum. Gerçi nereye gideceğimi de bilmiyordum.

Eskiden Hollywood ya da Los Angeles hayalleri kurarken şimdi oralara gitme düşüncesi karşısında bomboş hissediyordum. Doğru gelmiyordu.

Artık hiçbir şey doğru gelmiyordu.

“Sage?”

Siktir.

“Döndüğünü duymuştum ama inanmamıştım! Seni çok özledik.”

Başımı kaldırıp Mary’nin gözlerine baktım. Çatalımı bir üzüm tanesine batırıp sandalyeme yaslandım ve ağzıma attım. Hemen yanında duran Lizzy de tuhaf bir şekilde el salladı.

Mary’nin sözleri ile bakışları uymuyordu. Ponderosa Springs’teki tahtımı aldığını düşünerek kazandığını zannediyor olmalıydı. Tabii bir yere kadar buna hakkı da vardı.

“Çok tatlısın,” dedim üzümümü çiğneyerek. “Ben de öyle. O tımarhane koğuşunda tıklıyken sadece en iyi iki arkadaşımı düşündüm.” Gülümseyip gerekenden çok daha fazla kez gözlerimi kırıştırdım.

“Ziyaret etmek istedim,” diye söze girdi Lizzy. Ancak Mary sanki ben fark etmeyecekmişim gibi onu kalçasıyla hafifçe dürttü. Lizzy gergin bir nefes verip devam etti. “Ziyaret etmek *istedik* ama baban önce iyileşmen gerektiğini söyledi.”

Ona fırsat verseydim, Lizzie iyi bir arkadaş olabilirdi. Ne yazık ki beni körlemesine takip ediyordu. Şimdiyse yine aynı şekilde peşine takılacağı birini bulmuştu.

Hafifçe kıkırdadım. “Eminim öyle demiştir. Sanırım işe yaramış, değil mi? Daha iyi gözükmüyor muyum?” diye sordum aslında cevap beklemeden. “Ayrıca eminim ki mezuniyetle meşgul olmuştunuzdur.”

“Dinle, Sage,” diye söze girdi Mary. Mükemmel bir şekilde kıvrıcıklaştırdığı saçlarını omzuna attı. Onu, kafasındaki saç bandıyla dövmek istiyordum. “Seninle East hakkında konuşmak istiyorum. Olanlardan sonra her şey çok zorlaştı ve teselliyi birbirimizde bulduk. Seni özlemiştik. Sadece...”

İşte bu en çok heyecanlandığım kısımdı. Gerçekte nasıl hissettiğimi gizlemeden konuşma kısmı...

Hiç ihtiyaç duymadığım özrünü yarıda kestim. “Eski sev-

gilimle düzüşmen umurumda bile değil. Artıklarımı topladığım için mutlu bile oldum, Mary. Böylece Easton yakamdan düşmüş olur.”

Easton Sinclair umurumda değildi. Ben olmadığım sürece kiminle seviştiğini takmıyordum.

“Zaten hep bunu istemiştin, değil mi? Benimle neden arkadaştın ki? Sahip olduklarımı elde edebilmek için değil miydi?” diye ekledim.

Mary’nin benim hiç uğraşmadan gördüğüm ilgiye aç olduğunu biliyordum. Her an ayağımın kaymasını ve düşmemi, sonra da yerimi almayı beklemişti.

Bunun için onu suçlamıyordum.

Burası insanı akbabaya dönüştürüyordu. Hayatta kalmak için her şeyi yapmak zorunda kalıyordunuz ve besin zincirinin en tepesinde aç kalmamak daha kolaydı.

“Eski yerinden düştün diye bu kadar sinirlenme. Zaten kimse deli gömleği giyen bir kızın etrafında dolaşmak istemez.”

“Ah, döküntü kasabalıların onayı olmadan ne yaparım?” dedim abartılı bir tavırla elimi alnıma götürerek. “Sanırım umurumda bile olmaz.”

Onu kızdıranın gerçekten umursamazlığım mı, yoksa alaycı tavrım mı olduğundan emin değildim.

“Senin için üzülüyorum,” dedi dişlerini göstermeden gülümseyerek. “Anneni, kardeşini ve şimdi de aklını kaybettin. Bu yüzden bana bu kadar çılgınca davranıyorsun çünkü kaybedecek bir şeyin kalmadı. Hem de hiçbir şeyin.”

Dişlerimi iyice sıktım. “Doğru, kalmadı.”

Beni yere serdiğini zannedip kimin patron olduğunu gösterdiğinden dolayı gururlu görünüyordu.

“Kirli çamaşırlarım herkesin önünde asılı duruyor. Bana karşı kullanabileceğin hiçbir şey yok,” diye devam ettim. “Ama diğer yandan, seninkiler hâlâ saklı duruyor. Her ikinizin

de skandal seviyesindeki sırlarınızı biliyorum. Eğer bir daha kardeşim hakkında konuşursan, insanlara anlatmaktan fazlasını yaparım. Seni bitiririm. Anladın mı, kızım?”

Tehdidim aramızda asılı kalırken yaptıkları pislikleri düşündüklerini biliyordum. Blöf yapmadığımın farkındaydılar ve her ikisini de ifşa etmek istersem beni durduramazlardı.

Mary’nin kocaman açılan gözleri söylediklerimi çok iyi anladığını gösteriyordu.

Şimdilik listemde değillerdi, onlardan daha önemli işlerim vardı. Ancak yoluma çıkarlarsa, Mary anlamadığı boklarla ilgili ağzını açarsa sıra onlara gelecekti.

Mary mezarını daha da derinleştirmek istercesine konuşmaya yeltendiğinde birisi araya girdi.

“Her şey yolunda mı?”

Yeni sesin geldiği tarafa baktığımda konuşan kişiyi de yanındaki kızı da tanımadığımı fark ettim.

Lizzy, Mary’yi kolundan tutup çekiştirmeye çalışıyordu. “Hadi, gidelim artık,” diye mırıldandı.

Fakat Mary sözünü bitirmemişti. Alaycı bir tavırla güldü. “Harika. Bizim yerimizi şu böcek manyağı ucube ve Hollow Erkekleri’nin yeni fahişesine veriyorsun. Dikkatli olsan iyi edersin, Briar. Onlarla yakınlaşan son kızın sonu ölüm oldu. Değil mi, Sage?”

Ellerimi masaya dayayıp ayağa fırlarken sandalyem gürültüyle gıcırdadı. “Sana bir daha söylemeyeceğim, sürtük. Kız kardeşimi ağzına alma.”

Hayatımda hiç fiziksel kavgaya girmemiştim.

Yani muhtemelen dayak yiyebilirdim.

Kendi elimi kırmadan birine nasıl yumruk atılacağını bile bilmiyordum. Yine de saç çekmeyi, ısırmayı ve pis numaralar yapmayı bilirdim.

“Bu kadar yeter. Herkes bize bakıyor. Gidiyoruz.” Lizzy,

Mary'yi benden ve bu gergin durumdan uzaklaştırmak için bir kere daha çekiştirdi.

Yemek salonunun diğer kısmındaki yerlerine doğru gidip gözden kaybolduklarında göğsümde koca bir ağırlıkla kaldım. Hissettiğim acı bana Rosie'nin öldüğünü ve bunu herkesin bildiğini bir kere daha hatırlatmıştı. Olanları ben hariç herkes kabullenmişti.

Sandalyeme yığılıp agresif hareketlerle elimi saçlarımda gezdirdim.

Burada ne yapıyordum ben?

Artık buraya ait değildim. Silas ya da diğer çocukların bana güvenmeleri şöyle dursun, beni dinleyecek kadar uzun süre vermeyeceklerinden emindim.

İlk günümdü ve her şey anlamsız geliyordu. Ben sulara gömülüyken herkesin hayatına devam ettiğini göstermekten başka bir işe yaramamıştı.

“Eh, eğleneliydi.”

“Kötü kız modasının on yıl öncede kaldığını ne zaman anlayacaklar?”

Briar -sanırım ismi buydu- karşıma oturdu ve siyah saçlı arkadaşası da sanki davet edilmişler gibi yanına geçti.

Biri üstündeki ekose düğmeli ceket ve sarı saçlarını gizleyen gri beresiyle kadın bir oduncuyu andırırken, diğerinde ciddi bir *Caroline** havası vardı. Yağmur çizimleri giyip balıkçı şapkası takmanın ne zaman moda olduğundan emin değildim ama bu kızın üstünde çok iyi duruyordu.

Her ikisi de birbirinden son derece farklı olduğundan dolayı harika uyum sağlayan bir çifte benziyorlardı. İyi arkadaşların olması gerektiği gibi birbirlerini mükemmel dengeliyorlardı.

* *Henry Selick*'in yazıp yönettiği *Coraline* isimli animasyon filmindeki kurgusal karakterdir. (ç.n.)

Bir kaşımı merakla kaldırıp onlara baktım. “Yardımcı olabilir miyim?”

Sesim istediğimden daha sert çıkmıştı ama sonuçta kaplanlar çizgilerinden kurtulamazdı. Üstelik eskiyle kıyaslandığında, insanlara karşı artık daha temkinliydim.

“Ah, pardon. Ben Briar,” dedi oduncu tipli kendini işaret ederek. “Hollow Erkekleri’nin fahişesi.”

“Ben de Lyra, az önce dedikleri ucube oluyorum.” Ortam sakinleşirken konuştukça zıplayan buklelerine dikkatle baktım.

“Bir dakika, seni tanıyorum. Sen Lyra Abbott’sın, değil mi? Sanırım ilk yılımda birlikte İngilizce dersi almıştık. Cam kenarında mı otururdun?”

Başını sallayarak onayladı. “Aslında bir sürü ortak dersimiz vardı ama önemli değil. Bu kadarını hatırlamana bile şaşırdım. İnsanlar genelde beni fark etmezler.”

Söyleme tarzına bakılırsa buna üzölmüyordu. Sadece kabulendiğı bir gerçektir.

İçimden geçenleri kendime sakladım çünkü İngilizce dersinde onu fark etmemin sebebi, o çocukken annesinin başına gelenleri duymuş olmamdı.

Dikkatimi Briar’a çevirdim. “Ya sen? Alistair Caldwell’le mi çıkıyorsun? Çok mu cesursun, yoksa çok mu safsın?”

Ponderosa Springsli değildi. Muhtemelen Alistair’m kim olduğunu arkadaşlarından öğrenmişti ama ününü nasıl kazandığını kendi gözleriyle görmemişti.

Bir yanı hemen savunmacı moda geçti. Gerginleşen omuzları ve çenesinden anlayabiliyordum. Bu kız belli ki kavga edebiliyordu. Mary ve Lizzy’nin karşısına çıkma cesaretine sahipti, onların konumlarından belli ki etkilenmiyordu. Şimdi de ilişkisini savunmaktan geri durmayacaktı.

Yoksa meşhur Alistair Caldwell’i de etkileyen bu özelliği miydi? Ya da onda daha fazlası mı vardı?

Başını hafifçe salladı. “Buraya geldiğimden beri birkaç kez aynı şeyi duydum. Cevabım hiçbirisi. Sadece kendimi onun yolunda buldum ve bir daha da ayrılmadım. Bazen önüne çıkana kadar neyi istediğini bilemezsin. Alistair, herkesin düşündüğü gibi biri değil. En azından benimleyken öyle değil.”

“Evet, ben de...” diye başladım ama sonra cümlemi yarıda kestim.

Rose da Silas hakkında böyle konuşurdu. Daha sonra ben de Rook’un öyle olduğunu öğrenmiştim.

Karanlıktaki şeylere düşmenin ne demek olduğunu anlayacak birisi varsa o da bendim.

Onlar yemeklerine başlarken başımı kaldırıp Briar’a baktım. Acaba Alistair’ın neyin peşinde olduğunu biliyor muydu? Lyra da işin içinde miydi? Hiçbir şey bilmeyecek kadar uzakta kalmıştım.

“Bakın, arkadaş falan aramıyorum,” dedim dürüstçe.

“Arıyor musun diye sormadık ki,” diye karşılık verdi Lyra. “Sen artık Ponderosa Springs’e uymuyorsun. Onların standartlarından düştün ve unutuldun. Ama bu yalnız olmak zorundasın anlamına gelmiyor. Yalnızlar da arkadaşla ihtiyaç duyarlar.”

Haklıydı. Artık onlara uymuyordum ve bir yanımda bu gerçeği duymaktan nefret ediyordu. Fakat başka bir tarafım da zaten başından beri buraya hiç ait olmadığımı söylüyordu.

“Bazen derin şeyler söyler. Alışırısın,” dedi Briar gülerek. “Ama haklı. Arkadaşın yok ve sonun bizden bile kötü olabilir. Hem üniversite yeni arkadaşlar, yeni bağlar kurmak için değil midir?”

“Ben...”

Nasıl arkadaş olunduğunu bilmiyordum.

Söylemek istediğim buydu.

Birinin arkadaşı gerçekten nasıl olunur bilmiyordum. Karşımdaki ikili sırlarını ve gözyaşlarını paylaşan dostlardı. Bense

bunu hiç yapmamıştım. Kimseyle böyle olmamıştım ve nasıl olacağıma dair bir fikrim yoktu.

Ancak beceremesem bile bana faydası olabilirdi.

Bana değişen her şeyle ilgili bilgi verebilirlerdi. Daha da önemlisi, Briar sayesinde Silas'la konuşabilecek kadar Alistair'a yaklaşabilirdim.

Belki de... Bilemiyordum. Belki ben...

Hayır, Sage.

Tek bir planın var ve bunun içinde insanlarla ilişki kurmak yok. Onların güvenini kazanacak kadar bile burada olmayacaksınız. Baban son nefesini verince gideceksin. Hepsi bu.

"Ben Sage. Sage Donahue," dedim. Beni tanıdıklarını biliyordum ama bunu sesli söylemeye ihtiyacım vardı.

"Memnun olduk," dedi Lyra. "Yalnızlar Topluluğu'na hoş geldin, Sage."

BÖLÜM ON YEDİ

Kaynama Noktası

Rook

“Bugün ekstra depresif olmanın özel bir sebebi var mı, Rook?”

Odunun tam ortasına inen balta, onu zıt yönlerde fırlayan iki parçaya çevirdi. Kıcının üstüne oturan Thatcher’a bakarken sırtımdan akan teri hissettim.

Baltayı yere bırakıp ıslak ellerimi kot pantolonuma sildim. Yakacağımız ateş için kıcımı yırtıyordum. Sanki her şey normal ve yolundaymış gibi öylece oturacaktık.

Sanki liseye dönmüşüz ve o zamanlardan beri hayatlarımız korkunç derecede değişmemiş gibi takılacaktık.

“Depresif falan değilim,” diye yanıtladım. Başka bir küçük alıp keseceğim yere koydum. “Sadece biraz deşarj olmak istiyorum. Bekleyip boş boş öylece dolaşmak canımı sıkıyor.”

“Bunun doğru olmadığını biliyorsun,” dedi Alistair oturduğu yerden kalkarken. “Biz de en az senin kadar onun kafasını uçurmak istiyoruz. Öyle değilmiş gibi davranma.”

Elimi ıslak saçımda gezdirip başımı karşı çıkarcasına iki yana salladım.

“O zaman neden bunu hiç konuşmadık? Bir plan yapmadık? Thatcher, Greg’i parçalarına ayırdığından beri hiçbir şey olmadı. İki ay geçti ve mola bitti artık. İki lanet ay, Alistair.”

Sabrim taşmak üzereydi ve sinirimi çıkaracak bir hedef arıyordum. İçimde çok fazla şey oluyordu. Yaşananlar beni son günlerde içine girdiğim öfke sarmalına itmişti.

“Yoksa Briar’ın amıyla çok meşgul olduğun için fark etmedin mi?”

Üç saniye geçti.

En iyi arkadaşlarımdan birinin dikkatini böyle çekebilmiştim. Boyunun benden biraz daha uzun olması muhtemelen ona üstünlük hissi veriyordu. Birbirimize göğüs göğüse çarpışacak kadar yaklaşmıştık.

Sınırı aşmıştım. Sözlerimin nereye gideceğini bilerek söylemişim ve istediğim de buydu. Karnıma bir tane geçirmesini ya da yüzümü yumruklamasını istiyordum. Buna hemen ihtiyacım vardı.

“Laflarına dikkat et, Rook. Seni uyarıyorum.” Kahverengi gözlerine eşsiz bir karanlık çöktü. “Beni kendine bulaştırma, ne yapmak istediğini biliyorum. Sence ben Rose’un intikamını almak istemiyor muyum?”

Onu sertçe ittim. “Her şeyi en ufak ayrıntısına kadar düşünmeyi bırak. Senden emir almak midemi bulandırıyor. Bundan sıkıldım, Caldwell.”

İçimde bir duygu fırtınası kopuyordu ve kontrol edebileceğimden de şiddetliydi. Her şeyi bir kenara atıp saklamakta iyi değildim. Ben patlayıcı ve dürtüsel bir yaratıktım. Bunu daha fazla sürdüremezdim. Artık çok fazla geliyordu.

“Bana mı kızgınsın, yoksa babanın paspası olmaktan mı sıkıldın?”

İçimdeki barajın kapakları çatlıyordu. Kontrolsüz öfkem şiddetle taşmaya başladı, yoluma çıkan her şeyi yıkmaya hazırды.

Aniden saldırıp kollarımı beline doladım ve omzumu karnına gömdüm. Onu yere yığdım, birlikte buz gibi karın içine düştük.

Alistair kendi ağırlığını kullanarak bizi yuvarlamaya çalışırken hissettiğim soğuk, çıplak tenimi ısıtır gibi yakmıştı. Gövdemi yere bastırduğında sırtımda iyileşmeye yüz tutmuş kesikler iyice sızladı. Birlikte dönerken nefeslerimiz birbirine karışıyordu.

Yine de hâlâ yumruğunu indirmemişti. Bu da işleri kötüleştiriyordu. Vurmasına ihtiyacım vardı. Canımı yakmasını istiyordum.

“Rook,” diye hırladı.

Uyarısını umursamadan gövdesini ittim ve kaburgalarının kenarına sert bir yumruk attım.

Annemi yüzüstü bırakmıştım. Şimdi de aynı şeyi Rosie ve Silas’a yapıyordum.

Neden umursadığım insanlara yardım edemiyordum? Niye onları kendime saklayamıyordum?

Silas her gün avuçlarımdan kayıp gidiyordu ve elimden onu izlemekten fazlası gelmiyordu. Ona ne kadar ilaçlarını alması için ısrar etsem de fark etmiyordu ve bu beni öldürüyordu.

Hepsi...

Beni terk ediyordu.

“Rook!” Bu defa daha yüksek sesle bağırdı. Omuzlarımdan yakalayıp beni karın içinden kaldırdı, ardından tekrar yere çarptı. Sarsılan vücudumdaki kemiklerin çatırdadığını hissedebiliyordum, başım sertçe zemine vurup sekti.

“Ah.” Sırtımdaki yaralar açılıp akan kanlar kara sızarken öksürdüm. Taze kesiklerdi ve artık iyileşmeleri daha uzun sürecekti.

İri eli enseme yapışıp beni öne çekti ve başım çarptığı göğsünde kaldı. Gergin vücudum kaskatı kesilmişti. Beni sıkması-na karşı mücadele etmeye çalışıyordum ama daha sıkı tuttuğu için kıpırdayamıyordum.

“Lanet olsun!” diye hırladım.

Peak’e gelmeden önce yanıcı sıvı almak için benzin istasyonuna uğradığımda o canavar herif Frank Donahue’yla karşılaşmıştım. Üstelik benimle konuşma cesareti gösterip üniversitenin nasıl gittiğiyle ilgili gevezelik etmiş, hatta Silas’ın nasıl olduğunu bile sorabilmişti.

Tek istediğim Silas ya da Rose’u aklımdan bile geçirdiği için dilini koparmak olmuştu. Hayatımda daha önce hiç yapmadığım kadar kendimi kontrol etmiştim. Benzin istasyonunu o herif içindeyken havaya uçurmadan yürüyüp gitmek neredeyse imkânsızdı ama başarmıştım.

Artık katlanamıyordum.

Daha fazla bekleyemiyordum.

“Anlıyorum. Nasıl hissettiğini biliyorum,” diye mırıldandı Alistair. “Onu ben de özlüyorum. Sanki hiçbir şey yapmıyormuşuz gibi geldiğini ve o pisliğin ortalarda serbestçe dolaşmasına izin verdiğimizizi biliyorum. Ama zamanı gelecek. Onun da icabına bakacağız, Rook. Sana söz veriyorum.”

Alistair’ı yıllardır tanırdım ve bugüne kadar bana verdiği bir sözü tutmadığı hiç olmamıştı.

Ringde boks yaparken karşısına çıkıp sert olmasını istediğimde bile beni geri çevirmemişti. İlk karşılaşmalarımızda yumuşak davranıyordu ama istediğim bu değildi.

Öyle bir şeye ihtiyacım yoktu.

Bunu ilk fark edenlerden birisi o olmuştu. Günlerimi geçirebilmek için acıya ve cezalandırılmaya ihtiyaç duyduğumu

anlamıştı. Özellikle de şimdi, Rose yokken ve ben yaşamaya devam ederken benliğimde aktığını hissettiğim sonsuz suçluluk duygusu, kaç yumruk yersem yiyerim asla durmayacaktı.

Sanki Alistair her zaman kimin neye ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Fakat onun bilmediği şey, toprağın altında kalması gereken birinin dirilip hatırladığımdan çok daha zayıflamış vücudu ve pembe çilleriyle Latince dersinde karşıma çıkmış olmasıydı.

Orada olması için hiçbir sebep yoktu. O zaman neden gelmişti? Akıl hastanesinde olduğunu biliyordum. Umursadığımdan değildi, sadece dedikodular yayılmıştı. Peki oradan salındıysa neden bu lanet yere dönmüştü?

Los Angeles'a gitmesi gerekmez miydi?

Neden uzak durmaya devam etmemişti?

"İyi anlaşıyor musunuz?" diye araya girdi Thatcher.

Ellerimi Alistair'ın göğsüne dayayıp iterek kendimi tutuşundan kurtardım. Yine de uzattığı elini tuttum ve kalkmama yardımcı olmasına izin verdim. Diğerlerinden daha çok birbirimizi sınırdık.

Duygularımız çok yüksekti. Kanlarımız çok sıcak akardı.

Silas ve Thatcher duygularını kolayca kontrol edebilirlerdi, hatta Thatch herhangi bir şey hissetmezdi.

Alistair ve bense öfkeyle yaşırdık. Bunu yakıt olarak kullanırdık.

"Pek sayılmaz ama idare ediyoruz," diye karşılık verdim. Ardından Alistair'a döndüm. "Özür dilerim."

Eliyle hafifçe başıma vurdu. "Briar hakkında bir daha asla öyle konuşma. Seni sevmeye başladığını söyleyebilirim."

"Ne? Beni mi sevmeye başlamış?"

İkimiz de aptalı oynayan Thatcher'a döndük. Briar Lowell ona katlanamıyordu ve Thatcher da bu durumdan pek rahatsızmış gibi görünmüyordu.

Arkamdan yaklaşan ayak seslerini duyduğumda kim olduğunu görmeden anladım.

Silas, eskiden kucagında Rosemary'yle oturduğu ateşin başındaki sandalyenin yanına gidip öylece durdu. Boşluğa bakarken ellerini cebine koydu. İçinden geçenleri öğrenmek için her şeyi yapardım ama aslında hepimiz ne düşündüğünü biliyorduk.

Daima onu düşünüyordu.

“Selam, dostum,” diye seslendim. “Ailenle mi birlikteydin?”

Sesimi duyunca kapüşonunu indirip bana döndü. “Evet.”

“Hâlâ buradan gitmen için rüşvet vermeye mi çalışıyorlar?”

“Hiç vazgeçmiyorlar. Rose’dan beri daha da kötüleşti.”

Onu sevdiklerini biliyordum. Özellikle babası ona çok düşkündü ama Silas’ın ihtiyacı olan şey gitmek değildi. Desteğe bile ihtiyacı yoktu. Onun hiçbir yere gitmeyeceğini anlayıp kabul etmeleri gerekiyordu. Onu farklı bir eyalet ya da okula göndermekle ilgili sürekli konuşmalarının hiçbir faydası olmuyordu.

Canını daha fazla yakıyorlardı. En sonunda buradan gidecekti ama şu anda böyle bir şey ona Rose’u bir kere daha terk etmek gibi geliyordu. Sevgilisinin mezarını da yanında götüremeyeceğine göre, iyileşene kadar burada kalacaktı.

Şu anda son istediği şey buradan gitmektir. Buna hazır değildi.

Hiçbirimiz değildik.

Ortam biraz sakinleşince Thatcher yerine oturdu. “Pekâlâ, ateş tanrısı. Bize biraz ışık göster.”

Başımı sallayarak onayladıktan sonra derin bir nefes aldım. Ortaya yığıldığım odun yığınının doğru yürüdüm. Çakmak gazını ve ağızımdaki kibriti kullanarak ateşi yaktım. Alevler yükselirken içim bir anlığına da olsa rahatlamıştı.

Başımı arkaya attım ve alevlerin tenimi ısıtmasına izin verdim, odunların üstünde tüten dumanları içime çektim. Bu kadar yakinken közlerin çatırdayışını duyabiliyordum. Kıvılcımlar göğsüme sıçradıkça ayak parmaklarım zevkten kıvrılıyordu.

Dördümüz de sessizce oturduk.

Konuşmaya ihtiyacımız yoktu. Buraya sohbet etmeye ya da dedikodu yapmaya gelmemiştik.

Sadece var olmaya gelmiştik.

Kasabada kendimiz olabildiğimiz tek yer burasıydı. Başka dünyaların nasıl olabileceğine dair ufak bir kesit gibiydi. Buradan gittiğimizde insanlar bize bakıp fısıldaşmayacak, anne ve babalar çocuklarının eline daha sıkı yapışmayacaktı. Bizi tanımayan insanlar hiçbirimizi umursamayacaklardı.

Oralarda hayatın içinde herhangi birisi olacaktık.

Buradaysa her sorun için işaret edilen günah keçileriydik.

Sonunda hepimiz kötü adamlar olarak resmedilmediğimiz bir dünyada yaşamak istiyorduk.

Far ışıkları arkamızdaki dalların arasından süzülüp Thatcher'ın yüzüne vurunca görebilecekmişim gibi arkama dönüp baktım.

Alistair'a bakarak, "Evcil hayvanını mı davet ettin?" diye sordu Thatcher.

"Ona böyle demeye devam edersen kafanı kıracağımı söylemiştim, Thatch. Kes şunu," diye hırladı Alistair. "Hayır, bu akşam Lyra'yla yurttan ders çalışacaklar."

Ayağa kalkıp ışığın geldiği yöne bakarken zihnim çoktan savunmaya geçmişti.

İnsanların yolu buraya rasgele düşmezdi. Burayı bulabilmek için buranın varlığını bilmek gerekirdi. Yani kim buraya geliyorsa, bizim burada olduğumuzu biliyor olmalıydı.

Sessizce beklerken yumruklarımı sıktım. Ateşin çıtırtısı karnın sesine karışırken ziyaretçimiz ağaçların arasından belirdi.

“İşte bunu beklemiyordum,” dedi Thatcher hepimiz gibi şok olurken.

Ağaçların arasında beliren açık kızıl-sarı saçları, çenesinin hizasında kesilmişti. Ellerini ceketinin ceplerine sokmuştu. Biz konuşamayacak kadar şaşkın vaziyette ona bakarken bize doğru yürüdü.

İlk şoku üstümden atar atmaz hemen öfkeyle doldum.

“Burayı nasıl buldun?”

Sage, Alistair’ın sesine hiç tepki vermedi. Başını dik tutup bize doğru yürümeye devam etti.

Yaşadığı bunca şeye rağmen savaşçı ruhunu kaybetmemişti.

Güzel. Hâlâ bir omurgası olmasına sevinmiştim.

Onu ikiye ayırdığım zaman etinin arasından fırlamasını izlemek güzel olacaktı. Onu ayaklarımın altında ezip ardında toprağa gömülecek tozlarını bırakacaktım.

“Silas’la konuşmalıyım,” dedi sessizce.

“Bu benim sorumu yanıtlamıyor.”

“Kız arkadaşın Briar bana burada olduğunuzu söyledi. Geldiğimden haberi yok. Bu yeterli bir cevap mı, Alistair?”

Kimse bir şey söylemeyince doğruca Silas’a döndü. Silas’ın gözleri transa geçmiş gibi onu izliyordu.

“Neyin peşinde olduğunuzu biliyorum.” Sanki en sonunda bunu söyleyebildiği için rahatlamıştı. “Size yardım etmek istiyorum.”

Tam küfürlü bir yorumla araya girecekken Silas benden hızlı davrandı.

“Olmaz,” dedi başını iki yana sallayarak. “Git buradan, Sage.”

“Hayır,” diye karşı çıktı. “Şu insan ticaretinden haberim var. Rosemary’ye gerçekte ne olduğunu biliyorum ve siz dördünüzün intikam için insanları kestiğinizden haberim var. Babamın ne yaptığını biliyorum ve bunun için kanını dökmeyi hak ediyorum.”

Dişlerimi öyle bir sıkıyordum ki, neredeyse kırılacaklardı.

“Dur bakalım, küçük dedektif. Gerçekten hak ediyor musun?” dedi Alistair tükürürcesine. Boğazından alaycı, sert bir ses çıktı. “Onun tek yaptığı seni önemsemekken, Rose’a berbat davranıp durdun. Suçluluk duyduğun için bunu hak etmiş olmuyorsun.”

“Bunun beni canlı canlı yiyip bitirmediğini mi sanıyorsun?” Gözlerinde parlayan alevler tenimi yakıyordu. “Tabii ki suçluluk duyuyorum ama bu kardeşimle olan ilişkimizi bildiğiniz anlamına gelmiyor. Onu ne kadar sevdiğimi bilemezsiniz. O benim ikizimdi!”

“Pardon ama bunları nereden öğrendiğini anlatmadın.” Thatcher’ın keskin gözleri onun her hareketini gözlüyor, en ufak yalanını yakalamak için bekliyordu.

“Videoyu gördüm,” diye fısıldadı. “Bilgisayarındaydı. Kazayla gördüm. Ben...” Kekelerken elini canı yanıyormuş gibi ikimizin de yara izinin olduğu yerin üstüne koydu.

“Sen? Sen ne? Bütün gün bekleyemeyiz.”

“Onu polise bildirmekle tehdit ettim ve kendimi ertesi gün akıl hastanesinde buldum. Frank korkaktır ama akıllıdır. İnsanlar delirdiğimi zannederse, dışarı çıktığımda bile bana inanmayacaklarını düşündü.” Gözlerini Silas’a çevirdiğinde bakışları yumuşamıştı.

“Lütfen, yardım edebilirim. Sizi babama yaklaştırayabilirim. İhtiyacınız olan bu değil mi? Yani polisleri harekete geçirmeden ancak böyle yaklaşabilirsiniz. Bana yardım etmeyi kabul ederseniz, ben de size yardım edebilirim.”

Çenem iyice gerildi.

Bir keresinde bu tuzağa düşmüştüm. Şimdi de insanların güvenini kazanmak için bir başka maske kuşanmıştı. Rol yapıyordu, samimi değildi. Bu gerçek Sage değildi çünkü kim olduğunu kendisi bile bilmiyordu.

Hepimizin etrafına ağlarını örmeye çalışıyordu. Onun çocuklara ve bana yaklaşmasına asla izin vermeyecektim.

“Yardıma ihtiyacımız yok ve bu işe dahil olmana gerek yok,” dedi Silas sertçe bakarak.

“Ama ben...”

“Hayır dedim, Sage.”

“Neden?” diye bağırdı duruşunu bozmadan. Gözleri dolmuştu ama ağlamayı reddediyordu.

Silas kalkıp başını gökyüzüne çevirdi, sonra tekrar indirdi.

“Çünkü Rose bunu asla istemezdi.”

Kimse bir şey söylemeyince Sage onun fikrini değiştiremeyeceğini anladı. Bu defa dikkatini diğerlerine çevirip hiçbir şey demeden yalvarırcasına baktı ama herkes sağlam durdu, kimse onun isteklerine boyun eğmedi.

İşte o zaman ilk kez bana baktı.

O ana kadar beni görmezden geliyordu. Onunla konuşması gereken bendim. Fakat çok sert çıkmam halinde bizimkiler aramızda bir şeyler olduğunu anlayabilirdi.

Sage’in bana yaptıklarını kalbime gömmüştüm. Kimse bilmiyordu çünkü benimle oynadığım öğrenmelerini istememiştim.

“Rook,” dedi yumuşak bir sesle ve mideme yumruk yemiş gibi oldum.

Dudakları hafifçe aralandı ve rüzgârın savurduğu saçları gözünün önüne geldi. Bir an kokusunun burnuma dolduğunu sandım. Aynı o göl evindeki haline benziyordu.

Tekrar hayalleri olan o kız olmuştu.

Kanatları, bu kasaba tarafından kopartılmış o kızdı.

Fakat arkasında yatan yalanları biliyordum.

Onun ne kadar çürümüş ve zehirli olduğundan haberdardım.

“Neden hâlâ buradasın? Kendini daha fazla utandırma,” dedim sesimi olabildiğince duygusuz tutmaya çalışarak.

Silas ve Alistair'ın tepkileri değil ama benim tepkim onu kırmıştı. Sözlerimin onu nasıl parçaladığını yüzünden okuyabiliyordum. Kelimeler tam da istediğim etkiyi yaratmıştı. Canını yakmışlardı.

Bir heyecan dalgasıyla çarpılıp adrenalinin damarlarımda gezinmesini istiyordum. Ona misilleme yapıp bana yaptıklarını ödetmek ve kendimi iyi hissetmek istiyordum.

Oysa bunların hiçbirini hissetmiyordum.

O göl evinin yanışını izlediğim zamanki gibi hissediyordum.

Bomboş ve acı içindeydim.

Siktir et.

Cehennemin dibine gidebilirdi. Gizli bir planı olduğunu biliyordum. İnşa ettiğimiz şeye zarar vermesine izin vermeyecektim.

“Defol buradan. Hangi cehennemden geldiysen oraya dön. Burada istenmiyorsun.”

BÖLÜM ON SEKİZ

Nefes

Sage

Kar yağışını hep severdim.

Soğuk ama nazik olurdu, nedense insanlar böyle düşünmezdi.

Soğuk şeyler nazik olarak görülmezdi. Daima neşe ve aydınlıkla anılan güneşin aksine, kar hep zalim ve acı görülürdü.

Soğuk şeyler teninizi ısıtır, iğne gibi batardı ve hafızanızda kalıcı olarak yer edinirdi.

Oysa ben bunu hep sevmiştim.

Küçükken herkesten önce uyanıp güneş bulutların üstünde belirmeden önce parmaklarımın ucunda Rosemary'nin odasına gider, dışarıda kartopu oynamak için onu uyandırırdım.

Penceremin kenarında gizlice oturup ilk kar tanesinin düşüşünü bekler ve evden kaçmak için sabırsızlanırdım. Rüzgârın yanaklarımı okşaması, soğuk eldivenlerimin ıslanması ve parmak uçlarımdaki o acı beni heyecanlandırırdı. Her yıl o anı dört gözle beklerdim. Belki de Rose yüzünden böyleydi.

Onunla en ufak şeyler bile büyür, kocaman anılara dönüştürdü.

Fakat kar artık eskisi gibi hissettirmiyordu.

Arabamın ısıtılmal camına düşer düşmez erimelerini izledim. Neon ışıkların parıltısı gökten dökülen beyaz pulları adeta delip geçiyordu. Dikiz aynamdan harikalar diyarını andıran *Tilly's*'i izliyordum.

Şubat ayındaydık ve yanan ışıkların ardında Noel şarkıları çaldığından emindim. Sanırım sahibi, Noel'in başlangıcından müşteriler şikâyet edene kadar bu şarkıları çalabileceğini düşünüyordu.

"Sana ne sorduğumu duydun mu, ufaklık?"

Başımı onaylayarak sallarken arkamda kalan restoranı aynadan izlemeye devam ettim. O adamla aynı arabada bulunmak bile midemi bulandırıyor. Tıpkı parmağımı boğazıma dayayıp kusma refleksini tetiklemek gibiydi. Tıraş losyonunun kokusu arabama sinmişti, o indikten sonra saatlerce o kokuyu çıkarmakla uğraşacaktım.

"Evet. Sadece cevap vermek istemedim. Sana sadece bir aydır burada olduğumu söyledim. Ne bir şey duydum ne de gördüm. Tek bir şey bile yok." *Sanki görsem de sana söylermişim gibi, siktiğimin salağı.*

Bana "ufaklık" demeyi kesmesini istiyordum. İlk söylediği andan beri bu lakaptan nefret ediyordum, sırf küçük olduğum için bu ismi taktığını bilmek iğrençti. On üç yaşımdan beri onu görmemiştim. Ancak maalesef son iki aydır hayatım boyunca gördüğümün iki katı kadar karşı karşıya gelmiştik.

"Bana yalan mı söylüyorsun? Greg West'in ölümüyle ilgili kimse bir şeyler konuşmuyor mu? Ya da hâlâ kayıp durumdaki Chris Crawford hakkında? Burası küçük bir kasaba, Sage. Ben de burada büyüdüm ve..."

"Hiçbir şey duymadım, Cain. Kendimi tekrar edip durmaya-

cağım. İnanırsın ya da inanmazsın. Beni ilgilendirmiyor,” diye sözünü keserek konuşmamızın bittiğini belirttim.

Bana mesaj göndermiş, bir gelişme olup olmadığını öğrenmek için buluşmak istediğini söylemişti. Ben de ona bir şey bilmediğimi söylemiştim.

Silas beni kuyruğu bacaklarının arasma sıkışmış bir köpek gibi kovduğu, Rook da defolup gitmemi istediği için bir ilerleme kaydedememiştim.

Acaba Rook’un arkadaşları onun bana karşı düşmanca tavırlarını fark etmişler miydi? Sözleri sanki daha derinlerde bir yerlere kök salmış gibi sert ve acımasızdı. Gözleri alev alev yanıyordu. Kötü bile olsa, bana yönelik bir duygusu olup olmadığını merak ediyordum.

Hareketleri bir kibritin çakılmasını andırıyordu. Belki küçük bir kıvılcımdı ama hiçbir şey olmamasından iyiydi.

Onun kızgınlığına tutunduğum için kendimden nefret ediyordum. Kendimi zayıf ve zavallı hissetmeme sebep oluyordu. Yine de öfkesi ve nefretini, hiçbir şey olmamasından daha iyi görüyordum. Böylece bir şekilde, küçücük de olsa içinde var olabilirdim.

O akşamdan sonra hiçbirisiyle konuşacak fırsatı bulamamıştım.

Silas sürekli onlardan biriyle beraberdi, diğer çocuklar da benimle konuşmasına izin vermezlerdi. Yani Briar ve Lyra’yla arkadaşlığımı sürdürmem aslında anlamsızdı.

Yine de ilişkimizi sonlandırmamıştım.

Hatta arkadaşlıklarından zevk bile duymaya başlamıştım. Gerçi Lyra birazcık tuhaftı. Böceklerden kelebeklere, hatta kaplumbağalara kadar ilginç koleksiyonları vardı. Bazısı cam kavanozlarda dururken, bazıları ise duvardaki raflarına dizilmişti. Bu onun hobisiydi ve saygı duyuyordum. Ancak yalan söyleyecek değildim, beni çok korkutuyordu. Ayrıca akıl has-

taneden sonra insanların iini daha iyi okuduğumu keşfetmiştim. Herkesin gördüğü zararları telafi etme biçimi farklıydı.

Diğer yandan, garip birisi oluşu hoşuma gidiyordu. Farklılığına sahip çıkıyordu. İki de öyleydi ve onlara imrenmekten kendimi alamıyordum. Ne zaman hayattan beklentileriyle ilgili sohbet etseler, karşılarında öylece oturup boş düşüncelerimle baş başa kalıyordum.

Neyi seviyordum? Ne istiyordum? Bir şeylerden zevk almayı hatırlıyor muydum? *Tutkulu olmayı?*

Kulaklarım Cain'in sesiyle dolduğunda irkildim.

"Bu seferlik cevabını kabul ediyorum, Sage. Ama bir dahaki sefere bir şeyler söyleyen iyi edersin. Burada kontrol sende değil, bende."

Hareket ettiğini ve elini yüzüme yaklaştırdığını hissettim. Parmakları saçlarımın ucuna dokundu. "Saçım kestirmen hiç hoşuma gitmedi. Uzunken daha güzeldi."

Hemen geri çekildim. "Seni gebertmeden önce arabamdan siktir olup git," dedim ona bakmamaya devam ederek. "Bana ufaklık demeyi de kes, yoksa seni parçalarım."

Zalim bir ifadeyle güldü. "Sen nazik bir çiçeksin, Sage. Porselen bir bebeksin. Sadece havlarsın ama ısırmazsın. Ne dersende, bir karıncaya bile zarar vermezsin."

Konuşmamız böylece sona erdi. Arabadan inip kapıyı kapattı ve otoparktaki kendi aracına yürüdü.

Otoparktan ayrıldığına emin olana kadar rahat bir nefes alamadım. Ellerimi başıma götürüp koltuğa yaslandım. Alnımda soğuk ter damlaları birikmişti.

Ne zaman yanımdan ayrılrsa hep kendimi titrerken buluyordum.

Onun ya da bir başkasının görmesine asla izin vermezdim ama aslında haklıydı. Her ne kadar insanları tehdit etsem de aslında fazla yumuşaktım. Bu yüzden başkalarını kendimden

uzak tutuyordum. Böylece bana kolayca zarar verecek kadar yakınımda olmuyorlardı.

Cane'i görmek o çaresiz, kimsenin bana yardım etmediği günleri hatırlatıyordu. Odanın kapısının açılıp birilerinin onu durduracağını hayal ettiğim geceler olmuştu.

Oysa artık çaresizce kendimden kalan parçalarımı toplamaya çalışıyor, kesilen parmaklarıma rağmen çabalıyordum. Fakat parçaları bir araya getirebilecek hiçbir yapıştırıcı ya da bant yoktu.

O yüzden topladığım parçaları göğsüme bastırmaktan başka bir şey yapamıyordum.

Başkası için belki işe yaramayabilirdi ama ben kendimden geriye ne kaldıysa ona tutunmak zorunda kalacak kadar çaresizdim. O parçalar da olmazsa hiçbir şeyim kalmayacaktı.

Dibe vurmanın yeniden yükselmek için en iyi şey olduğunu söylerlerdi. Peki ortada bir dip yoksa yukarı nasıl çıkılırdı? Sürekli düşüp sonsuz bir çukurda, sınırsız sulara dalmaya devam ediyorsan nasıl kurtulurdun?

O zaman ne yapardın?

Tık. Tık.

Başımı çevirince camın diğer tarafında parmaksız eldiveniyle el sallayan birini gördüm. Camı indirir indirmez soğuk hava nefesimi kesti.

“Sevgililer Günü’n kutlu olsun. Az önceki adam sevgilin miydi?” Briar beni küçük bir sırıtışla karşıladı. Sonra da kaşlarını oynattı. “Tabii öyle bir şey varsa.”

“Aslında Sevgililer Günü’nün, imparator evliliği yasaklayınca bunun haksızlık olduğunu düşünen Valentine isminde Romalı bir adam yüzünden ortaya çıktığını biliyor muydunuz? Bu yüzden gizlice evlilikler düzenlemiş. Ta ki ortaya çıkana kadar. Tahmin ettiğiniz üzere 14 Şubat’ta öldürülmüş ve sevgilisine yazdığı son mektubu ‘*Valentine’*ından’ diye imzalamış,”

diye bizi bilgilendirdi Lyra. Çılgın saçları kar içinde kalmıştı. “Yani aslında bir adamın ölümünü kutluyoruz. Koca bir anma töreni gibi. Düşününce çok depresif bir gün.”

İkimizin de gözümüzü ona diktiğimizi fark ettiğinde, “Ne? Neden bana öyle bakıyorsunuz?” diye sordu.

Ben kıs kıs gülerken Briar kahkaha atmaya başladı. “Bu kadar bilgiyi nerede depoladığını anlamıyorum. Ansiklopedi gibisin.”

Lyra omuz sikerek karşılık verdi. “Beynimi raf gibi kullanıp bilgiye ihtiyacım olduğunda oradan almayı seviyorum.”

“Elbette,” dedim gülümseyerek. “Bu arada, hayır. Önemli birisi değildi,” diye ekledim Briar’ın önceki sorusunu yanıtlarak.

“O zaman sana bir hamburger ısmarlayayım,” dedi arabanın içine bakarak. “Yoksa salata insanı mısın?”

“Kızlar için Sevgililer Günü!” diye Lyra fikrini belirtti.

Kucağımdaki ellerimle kararsızca oynuyordum. İstemediğimden değildi, aslında içten içe istiyordum.

Ben de bir şeyleri arzulamayı istiyordum ama bunu yapınca, insan kendini savunmasız bırakır ve yaralanmaya daha açık olurdu.

Belki de o kadar kötü olmazdı. Her şey bitmeden önce az da olsa arkadaşlığın tadını çıkarmak fena sayılmazdı, değil mi?

“Hamburger yerim,” dedim camı kapatıp arabadan inerken. “Bu bayık günü Alistair’la geçirmeyecek misin? Gerçi düşününce onun pek de çiçek ve çikolata adamı olduğunu sanmıyorum.”

Hep birlikte *Tilly’s*’e yürüdük. Tam da tahmin ettiğim gibi içeride Noel enerjisi tüm gücüyle etkiliydi. Sıcaklık yüzüme çarptı ve inleyen Lyra boş bir yer bakındı.

“Alistair özel günlere fazla aldırmaz,” dedi hafifçe gülümseyerek. “Onun yerine oyunlar oynuyoruz.”

Masamıza geçerken merakla kaşlarımı kaldırdım. “Oyunlar mı?”

Yüzünün hiç kızarmaması hoşuma gitmişti. İlişisini her yönüyle kabulleniyordu. Utanacağı hiçbir şey yoktu ve yaşadıklarıyla gurur duyuyordu. Ona Alistair’ın ellerinin ne kadar kirli olduğunu bilip bilmediğini sormak istiyordum. Neyin peşinde olduğundan haberdar mıydı? Ya da diğerlerinin yaptıklarını biliyor muydu?

“Evet. Saklambaç oynuyoruz. Bu sefer ebe olmama izin verdi.”

Lyra gözlerini muzip bir tavırla devirdi. “Ne kadar da centilmence.” Dirseğiyle Briar’ı dürttü.

Gözüm Briar’ın ortaparmağındaki mürekkep izine kaydı ve oraya Alistair’ın isminin baş harflerini cesurca kazıdığını gördüm. O izlere baktıkça köprücük kemiğimdeki yara izinin acıdığını hissediyordum.

“O zaman sana Uzun Eldiven’i çoktan anlattığını düşünüyorum,” dedim ceketimi çıkarıp yanıma bırakırken. “Bu yıl oynuyor musunuz?”

“Neyi?”

“Uzun Eldiven,” dedim başımı kaldırarak. “Hiç bahsetmedi mi? Yılın en büyük oyunudur. Hollow Erkekleri her yıl oynar, daha doğrusu kazanır.”

Kafasının karıştığını görünce devam ettim. “Baharın ilk gününde West Trinity Falls ve Ponderosa Springs savaşa girer. Çocukluğumdan beri buna Uzun Eldiven diyorlar. Genellikle lise ve üniversite öğrencileri oynar. Ev sahibiysen oynanacak yeri sen seçersin, değilsen oyunu seçersin. Sanırım geçen yıl kovalamacaydı. Lyra, bundan bahsetmemene inanamıyorum.”

Şapkasmı çıkarınca elektriklenen saçı her yöne dağılmıştı. “Olaylı bir yıl oldu. Benim öncelik listemde değildi çünkü oynamadım.”

Olaylı bir yıl.

Detay vermesini, böylece Alistair'ın Briar'a ne kadar güvendiğini görmek istiyordum. Kız kardeşimin başına gelenlerden haberleri var mıydı? Fakat şimdilik dikkatleri üzerime çekmemek için doğrudan hiçbir şey soramazdım.

“Ben de hiç oynamadım. Sadece duymuştum.”

“O zaman bu sene birlikte oynamalısınız. Hepimiz için ilk olur,” dedi Briar sırtarak. “Bu yılın oyununu bilen var mı?”

“En iyi kısmı da bu zaten. Oyun akşamına kadar ne olduğunu kimse bilmiyor. Bu yıl ev sahibi biziz. Gerçi bir süredir buralarda olmadığımın, nerede yapılacağından haberim yok.”

“Lochlan Daniels. Bugün biyoloji dersinde babasından Roaring Spring'in anahtarını aldığıyla ilgili hava attığını duydum. Daha doğrusu çalmış. Galiba orada olacaktı,” diye bilgilendirdi Lyra. Ufak haberleri yakalamakta her zaman harikaydı. Sürekli dinler ve gözlemlerdi.

“Yapalım o zaman. Baharın ilk günü biz de oynuyoruz.” Briar yeni bir maceranın heyecanıyla gülümsedi.

“Emin misin? Onların bu oyunu pis oynadıklarını duydum. Bazıları sakatlanıp hastanelik oluyormuş.”

Sadece omuz silkti. “Geçen yıldan sonra sanırım her şeyle başa çıkabiliriz.”

Göz göze geldiğimizde *biz* derken hepimizi kastettiğini anladım. Rosemary'nin ölümünü ve akıl hastanesindeki günlerimi biliyorlardı. Tabii bildikleri bununla sınırlıydı.

“Varım,” dedim.

“Bu oyun koşmayı gerektiriyorsa mahvolduğumu şimdiden söyleyeyim,” dedi Lyra ikimize de bakıp gülerek. “Pekâlâ, yapalım şunu.”

Kararı çok fazla yemek sipariş ederek kutladık. Patateslerimi *milkshake*'ime batırdım ve etraftakileri izledim. Aylar önce olsaydı sadece beni iyi gösterecek, en nüfuzlu kişilerle oturur-

dum ve gerçekten bağ kurmaktansa vakitlerini başkalarını yar-
gılayarak geçiren insanları dinlerdim.

Şu anki ortam çok farklı hissettiriyordu. Çok daha iyiydi.

Samimi bir bağ kuruyorduk. Diğer yandan onları da Rook'u
ve kendimi incittiğim gibi üzmekten korkuyordum.

“Aslında sormamak için kendime söz vermiştim ama elimde
değil. Benimle ve Lyra’yla arkadaşlığını devam ettirirken sak-
lamak tuhaf geliyor. İstemezsen cevap vermek zorunda değilsin
ama...” dedi Briar hamburgerini bırakarak. “O akşam uçurum-
da, çocuklarla ne yaptın? Alistair yanlarına gittiğini söyledi.”

Aramızda küçük bir sessizlik oluştu ve onlara baktım.

“İkiniz de biliyorsunuz, değil mi?”

Lyra kendini rahatsız hissettiği ve stresli olduğu zamanlarda
yaptığı gibi yanağının içini ısıırıyordu.

“Evet, biliyoruz.”

“Nasıl?”

“Kazayla oldu. Yanlış zamanda yanlış yerdeydik diyelim.
Ya da nasıl baktığına göre doğru yerde. Ama yaptıklarını bir
kez gördükten sonra istesek de istemesek de dahil olmuş olduk.
Başlangıçta güzel değildi. Kayıp kızların ardındaki kişilerin
onlar olabileceğini düşünmüştük. Yani kim şöhretleri yüzünden
onları suçlamazdı ki?”

Saçından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdıktan sonra
devam etti. “Ama kardeşinin başına gelenleri öğrendikten son-
ra işler değişti. Hisler değişti ve...”

“Ve kendimi bir ağaç yakma eylemine katılmak zorunda
hissettim. Yani Briar aşkla bağlıyken ben yardımcı kundakçı
oluyorum,” dedi Lyra içeceğimin üstündeki kirazı alıp ağzına
atarken.

Briar gözlerini devirdi. “Tabii her zaman harika olmuyor.
Özellikle Thatcher’a katlanmak zorunda kaldığım için ama
yine de onlarlayız. Artık geri dönüşü yok ve biz senin yanında-

yız. Çok yalnız kaldığını tahmin ediyorum, Sage. Tüm bunları bilmek, içinde tutmak, anlatacak birinin olmaması... O yüzden sana söylememek yanlış olacaktı.”

Geri döndüğümünden beri ilk kez nefes aldığımı hissediyordum. Çok fazla değildi, az miktarda bir havaydı ama yine de yeterliydi. Bana yeterince yüzersem yüzeye çıkabileceğimi hatırlatacak kadardı.

Anlaşıldığım hissetmek, etrafımda yalnızca durumumu bilmekle kalmayıp bir şekilde anlayabilen insanların olması harikaydı.

Rosemary ve Rook dışında hayatımda kimseyle bu hissi yaşamamıştım. Onlar gerçek kişiliğimle bağ kuran insanlardı. Şimdiyse bu iki kız, kim olduğumu bilerek beni kabul ediyorlardı.

“Teşekkür ederim,” dedim titreyen sesimle. “Onlara bir şekilde yardım edebilir miyim diye sormak için yanlarına gittim. Yani bize bunların hepsini babam yaptı. Rose’a, Silas’a ve bana. Yaptıklarını ona ödetmek istiyorum.”

Cain ve babamla ilgili bilgileri bir süre daha kendime saklayacaktım. Onları endişelendirmek istemiyordum ve her şey şimdilik kontrolüm altındaydı. İki tarafın da birbirinden habersiz olması en iyisi olacaktı. Zaten çocukların, özellikle de Rook’un beni bu işe dahil etmesi mümkün olmadığı için önemli de değildi.

Bana güvenmiyorlardı.

Rook bana güvenmiyordu.

“Ama Silas kabul etmedi ve diğerleri de onu desteklediler. Fikirlerini hiçbir şey değiştirmez. Rosemary’nin böyle bir şeyi istemeyeceğini söylese de aslında bana güvenmediklerini biliyorum ve onları suçlayamam.”

“Muhtemelen inanmayacaksın ama belki de en iyisi budur. İyileşecek zamanın olur. Seni iyi tanımadığımın farkındayım

fakat bence kimseyi öldüremeyecek kadar vicdanlısın,” dedi Briar.

“Ben asla iyileşmeyeceğim. Bu yara sonsuza dek açık kalacak. Diğer yandan, ancak babam ölünce önüme bakabileceğimi biliyorum,” dedim dürüstçe.

İçime çektiğim hava ciğerlerime iyi gelmişti ama hiçbir şey Frank Donahue’nun mezarda olduğunu bilmek kadar iyi hissettirmeyecekti.

BÖLÜM ON DOKUZ

Bilerek Açılan Yaralar

Rook

Çocukken benzinle vaftiz edilmiştim.

Yakmak için doğmuştum. *Alevlerin içine girmek ve orada yaşamak için.*

Tanrı'nın evinde büyümüştüm ama beni kutsayan isyan olmuştu.

Cehennemin hükümdarının çocuklarından olduğum söylentisi, ilk kez bir pazar okulunda çıkmıştı. Anlayacak kadar büyük, dedikoduların ileride hayatıma neler yapabileceğini kavrayamayacak kadar küçüktüm.

Sınıfta hoşumuza giden bir bilgi ya da ilginç bir becerimizi paylaşmamız istenmişti. Böylece hepimiz hakkımızda bir şeyler söyleyip daha çabuk kaynaşabilecektik.

Çocuklardan birinin Flipper adında tek yüzgeçli bir balığı vardı. Bir başkası renk körüydü. Kızlardan birisi mayonezli-fistik ezmeli sandviç yemeyi seviyordu ve bence bu benim söyleyebileceğim her şeyden daha büyük bir günahtı.

Sıra bana geldiğinde kalkıp gömleğimi kaldırdım ve belimdeki doğum izini gösterdim. Küçük bir şeydi ama ufak bedenimde oldukça büyük duruyordu. X şeklinde bir izdi ya da o zamanlar bana öyle geliyordu.

Bana göre çok havalı bir şeydi. *The Pirates of the Caribbean** filmlerini de çok sevdiğimden, sınıf arkadaşlarımla paylaşmanın güzel olacağını düşünmüştüm.

Fakat diğerleri o izi gizli bir hazine ya da alfabenin sıradan bir harfi olarak görmemişlerdi.

Onu ters çevrilmiş bir haç olarak görmüşlerdi.

Deccal.

Canavarın işareti.

Öğretmenimiz fısıldaşan çocukların şakalarını durdurmaya çalışsa da yeterince zarar vermeyi başarmışlardı. Ders biter bitmez hepsi anne ve babalarına koşup doğum izimi anlatmışlardı.

Hikâye anlatılmaya ve anlatıldıkça büyümeye devam etti. Ta ki bugünkü halini alana dek. Ta ki ben bugün bildikleri canavara dönüşene kadar...

Küçücük bir izden annemin yanlış ilaha taptığı sonucuna vardılar. Bunu, kamp ateşinin başında anlatılan korku hikâyelerine dönüştürdüler.

Yaşım ilerleyip kendimi kaosa teslim ettiğimde, hepsi bunu önceden biliyorlarmış gibi davranmışlardı. Şeytan beni işaretlemişti ve onun gibi davranmam mantıklıydı.

Tıpkı dostlarım gibi, bir noktadan sonra ben de hakkımda çıkan söylentilerden farklı davranmaya çalışmaktan vazgeçmiştim. Şöhretimin arkasında durmuş, hayal edebileceklerinden bile daha kötüsüne dönüşmüştüm.

Şeytanın oğlu olmadım. Hayır, bir başkasının ayaklarının önünde eğilmeyi reddediyordum.

* Türkiye’de “Karayip Korsanları” ismiyle vizyona giren, yönetmenliğini *Gore Verbinski*’nin yaptığı fantastik-macera türündeki film serisidir. (ç.n.)

Bunu istemişlerdi, değil mi? Ümitsiz bir çocuktan geriye kalanları alıp onu nefret edecekleri bir canavara dönüştürmek istemişlerdi.

Şeytanı istemişlerdi, ben de kralı olmuştum.

Hepsinin hâkimi.

Lucifer'in ta kendisi.

Cehennem ateşleri yağdırıp günahların arasında yaşadım.

“Şu sikik müziği değiştir, kardeşim. Alistair'in çığlık vokalli şarkılarından bile daha kötü,” diye şikâyet ettim ters oturduğum sandalyede.

Thatcher sırtımdaki baskıyı artırdı. Sert darbelerle kesikler açıyordu. Acının şiddetiyle dişlerimi sıktım. Derimin açıldığını ve dökülen kanın akışını hissediyordum. Bu kadar sıcak gelmesi çok garipti.

“Benim bodrumum. Benim kurallarım. Benim müziğim,” diye bildirdi.

Gözlerimi kapatıp burnumdan nefes aldım. Cezalandırmanın zirve noktasına yaklaşırken hissettiğim işkencenin zevkiyle titredim.

Her kesik bir cezaydı. Yırtılan tenimden kan yerine sanki telafi dökülüyordu. İçimde kalan bütün suçluluk duygusu ve pişmanlıklarım, başarısızlıklarım ve Sage dökülüyordu. Omurgamı takip ederek aşağı akıyor, bedenimi terk ediyorlardı.

Yıllardır bunu kendime yapmak istemiştım.

Kesmek. Kendime zarar vermek. Ya da bir terapist buna ne derse işte.

Bir ustura alıp bacaklarımın iç kısmını ya da bileklerimi keserek kendi başıma yapabiliirdim. Fakat Thatcher'ın da kesmeye ihtiyacı olduğunu biliyordum. Bu zevki kendime saklamak bencillik olurdu. Ruhumu yakan ateşin aynısı onun içinde de yanıyordu. Sadece o, alevler yerine kırmızılığı görmeye ihtiyaç duyuyordu.

Bu işi Thatch'e yaptırabilecekken neden kendim yapacaktım ki? Yine de korku filmlerinden fırlamış gibi görünen, hastane kokulu bodrumunda klasik müzik çalma saçmalığını bıraksa iyi olurdu.

Hepimizin hayatlarımızla başa çıkabilmek için ihtiyaç duyduğumuz şeylere dair farklı motivasyonları vardı.

Mesele sebebini bilmekle, hatta anlamakla ilgili olmuyordu. Hiçbirisi değildi. Birbirimiz için var olabilmemizdi. Birbirimizin ihtiyaçlarını karşılamak istiyorduk. Küçükken sözsüz bir yemin etmiştik. Sonu ne kadar kötü ya da karanlık olursa olsun, ihtiyacımız olduğunda birbirimiz için sonuna kadar gidecektik.

Dünyanın geri kalanı üzerimize leke sürmüştü. Bizi çöp gibi dışarı atmıştı. Unutmuş ve çürümeye bırakmışlardı.

Birbirimizden başka kimsemiz yoktu ve bu bizim için her zaman yeterli olacaktı.

"Pekâlâ, on oldu," dedi bıçağı bedenimden çekerken. Sandalyesini itip benden uzaklaştığım duydum.

"İki tane daha."

"Yavaş gitmeliyim. Üsttekiler daha tam iyileşmemiş."

"O zaman alttan devam et. Biraz daha yap."

Alistair'la boks yapmaya başladığımızdan beri arada bunu da yapıyordum. Acı ve ıstırap isteğimi belli etmiştim, hâlâ da ediyordum. Fakat geçen yıl daha fazlasını elde etmem çok önemli olmuştu.

Kendimi aptal durumuna düşürdüğüm, Sage'le geçirdiğim o günün sonunda kendimi yeniden disipline etmek ve bir daha kimseye asla güvenmemek için buraya gelmiştim.

Alistair'm yumrukları bana istediğim tatmini asla vermezdi. Babaminkiler gibi yüzeysel vuruşlardı. Yalnızca bazı şişlikler meydana getirirdi.

Bedenim çaresiz kalmıştı. Kanımdan Sage Donahue'yu tamamen atmam gerekiyordu ve bu işi en iyi yapacak kişi That-

cher'dı. Onu tanıyordum, yapabileceklerinin kapasitesini biliyordum.

Bedenimi açarak onu çıkarabilirdi. Küçük bıçaklarıyla o virüsü içimden alıp her bir seansta biraz daha fazlasını sökebilecek yetenekte bir cerrahı.

Fakat Sage lanet bir tümördü. Thatch ne zaman ondan bir parçayı çekip çıkarsa, on katı büyümüş halde geri geliyordu.

"O gün neden kapıma geldiğini hep merak etmişimdir, Van Doren," dedi aniden sırtımın bir kenarında genişçe bir şerit açarken. "Sağlam bir teorim olduğunu düşünüyorum. Paylaşmamı ister misin, yoksa kendin mi söylersin?"

Başımı hafifçe çevirip omzumun üzerinden ona baktım. "Buraya konuşmak için gelmedim, Thatcher. Kuralı biliyorsun, soru sormak yok."

"Bu bir soru değil ki. Sadece ifade." Müzik değişip bir başka depresif piyano eserine geçti. "Sana önce kendine itiraf etmen için şans veriyorum."

"Nereye ulaşmaya çalışıyorsun, dostum?"

"Pekâlâ," deyip özellikle hassas bir noktaya iyice bastırdı. "Bana anlamlı gelmemiştı. Hiçbir şey seni böyle uçlara götürmezdi. Alistair ve babanın kum torbası olmaktan memnundun. Seni bana getirecek son darbeyi vuran neydi?"

Çilekli votka ve aldatılmanın tadı.

Başımı eğip beton zemine baktım.

İnsanlığa dair son ümidim, o neon mavisi gözler ve zehirli ağızda tükenmişti.

"Anlam veremiyordum. Ta ki geçen akşama kadar."

Bedenim donup katılaştı. Fark etmiş olamazdı. İmkânsızdı.

Arkamda bıçağı metal bir kâseye bıraktığımı duydum. Kesme işi bitmiş, sıra temizliğe gelmişti. Bandajları hazırlarken açtığı ambalajların sesi geliyordu.

"Tatlı Sage Donahue," dedi hevesle. Haklı olduğunu bildiği

bir şeyleri öğrendiğinde ekstra ukala oluyordu. “Bizden ne zamana kadar saklamayı düşünüyordun?”

Rengim soluklaştı ve sebebi sadece kan kaybı değildi.

Thatcher sırtımda ıslak bir bez gezdirirken dişlerimin arasından nefes aldım. Bedenim hafifçe bükülürken yaralarımı temizleyen alkolün acısıyla başımı geriye attım.

“Neyden bahsettiğini bilmiyorum,” dedim sakinliğimin onu başımdan atacağını düşünerek.

“Zekâma ve içgüdülerime hakaret etme, Rook. Yanımıza geldiğinde ona nasıl baktığını gördüm. Bizden yardım isterken gururunu da karşı çıkmamızı da umursamadı. Ama sen onunla konuştuğunda işi bitti. Bir insanın çok basit bir sözle bile nasıl paramparça olabildiğini iyi bilirim.”

Thatcher insan bedeni ve tepkilerini bu dünyadaki herkesten daha iyi bilirdi. Uzuvarınızı dolaşan atar ve toplardamarları, organların işlevlerini tek tek biliyordu. Bir yandan da bunun kimyasal bir seviyenin ilerisinde olabileceğini anlamayan tek kişi de yine kendisiydi.

İyi bir gözlemciydi ve hiçbir şeyi kaçırmazdı. Beden dilini, ses değişimini, kişiden kişiye farklılaşan davranış ve tavırları yakalardı. İzleyip neredeyse kusursuzca aynısını yapardı ama sonuçta gerçek olmazdı.

Taklit edip diğerlerini de inandırabilirdi.

Fakat gerçekte Thatcher’ın empati duygusu yoktu.

Beyninin o kısmında hafızası yok gibiydi çünkü hiçbir şey hissetmezdi. Duygular ve kalple ilgili şeylerden anlamazdı. Kıyaslayabileceği kimse yoktu.

Onunla solunum sisteminin her bir detayıyla ilgili saatlerce konuşabilirdiniz ama başka birisi için nefes almanın ne demek olduğunu bilmezdi. Aldatılma ve kalp kırıklığının gücünden habersizdi.

Sanırım bu yüzden Rose’a da bir insan olarak değer vermiş-

ti -tıpkı bize yaptığı gibi- ama bağlılığı sadece sadakattendi. Hiçbir duygusal bağı olmadığı için kafası çok temizdi. İş yapıyormuş gibiydi. Rose'u bizden almışlardı ve Thatch yerini doldurmak ya da en azından boşluğuna denk gelecek bir şey yapmak amacıyla ne gerekiyorsa yerine getirecekti.

Yani bu konuşmayı yapmak isteyeceğim son kişiydi. Yine de bir şekilde onunla olacağını içten içe biliyordum.

“Sana bir kere daha soruyorum, Van Doren,” diye soğuk bir sesle uyardı. “Sage’in konuyla alakası ne? Kendini bu sefer ne için cezalandırıyorsun?”

“Siktir git, dostum.” Ondan uzaklaştım ve sandalyemi devirerek ayağa kalktım. “Neyden bahsettiğini bilmiyorsun ve senin şu psiko-saçmalığın için burada değilim.”

Odanın ortasındaki parlak metal masada duran gömleğimi aldım ve yaralarımın üstündeki bandı çekiştirmesinden doğan müthiş acıya rağmen omuzlarıma geçirdim.

“O kız bizim için bir sorun olacaksa, yaptığımız şeyi riske atacaksa ve senin probleminse bunu öğrenmek benim işim. Dürtüsel hormonlarını kontrol edememen yüzünden işleri batırmana izin vermem.”

Dönüp onunla yüz yüze geldim. Gözlerini bile kırpmadan bana bakarken beyaz gömleğinin kollarını sıvıyordu. Tek bir kan damlası bile bulaştırmayacak kadar kusursuzdu.

“İleri gitme, kendini beğenmiş pislik,” diye tersledim. “Asla bizi riske atacak bir şey yapmam. O benim için bir hiç ve hep de öyle oldu.”

Sanki iç organlarıma asit dökülüyordu, bu bedenimin bana *yalancı* olduğumu söyleme şekliydi. Dostum dediğim, en yakın arkadaşlarımdan biri olan insana yalan söylemiştim.

Ancak öyle olduğuna, onun gerçekten de bir hiç olduğuna inanmak istiyordum. Bunun doğru olması için her şeyimi verirdim.

Fakat o ruhumdan beslenen bir parazit gibi içimde var olmaya devam ediyordu.

Thatcher'ın hareketlerindeki sakinlik beni neredeyse daha fazla sinirlendirecekti. Gözlerini ağır hareketlerle benimkilere dikışı beni delirtiyordu.

“Zaten yaparsın demedim, Rook,” dedi duraksayarak. “Bilerek yapmazsın.”

“Bu da ne demek oluyor?”

“Fevrisin demek oluyor. Aceleyle ve arzularınla harekete geçiyorsun. Sana güveniyorum ama duygularına güvenmiyorum.”

Dilimi dişlerimde gezdirerek alaycı bir tavırla başımı salladım. “Git başka bir sözlüğe bak, pislik herif,” diye hırladım. “Ben kontrol edilmesi gereken bir robot değilim.”

Benim için bu konuşma da seans da sona ermişti.

Arkamı döndüm. Alt kattaki bu duygusuz ve soğuk yerden, her şeyin sıcak olup yuvaya benzediği üst kata giden merdivenlere yöneldim.

“Gerçeği öğrenirsem diğerlerinin de öğrenmesinin uzun sürmeyeceğini unutma, Rook. Güvenimiz yoksa geriye hiçbir şeyimiz kalmaz,” dedi basamaklarda duraksamama sebep olarak.

Başımı çevirip artık aşağıda kalan adama baktım.

“Thatcher, bunu neden bu kadar umursuyorsun?” diye sordum. “Dürüst olalım, sen hiçbir şeyi umursamazsın. Senin için sadakatten başka şey yoktur. Benim kişisel meselelerimi neden önemsiyorsun?”

Sırları olan tek kişi ben değildim ve öyleymişim gibi davranılmasından nefret ediyordum. Hepsinin sırları vardı. Hatta Thatcher'm muhtemelen hepimizden çok sırrı vardı. Bir keresinde kasasını açıp bize babasının gerçeğini anlatmıştı.

Çocukken gördüklerini.

Babasının garajında karşılaştıklarını anlatmıştı. Babası onu yakaladığında Thatcher artık çırak olmuştu. Henry Pierson akıllı bir adamdı ve masum çocuğunu bir seri katile çevirerek mirasını yaşatmaya devam edecekti.

Thatcher babasının onu dönüştürdüğü şeyi ve izlettiklerini anlatmamıştı ama çizgi film seyrettirmedigine emindik.

Sessizliği sakın sesi bozdu.

“Canını yakabilirim. Alistair ve Silas da yakabilir ama başka kimse yakamaz.” Devam etmeden önce kısa bir an duraksadı. “Kimse senin canını yakamaz, Van Doren. Hem de hiç kimse.”

BÖLÜM YİRMİ

Uzun Eldiven

Sage

“Alistair beni mahvedecek.”

Ona karşı çıkmaya zahmet etmedim. Onun nerede olduğuy-
la ilgili yalan söylediğini öğrenirse, Alistair hepimizi öldürebil-
irdi.

“Sorun olmaz. Bu yıl kaytarması senin sorunun değil. Bizim
de eğlenceyi kaçırmamız gerekmiyor,” dedim içini rahatlatma
çabasıyla.

Briar’a göre Hollow Erkekleri bu yıl oyunlara katılmaya-
caktı. Briar, Lyra’yla bütün akşam yurttaki olacakları yalanını
söyleyecek kadar cesurdu. Onun iyiliği için gerçeğin ortaya
çıkmasını umuyordum.

“Emin misiniz?” diye sordu Lyra. “Geçen yıl insanlar has-
tanelere düşmüş.”

“Korkacak bir şey yok. Sadece bir oyun. Ne kadar kötü ola-
bilir ki?”

Briar’ın sorusunun havada asılı kalmasına izin verdim.

Ne cevap verebileceğinden emin değildim ama çocukların katılmayacağını öğrenince diğer ekibin zafer için çok acımasız olacaklarından emindim.

Yüzümüze sertçe çarpan rüzgâr içimi titretiyordu. Takvime göre baharın ilk günü olabilirdi ama bu soğuk havada hiçbir çiçeğin açmayacağı kesindi. Kar yağışı haftalar önce dursa da soğğun birkaç hafta daha devam edeceği ortadaydı.

Bahar, parlak renkler ve güneş ışığı anlamına gelirdi. Oysa burada sadece grinin bir başka tonuydu.

Briar ile Lyra'nın ortasında duruyordum. Hepimiz kalm kıyafetler, berelerimiz ve botlarımızla donanmıştık. Hatta Lyra boynuna koyu kırmızı bir atkı bile sarmıştı. Oyunların ne kadar süreceğine dair hiçbir fikrimiz yoktu ama dışarıda beklediğimiz sürece hava sıcaklığının daha da düşeceğini biliyorduk.

Normalde üzerimizde illegal parçalar olup olmadığını taryan ama şimdi devre dışı olan güvenlik kapısının önündeydik. Bu akşam bu sadece bir diğer engeldi. Ellerimi soğuk metale bastırıp kendimi diğer tarafa attım ve parkın içindeki kalabalığı takip etmeye hazırlandım.

Etrafta zıplayıp birbirini iten bir grup erkek bana sertçe çarptı.

“Dikkat edin, sik kafalılar,” diye tısladım.

İçlerinden birisi bana dönüp şöyle bir baktı. “O çubuk kra-ker götlü beden bu akşam sana yardımcı olmayacak, prenses. Bu kadarcık darbe bile çok geldiyse, rüzgâr seni ve zengin arkadaşlarını incitmeden buradan gitsen iyi edersin.”

Gözlerimi kısıtım. “Yine kaybetmeye gelmiş olmanız çok yazık.”

Acımasızca kahkaha attı. “Büyük konuşuyorsun. Arkasında dursan iyi edersin. Yoksa tükürdüğünü yalamak zorunda kalacaksın.”

Karanlığa yönelip gözden kayboldular ama sözleri öylece

kaldı. Bu sadece bir oyun gibi gözükse de aslında savaştı. Kan ve öfkeyle inşa edilmiş yüz yıllık bir rekabetin yakıtıydı.

Zenginler fakirlere karşı.

Bataklıklıtakiler baba parası yiyenlere karşı.

“Havalı köpeklerden nefret ediyorum,” diye homurdandı sıçrayan Briar.

“İyi de bir tanesiyle çıkıyorsun,” diye espri yaptım gülerek.

Lyra’nın kahkahası ağırlaşan havayı hafifletti. Briar’ın Alis-tair’a yalan söylemek zorunda kalmasından nefret ediyordum. Ancak bilseydi gitmesine asla izin vermezdi. Sanırım Briar da hepimiz gibi düşünüyordu.

Bu önemli ve özel bir şeydi.

Bağımızı güçlendirecekti ve sadece bizim içindi.

“Haklı olduklarını biliyorsun.” Bu ses tahtaya sürtünen tırnak gıcırtısı gibi kulaklarımda yankılandı. “Burada olmamalısın.”

Kimin konuştuğunu görmek için dönüp bakmaya ihtiyacım yoktu. Aynı bariton sesi anaokulu günlerimden beri duyuyordum. Akıl hastanesine tıklılmanın en güzel yanlarından biri de Easton’dan uzak olmaktı.

Ona karşı saf bir öfkeden başka bir şey hissetmiyordum. Ayaklarımda altında ezilmesinden başka isteğim yoktu. Bu defa elimde Ponderosa Springs’ten gitmeden önce paramparça edeceğim insanların listesi vardı ve orada babamdan hemen sonra eski erkek arkadaşım ile onun tacı geliyordu.

“Burada olmam seni ne kadar da rahatsız etmiş,” dedim ve neredeyse bir yıl sonra dönüp ilk kez Easton’ın yüzüne baktım. “Üstelik kalmayı planlıyorken.”

Üzerimde hiçbir etkisi yoktu. O ne Rook ne de Rose’dü. Kız kardeşimi kurtarmak için onun ve babasının isteklerini yerine getirmiştım. *Bir de Rook’u kurtarmak için.* Artık bunların hiçbirini yapmak zorunda olmadığımından onun karşısında eğilme gerek kalmamıştı.

Aslında o her zaman seviye olarak benim altımdaydı.

“Seni yeniden görmek güzel, Sage,” dedi gözlerini dikkatlice üzerimde gezdirerek. Onun bana dokunmasına, hatta içime girmesine izin verdiğim için midem bulandı.

“Bence erken konuşuyorsun,” diye karşılık verdim.

Bir kot pantolon ve tişörtle bile o çok prestijli olduğunu düşündüğü tavrını takınmasına neredeyse gülecektim. Küçük arkadaş grubu da peşindeydi ve bir zamanlar ben de aynı onun gibi olduğum için kendimden nefret ediyordum.

En çok da onun adımlarını izlediğim için.

“Bakıyorum da yeni arkadaşlar edinmişsin. Babanın kimlerle takıldığından haberi var mı?” diye sordu kaşlarını kaldırarak. “Sanırım artık bir önemi kalmadı, değil mi? Artık sen de hasarlı bir ürün olduğun için, aynı özellikte insanlarla takılmanın da bir sakıncası yoktur.”

“Geçen dönem becermeye çalıştığın hasarlı ürünler gibi mi?” diye araya girdi Briar.

Gözlerinden ateş saçarak dişlerini sıkkan Lyra da öne çıktı.

Sanırım Easton Sinclair’le muhatap olup ağzında kötü bir tat kalan tek kişi ben değildim. Böyle küçücük bir olay için bile olsa arkamda insanların olduğunu bilmek içimi ısıttı. Kendi başıma halledebileceğimi biliyordum ama varlıklarını hissetmek iyi gelmişti.

Birilerinin yanında olması güzeldi.

“Babanm bu akşam nerelere izinsiz gireceğinden, kim bilir kaç tane yasayı çiğneyeceğinden haberi var mı? Tasmanı sıkı tutmayı sevdiğini çok iyi biliyorum.”

Dişlerimi hırsıyla sıktı. “Kendine dikkat etsen iyi olur.”

“Ne? Yoksa babasının kuzusunun yarasma mı bastım?” diye alaycı bir tavırla devam ettim.

Sertçe attığı birkaç adımla önümde dikildi, ben de başımı kaldırıp dimdik durdum. Ondan hiçbir zaman korkmamıştım ve bundan sonra da korkmaya hiç niyetim yoktu.

Güçlü adamlar hiçbir şeyi ispatlama ihtiyacı duymazlardı. Oysa zayıf olanlar itibarları tehdit edildiği anda çılgına dönerlerdi. Easton her zaman zayıftı ve yalnızca kirli çamaşırlarını temizleyip ona her hareketini dikte eden babasına güvenirdi.

“Gittiğin yerde kalmalıydın,” diye tısladı. “Yoksa senden kurtulmak için, aynı kız kardeşin gibi senin de öldüğünden emin mi olmam gerekecek?”

Sırf Rose’dan bahsettiği için bile ona tokat atma dürtüsüyle titredim. İnsanların onun ismini böyle şeyler için ağzına almalarından bıkmıştım. Onun için böyle dikkatsiz sözler edip bana karşı silah olarak kullanmaya çalışmalarından nefret ediyordum. Benim gözümde zerre kadar değerli olsalar, ağızlarım parçalayıp intikamımı alırdım ama buna değmezlerdi.

Keşke çocuklar onlarla aynı motivasyona sahip olduğumu görebilselerdi.

Alistair, Silas, Thatcher ve Rook.

Yıllar önce bambaşka varlıklar olduğumuzu iddia ederdim ama artık birbirimize daha fazla benzeyemezdik. Ancak onlar buna ve bana asla inanmazlardı.

Bütün öfke ve nefretimi, ona söylemek istediğim sözleri toplayıp ayakkabılarına tükürdüm. Pahalı, tasarım parçalar salyama kaplanmıştı.

“Benden kurtulmak mı istiyorsun? Kurtul da görelim, korkak,” diye hırladım. “Ama önce beni öldürdüğünden emin ol, Sinclair. Yoksa kafanı gövdenden ayırmak için gelirim.”

Ponderosa Springs’in altın çocuğundan ne kadar öğrendiğimi hep başkalarının duyacağı şekilde dile getirmek istemişim. O taptıkları heriften ne kadar nefret ettiğimi bilmelerini istiyordum. Ayaklarımın altına yapışan bir sakızdan farksız olduğunu öğrenmelerini istiyordum. O sadece babasının satranç tahtasındaki bir piyondur.

İnsanlar kapının etrafında toplanırken biz karşılıklı dikil-

meye devam ettik. Tehdidim havada bir sarkaç gibi ileri geri sallanıyordu.

Briar kolumu nazikçe tuttu. “Değmez. Akşamımızı mahvetmesine izin verme. Hadi gidelim.”

Easton’ın gözlerinin içine biraz daha baktıktan sonra Briar’ın beni götürmesine izin verdim. Onunla yüz yüze durmaya dayanamadığımdan falan değildi, Briar haklı olduğu içindi. Gerçekten de değmezdi.

“Tanrım, ondan nefret ediyorum. Onu ateş karıncalarına yem etmek isterdim,” dedi Lyra başını iki yana sallayarak.

“Lyra, bunu kesinlikle iltifat olarak söylüyorum,” dedim yumuşak bir sesle. “Beni bazen gerçekten korkutuyorsun.”

Başım hafifçe çevirip gülümsedi. “Teşekkür ederim.”

Kol kola girip Easton ve süs köpeklerini arkamızda bıraktık. Aslında onlarla aynı takımda olduğumuzu ve belki de yardımlaşmak zorunda kalacağımızı düşünmemeye çalıştım.

Bu olanlar yeni bir şeylerin başlangıcına işaret ediyordu. Uzun zamandır hissetmediğim bir ateşi yakmıştı. Briar ve Lyra’yla gerçek bir bağ kurmuş, arkadaş olmuştuk. Bu duyguyu daha önce tatmadığım için kendimden utanıyordum. Onlarla birlikte oldukça bunu daha fazla yaşamak istiyordum.

Sınıfa birlikte gidip ders çalışmak, film izlemek gibi normal aktivitelerde bulunmak çok iyi gelmişti. Hatta öldüğünü sandığım tiyatro isteğimin bile aslında geri gelmeyi beklediğini fark edip tiyatro dersine kaydolmuştum.

Yalnızlar Topluluğu’nun bir parçasıydım ve çok iyi hissediyordum.

Yaşamaya, var olmaya ve iyi hissettiğim için suçluluk duymamaya devam edecektim. Artık sırlarımı öğrenmelerinden korkmuyordum çünkü zaten hakkımdaki her şey ortalığa saçılmıştı.

Rose’un bu halimi ne kadar seveceğini düşünmeden tek bir

günüm geçmiyordu. Üniversitede bu kızlarla kaynaşmam çok hoşuna giderdi. Onlara bayılırdı. Fakat Rose'un da bunun gibi birçok şeyi yaşayıp sevme şansı elinden alınmıştı.

Easton, Cain ve ailem benden yeterince şey almışlardı. Daha fazlasını almalarına izin vermeyecektim.

Parkın içinde yankılanan müzik sesleri ve birkaç arabanın ışıkları herkesi kış uykusundan uyandırdı. Heyecan artarken insanlar neden orada olduklarını yeniden hatırladılar.

Kazanmak için gelmiştik.

Düşüncesi bile herkesin adrenalin yüklenmesine yetmişti. Hangi oyunu oynayacağımızı tahmin etmeye çalışırken midemde kelebekler uçuşuyordu. West Trinity'nin pis oynayacağını biliyor olsam da hazırdım.

Işıklara rağmen park yine de karanlıktı. Kış boyunca hiçbir suyun akmadığı bu yerde insanı ürküten bir çoraklık vardı ama yine de kendimizi oynamaktan geri tutamadığımız kötü şöhretli bir oyuna ev sahipliği yapıyordu. Uyarıcı bir siren gibi öten ağaçların uğultusuyla birlikte sis çökmeye başlamıştı.

Yaz mevsimi boyunca çevre sakinleri ve çocukların sesiyle çınlayan bu yer, o anda Ponderosa Springs'in herhangi bir unutulmuş köşesine benziyordu. Bir başka hayaletten farksızdı.

Hep birlikte grubun geri kalanının beklediği yere ulaştık ve bazen küçük çocukların ufak tefek gösteriler yaptığı ahşap sahnenin etrafında toplandık. O gece neyle karşı karşıya olacağımızı öğreneceğimiz yer burasıydı.

Arka taraflara yaklaşırken müziğin sesinin kısıldığını ve yerini bot seslerinin aldığını duyduk. Pelerinli dört figür platforma çıkmıştı. Öylece durup ön tarafa baktılar. İçlerinden birinin elinde meşale vardı.

Bizi izleyip bekliyorlardı. Herkes sessizliğe bürünmüştü.

Sahnedekiler kimliklerini bizden gizlemek için gaz maskesi takıyorlardı. Kalp atışlarımı kulaklarımda hissediyordum. Kanım sanki daha hızlı akmaya başlamıştı.

“Uzun Eldiven’e hoş geldiniz,” diye konuşmaya başladı dörtlüden biri. Sesinde uygunsuz, anlaşılması güç bir tehdit vardı. Sanki oyunun eğlenceli olacağını ama hiç de kolay olmayacağını ima ediyordu.

Endişem kanıma karışırken takım arkadaşlarıma ve rakiplerimize şöyle bir göz attım. Kimilerinin sırtında kim bilir neler taşıdıkları çantalar vardı ve bu bana kendimi çok hazırlıksız hissettirmişti.

Hayaletli bir evin kapısında durmaya benziyordu. İçeri girmeden önce çok eğlenceli gözükiyordu ama eşiği geçmek üzereyken korkutucu geliyordu.

Sahnedekilerden birisi kibrit çaktı. Alevin tıslaması yankılanırken meşalenin ucunu tutuşturdu ve havaya kaldırdı.

“Geleneklere uygun olarak bu yıl mekânı Ponderosa Springs seçtiği için oyunu West Trinity seçecek,” diye duyurdu.

Bir diğeri konuştu. “Bu yılın oyunu Bayrak Yakalama olacak.”

“Çok iyi be!”

“Harika!”

Bir anda tezahürat ve bağırışlar köptü. Alanın enerjisi sanki bir elektrik kablosuna dokunmuşum gibi dalgalandı. Bu enerjinin hepimize bulaştığını söyleyebilirdim.

Briar ve Lyra’ya döndüm. “Yeterince basit, öyle değil mi?”

“Kolay,” diye onayladı Briar.

“Bayraklar çoktan gizlendi. İster takım ister bireysel olarak oynayabilirsiniz. Amaç aynı. Rakip sizin bayrağınızı almadan önce onlarınkini ele geçirmek. West Trinity kuzeyden, Ponderosa Springs güneyden başlayacak. Başlangıç noktasına geldiğinizde, oyunun başladığını duyuran bir siren çalacak.”

Çam ağaçlarıyla kaplı otuz beş dönümlük bir alan söz konusuydu. Bayraklar her yerde olabiliirdi.

Çok büyüktü. Aşırı derecede büyüktü.

“Her şey serbest. Kural yok. Düzenleme yok,” diye devam etti. “Kazanan her şeyi alır. Ve her zaman olduğu gibi ölmeme-ye çalışın.”

“Çocuklar,” diye ofladı Lyra. “Nefes alamıyorum.” Böğrünü tutarak soluklanmaya çalışıyordu.

“Şşt,” diye fısıldadım. İnce bir ter tabakası alnımı kaplamıştı. Ciğerlerime dolan soğuk hava yüzünden göğsüm iyice acımaya başlamıştı.

Bir deponun arkasına saklanmıştık. Ön tarafımızı gizliyordu. Son yirmi dakikadır karşı tarafın bölgesindeydik ama bayrak bulma şansımız olmamıştı. Keskin bir ıslık kulaklarımı yırtarken birkaç metre önümüze düşen başka bir fişeği gördüm.

Gözlerim duman yüzünden yanıyordu. Sanırım kazanmamızı önlemek için gaz bombaları, fişekler, bubi tuzakları dahil her şeyi getirmişlerdi. Birisine biber gazı sıkıldığını görmüştüm.

Bedenimin tamamı koşmaktan acıyordu.

Planımıza sadık kalıyorduk. Eğilip görüş alanından uzak duracaktık. Yeterince güçlü değildik ve rakiplerimizi yıldırarak ekipmanımız yoktu. Bu yüzden kendi bayraklarımızı bulup korumak yerine onların bayraklarının peşine düşmenin daha iyi bir fikir olduğuna karar vermiştik.

Park içinde West Trinity oyuncularından kaçacak manevralar yapıyorduk.

“Bütün iç mekânlar kilitli. İçeride olmalarına imkân yok. Yukarılarda bir yerlerde olmalılar,” dedi Briar kısık sesle.

“Bu bölgedeki tek yükselti paraşütle iniş alanı. Biraz ilerimizde kalıyor ama oranın dışındaki her yer alçak.”

“O zaman o tarafa gidelim. Acele etsek iyi olur. Easton ve yanındakilerin rakipleri daha fazla tutabileceğinden şüpheliyim.”

Saklandığımız yerden çıkıp sessizce yürümeye başlamadan önce etrafı taradım. Uzaklardan çığlıklar ve uğursuz sesler yankılanıyordu. Duyduğum her çatırtı ya da uğultuyla yerimden sıçıyordum.

Adrenalin korkumu maskeliyor, beynim alarm durumuna geçse bile ilerlemeye devam etmemi sağlıyordu. Grubundan ayrılıp düşman bölgesine girmiş üç kızdık. Düşmanlar bizi durdurmak uğruna ne gerekiyorsa yapmaya hazırdılar.

Bu düşünceleri bir kenara bırakıp içimdeki kazanma ateşinin bana yakıt olmasına izin verdim.

Nefesim gözle görülür buharlar halinde çıkıyordu, kat kat kıyafetlerim yüzünden iyice terlemeye başlamıştım. Atlama sahası artık görüş alanımıza girmişti ve o devasa kaydırağa giden ahşap basamaklar diğer yerlerden farklıydı.

Mutlaka orada olmalıydı.

“Hey,” diye fısıldadı Briar. “Şu da ne?”

Solumuzdaki durgun dalga havuzunu gösteriyordu. Bu mevsimde su olan tek yer orasıydı. Geniş başlayan yapısı dalgaları yaratan makinelerin olduğu deponun beton duvarına doğru daralıyordu. Havuzun sığlaşan kısımları neredeyse susuzdu ve kalan suyun hepsi karanlık, bulanık görünen derin kısımda birikmişti.

O esnada beton duvar çıkıntısının üstündeki *Dalga Lagünü* yazan tabelayı fark ettim. Tabelanın tepesinde kurdeleli bir afiş ve ortasına bağlı turuncu bir bayrak vardı.

“Yok artık! Bulduk,” diye fısıldadım gülümseyerek. Yaklaşan tehlikeyi fark edemeyecek kadar gururla dolmuştum.

“Tanrılara şükür,” diye sevinçle fısıldadı Lyra.

“Tanrılara mı?” diye sordum.

“Ben agnostığım,” dedi omuz silkerek. “Sadece bir tanrıya şükretmek doğru gelmiyor.”

Bayrağa doğru hareket edemededen önce keskin bir ısıklık duydum ve ardından havayı delen kırmızı ışığın önümüze düştüğünü gördüm. İşaret fişeği, gözlerimi yakan kıvılcımlar ve dumanlar püskürtüyordu.

Gölgelerin arasından her biri ayrı yönden çıkan gruplar bizi çember içine almışlardı. Üzerimize iki kıvılcım daha yöneldi. Burnumu kolumla kaparken duman yüzünden öksürmeye başladım.

“Bugün sizi yeniden görmek istiyordum,” dedi bir tanesi elindeki hokey sopasını tehditkâr bir tavırla sallayarak. “Sizi uyarmıştık, kızlar.”

Çok yaklaştığımız, oysa şimdi hedef çok uzakta kalmış gibi geliyordu.

“Ne yapıyoruz şimdi?” diye endişeyle sordu Lyra çember daralırken.

Verecek cevabım olmamasından nefret ediyordum. Ne yapabiliriz ki? Üçer üçer kalmıştık ama onlar silahlıydı. Koşmaktan başka yapabileceğimiz bir şey yoktu.

“Dağılıp koşalım,” dedi Briar öksürerek. “Sage, sen bayrağa koş. Lyra, sen de tam tersi yöne.”

“Ya sen?” diye sordum alacağım cevaptan korkarak.

“Beni düşünme. Sadece git.”

Riskli bir hareketti. Düpedüz kumardı ve hoşuma gitmemişti. Daha hareket bile edemededen bizi yakalayabilirlerdi. Fakat şansımızı denemek zorundaydık. Bir şeyler yapmamız gerekiyordu.

Derin nefes alıp kıpırdamadan avcılarımızın yaklaşmasını bekledik.

Ben iki tanesinin arasındaki boşluğu hedef alarak koşmaya başladım, Lyra da tam tersi yönde aynısını yaptı. Ayaklarım

beni ileri itiyor, mantığı bir kenara bırakan bedenimi ileri taşıırken botlarım gürültüyle yere çarpıyordu. Hissettiğim saf adrenalinele düşünemediğim tek şey o bayrağı yakalamaktı.

Bir de bu işi bitirmek.

Kazanmak.

Henüz birkaç metre gitmişken arkama dönüp baktım ve yerinden hiç kıpırdamadan duran Briar'ı gördüm. Kendini yem olarak orada bırakmıştı.

Elinde hokey sopası tutan adam geri çekilip sopanın küt ucuyla Briar'ın baldırlarına vurdu. Acı çılgılığı duyar duymaz durup yanına dönmek istedim.

Dizlerinin üstüne çöken Briar'm sarı saçları yüzüne düşerken bana bağırdı. "Devam et, Sage!"

İhtiyacım olan enerji iğnesini vurulmuş gibi hissettim. Bayrağa ulaşırsam bütün bunların biteceğini düşünerek kendimi toparladım. İçlerinden birisi bana doğru ilerleyince koşmaya devam ettim.

"Bayrağı almasına izin verme!"

Bacaklarımı daha hızlı olmaya zorlayarak ciğerlerim yanarken koşmaya devam ettim.

Havuzun kenarına gelince sadece çalışanların geçmesine izin verilen kapıya tırmandım. Arkamdan yaklaşan ayak seslerini ve kapıya yaklaşan elleri duyabiliyordum. Etrafıma bakıp bir sonraki adımımı düşündüm.

"Şimdi nereye gideceksin bakalım?" diye kötücül bir sesle mırıldandı.

"Yukarı," dedim nefes nefese.

Duvara tutunup kendimi yukarıya çektim ve o anda iki ayağımın üzerinde durabileceğim bir yer gördüm. Yanlamasına yürümekten başka çarem yoktu ve sırtım alttaki dalga havuzuna dönük ilerlerken tutunacağım hiçbir şeyim olmayacaktı.

Bana yaklaşan adama ve çamurlu havuza baktım. Karanlık

sular buradan kömür yığınlarına benziyordu, soğuk hava yüzünden üstünde buz parçaları yüzüyordu. Ya kaybedip beni gebertene kadar dövmelerine razı olacaktım ya da suya düşme riskini göze alacaktım.

Düşmek beni öldürmezdi, o kadar yüksekte değildim ama su korkum her şeyi daha kötü hale getirebilirdi.

Sağ ayağımı çıkıntıya yerleştirip ellerimi ve yüzümü soğuk tabelaya bastırırken kollarımın ürperdiğini hissettim. Tabelanın soğuğu tenimi yaksa da acele etmeye cesaret edemiyordum. Sertçe çarpan rüzgârın beni itmesine engel olmaya çalışarak tabelaya istemeden daha fazla yaslandım.

Kuruyan boğazım yüzünden ne yutkunabiliyor ne de nefes alabiliyordum.

Diğer ayağım bir anlığına sallansa da diğer tarafa geçmeyi başardım. Topuklarım kenarlardan sarkarken ayak parmaklarım beni dengede tutmaya çalışıyordu.

Düşme. Sakın düşme. Düşme.

Bayrağın çılgınca dalgalandığı merkeze gitgide yaklaşıyordum.

Yaklaştıkça göğsümde kalp atışlarımın şiddetini daha fazla hissediyordum. Omuzlarımdaki yük ağırlaşıyordu. İçgüdülerim haricinde hiçbir şeye odaklanmamaya, Briar ile Lyra'yı düşünmemeye çalışıyordum.

Kafamın içinde her şey gecikiyor gibiydi. Sanki tüm bunlar ağır çekimde oluyordu ve halsizleşmiştim.

Elim materyali kavrarken avucumun içinde bayrağı hissettim. Sabitlendiği yerden alıp göğsüme küçük bir bebekmiş gibi bastırdım ve orada tuttum.

Başardım. Başardık.

“Lanet olsun!” diye birisi bağırdı ve tabelaya vuran bir el onu titretti. Dengemi kaybedince geriye düşmekten başka çarem kalmadı. Kollarım çılgınca sallanıp tutunacak bir yer aradı.

Ancak tutunacak hiçbir şey yoktu.

Buz gibi suya sanki gökyüzünden, milyonlarca kilometre uzaktan yeryüzüne düşen bir yıldız gibi hızla düştüm.

Su beni içine almadan önce sırtıma buz parçaları sertçe çarptı. Beni aç bir canavar gibi anında yuttu.

Ölümün soğuk elleri etrafımı sarıp beni istenmeyen bir kucaklaşma için kendine çekti. Yoğunlaşan suda bunaldığımı hissettim. Soğukluk her yerime işleyip kemiklerime nüfuz ettikçe daha da derinlere battım.

Artık karanlıktan başka bir şey yoktu. Gözlerimi açtığımda bile karanlıktan başka şey bulamadım.

Yüzeye doğru yüzmek istiyordum. Ciğerlerimdeki acıyı yok etmek istiyordum ama uzuvlarım... Savaşmak, bir şeyler yapmak istiyordum ama hiçbirisi olmuyordu. Beynim durmuş, bednim ne yapacağını şaşırmıştı. Hiçbir his yoktu.

Adeta felç olmuşum. Hareket edip kendimi kurtaramayacak kadar donmuşum.

Korku beni ele geçirmişti.

Ölüm ve buna engel olamama korkusu. Her şey kontrolüm-den çıkmıştı.

Bir sonraki adımda ne olacağını bilememenin korkusu. Bilinmezin korkusu.

Aniden bir müzik sesi duydum. *Rosie'nin müziği.*

Bir heykel üzerinde çalışırken odasında söylediği şarkıydı. Ölmeden hemen önce onun da böyle hissedip hissetmediğini merak ettim.

Onun için ağlamak istiyordum. Korkmadığını ümit etmek istiyordum ama korktuğundan emindim. Yalnızdı ve birilerinin onu kurtarıp kurtarmayacağını merak etmiş olmalıydı. Ancak hiçbirimiz zamanında yetişememiştik.

Kurtarılacağını düşünerek ölmüştü ve biz onu kaybettiğimizin bile farkında değildik.

Ta ki her şey bitene kadar.

Yalnız ve korku içinde ölmüştü.

Yaşamının tam tersi bir şekilde dünyayı terk etmişti.

Her zaman cesurdu ve etrafı onu seven insanlarla sarılıydı.

İşte şimdi onunla aynı şekilde ölecektim.

Kimse bizi kurtarmayacaktı.

Ağzıma ve burnuma çok fazla su doluyordu. İçimde onu yeniden göreceğim olmanın verdiği rahatlık vardı. Gözümün önünde noktalar uçuşuyor, her şey bulanıklaşırken zihnim kayboluyordu. Bilincimi yitirirken giderek kendimden uzaklaşıyordum.

Sonunda kendimi acıya ve beni bulacak ölüme bırakmaya karar verdim.

Her yerimin ısındığını hissettim. Sanırım sonunda gerçekleşiyordu, ölüyordum.

Fakat bunun yerine acımasız havayla karşılaştım. Tenime değen ani enerji bu defa içime doldu ve şiddetli bir öksürme dürtüsüne kapıldım.

Bedenim hırıltılı nefeslerim ve soğuk yüzünden titriyordu.

Hayatta olduğum için mutlu muydum, yoksa hâlâ şok içinde miydim emin olamıyordum.

Beni tutan şey her neyse ona bütün gücümle tutundum çünkü tersi ölümüm olacaktı.

“Ölmeyeceksin,” diyen bir ses duydum. “O kadar kolay değil.”

Paralize olan duyumlarıma ve her yanıma dolan sulara rağmen kokusunu almıştım. *Esrar ve tütün. Çakmak gazı ve deri.* Parmaklarımın altındaki sıcaklığını ve her ikimizi de sarmalayan nemi hissediyordum.

Gözlerim aralandı ve bulanık bakışlarımın arasında güçlkle de olsa onu gördüm.

Rook.

Islak saçları yüzüne yapışmıştı. Titremesini durdurmaya çalışırken yanakları kızarmış, çenesi gerilmişti.

Mahvolmuştı, yine de çok güzel görünüyordu.
Çok güzel bir çocuktı ama Lucifer da bir zamanlar güzeldi.
Hem de en güzeliydi.
Bir melekti.

BÖLÜM YİRMİ BİR

Vadesi Dolan

Rook

Geri dönüşünün tehlikeden başka bir şey olmayacağını biliyordum.

Dikkatimizi dağıtıp işleri daha fazla riske atmaktan başka işe yaramayacaktı. Sage her zaman bir riskti. Etkilendiğini bile anlamadan seni saran yavaş bir zehir gibiydi.

Belanın ta kendisiydi.

“Alistair, bekle. Alistair, lütfen. Ben iyiyim...” Briar yalvarıp durmasına rağmen onu yavaşlatamıyordu. Muştasından kanlar damlıyordu. Herifin yüzüne verdiği zarar kalıcı olacaktı.

Sage kaldırımında oturuyor, omuzlarına sarılmış ceketle soğuktan korunmaya çalışıyordu. Islak saçları çenesine yapışmıştı. Başını kaldırıp bir yük treni gibi kendisine yaklaşan adama baktı.

Alistair, Sage’i ceketinin önünden tutarak çekti ve iki yakasından kavrayıp sertçe arabasının yan tarafına itti.

“Aklından neler geçiyordu senin?” diye hırladı onu sarsarak. “Bencilin tekisin. Onu neredeyse öldürtecektin.”

Dudakları gibi gözlerinin mavisi de solmuştu. Oksijen eksikliğiyle dönen başı yüzünden muhtemelen etrafında olup bitenleri hâlâ kavrayamıyordu. Üstelik şimdi kontrolden çıkmış bir canavarla karşı karşıyaydı.

Briar'ın ona söylediği gibi yurttan olmadığını görünce Alistair savaş moduna geçmişti.

Geçen dönem yaşananlardan, ağabeyi Dorian'ın Briar'ı kaçırmamasından sonra aklından en kötü senaryo geçmişti. Alistair, Briar'ı kaybetmek dışında hiçbir şeyden asla korkmazdı. Hayatta onu dehşete düşüren tek şey buydu. Ölüm bile bundan sonra geliyordu.

Neyse ki Alistair'ın rahat etmesi için Silas, Briar'ın telefonuna bir takip programı yüklemişti. Nerede olduklarını öğrendiği anda hiçbir şey onu kız arkadaşını bulmaktan alıkoyamazdı.

Tam Briar baldırına hokey sopası yedikten sonra gelmiştik, ardından ağzına bir yumruk inmişti. Hem benim hem de arkadaşım için izlemesi çok zor bir sahneydi. Ona vuran heriflerden birini ele geçirip dostuma yardım etmek isterken dikkatim dağılmıştı.

Dikkatimi dağıtan şey kanatları koparılmış bir kızdı.

O kadar hızlı düşmüştü ki, görüp göremediğimden bile emin değildim.

İlk başta sadece izlemiş, yumruklarım sıkılı halde yeniden yüzeye çıkmasını beklemiştim. Ancak bir türlü çıkmayınca arkasından dalmıştım.

Suyun üstüne çıktığımızda bembeyazdı. Sanki düşer düşmez ölüme teslim olmuştu. Bu da beni delirtmişti. Onun ölme hakkı yoktu. Bu şekilde olmazdı, savaşmadan gidemezdi.

O anda ölümünü seyretememiştım çünkü gözümün önüne hep yanlış anlar gelmişti.

Tek görebildiğim aslında olduğu kişi değil; benimleyken,

tüm ruhumna nüfuz etmişken büründüğü o sahte kişiliği idi. Bu zayıflığa, onun zayıflığına yenilmiştim. Bir kez daha cazibesine kapılmış, aptal gibi peşinden gitmiştim.

Hastaneye yatırıldığını öğrendiğim zaman yaptığımı tekrarlamıştım. Kendimi bir anda Monarch Akıl Sağlığı Kliniği'nde bulmuştum. Ölmediğinden, yaşadığından emin olmak istemiştim.

Zavallının tekiydim.

Bir erkek için bunların hepsi acınası bahanelerdi çünkü kendime yalan söylemekten vazgeçemiyordum. Bana gerçeğini, yalanlarını ve çirkinliklerini gösterdiğinde bile ona inanmak istemiştim. Onca zehirli ve güzel yalanın öylece gitmesine, ölmesine izin veremezdim.

Sikeyim, bunu yaptığım için kendimden nefret ediyordum.

“Üzgünüm. Ben... Ben düşünemedim...”

“Neyi düşünemedin? Sen lanet bir oyunu kazanmaya çalışırken kız arkadaşımı dayaktan öldürebileceklerini mi?”

“Alistair!” diye bağırdı Briar onu ceketinden tutarak. “Bırak onu! Benim hatamdı. Oyuna gitmeyi ben istedim. Sage değil!”

Alistair'ın gerilen çenesindeki kasların seğirdiğini görebiliyordum. Karanlık gözleri Sage'in boş bakan soluk mavi gözlerine dikilmişti.

“Onu bir kere daha tehlikeye atarsan seni öldürürüm.”

Beynim tepki veremedi ayaklarım çoktan harekete geçmişti, onlara birkaç adım yaklaştım. Bu basit bir tehdit değildi. Alistair yapmayacağı bir şeyi asla söylemezdi.

Bunun bana hissettirdikleri ise hiç hoşuma gitmemişti.

En iyi arkadaşıma saygıdan başka şeyler hissetmeme neden olmuştu.

Ona karşı düşmanca bir şeyler hissetmiştim.

Yanına gidip elimi göğsüne koydum. “Sakin ol. Briar iyi. Kendi kızına odaklan.”

Alistair şüpheci bakışlarla bana bakarken başını eğdi. Mesajı alıp onu rahat bırakması için elimi göğsüne iyice bastırdım.

Nefret dolu son bir bakış daha attıktan sonra Sage'in yakasını bıraktı ve derhal Briar'a dönüp yüzünü ellerinin arasına aldı. Hâlâ kulaklarından duman çıkacak kadar öfkeli olduğunu görebiliyordum ama Briar'ın yüzüne bakınca biraz da olsa yumuşamıştı. Kanlı başparmağını Briar'ın şişmiş altdudağında gezdirdi.

"Bu iş bitmedi, küçük hırsız."

Briar onun gazabını kabullenircesine başını salladıktan sonra kolunu Alistair'in beline sarıp göğsüne sokuldu. "Üzgünüm," diye fısıldadı. Ardından sesi sadece onların duyabileceği kadar kısıldı.

Hâlâ arabaya yaşlı halde başını önüne eğmiş Sage'e döndüm.

Ellerimi ıslak kotumun ceplerine soktum, içimde yanan öfkeden dolayı soğuğu hissetmiyordum. Islaklığın, parmaklarımla istemediğim şeyler yapmasını önleyeceğini umdum.

Mesela ona uzanmak gibi aptalca şeyler.

Suyun içinde bana tutunması, enerjimi çalarak ümitsizce beni araması... Bıraksam ölecekmiş gibiydi.

Bu durum beynimi yiyip bitiriyordu.

Aylardır yaşadığım yalnızlık, o anın acısının yanında hiçbir şeydi.

Kendime ve kuş beyinli kalbime bunun bir yanılsama olduğunu hatırlatmak zorundaydım. Onunla sevişip onu keşfederken, ruhumu onunla doldururken o başka bir adamla nişanlıydı ve beni bir deney gibi kullanmıştı.

Onun için sadece bir oyundum.

Hepsi buydu.

"Anlaşılan biz yokken çok eğlenmişsiniz," dedi Thatcher. Silas'ın arabasının yolcu tarafından inip kapıyı gürültüyle çarptı.

Briar'ı görünce, "Neler oldu?" diye sordu Silas. Fakat bakışları Sage'e takılınca duraksadı. Olması gerekenden çok daha uzun bir süre ona baktı.

Sage'in geri dönmesi benim için çok zor olmuştu ama Silas için de farklı nedenlerden dolayı zor olduğunu biliyordum.

Sage ve Rosemary ikizlerdi. Benzerlikleri barizdi. Bu zaten hep böyleydi ama ikizlerden biri ölünce, iyice görülür hale gelmişti.

"Uzun Eldiven'e katılmışlar. Sage dalga havuzuna düştü ve Briar'ı dövdüler," dedim dişlerimi sıkarak. Bu kızlar ne kadar da saflardı. Neler olacağım bilmeleri gerekiyordu. Her yıl birçok kişi bu oyundan sakat ayrılırdı. Tecrübesiz oynanacak bir şey değildi.

Biz bunu gayet iyi biliyorduk çünkü genelde sakatlayan kişiler oluyorduk.

"Ya sen?" dedi Thatcher kenarda oturan Lyra'ya. Başını dizlerine dayamış halde oturan kız, onunla konuşulunca irkildi. "Sana ne oldu?"

"Hiçbir şey. Şey," diye kekeledi. "Ben... Ben iyiyim."

Thatcher bir süre daha onu izledikten sonra başını salladı ve dişlerinin arasından nefes aldı. "Kazandık mı bari?"

"Thatcher, kes sesini."

"Evet," dedi Briar ve Alistair aynı anda. Bu da ne kadar iyi bir çift olduklarını gösteriyordu.

"Güzel." Thatcher, Briar'a yaklaşıp onu şöyle bir inceledi. Soğuk parmaklarıyla tuttuğu çenesini sağa sola çevirdi. "Buz koysan yeter. Korkma, yaşayacaksın. Maalesef..." diye ekledi.

Bu konuşmalar benim için arka planda kalmaya başlamıştı çünkü Silas, Sage'e doğru yürüyordu. Uzunca bir süre ona baktıktan sonra kapüşonlu hırkasını çıkardı ve duraksadı.

"Kollarını kaldır," diye mırıldandı.

Sage başını kaldırıp ona baktığında midemde tuhaf bir sancı hissettim.

Silas ona neden öyle bakıyordu? Rosie'nin kardeşi olduğu için ona yardım etmeye çalıştığını tahmin ediyordum. Yine de ne halt vardı da ona böyle bakıyordu?

Bu durum beni endişelendiriyordu.

Hatta kızdırıyordu.

Kendime, Sage'e ve Silas'a kızgındım.

"İstemiyorum," diye karşılık verdi Sage boş gözlerle.

"Donarak öleceksin. Giy şunu," diye ısrar ederek hırkayı ona uzattı ama Sage tepki vermedi.

Sadece izleyebiliyordum. En iyi arkadaşım, onunla bir senedir herkesle konuştuğundan daha fazla konuşurken ben tek kelime edemiyordum.

Kıskançlıkla dolduğumu fark ettim.

Bana neler yapıyordu? Hayatımı yeniden mahvediyordu. Arkadaşlarımı karşıma almama neden oluyordu. Onun yüzünden Alistair'a sinirlenmiş, Thatcher'a yalan söylemiş ve Silas'ı kıskanmıştım.

Asla anlayamayacağım bir bağ kurmalarını kıskanıyordum ve söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu.

Ne yapacaktım ki? Bölgesini belli etmek isteyen köpekler gibi Sage'in üstüne mi işeyecektim?

Sage Donahue çok fazla şey olabilirdi ama hiçbir zaman benim olmamıştı.

Bu yüzden şu an gördüklerimle ilgili bir şey söylemeye hakkım yoktu fakat bu bir şeyler söyleme isteğimi azaltmıyordu.

"Neden? Beni kurtarmış mı olacaksın? Kendini daha mı iyi hissedeceksin?" dedi Sage soğuk, duygusuz bir sesle. İşte, benim tanıdığım soğuk kalpli sürtüğ buydu. Önce birleştiren, sonra her şeyi paramparça eden o kız geri dönmüştü. "Böylece Rose'un yanında olamamanı mı telafi edeceksin?"

“Sadece ölmediğinden emin olmaya çalışıyorum,” diye yanıtladı Silas.

“Öyle mi? Peki aynısını neden kardeşim için yapmadın?”

Dilinin sınırı olmadığını biliyordum. Kızgın ya da üzgün olduğunda zalimleşiyordu. Sesiyle bile karşısındakinin canını kolayca yakabiliyordu.

Buna izin veremezdim. Özellikle de Silas bunu asla hak etmiyorken yapamazdım.

“Kes artık, Sage,” diye uyardım onlara yaklaşarak.

“Hayır,” dedi beni yok sayarak. “Onun yanında olman gerekirdi ama kütüphaneden eve yalnız yürümesine izin verdin.”

Silas’ın hiçbir hatırlatmaya ihtiyaç duymadığı ve zaten asla unutmadığı o andan bahsediyordu. Sage yaralanınca etrafındaki herkesi yaralardı.

“Yanında olman gerekirdi!” Onu göğsünden iterken sesi giderek yükseldi. Fakat Silas karşısında heykel gibi kıpırdamadan duruyor, acımasız sözlerle kendisine saldırmasına izin veriyordu.

“Onu korumamız gerekiyordu!” İlk gözyaşı damlası yüzünden süzüldü, kimsenin iyileştiremeyeceği acısı gözlerinden sızıyordu.

Bunu anlayabilecek birisi varsa o da Silas’tı.

Aynı kişiyi kaybetmenin yasıyla ortak bir zeminde buluşmuşlardı. Birbirlerinin duygularını anlayabiliyorlardı ve bu benim her ikisiyle de asla yapamayacağım bir şeydi. Özellikle de Silas’la.

Rose’la ne kadar yakın olsam da asla onun kurduğu gibi bir bağ kurmamıştım. Silas’a istediğim gibi yardımcı olamamıştım. Ne kadar her gün kontrol etsem de onu daha iyi hale getirememiştim.

Belki iyileşmesine yardım edemezdim ama intikamının alındığından emin olabilirdim.

“Bak işte, o öldü artık! O öldü, Silas! Hem de tek başına! Onu neden korumadın? Onu neden kurtaramadık?”

Silas’ın zırhı kırılmıştı, o vahşi mermiler metali delip geçerek kemiklerine saplanmıştı. Ürpererek geri adım atışından, bunun sadece duygusal bir travma olmadığını görebiliyordum. Fiziksel olarak da canı yanıyordu.

Bir an gözlerini kapattı, yeniden araladığında Sage’e uzandı.

“Rosie, ben...”

“Ne?” Silas’ın sözleri Sage’in irkilmesine neden oldu. “Bana Rosie mi dedin?”

Beynimde bir tehlike sinyali yankılandı ve paniğe kapıldım.

Endişemi bastırmaya çalıştım. İçimden bunun basit bir hata olduğunu söyledim. Sadece karıştırmıştı. İlaçlarını alıyordu, her gün onu izlemiştim.

O iyiydi. Sadece kafası karışmıştı, o kadar.

Ancak bu hastalıkta, semptomların ve durumun gittikçe kötüleştiğinin farkında olduğunuzda böyle şeyleri görmezden gelmek zordu. Bunun sadece bir tesadüf, basit bir hata olduğuna inanmak istiyordum.

“Bu kadar yeter,” diyerek aralarına girdim. Kimi koruduğumdan emin değildim. Sage’e mi engel oluyordum, yoksa Silas’ı mı koruyordum?

Tek bildiğim Sage’in can yakacak bir ruh haline büründüğüydü. Birisinin canını acıtmak istiyorsa, bunu bana yapabiliirdi. Silas olmazdı.

Asla.

Gözlerini bana çevirdi. “Canın cehenneme,” dedi tükürürcesine. “Hepinizin canı cehenneme! Hepiniz intikamı benden daha çok hak ettiğinizi düşünüyorsunuz. Sanki o benim hiçbir şeyimmiş, lanet ikizim değilmiş gibi!”

Öfkesi karşısında geri çekilecek değildim. “Bununla bir ilgisi yok. Hak etmediğimizi biliyoruz ama aynı zamanda sana güvenmediğimizi de biliyoruz.”

Çirkinleşmek istiyorsa bunu alacaktı.

“Ah! Sen...” dedi işaretparmağıyla göğsümü dürterek. “Sen mi bana güvenmiyorsun? Arkadaşlarına yalan söyleyen birisi için iddialı sözler.” Ciddiyetle gözlerimin içine baktı, beni uyarıyordu. Dikkatli olmazsam, bana da ağır bir zarar vereceğini söylüyordu.

Tam şu an aramızda yaşanan her şeyi ortaya dökebilirdi, ondan beklenirdi. Birini mahvetmek için ne kadar derinden kesmesi gerektiğini umursamazdı.

Buraya geri dönerek ateşle oynamıştı, şimdi de hayatımı yeniden mahvetmeye çalışıyordu.

Bu defa yanan o göl evi olmayacaktı. Küller arasında kalan onun soluk teni olacaktı.

Çenem gerilirken burun deliklerim genişledi. “Seni kurtarmanın zaman kaybı olduğunu bilmem gerekirdi. Boğulmana izin vermeliydim.”

“O zaman neden kurtardın? Ha?” Bana küçümseyerek bakarken elleri iki yanda yumruk olmuştu. “Kötü adam gibi davranan birine göre kahramancılık oynamayı fazla seviyorsun galiba. Hoşuna gidiyor, değil mi, Rook? Kırık kalpleri kurtarmak? Kahraman mı olmak istiyorsun?”

“Lanet bir kahramana benziyor muyum?” Belini iki elimle sıkıca kavradım, parmaklarım resmen tenine gömülmüştü. Islak bedenini kaldırıp omzuma attım.

“Buraya kadar,” dedim kurtulmak için mücadele ederken. Tam da bunu yapmasını bekliyordum.

Sözlerinin bir bedeli olacağını öğrenmesi ve o güzel ağzını artık kapatması gerekiyordu.

Taze yaralarım sızlasa da kollarımdan kurtulmaya çalışırken sırtıma vurmasına izin verdim.

Bir kolumla onu sıkıca tutup diğeriyle arabanın kapısını açtım ve onu arka koltuğa fırlattım. Gövdesi yumuşak kumaşın

üstüne yayılırken göğsü özümsemeye hazır olduğum dizginlenemez duygularla inip kalkıyordu.

Öfkesini, anlamsız hislerini, hepsini almaya hazırdım.

İki elimi arabaya yaslarken onu en son böyle gördüğüm anın hatırasını zihnimden silmeye çalıştım. Onu çıplak halde arka koltuğa yatırdığım o gün... "Becer beni" bakışlarını üzerime dikip esrarlı sigaramdan içmişti.

Oysa şimdi aynı bakışlar bana siktir olup gitmemi söylüyordu.

Hangisinin daha çok hoşuma gittiğinden emin olamıyordum.

Aynı bir sokak kedisi gibi çevik hareketlerle dizlerinin üstünde doğrulup avuç içlerini göğsüme dayadı ve geriye kalan tüm gücünü kullanarak beni uzaklaştırmaya çalıştı.

"Bırak beni," diye bağırdı. Yerimden kıpırdamadığımı gördükçe iyice sinirlendi.

Evet, işte böyle. Bırak gitsin, Sage.

Canımı yak.

"Hayır," dedim durumu sadece daha da kötüleştirerek. Hareketleriyle birlikte ileri geri sallanan ıslak saçlarını izledim.

İtişi, minik yumruklarını göğsüme indirdiği ama bana hiç etki etmeyen vuruşlara dönüştü. Kendini daha fazla yorup arzu mu kamçılamaktan başka bir işe yaramıyordu. İhtiyacım olanla kıyaslandığında Sage'in darbeleri hiçbir şeydi. Açlığımı gidecek şeyin fragmanından ibaretti.

"Elinden gelen bu kadar mı? Sadece havlayıp hiç ısırmayacak mısın gerçekten?" diyerek onu kışkırttım. "Hadi, vur bana."

Karşımda benimle boks yapmaya hazırlanan Alistair olsaydı söyleyeceğim şeyleri dile getiriyordum. Bu da Sage'i kendi öfkesinin sınırlarına sürüklemiş, üzerime daha şiddetli yumruklar indirmesini sağlamıştı. Güçlenen vuruşları daha aşağılara, karnımın yumuşak kısımlarına indi ve ciğerlerimdeki havayı bir

anda kesti. Yine de kaldıramayacağım bir şey değildi. Yerimden bile kıpırdamamıştım.

“Vur bana!” diye bağırdım. Bastırılmış duygular ve deliliğimin zehriyle dolup taşıyordum. İlişkimiz bittiğinde ruhumun derinliklerine gömdüğüm her şey yüzeye çıkıyordu. Yavaş yavaş yükseliyor, Sage döndüğünden beri aklımdan çıkaramadığım tek şeyi yapmak istememe neden oluyorlardı.

Onu mahvedecektim.

Kıracaktım.

Bana yaptığı gibi kim olduğunu sorgulatacaktım.

“Lanet olsun, vur bana!”

Baraj kapağı kırılmış, son kibrit de barutu tutuşturmayı başarmıştı. Bu artık son damlaydı.

Çeneme sağlam bir yumruk geçirerek dudağımı yardı. Başım sağ tarafa savrulurken ağızımdaki kan tadını anında aldım.

Metalik tat dilimde gezinirken dudağımdaki kesğin acısını hissettim.

Başımı geriye atıp bakışlarımı ona kilitledim. Şaşkınlıktan kocaman açılmış gözleri yaşlarla doluydu, elleriyle ağzını kapatmıştı. Böyle bir şey yapabildiği, bu noktaya itildiği için şok olmuştu.

Herkesin aşağılık şeyler yapma kapasitesi vardı. Gereken tek şey doğru yer, doğru zaman ve doğru motivasyondur.

“Senin sorunun ne?” diye mırıldandı. “Bunu yapmama neden izin verdin?”

Bu sorunun bende bir tepki oluşturmasını beklemiyordum.

Boğazımı jilet gibi kesip içimdeki her şeyi geriye filtresiz bir dürüstlük bırakacak şekilde yakmasını beklemiyordum.

Bende yanlış olan çok şey vardı.

Ancak o anda canımı sıkan yalnızca bir tanesiydi.

Parmaklarım ensesine uzandı ve saçlarından bir tutamı yakalayıp yüzünü kendiminkine yaklaştırdım. Burunlarımız sert-

çe çarpıştığında, kokusunu aylar sonra ilk kez içime çekmekten başka seçeneğim kalmamıştı.

“Sensin,” dedim sertçe. Bu gerçeğin dilimde bıraktığı tattan nefret ediyordum. “Sorunum sensin. Geri dönmen. Kampüste dolanıp yanımıza gelmen. Senin lanet olası varlığın.”

Nefesim yüzüne çarptıkça onun solukları kesiliyordu. Dudaklarımız birbirine bir anlığına değdiğinde aralarında bir kıvılcım çıktı.

“İstediğini alamayacaksın. Senin işin bitti,” dedim. “Üzülme in istiyorsun? Kız kardeşinin yasını mı tutmak istiyorsun? Ne yaparsan yap ama kimseye zarar veremezsin, Sage. Kızgın ve yaralıydın diye ne Silas’ı ne de başkasını incitemezsin. Onu sadece sen değil, biz de kaybettik. Hepimiz.”

Ona bir karşılık verecek fırsat bırakmadım. Sözlerimi iyice kavrayıp sindirmesini istiyordum. Bir daha Rose’u özlediğinde, hak etmeyen insanlara saldıramazdı.

Çünkü o bundan daha iyiydi.

Birilerinin keder ve yasının hedefi olmayı iyi bilirdim. Günah keçisi olmayı, kendinden bir parça kaybettiği için birilerinin kum torbası olmayı çok iyi bilirdim.

Babama dönüşmesini reddediyordum çünkü o çok daha iyiydi.

Onu bıraktığımda tekrar koltuğa düştü, kendimi onun alanından geri çektim. Kucağında endişeyle tuttuğu Silas’ın hırkasına baktım.

“Bu sikik şeyi de giymeyeceksin.” Anlamsız kıskançlığıma engel olamayıp hırkasını elinden kaptım ve arabanın kapısını çarparak kapattım.

Sinirlenmiş ve üşümüşüm, buradan bir an önce defolup gitmek istiyordum. Ondan, çılgınca şeyler yapmak istememe neden olmasından, beni yeniden arzuyla doldurmasından ve bana hissettirdiklerinden uzaklaşmam gerekiyordu. Derin bir nefes alıp enseme sertçe ovaladım.

Neye ihtiyacım olduğunu biliyordum. Öfkemi atmam gerekiyordu. Alistair'la boks yapmalıyım. Motosiklet sürmeliydim ya da Thatcher tarafından kesilip biçilmeliydim. Bir saniyeliğine de olsa onu zihnimden uzaklaştıracak bir şeye ihtiyacım vardı.

Briar ile Lyra vedalaşıp Sage'i de alarak yurtlarına döndüler ve bizi yaşananlarla yüzleşmeye bıraktılar.

Motosikletimi çalıştırıp ısınmaya bıraktığımda, "Bu da neydi böyle, Van Doren?" diye suçlayıcı bir tavırla sordu Alistair.

"Silas'ı koruyordum. Başka ne olacak?" diye sertçe yanıtladım. Bu tavrı çekemeyecek kadar sınırlarımdaydım.

"Beni korumana ihtiyacım yok," dedi Silas.

"Öyle mi? İlaçlarını aldığını kontrol etmeme de gerek olmadığı gibi mi? Peki birilerine ölmüş sevgilinin ismiyle seslenmen de mi senin için sorun değil?" Hırkasını ona fırlatırken Silas'la göz göze geldim.

Rose öldüğünden beri onu korumak için yaptıklarımın farkında değil miydi? Her saniyemi onun iyi ve hayatta olduğunu garanti etmek için harcadığım bilmiyor muydu?

"Herkes sakin olsun," diye araya girdi Thatcher. "Uzun bir gece oldu ve hepimizin biraz dinlenmeye ihtiyacı var."

Haklıydı. *Her zaman olduğu gibi.* Öfkemiz alevlendiğinde yalnızca o mantıklı konuşurdu.

Fakat konu Sage olduğunda kendimi kontrol etmemin imkânı yoktu. Sanki o etrafta olunca ya da bahsi geçince bütün duygular ağırlaşıyordu. Onu içimden söküp atmak için ne kadar uğraşsam da bir şekilde ruhuma sızmayı başarıyordu. Tanımadığım, ona belli bir şekilde ya da tehditkâr bakışlar attıkları için arkadaşlarımdan nefret eden birisine dönüşüyordum.

Oysa aramızda geçenlerin amigo kızla oynadığım küçük bir oyundan ibaret olması gerekiyordu. Fakat sonunda mahvolan ben olmuşum.

Bu duyguların hepsi siktirip gidebilirdi.

Her şey siktir olup gidebilirdi.

“Al,” dedi Alistair bir sigara paketi fırlatarak. “Hepimizin bir tane içmeye ihtiyacı var.”

Paketi Silas’a uzatmadan önce içinden bir tane alıp çakmağımınla yaktım. İlk nefesimi derin derin ciğerlerime çektim.

“Altı dakika,” dedi Thatcher. “İçtiğiniz her sigara, ömrünüzden altı dakika çalıyor. Bunu biliyor muydunuz?”

Elimde olmadan güldüm. “Desene, hedefe altı dakika daha yaklaştım.”

Ağzımdan halkalar halinde çıkan dumanlar geceye karışıyordu. Nikotinin sebep olduğu hafif baş dönmesi yüzünden zihnimin tıklandığını hissettim. Aklıma daha genç olduğumuz günler geldi. On dört yaşındaydık ve uçurumun başında sigaralarımızı içerken Ponderosa Springs’te yapacağımız çılgın, kaotik şeyleri hayal ediyorduk.

Şimdi düşünüyordum da bu noktaya nasıl gelmiştik?

Hepimiz eski halimize göre daha fazla eziyet çektiğimizi hissederken, geçen her günde mezarımıza biraz daha yaklaşıyorduk.

“Oyuna biraz geç kaldınız, beyler. Tek iyi olduğunuz şey buydu. Ama bakın, siz olmadan da kazanabiliyoruz. Sanırım burası size defolup gitme vaktinizin geldiğini söylemeye çalışıyor.”

Tam da akşamın sakinleşmeye başladığını düşündüğüm sırada ortalığı karıştırmaya bayılan soytarı gelmişti.

Bu akşam benimle konuşmasına katlanabileceğim son kişiydi.

Geçmişimiz ta ilkokul yıllarına uzanıyordu ve o zamanlar da en az şimdi olduğu kadar sinir bozucuydu.

Omzumun üzerinden dönüp baktığımda Easton’ın sanki buraların sahibiymiş gibi bir tavırla otoparka doğru yürüdüğünü gördüm. Her zaman böyle yürürdü.

Her şeye hakkı olduğunu zannetmesinin kokusunu kilometrelerce öteden alabilirdiniz.

“Bir kız sayesinde kazandığını unutma. Artık sadece babanın sana arka çıkmasına değil, kızların senin için kavga etmesine de mi ihtiyacın var? Eğer acınası bir döl israfı olmak istiyorsan, tam on ikiden vurdun, Sinclair,” diye karşılık verdi Thatcher. Silas’ın arabasına yaslamp ellerini rahat bir tavırla ceplerine soktu.

Egosunun tehdit edilmesi Easton’ın hiç hoşuna gitmemişti. “Doğru. Sormayı unuttum, Sage nasıl? Bize bir iyilik yapıp boğuldu mu? Yoksa duyduklarım doğru mu? Rook yardıma ihtiyacı olan kızı görünce hemen suya mı atladı?”

İşte o anda ellerim seğirmeye başladı.

Şiddet dolu, gaddarca bir şeyler yapma isteğiyle titriyorlardı.

Omuriliğini zedeleme ya da telefonumun yeni zil sesi için çılgınlıklarını kaydetme isteğiyle kıpırdanıyor, bu hissin beni giderek ele geçirdiğini hissediyordum.

Çocukken beni lanetledikleri kötülük, huzursuz öfkeme karşı korkutucu bir karışım meydana getiriyordu.

Fitilinin yakılmasını bekleyen bir dinamittim.

İntikamımızın hedefi hiçbir zaman Easton olmamıştı ama her nedense burnunu her şeye sokuyor, olmaması gereken yerlerde bulunmayı başararak saçmalamayı sürdürmeye devam ediyordu.

Sage ile aramızdakileri bilip bilmediğinden emin olamamıştım ona baktım. Bizimkiler olanları onun gibi bir pislikten öğrenirlerse, Thatcher bir kez daha haklı çıkardı ve bana güvenmezlerdi. Yani onlara çok geçmeden anlatmalıydım, yoksa bilenlerin çenelerini kapalı tutmalarını ummaktan başka çarem kalmayacaktı.

Fakat Ponderosa Springs’in olayı buydu. Hiçbir şey gömülü kalmazdı. Hem de hiçbir lanet olası şey.

“Bu akşam yalnız mısın, East? Seni destekleyecek aptallar yok mu?” diye sordum. Aslanların bölgesine güvenliğinden emin olmadan gireceğini düşünmüyordum.

Karşısında aylardır beslenmedikleri için her şeyi yiyebilecek bir grup aslan vardı.

Spor ayakkabılı, gösterişçi götler olmaları bile fark etmezdi.

“Sizin aksinize, tuvalete bile birlikte giden ergen kızlar gibi grupça gezmek zorunda değilim.” Yanımızdan geçip motosikletimin yanına park ettiği arabasının kilit düğmesine bastı. Ancak sonra saçmalıklarına ekleme yapmaya karar verdi. “Yakında bu kasabayı sizden temizleyeceğim. Hepinizden. Tıpkı sürtük kız arkadaşın Rose’a yaptığımız gibi, tüm çöpleri atacağız.”

Ayak parmaklarım karıncalanırken titremem daha da kötüleşti. Başparmağımla durmaksızın uyluğuma vururken ağzımdaki sigarayı ısırdım. Dürtülerim kontrolümü ele geçirmeye, içsel savaşı kazanmaya başlıyordu.

Onun ağzından Rose’un adını duymak ve bu meseleyle bir alakası olduğunu ima etmesi bile bekleme planımızın kafamdan uçup gitmesine yetmişti. Kendimi daha fazla kontrol edemiyordum.

Silas, omuzlarına yüklenen suçluluk duygusu ve tamamlanmamış meselenin ağırlığıyla sessizce ona doğru ilerledi. Desteğe ihtiyacı yoktu, yine de arkasından gittim. Koparacağı etten bir parça da ben istiyordum.

Yüz yüze geldiler. “Rose meselesine karıştığını öğrenirsem, dizlerinin üstüne çöküp seni öldürmem için yalvarmanı sağlarım.”

Easton yutkundığında âdemelması belirginleşti. Ağzından dökülenler, endişeli haliyle uyumsuzdu. “Yine boş tehditler. Zaten hep böylesiniz. Ne zaman konuşmaktan başka bir şey yapacaksınız?” Silas’ın yüzüne yaklaşması, içimdeki kıvılcımı harekete geçirdi. İhtiyacım olanı alana dek sönmesine izin vermeye de hiç niyetim yoktu.

“Minik Rosie’nin ölümüyle ilgim olsaydı bile,” diye fısıldadı Easton. “Önden tadına bakar, bunca zahmete değip değmeyeceğini öğrenirdim.”

Tık, tak ve bum.

Easton’ı bir tavşan gibi ensesinden yakaladım. Hızlanan ürkek nabzını parmak uçlarımda hissediyordum. Artık yaptıklarımın ya da yapacaklarımın sonuçlarına aldırıyordum.

Görebildiğim tek şey parlak, turuncu alevler ve sadece ilkel içgüdülerimin kontrol ettiği büyüleyici bir karanlıktı.

Bana ve dostlarıma söylediği, yaptığı her şey gözlerimin önünden geçiyordu. Rose’a karşı acımasız tavırları, aşağılık lafları ve gözümün önünde Sage’e dokunması...

Hepsi ateşime yakıt oluyordu.

Dünyaya onun gerçekte kim olduğunu gösterecektim. İçi ne kadar iğrençse, dışını da aynı iğrençliğe getirecektim. Artık al-tın çocuk maskesinin arkasına saklanamayacaktı.

Easton’ın cezalandırılma vakti gelmişti.

Camları kıracak kadar tiz bir sesle, “Ne yaptığını sanıyorsun sen?” diye bağırdı. Elimden kurtulmaya çalıştı ama tutuşumu sıkılaştırdım.

“O boş tehditleri güzelce dolduruyorum.”

Dizimi karnına geçirdim ve acıyla iki büklüm olmasını izledim. Canını yakmak için değil, neler yapabileceğimi görsün diye vurmuştum.

Koluma uzanıp tırnaklarını geçirerek zayıfça da olsa kendisini savunmaya çalıştı ama onu sıkıca kavrayıp motoruma doğru sürükledim. Bu kadar sert görünen birine göre gerçekten zayıf çıkmıştı.

“Rook.”

Bana kimin seslendiğini bilmiyordum, bunun için artık çok geçti. Konuşmaya vakit yoktu. O aşamayı geçmişim ve beni kimse durduramazdı. Ona hak ettiği cezayı verene kadar duramazdım.

Şeytan onu hizaya sokup cezasını verecekti.

Yüzünün sol kısmını doğruca motorun egzozuna doğru ittim ve sıcak metale yapıştırdım. Geri çekilmeye çalışarak çaresizce çırpınırken bedenim zevkle uğulduyordu.

Yayılan kokuyu derin derin içime çektim. Başımı gökyüzüne çevirip gözlerimi kapattım ve anın tadını çıkardım.

Isının tükettiği kas ve dokular benzersiz bir koku yayıyordu. Kömür ve kavrulan saçlar birbirine karışıyor, eriyen tenin kü-kürt aromasını ortaya çıkarıyordu.

Tutarsız yalvarışlarıyla karışan acı çığlıklarına rağmen yanan etin cızırtısını duyabiliyordum. Bu gece onu kimse elimden alamayacaktı.

Birkaç saniye daha tuttum, en sonunda sert bir gümbürtüyle asfalta düştü. Etinin parçaları parlak metale yapışmıştı.

Bir ara temizlemeyi unutmamam gerekiyordu.

Titreyen elleriyle uzanıp zararı anlamaya çalıştı. Derisi erimiş plastik gibiydi ve parçalanan yağla oluşan dokudan sarı bir sıvı sızıyordu. Tüm yanağı üçüncü derece yanıkla kaplıydı. Düzeltilmesi imkânsız bir hasar meydana gelmişti.

O yarayı sonsuza dek taşıyacak, aslında ne kadar kusurlu bir insan olduğunu hatırlayacaktı. Gördükçe tehditlerimizin boş olmadığını asla unutmayacaktı.

İşte böylece...

Titremem sonunda geçmişti.

BÖLÜM YİRMİ İKİ

Bir Yaz Gecesi Kâbusu

Sage

Nedense havalar ısındıkça buranın daha az ürkütücü bir yere dönüşeceğini sanmıştım. Ancak burada kalmaya devam ettikçe bu konudaki şüphelerim giderek artıyordu. Duvarlardan geceleri gıcırtilar yükseliyor, güneş kaybolunca beliren gölgeler insanı buranın hayaletli olduğuna veya bir tarikatın toplantı odasına giden gizli geçitler barındırdığına inandırıyor.

Ders aralarında öğrencilerin gezindiği, bazısının öğle yemeği yemek için toplandığı nemli çimlere basarak yürüyordum. Gözlerim geçen dönem gizemli bir şekilde alev aldıktan sonra kesilmiş ağaca takıldı.

Ayağım yeniden kaldırım taşlarına değince tiyatroya doğru devam ettim.

Kendimi evimde gibi hissettiren o yere.

Son birkaç gündür panikataklarım artmış, kâbuslarım iyice kötüleşmişti. Artık boğulmanın nasıl bir şey olduğunu bil-

diğimden, zihnim bunu bana karşı kullanıyordu. Her şey çok daha gerçek hissettiriyordu.

Briar ve Lyra'yla yüzleşmem bir dakikadan uzun sürmemişti. Briar iyi olduğu, yaşananların benim hatam olmadığı konusunda ısrarcı olsa da sarıya dönen morluğunu her gördüğümde suçluluk duymaktan kendimi alamıyordum.

O akşamı tamamen unutmaya çalışıyordum ama bu çok da mümkün görünmüyordu.

“İşte sana bahsettiğim kız,” dendiğini duydum kapıyı tutarken. “Finn, Sage Donahue'yla tanış. Frank'in kızı. Sage, Finn benim ortağım.”

Cain yürüyüp yanımda durdu, hiç istemediğim kadar yakınımdaydı. Yanındaki adam bana hitap ederken farkında olmadan elimdeki metni iyice sıktım.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi Finn elini uzatarak. “Kardeşine olanlar için çok üzüldüm.”

Uzattığı elini sıkarken eski polisiyelerdeki gibi Finn'in de genç dedektiflerle eşleşmekten nefret edip etmediğini düşündüm.

Beyaz bıyığı üstdudağına geliyor, kenarlarda kıvrılarak bana *Monopoly*'deki adamı hatırlatıyordu.

Yıpranmış deri gibi yaşlı ve yorgun bir görünümü vardı. Sanki çok şey görmüş ve yaşamış, yine de işinde iyiymiş gibi bir izlenim uyandırmıştı. Acaba ortağının iğrenç birisi olduğunu ve bir seks çetesiyle çalıştığını, aynı zamanda pedofil olduğunu biliyor muydu?

Bunları bilse onunla çalışır mıydı? Yoksa o da yanındaki kadar çarpık birisi miydi?

“Teşekkür ederim. Ben de memnun oldum,” dedim uzatmadan. İşin ne kadar içinde olduğundan emin değildim.

“Derse gittiğini biliyorum ama kartımı vermek isterim,” dedi ceketinin iç cebine uzanarak. “Greg West'in ölümü ve Chris Crawford'un kaybolmasıyla ilgili bir şeyler duyarsan diye.”

Beyaz, dikdörtgen kartı elime alınca üstünde yazanlara bakıp altdudağımı ısırdım. Düşüncelerimi kendime saklamaya çalıştım ama elimde değildi.

“Kirli beyaz, hafif, güzel bir kalınlıkta. Filigranı bile var.” Kartı parmaklarımnın arasında çevirdikten sonra cebime attım. “*Paul Allen** görse etkilenirdi.”

Finn’in dış kabuğu sertti ama gülümsediğinde *Miami Vice*** karakterlerinden biri olmaktan çıkmış, daha çok birinin büyük-babası gibi görünmüştü.

“*American Psycho**** hayranısın galiba?”

Başımı iki yana salladım. “Sinema hayranıyım. Romandan uyarlarlarken yapılan saptırmalar oldukça gerekliydi, üstelik bu adaptasyon filmlerinde sık rastlanan bir durum değildir. Zamanının ilerisinde bir hicivdi. İnsanları arkadan bıçaklayan, çıkarıcı Manhattan’da geçen bir komedi,” dedim ellerimi havada sallayarak. “Ayrıca *Christian Bale*’in *Patrick Bateman*’ı canlandırışı hakkında bir şeyler söylememe gerek var mı emin olamadım.”

“Akıllı kız.”

Omuz silkmekle yetindim. “Filmleri severim. Bir şey duyarsam haber veririm.”

Yalan söylemiştim.

“Teşekkürler, Sage,” diye karşılık verdi.

Cain’e bakıp başımı salladım. “Cain.”

“Bir dakika, ufaklık,” deyip kolumdan tuttuğunda geri çekilme dürtüsüyle doldum ama kendimi durdurmayı başardım. “Baban bana okul başladığından beri onu aramadığını söyledi. Meşgul olduğunu biliyorum ama seni özlüyor. Yakında ara, olur mu?”

* Amerikan Sığı filmindeki kurgusal karakterdir. (ç.n.)

** 1984-1990 yılları arasında NBC’de yayınlanan suç-drama dizisidir. (ç.n.)

*** Türkiye’de Amerikan Sığı ismiyle vizyona giren, *Bret Easton Ellis*’in aynı isimli romanından uyarlanan, yönetmenliğini *Mary Harron*’ın yaptığı eleştirel bir korku-kara komedi filmidir. (ç.n.)

Gözlerimi devirme arzumu zorlukla bastırdım. “Tamam, hallederim.”

Elinden kurtulup tiyatro salonuna girdim ve kapalı kapıya yaslanarak birkaç derin nefes aldım. Burnumdan aldığım ve ağzımdan verdiğim nefeslerimle düşüncelerimi toparlamaya çalıştım.

Bugün bana aitti ve bulaştırdıkları pislikleriyle mahvetmelerine izin vermeyecektim. Bir süredir tiyatro dersi alıyordum ama bir tiyatro salonuna adımımı atmaya uzun zaman olmuştu. Bu deneyim, masa başında senaryo ve oyun metinleri öğrenmekle kıyaslanamazdı.

Omuzlarımı dikleştirip sessizce koltukların arasında yürüdüm. Karmaşık oymalarla süslü yüksek tavan, sesi en arkaya kadar iletecek şekilde inşa edilmişti. Sahnenin yan merdivenlerine ilerlerken ayak seslerim zeminde yankılanıyordu.

Loş ışıktaki sadece birkaç sırayı görebiliyordum ama sorun değildi çünkü benim için önemli olan spot ışıkları ya da salon değildi.

Ayaklarımın altında hissettiğim zemindi. İçine daldığım karakterin sesiyle ahşabın titreşmesi, oynadığım rolün beni ele geçirip gerçeklikten uzak, bambaşka bir dünyaya götürmesiydi.

Çantamı bir kenara atıp ceketimi çıkardım. Üzerimde kırmızı süet botlarımla uyumlu, yakası çentikli siyah bir elbise vardı. Bu ayakkabıları bir zamanlar çok severdim. İmza rengim olduğunu söyleyebilirdim ve bunları Rosie yıllar önce doğum günümde hediye etmişti.

Hediye verme konusunda hep harika olmuştu, hoşunuza giden şeyleri ona söylemenize gerek kalmadan daima fark ederdi.

Sahnenin ortasına geçip ayak parmaklarımı oynattım. Dün gece senaryoda kaldığım yeri bulmadan önce başımı sağa sola çevirerek vücudumu esnettim.

Bir Yaz Gecesi Rüyası.

Shakespeare.

Tiyatronun kralıydı. Mesele oyun yazarlığı olduğunda insanların olmayı, aşmayı arzuladığı kişiydi.

Sahneyi arka arkaya birkaç defa okuyup özünü benimsedim. Karakterin tüm duygularını kuşanmak istiyordum. Gözlerimi kapatıp benliğimden kopardığım parçaların yerine *Hermia*'yı yerleştirerek kendimi yeniden yarattım. Sage'in varlığını unutup babası başkasıyla evlenmesini istemesine rağmen *Lysander*'a âşık olan kız oldum.

Ona mükemmel gelen, özlem duymasına dahi izin verilmeyen bir erkeğe şiddetle tutulan o kızın duygularını benliğimde somutlaştırdım. İçimde bir sızı duydum. Bir insanın fiziksel özelliklerinden ya da somut olarak verebildiklerinden ziyade ruhuna duyulan özlemi hissettim.

Gözlerimi yeniden açtığımda artık deli ikiz kardeş değildim. *Hermia*'ydim.

Şimdi nasılsın, canım? Yanakların neden solgun? Güller nasıl oluyor da bu kadar hızlı solabiliyor?

Lysander'ın sesini kafamın içinde duyuyordum. Bedeni gerçek bir insandan çok belli belirsiz bir figürdü.

“Belki de yağmur yağmadığı içindir.”

Yeterince okuyunca eski dilde yazılmış bir eser basitleşiyordu. *Solan rengin arkasından aşkımız için döktüğüm gözyaşları onları yeniden yeşertecek*, demek kolaydı. Ancak asıl güzel olan romantik satır aralarını okumaktı ve bu daha eğlenceliydi.

Ah, ben! Okuduklarım ya da masallardan ve tarihten duyduklarım kadarıyla, gerçek aşk hiçbir zaman düzgün gitmemiştir. Ya kanı farklıdır ya da...

“Ey, haç! Alçaklara tutsak düşmeyecek kadar yücesin,” dedim ellerimi kaldırıp aşk hakkında konuşurken. Yüzümde kurnaz bir sırıtış belirmişti.

Kalp için kurallar mı konuyor burada? Oysa aslında asla kural konmaması gereken bir şeydir aşk.

Ya da yıllar geçtikçe yanlış sınıflandırılmıştı.

Ah, bu kin! Gençlere yakışmıyor.

Ya da arkadaş seçimine bağlı oluyor.

Lanet olsun! Aşkı başkasının gözlerinden seçmek mi?

Sahne derinlere indikçe çevrenizdekilerin sevginizi nasıl çabucak yok edebileceğini anlatıyordu. Aileniz ve etrafınızdakilerin beklentileriyle, toplumun evlilik standartlarıyla... Dünyanın gözünde sizin için doğru olan biriyle birlikte olmanız beklenirdi. Ne çok genç ne de çok yaşlı olmalıydı.

Hikâye farklı bir yerde, bambaşka bir ortamda birbirine âşık olan yıldızların öyküsüydü. Fakat acısı yine aynıydı. Asla sahip olunamayacak bir şeyi arzulamanın acısı değişmezdi.

Bildiğim bir acıydı. O kadar keskindi ki, neredeyse *Hermia*'dan çıkıp Sage'in acısını da içine katacaktım.

Yarın gece babanın evinden çık. Kasabadan bir fersah uzakta, daha önce Helena'yla buluştuğun ormanda ol. Mayıs sabahını kutlamak için, senin için orada olacağım.

Lysander benimle buluşmak ve beraber kaçmamız için bir plan yapmıştı. Bana servet ve statüden başka hiçbir şey vermeyecek, ruhumun reddettiği *Demetrius*'la evlenmemi isteyen babamdan kaçacaktık. Başkalarının beklenti ve taleplerinden kaçacaktık. Hayatlarımızın kalamını özgürce yaşayacaktık.

Artık o sahnede değil, lisedeki tiyatro salonumdaydım. Orada Rook'la birlikteydim ve Easton'la nişanlandığımızı öğrendikten sonraki öfkesiyle yüzleşiyordum. Bana yalan söylediğimi, bunların hepsinin yanlış anlaşılmadan ibaret olduğunu itiraf ettirmek için yalvarırcasına attığı bakışların hatırası göğsümü bıçaklıyordu. O anda yaşadığım duyguların hepsi, şimdi burada canlıymış gibi etrafımda dolamıyordu.

Fakat bu defa farklıydı. Bu sefer yalanlar söyleyip kalbini paramparça etmek yerine, ona gerçeği söylüyordum. Ona hep söylemek istediğim şeyi, yani kız kardeşimi korumak için nişanlanmak zorunda kaldığımı anlatıyordum.

“Sevgili Lysander! Sana Eros'un en güçlü yayı adına, altın

başlı oku adına, Venüs'ün güvercinlerinin saflığı aşkına, ruhları ve kalpleri birleştiren her şey adına! Sahte Truva gemisi yelkenlerini açmışken..." Duraksadım. Yaşadığım sahne çok içten, fazla gerçektir. Nefesim kesilmişti.

Başımı iki yana sallayıp derin bir nefes aldıktan sonra devam ettim. "Kartaca kraliçesini yakan ateş adına yemin ederim! Kadınların ağzından çıkan sözleri kat kat aşan, erkeklerin bozduğu tüm yeminler adına yemin ediyorum. Dediğin yerde gelip seni bulacağım, " dedim çatlayan sesimle ve tekrar duraksadım.

"Yarın gerçekten seninle buluşacağım."

Hermia buluşup kaçacaklarına söz veriyordu. Keşke ben de Rook'a aynı sözü verebilseydim diye düşünüyordum.

Keşke ben de bu sözleri ona söyleyebilseydim. Gerçekte ne hissettiğimi, o en önemli anda doğruları söyleyememek canımı acıtiyordu.

Söylenenlere göre, bir insan hayatınızdan gidene kadar değerini anlamazdınız.

Peki ya gittiğinde ne olurdu? O beni de yanında götürmüştü. Fakat dumanı kalmıştı.

Asılı kaldığı yerde sığ boşlukları dolduruyordu.

Rook, her zaman olmak istediğim benliğime sahip olmuştu ve bunu bir daha asla geri alamayacağımı biliyordum.

Onu düşünüp kendimi yine o ana götürdüğümde duyularım karıncalanmaya başladı. Onun, daha doğrusu tütününün kokusunu alabiliyordum. O misk kokulu esrar aroması yeniden burnuma hücum ediyordu.

Aniden yükselen alkış sesi beni geçmişten ve yaşadığım sahneden koparıp gerçekliğe döndürdü.

"Hâlâ yalan söylemeyi bildiğini görmek güzel." Sesi titrememe sebep oldu. "Pardon, rol yapmayı demek istemiştım."

Gözlerimi kısarak koltukların arasından yüzünü seçmeye çalıştım ama buna gerek kalmadı. Arka tarafta beliren gölgesini

gördüm. Sahneye doğru ilerlerken ışığa da gittikçe yaklaşıyordu.

Dudağındaki yarayı görmek midemi altüst etti. Bunu Alis-tair ya da babası değil, ben yapmıştım. Kendi bencilliğimde boğulurken onu ve Silas'ı da batırmıştım. Üstelik Rook bunu yapmama izin vermişti. Canını yakmamı izlemişti.

Sahnenin önünde dikilip bana bakarken dudaklarından sar-kan sigarasının dumanı başının üstüne yükseliyordu. Uzamış saçlarında parmaklarımı gezdirmek istedim. Kulaklarının arka-sına düzgünce yerleştirilmiş olsalar da vahşi bir görünüşü vardı.

“Bizden ne istiyorsun?”

Doğrudan konuya girdi.

Bir anlığına, beni sorgulamaktan başka bir sebep için yanı-ma geldiğini düşünecek kadar aptaldım.

“Söyledim ya. Frank'i yakalamanıza yardım etmek istiyorum. Neye ihtiyacınız varsa yapmaya hazırım. İş bitince de toz olacağım,” dedim dürüstçe.

“Ne yani? Sözlerine öylece inanmam mı gerekiyor?”

“Silas inandı.”

Bu duraksamasına sebep oldu.

Uzun Eldiven oyunundan sonra Silas benimle konuşmak için yurda gelmişti. Rose konusunda söylediklerimden dolayı özür dilemiştim. Onun hatası değildi ama o anda birilerini suç-lamam gerekiyordu. Bencillik etmişim. O da hoşuna gitme-se de benim de çoktan bu işe dahil olduğumu, hatta kendimi öldürtmem yerine onlara yardım etmemi tercih edebileceğini bile söylemişti. Belli ki karşınızdaki kişiler masum kadınları öldürmekten çekinmiyorlardı.

Şartlarımı kabul etmiş, gelecekteki planlarına dahil olmama izin vermişti. Ancak Frank öldükten sonra gitmem gerektiğini açıkça belirtmişti. Beni burada istemiyordu.

Zaten ben de burada olmak istemiyordum.

Thatcher ve Alistair durumdan memnun olmasa da kararını desteklemişlerdi. Sadece Rook desteklememişti.

“Silas suçluluk duygusu yüzünden düzgün karar veremiyor,” dedi kendinden emin bir tavırla. “Silas senin nasıl bir yılan olduğundan habersiz. Seni tanımıyor. Rol yaptığımı bilmiyor. Benim aksime.”

Aramızda kırılıp giden şeyin asla tamir edilemeyeceğini biliyordum. Ancak o benden iğrense bile, ben ondan nefret ediyormuş gibi davranmaktan artık yorulmuştum.

Ondan hâlâ kurtulamadığım için kızgındım ama ondan nefret etmiyordum. Hiçbir zaman etmemiştim. Böyle bir şey mümkün değildi.

Uzun bir süre, ondan nefret etmenin işleri kolaylaştıracağını düşünmüştüm. Onun ateşini kalbirne bu şekilde yakın tutabildiğimi, kaybetmenin acısından da böyle kurtulacağımı sanıyordum. Fakat artık numara yapamayacak kadar yorulmuştum. Hiçbir şeyin taklidini yapamayacaktım.

İşin içinde olduğum sürece devamlı birbirimize saldıramazdık. Özellikle de aramızda olanları diğerlerinden saklama konusunda kararlıyken dikkat çekmemeliydik.

Derin bir iç çektikten sonra sahnenin kenarına oturdum. Bacaklarımı aşağıya sarkıtıp uyluklarımı ovaladım. “Ne söylememi istiyorsun, Rook? Daha acısız hale getirmek için ne yapabilirim?”

Sigarasını ağzından çekip dudaklarını diliyle hafifçe ıslattı. “Aramızdaki hiçbir şey acısız olmayacak, Sage.” Gözleri beni yakıyordu. “Ama öncelikle buraya gelmeden önce konuştuğun kişinin kim olduğunu söyleyerek başlayabilirsin.”

Başımı iki yana sallamadan önce kıkırdadım. “Şimdi de beni mi izliyorsun?” diye sordum kaşlarım merakla kaldırarak.

“Hayır, buralardaydım. Babanın seni attığı akıl hastanesinden sihirli bir şekilde çıkıp buraya gelmeni biraz şüpheli bul-

yordum.” Başını kaldırdıktan sonra halka şeklindeki sigara dumanını bana doğru üfledi. “Şimdi de seni federallere benzeyen iki adamla konuşurken gördüm.”

Bir an her şeyi anlatmayı düşündüm ama bunu yapsam bile inanmazdı. Birazdan söyleyeceğim yalana inanma ihtimali daha yüksekti. Rook Van Doren’a söyleyeceğim hiçbir şey gerçek olarak algılanmayacaktı.

Bir daha asla.

“Babamın arkadaşları. Sanırım buradaki kuruldalar. Denk gelip selamlaştık. Senin için bir sakıncası mı var? İnsanlara merhaba deme iznim var mı? Yoksa kıskandın mı?”

Neden sorduğunu biliyordum, yine de ona karşı alaycı olmaktan kendimi alamıyordum. Elimde değildi, sormasının kıskançlıktan kaynaklanabileceğine dair saçma teorimi test etmeden duramamıştım.

Bana yaklaşırken dilini yanağının iç kısmına bastırdı. Burundan derin nefesler alıyordu. Durduğunda bedeni diz kapaklarıma temas ediyordu.

“Kıskanmak mı? Neyi? Eskiden becerdiğim bir kızı mı? Mesele buysa kampüsteki bütün kızları kıskanmam gerekir.”

Dumanın arasından gözbebeklerini gördüm.

Cehennem ateşlerini.

Her zaman parlak alevlerle yanıyordu.

Bu durum söylediklerini daha da can yakıcı hale getirmişti. Başka kızlara o gözle bakıp içlerine girdiğini ve dokunduğunu bilmek bile midemi bulandırıyordu.

Acaba köprücük kemiğindeki ize dokunup nasıl olduğunu soruyorlar mıydı? Doğruyu söyleyip söylemediğini merak ediyordum.

Sonuçta bir zamanlar ruh eşi olduğumuzu düşünüp kaderi bizi birleştirmesi için zorlamıştı.

“Hepsi buysa artık gidebilirsin. Sorunu cevapladım.” Elimi yere bastırıp kalkmaya hazırlandım ama beni durdurdu.

Avucu bacaklarıma çarptı, elbisemi kavrayan parmakları tenime gömüldü. Elinin ne kadar yukarıda olduğunu fark edince nefesim kesildi. Ortaparmağı elbisemin altından çıplak bacağını okşuyordu.

Neredeyse bir yıldır dokunmadığı tehlikeli bir yere oldukça yakındı.

“Ne zaman istersem o zaman giderim ve sen de ben ne zaman söylersem o zaman gideceksin, anlaşıldı mı?” Çenesini iyice sıktı. “Sana seni izlediğimi söylemek için geldim.”

“Becerdiğin tüm kızları izliyor musun?”

“Sadece ailemi tehdit edenleri.”

Göğsümde tarif edilmesi zor bir zonklama vardı. Dostlarım kastetmişti, bildiği tek aile onlardı. Ona öyle büyük bir zarar vermiştim ki, arkadaşlarının da canını yakmamdan korkuyordu.

Ben onlar için tehlikeydim.

“Rook...”

“Bana kundakçı diyordun, hatırladın mı?” diye sözümü kesti. Beni baştan aşağı yavaşça süzdü. “Seni öldürecek, anne sorunu yaşayan bir psikopat olduğumu düşünürken böyle seslenirdin.”

Bu hâlâ geçerli olabilir, diye düşündüm. Hatta muhtemelen öyleydi.

“Artık daha iyi düşünebiliyorum,” diye mırıldandım. “Seni daha iyi tanıyorum.”

Parmakları sıkılaşıırken bedeni benimkine yaklaştı. İçgüdüsel olarak kasılan kalçam onun yaydığı sıcaklıkla ağrımaya başlamıştı. *Zippo* çakmağı parıldadı ve ucundan turuncu bir alev yükseldi.

Gerilmiştim. Rook’un aklımdan geçenleri, canı istediğinde neler yapabileceğini bilmek imkânsızdı.

“Seni öldürmeyeceğimi mi düşünüyorsun?” diye sordu cevabını bilerek. Sol eli kalçama doğru ilerlerken elbisemin kumaşı sıyrıldı ve kırmızı iç çamaşırım ortaya çıktı. Çoktan ıslanmış bacak aramı ondan saklayan tek şey o danteldi. “En ufak bir ihanetinde seni canlı canlı yakmayacak mıyım sence?”

“Ben...”

“Bu sefer hiç tereddüt etmeden gömerim seni, Sage. Asla çıkamayacağın bir deliğe sokarım,” dedi her bir kelimesini hissettirerek.

İç çamaşırımın ipini çektiği sırada ondan uzaklaşmaya çalıştım. Fakat elini kıpırdatmadı. Çok yakınımdaydı, kokusunu alabiliyordum. Tanrım, bakışları beni kül ediyordu ve gözlerini endişeli yüzümden hiç çekmiyordu.

Bana ne yapıyordu böyle?

Bedenim ve zihnim savaş halindeydi.

Geçmişte ondan yalnızca zevk almış bedenim ona güvense de zihnim onun intikam için ne kadar ileri gidebileceğinden emin olamıyordu.

“Sen ne...”

Yakıcı ateşi bacak arama yaklaştırdığında kalbim boğazıma kadar çıktı. Ateşin sıcaklığını tenimin hassas derisinde hissettim. Geri çektiğinde hissettiğim serinlik, ateşin acısını anında hafifletti.

“Eğer ikili oynuyorsan, arkadaşlarımı riske atarsan veya tehlikeye sokarsan seni mahvederim. Bir yıl önce yapmam gereken işi tamamlarım. O zaman sana dokunmamıştım ama bu defa öyle olmaz.”

Sanırım sözleri bitmişti. Bitsin istiyordum çünkü ona bu kadar yakın olmak beni öldürüyordu. Tadını hissediyor ama dokunamıyordum. Yine de ona yakın olmayı özlemiştim, hatta birçok geceyi bu anı düşünerek geçirmiştim.

“Ben...” Parmaklarından birisi bacaklarımın arasına doğru kayınca neredeyse boğuluyordum. “Ben o zamanki Sage değilim. Değiştim.”

Şak.

Çektiği çamaşırımı birden bırakıp tenime çarpmasını sağladı. Altdudağımyı sertçe emip dişledim.

“Acıklı hikâyeyi başkalarına anlat. Tımarhaneye tıkılan zavallı küçük Sage. Travma kulübüne hoş geldin.” Sözleri davranışlarından daha sertti.

Benimle oynuyordu. Biliyordum. Ne yapmaya çalıştığının farkındaydım.

Yine de istiyordum.

Bana vereceği her şeye razıydım çünkü iyi hissettiriyordu. Sonunda gideceğini, bana hâlâ kırgın olduğunu bilsem de...

Güzeldi.

Çok güzeldi.

Öfkeli nefesini dudaklarımda hissetmek, parmaklarının çamaşıryıma değmesi, beni yakıp soluk soluğa bırakması...

Beni tanımadığını, yalan söylediğimi düşünebilirdi. Fakat Rook bedenimi çok iyi tanıyordu.

İstesem de bu konuda ona yalan söyleyemezdım.

Ancak olanları öylece yutacak birisi de değildim. Söz konusu o ise iblisleriyle oynamak için her savaşı verirdim.

“O yerde neler yaşadığım hakkında en ufak bir fikrin bile yok, Van Doren. Çok kolaymış gibi davranamazsın. Hem de sen o sırada özgürce dolaşıp kafandan beni silmeye çalışırken yaşadıklarımı yok sayamazsın.”

Çakmak tehlikeli bir şekilde tenime yaklaşıyordu, canım yanmaya başlamıştı. Yüzünü sertçe alnıma bastırırken dilini dişlerinin arasında gezdirdi.

“Şimdi kim kıskanıyormuş bakalım?”

İç çamaşıryımın kumaşı kopmuştu, her iki tarafı da gevşek bir şekilde sahnede duruyordu. Çıplak karnım onun bedenine çok yakındı. Hassaslaşan klitorisimi okşayan hava bedenimi titretiyordu.

“Oradayken ağladın mı?” diye sordu. “Korktun mu, tiyatro kurdu? Ait olmadığın kaçıklarla bir yere tıklılıp kalmak korkunç muydu?”

Şimdi bana patronluk taslıyordu.

Küçümseyen bir pisliğe dönüşmüştü.

Dişlerimi sıkıp başımı kaldırdığımda burunlarımız birbirine sürttü. Elini aramıza kaydırды, mahvolmuş iç çamaşırımı kavarken parmakları uyluklarıma dokundu.

“Eminim çıkmak istemişsindir. Yalvarmış ama kaçamamışsındır. O bembeyaz dört duvarın arasındayken sikimi içine soktuğum zamanları hayal ettin, değil mi?”

Vücudunu hareket ettirerek tam merkezime değdi. Boğazıma kadar yükselen iniltiyi bastırmaya çalışsam da başaramadım. Dudaklarımdan dökülen kısık sesle kalçalarımı kaldırdım. Daha fazla sürtünmek, ona daha fazla temas etmek istiyordum.

“Eminim etmişsindir. Eminim o parmaklarını soluk uyluklarının arasına götürüp dilimin amında olduğunu düşünerek boşalmışsındır.”

Konuşması çok kaba olabilirdi ama sözleri kulağıma müzik gibi geliyordu. Vücudumun her tarafını sarıp okşuyordu.

Rook bir afrodizyaktı. Bakışından kokusuna baştan çıkarıcı bir zehirdi.

Yürüyen arzuydu.

Ona tek bir bakış attığınızda sizi nasıl becereceğini bildiğini anlardınız. Kimsenin ulaşamayacağı noktalara nasıl dokunacağım bilirdi.

İçgüdüsel olarak kalçalarımı kaldırdığımda çoktan mahvolmuş çamaşırımı çekip aldı. İşte o an da geri çekilmeye karar verdi ve kendini tamamen uzaklaştırmasıyla bomboş kaldım. Yanıma bıraktığı sigarasını aldı, çakmağını cebine atmadan önce yeniden yaktı.

“Güzel,” dedi bir nefes çekerken. “Unutmamana sevindim.

Düşünmene sevindim. Çünkü benden alabileceğinin hepsi bu, Sage.”

Sert bakışları üzerimdeyken dumanı yüzüme doğru üfledi, ardından dönüp çıkışa yöneldi.

“Sadece anılar...”

Kapıdan çıkana kadar nefes alamadım.

Ayrıca... Yırtılan iç çamaşırım neredeydi?

Hiçbir yerde bulamamıştım.

BÖLÜM YİRMİ ÜÇ

Şeytanın Omurgası

Rook

“Hadi ama, Silas. Aç şunu.”

Telefon bir kez daha telesekretere düşene kadar çaldı.

“Lanet olsun.”

Cevap alamadığım mesajlara baktım.

İçimde kötü bir his vardı.

Dersten çıkıp yurda gittiğimde ve onu bulamadığımda bir şeylerin ters gittiğini anlamıştım. Bazı insanlar için arada sırada arkadaşlarını görmezden gelmek normal olsa da o nereye gittiğini her zaman bana söylerdi.

Nerede olduğunu bilmememin benim için ne anlama geldiğini biliyordu.

Alistair ve Thatcher da tüm gün ondan haber almamıştı. Rosemary’nin ölüm yıldönümüne birkaç gün kala yapmaması gereken bir şey yaptığına ikna olmuşum.

Belki onun pişman olmayacağı ama benim sonum olabilecek bir şey.

Belki de ölmek istediğini bilip de buna izin vermemek beni bencil bir arkadaş yapıyordu ancak... yapamazdım.

O şekilde gitmesine izin veremezdim.

Şapkamı ters çevirdim, kaskımı kolumun altına sıkıştırarak hızlı adımlarla motoruma yöneldim. Tam o anda iki kişinin motosikletimin yanında dikildiğini, aracı incelediklerini fark ettim. Bunu yapmasalardı iyi olurdu, motosikletime dokunulmasından nefret ederdim.

“Yardımcı olabilir miyim?” dedim sertçe. Kullandığım kelimelerden rahatsız olmuşum.

Silas için endişeleniyordum.

Sage’e sinirliydim.

Bu pislik herifler öfkemin tadına bakacaklardı.

İkisi birden bana döndü. Biri belirgin şekilde diğerinden yaşlıydı. Beyaz porno bıyığı vardı, üzerine tam uymayan gri bir takım giymişti. *Devletin fahişeleri.*

Beni görünce duruşu sertleşti. Onlara karşı takınmaya hazır olduğum tavır, pek hoşuna gitmemişti. Bu da beni bahsi yükseltmeye itiyordu.

Diğeri babamın yaşlarında, belki biraz daha gençti. Belinde tabanca vardı. Demek silahlı, büyümüş bir okul çocuğuydu. *Aman ne güzel.* Sanki beni korkutabilirdi.

“Sadece motosikletinin ne kadar güzel olduğunu konuşuyorduk,” dedi genç olan. “Ben dedektif McKay. Bu da ortağım Dedektif Breck.”

Ceketinden parlak FBI rozetini çıkardı.

Burada beni beklemelerinin birçok sebebi olabilirdi çünkü çok fazla kötü şey yapmıştım.

Ancak tahmin etmem gerekirse, muhtemelen Easton çenesini tutamamıştı.

Yanağını yakmamdan sonra ağlayarak babasına söylemekle ilgili bir şeyler zırvalamıştı. Hepimizin hapislerde çürüyeceği-

ni söylemişti. Fakat Alistair, birine anlatması halinde Easton'ın annesinin hâlâ Alistair'ın babasını ziyaret ettiğini herkesin duyacağını söylemişti.

Sinclair ailesine dair, bizim bildiğimizden haberlerinin olmadığı bir sır ortaya çıkarsa ne olurdu? Dekanın itibarı sonsuza dek mahvolurdu. Daha eşini kontrol edemeyen bir adamın, geleceğin büyük dâhilerinden sorumlu olmasına izin verilmezdi, değil mi?

İşini, parasını ve ismini kaybederdi.

Bunların hepsi Easton'ın eti gibi eriyip giderdi ve bu istediği son şeydi.

Ancak anlaşılan bu onu çok da korkutmamıştı.

“Yani rozetinizin olması, bana ait bir malı izinsiz arayabileceğiniz anlamına mı geliyor?” diye sordum kaşlarımı kaldırarak.

Babanızın avukat olmasının bazı avantajları vardı. Bunu ilk kez de olsa kabul etmem gerekiyordu.

Peki bu avantajları kapalı kapılar ardında olanlara değer miydi? *Kesinlikle hayır.*

“Hukuka ilginin olduğunu bilmiyordum. Babanın izinden mi gidiyorsun?”

McKay'i dikkatle izlerken çenem titremişti. Alay mı ediyordu? Babamla olan ilişkiyi bilmesi imkânsızdı ama bakışları bunun rasgele bir yorumdan fazlası olduğunu söylüyordu.

Bu iyi polis-kötü polis saçmalığını oynayacak havada değildim. Zamanım yoktu. İsterlerse beni tutuklayabilirlerdi. İşlerine engel olmayacaktım.

“Sorularınız varsa şimdi sormanızı öneririm.”

“Ateşi seviyorsun, değil mi, Rook?” Yaşlı olan Detektif Breck ilk kez doğrudan bana hitap etti. Gözleriyle kafatasımı yaktığını hissediyordum, bu yüzden dikkatimi ona çevirdim.

İstedğini ona vererek meydan okumasını kabul ettim ve hareketsiz kalıp gözlerimi onunkilere diktim.

Gözümü korkutabileceğimi zannediyorsa, iki kere düşünmesi iyi olurdu.

Tek kaşımı kaldırıp ağızımdaki kibriti sol tarafa yuvarladım. “Ateş hayatımı en çok değiştiren keşiflerden biriydi. Bir şeyin ne zaman takdire ihtiyacı olduğunu anlarım.”

“Bana kalırsa takdir etmekten daha fazlası var.”

Takım elbisesinin cebinden kilitli bir poşet çıkardı. “Bunu neden Aziz Gabriel Kilisesi’nde bulduğumu açıklayabilir misin?”

Poşetin içinde ne olduğuna baktığımda eskiden en sevdiğim *Zippo* çakmağımı gördüm. Yangın yüzünden parlak metali kömür lekesine dönmüş ve tamamen eriyen tekerleği ile üst kısmı kopmuştu. Ancak ön tarafına oyulmuş *RVD* harfleri belli belirsiz görünüyordu.

“Demek oradaymış,” dedim alaycı bir tavırla. “Çocukluğumdan beri düzenli olarak gittiğim bir kilisedir. Cebimden düşmüş olmalı.”

Yazıya biraz daha baktım.

RVD.

Rose’un bana seslenişi zamansız da olsa aklıma geldi.

O öldükten sonra kiliseyi yakmıştım. Cenazesinden hemen sonraydı. Rose’un isteklerine uymayı reddetmişlerdi. O gömülmeyi değil, yakılmayı ve küllerinin sevdiklerine verilmesini istiyordu.

Fakat kilise ailesini bunun büyük bir günah olduğuna ikna etmişti. Bu yüzden ölümüne sebep olan ikiyüzlü babası onu toprağa gömmüştü. Katedrali dolduran sahtekârların hepsi de sahte gözyaşları dökmüştü.

Onu tanımyorlardı bile, ondan hoşlanmıyorlardı.

Onun ne kadar özel bir insan olduğuyla ilgili en ufak fikirle-

ri yoktu çünkü içlerinden yarısı onunla hiç konuşmamıştı. Buna rağmen arkadaşlarının ve onun hayallerini, korkularını bilen insanların içeri girmesine izin verilmemişti.

Cenaze ve defin törenine katılmamız yasaklanmıştı. Onu kendi hayatından daha çok seven adamın veda etmesine bile müsaade etmemişlerdi.

Parmaklarım uyuştı.

Elimde olsa orayı yeniden yakardım. Keşke oradaki herkes alevlerin arasında kalsaydı.

Ayak parmaklarımın kıvrıldığını hissettim. Eriyen kumaş kokusu burnuma gelmişti. Ateşin sıcaklığının temeli parçalayıp dağıtışını izlerken kendimi kamp ateşinin önünde ısınan bir çocukmuş gibi hissetmiştim.

Rose'la ilgili bütün anılarım dumanların arasında dans ediyordu. Duman dağıldığında onun hayali de sanki yok olup gidiyordu.

Alevler en yüksek noktaya ulaştığında, çakmağı içeri fırlatmışım çünkü onun bana sesleniş şekli olan RVD'yi hatırlatan hiçbir şeyi artık istemiyordum.

“FBI şimdi de yangınları mı araştırıyor?”

Demek Easton meselesi için burada değillerdi. Yangından fazlasını konuşmak istediklerini düşünüyordum.

Bana yem atmaya çalışıyorlardı.

“Senin gibilerin çoğu benzin kullanırdı,” dedi Breck sözlerini dikkatlice seçerek. Söylediği her şey planlıydı, beni kızdırmaya çalıştığını anlamışım.

Dürtüsel davranıp sınırları aşmamı istiyorlardı. Çünkü ne kadar nefret etsem de benim gibilerin öngörülemezlilikleri tahmin edilebilir cinstendi.

“Benim gibi derken?” diye sordum istediğini verip oltaya takılarak.

“Anne sorunlarının acısını etrafta yangın çıkararak çıkaran

tipler. Annen öldüğünde kaç yaşındaydın? Altı mı, yoksa yedi mi? Yangın çıkarma isteğin o zaman mı başladı?”

Alacağı tepkiden korkmadan hissettiklerini söylemeye istekli bu adamda saygı duyabileceğim bir şey vardı. Sırıttım ve beni çözdüğünü sandığı o anın tadım çıkardım.

Ateşe daima hayrandım. Her zaman şömineye yakın durur, kibritlerle oynardım. Bu arzuyla doğmuştum ve annemin ölümü de bunun onayıydı.

“Vay canına, bu sonuçlara kendi başma ım ulaştın?”

Breck azarlayan bakışlarla beni süzdü. Muhtemelen tepkilerim ve tavrım sinirini bozmuştu.

“Kundakçılığın cezası üç yıldır, seni ukala.”

İç çekip kaskımı başıma geçirdim. Motosikletime, onlara doğru yürüdüm.

Onlarla gevezelik ettikçe Silas’ı daha fazla yalnız bırakıyordum.

“O zaman bir şey yapmamam iyi olmuş.”

“Dinle,” dedi McKay. Bacağımı motosikletin üzerinden atıp otururken omzumdan tuttu. “Senin yapıp yapmadığınla ilgilenmiyoruz. Seni de istemiyoruz. Geleceği parlak bir çocuksun. Bütün notların A ve bu Hollow Heights’ta kolay bir şey değildir.”

Dilimi yanağımın iç kısmında çevirerek önce eline, sonra ona baktım.

“Seninle ilgilenmiyoruz. Thatcher Pierson hakkında bilmek istediklerimiz var.”

Ağzımın içindeki kibrit birden kırıldı.

Thatcher mı?

Benim peşime düşmelerinde sorun yoktu. Bunu kaldırabilirdim, zaten suçlamalarının bir dayanağı da yoktu. Fakat çocukların peşine düşemezlerdi.

Onlara bir şey olacağına bütün suçu üzerime alabilirdim.

“Hepimizin var,” dedim elinden kurtularak. “Şuna ne dersin? Sen ve antika kışlı ortağın cehenneme gitseniz?”

Motosikletimin kontağını çalıştırdım ama bir saniye bile geçmeden Breck uzanıp motoru yeniden susturdu. Çene kaslarımın gerildiğini hissettim.

“Saçmalamay! kes, serseri. Kundakçılıktan hapse girmeyi istiyorsan, tamam. Bir görgü tanığı bize Thatcher Pierson’ın Greg West cinayetine karıştığını söyledi ve istediğimiz tek şey bunun doğru olup olmadığını anlamak, o kadar.”

Görgü tanığı mı?

Kimsenin olmadığı yerde işlenen bir cinayetin mi?

Tam bir saçmalıktı.

Söylediği doğru olsaydı, o kişi orada hepimizi görürdü. İstedikleri tek şey Thatcher olmazdı. Yani bir tahmin oyunu oynuyorlardı.

Parçalanmış bir ceset bulduklarında, akıllarına hemen babası böyle suçlarla meşhur olan kişi gelmişti. Babasma çekip çekmediğini anlamaya çalışıyorlardı.

Bir dakika.

O anda yaşadığım farkındalık otobüs gibi çarptı.

Kendime kızacağım kadar uzun sürse de o ikisini tanıdığımı fark ettim. Geçen gün Sage’le tiyatro salonunun kapısında konuşan adamlardı.

Demek görgü tanığı. Aslında pis bir ispiyoncu demek istiyor olmalıydılar.

Yalancılar daima yalancıdır.

“Gerçeği mi öğrenmek istiyorsunuz?” dedim başımı sallayarak. “Bir daha motosikletime dokunursanız, ellerinizi kırarım. Benim ya da bir başkasının üstüne çamur atamazsınız. Beni kundakçılıktan mı alacaksınız? Alın o zaman,” dedim kollarımı uzatarak. “Tutuklayın beni.”

Her ikisi de benimle başka türlü konuşmanın bir yolunu bu-

labilmek için karşımda heykel gibi dikilmiş halde yüzüme bakıyordu. Yere iğne düşse duyulacak bir sessizlik oldu.

“Ben de öyle düşünmüştüm. Burada işim bitti. Benimle bir daha konuşmak isterseniz, avukatımla görüşün.”

Kontağı çevirip motoru çalıştırdım ve onları arkamda bırakmadan önce motora gaz verdim.

Zihnim hızla çalışıyor, öfkem damarlarımda atıyordu.

Ona güvenmememiz gerektiğini biliyordum. Doğru gelmeyen bir şeyler vardı ve yalan söylediğine emindim. Silas’a onun herhangi bir şeye karışmasına izin vermemesi için uyarıda bulunmuştum ama o dinlememekte ısrar etmişti.

Hollow Heights’ın kapısından çıkar çıkmaz gazı kökledim.

Önce Silas’m iyi olduğundan emin olmam gerekiyordu.

Sonra da Sage’le ilgilenecektim.

Cennete ya da cehenneme inanmazdım.

Herkesin şeytana tapıtığını düşündüğü birisi için bu garip bir itiraf olmalıydı.

Ölünce sadece ölmüş olurduk. Hepsi buydu.

Varlığımız biter ve dünyanın bir parçasında bizden bir şey kalmayana dek çürürdük.

Sonsuz bir lanetlenme ya da cennetin kapıları yoktu.

Sadece karanlık vardı.

İnandığım şey buydu.

Fakat annem böyle düşünmezdi. Her bayram ya da özel günde beni hiç tanıma şansı bulamadığım büyükanne ve büyükbabama saygılarımı sunmam için mezarlığa sürüklerdi. Bunun yaşayanlar diyarında ölenleri unutmadığımızı göstermenin bir yolu olduğunu düşünürdü.

Bir gün benim de çocuklarımla aynı şeyi yapacağımı uma-

rak onların hatırasını aktarırdı. Böylece o da bu dünyadan gittiğinde, en azından anıları yaşamaya devam edecekti.

Büyükanne ve büyükbabamın mezarına artık gitmediğimi bilse üzülmüdü. O öldükten sonra bunu bırakmışım ama annemi ve Rosie'yi ziyaret etmeye devam ediyordum.

Annem, babamın ailesinin kabristanında gömülüydü fakat Rosie, Ponderosa Springs'in yerel mezarlığında yatıyordu. Kasabanın bütün ölü bedenlerinin çürüdüğü yerdeydi.

Her şey ıslaktı.

Ayaklarımın altındaki yoğun toprağı, her bir nefesimde de nemli havayı hissediyordum. Kıyafetlerime yapışan sis ıslak izler bırakıyordu. Tepelerden süzülerek unutulmuş mezarlıkların arasını yün bir battaniye gibi örtüyordu.

Akşamın çökmek üzere olduğu günün bu saatinde etrafta kimse yoktu. Oysa bana göre ziyaret için en güzel vakit buydu.

Sanki yaşayanlar diyarı uykuya geçerken göçüp gidenler uyanıyormuş gibi hissettiriyordu.

Silas'ın arkası bana dönüktü, Rosie'nin mezar taşına yaslanmıştı. Yerde, hemen ayaklarının dibinde bir buket şakayık duruyordu.

Omuzlarının inip kalktığını görünce nefes aldığımı anlayıp rahatlardım. Yaşıyordu.

Fakat huzursuzluğum geçmemişti çünkü acı çektiğini biliyordum.

"Bazı günler buradasın," diye üzüntüden çatallaşan sesiyle fısıldadığını duydum. "Havada kokunu alıyorum. Kulaklarıma gülüşünün sesi geliyor ama dönüp baktığımda seni bulamıyorum. Bazen geceleri seni görüyorum ve konuşuyoruz. Ama aslında sen değilsin, biliyorum. Zihnim bana oyunlar oynuyor."

Endişeyle yutkundum. Onu ilaçlarıyla ilgili sıkmanın zamanı olmadığını biliyordum ancak bu hastalığın onu ele geçirmesine izin veremezdim. Özellikle de doğru tedaviyle uzun bir ömür sürebileceğini bilirken yapamazdım.

“Acı çektiğimi görmek hoşlarına gidiyor, o yüzden bana senin görüntülerini gönderiyorlar. Acımı besliyorlar, bebeğim. Ben burada sensizken giderek güçleniyorlar.” Başını ellerinin arasına aldı. “Artık onları nasıl durduracağımı bilmiyorum. Bu yüzden geri dönmene ihtiyacım var, bebeğim. Lütfen geri gel. Beni kurtarmana ihtiyacım var.”

Başı öne eğilmiş, üzüntüsünün yükünü taşıyamayan omuzları çökmüştü.

O anda yanına gidip ıslak toprağa çöktüm. Beni görmesi için bakmasına gerek yoktu. Varlığımı hissedirdi.

Mezar taşına bakarken gözlerim yanmaya başladı.

Rosemary Paige Donahue.

Çok sevilen bir evlat, kız kardeş ve dost.

Hava koşulları yüzünden aşınmış taşın yakın zamanda temizlendiği belliydi. Mermerin parlaklığı bile Rosie’nin dünyaya saçtığı ışığa dair bir şeyler söylüyordu.

Onsuz bir yıl nasıl geçebilmişti?

Sanırım hepimiz onun kaybının acısını engellemek için hayatımıza çok fazla kaos katmıştık. Bugün ise artık durmaya zorlanmış, kaybettığımız kişinin anısını düşünmeye başlamıştık.

Üzerlerine sardığım bandajları tutup kaldırırsam duygusal yaralarımın hâlâ taze olduklarını görecektim. Ruhumdaki bu derin kesikler asla iyileşmeyecekti.

Acıdan başka şey düşünmek çok zordu. Ne Frank’i, ne Sage’i ne de beni boğduğunu hissettiğim melankoliyi düşünebiliyordum.

Ölüm kaçınılmaz bir şeydi ve bunu her zaman biliyordum. Hep yaşlanınca olacağını düşünürdünüz. Fakat bu kadar genç bir ölüm trajedinin ta kendisiydi. Yas tutmanın bambaşka bir haliydi.

Silas başını kaldırıp gökyüzüne baktığında yanaklarındaki gözyaşlarını gördüm.

“Geri dön, Rose!” Haykırışı tüylerimin ürpermesine neden oldu. Yalvaran aslında kalbiydi. “Neden beni de yanında götürmedin?” diye bağırdı. “Seninle gelirdim.”

Elimi omzuna atıp onu kendime çektim ve kollarımı etrafına sardım.

Çıglıklarının vücudunu sarstığını hissediyordum. Bağırışları bedenimde tekrar tekrar yankılanıyordu. Ben de her birini içime çekiyordum.

Elimden bu kadarı geliyordu. Yapabileceğim tek şey bir yıl önceki o kâbusun etkilerinden kurtulana kadar yanında durmaktı. *Hepimizin hâlâ uyanmayı beklediği o kâbustan.*

Onu Rose’un cesedinden uzaklaştırırken Alistair’a yardım ettiğim, Silas’ın onu son bir kez ambulansa taşımasını izlediğim sırada duyduğum acıyı hatırladım.

Sonrası daha kötü olmuştu. *Hem de çok kötü.*

Kapısının önünde oturup kendimi işe yaramaz hissederek yalnızca nefes almasını dinleyebilmiş, ümitsizce beklemiştim. Bana hayatta olduğunu söyleyecek herhangi bir işarete razıydım. Daha fazla dayanamıyordum. Sanki orada durmuş, Silas’ın da ölmesini bekliyordum.

Sonunda kapıyı kırdığımda onu yüzüstü yatarken bulmuştum.

Odadaki hiçbir şeye dokunulmamıştı. İçeri girip öylece yere uzanmıştı. Göğsünde Rose’un ceketlerinden birini tutuyordu. Rose’u bulduğumuz zamanki kıyafetlerini bile değiştirmemişti.

Öylece mırıldanıyor, kendi kendine konuşuyordu. Sanki zihniyle sohbet ediyordu.

Onu banyo yapmaya zorlamış, yemek yedirip ilaçlarını ağzına tıkmıştım. Bunları yeniden kendi başına yapabilecek hale gelene kadar haftalarca tekrarlamıştım.

Yine olsa yine yapardım çünkü onu da kaybedemezdim.

Onu ve çocukları kaybetmeyecektim.

Önemsediğim çok fazla insanı kaybetmiştim ve artık daha fazlasına tahammülüm yoktu.

“Ne zamandır buradasın?” diye sordum omuzlarının titre-mesi geçince.

“Sen derse gitmek için çıktığından beri. Onunla günbatımını izlemek istedim ama geç kaldım.” Yutkundu. “Zaten hep geç kalıyorum.”

“Silas, sana hiç yalan söylemediğimi biliyorsun. Bu yüzden bunu daha kolay nasıl söyleyebileceğimi bilemiyorum. Ama zamanla iyileşeceksin. Bugün hissettiğin kadar keskin olmayacak.”

“Bence bu daha kötü olur,” dedi başını kaldırıp bana bakarak. “Zaman hiçbir şeyi iyileştirmez. Unutmana yardım eder ama o unutulmayı hak etmiyor. On yıl sonra da onun kokusunu hatırlayacak mıyım? Ya da gülümserken nasıl görüldüğünü? Hayır. Bir anı olacak ama o bundan fazlası, Rook.”

Keder böyle bir şeydi. İki tarafı keskin bir kılıç gibiydi.

“Elbette öyle. Bizim için her zaman bundan fazlası olacak. Birlikte bunun üstesinden geleceğiz. Her zaman geliriz.”

Ortalık sessizleşmişti. Esen rüzgâr şakayıkların taçyapraklarından birini uçurdu.

Havada süzülüyordu.

Kanatlı ve özgürdü.

Bence bu, Rosie’nin bize iyi olduğunu ve yaşadığımız acının üstesinden geleceğimizi söyleme şekliydi.

BÖLÜM YİRMİ DÖRT

İki Taraflı Keskin Kılıç

Sage

Her gün dünyada herhangi birisi için kötü bir gün olabilirdi.

Haziranın yirmi dördü belki doğum gününüzdü, hayatınızın en güzel günüydü. Oysa aynı zamanda dünyanın başka bir yerinde, o gün birileri öldürülmüş olabilirdi.

Ekimin onu, nişanlandığınız ya da evlendiğiniz gün olabilirdi. Belki de bundan daha güzel bir gün hayal edemezsiniz. Fakat üç ev aşağıda küçük bir kız çocuğu aynı günde anne ve babasını trafik kazasında kaybetmiş olabilirdi.

En iyi gününüz, bir başkasının en kötü günü olabilirdi.

Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Sanırım birçok insan da başına gelmedikçe düşünmezdi.

Nisanın yirmi dokuzu da benim için büyük bir kısmını okulda geçirdiğim güneşli bir günden, asla unutamayacağım bir güne dönüşmüştü.

Bugün ruhumdaki çatlak biraz daha fazla acıtıyordu. Kopan sinirlerim yeniden birbirine bağlanmak istiyormuş gibi zonklu-

yor, beynim bu dünyaya beraber geldiğim kişiyi bana hatırlatmak konusunda daha ısrarlı davranıyordu.

Bu sabah mezarına gittiğimde oraya en sevdiği çiçek olan şakayıkların bırakıldığı gördüm ama kendi getirdiklerimi de bırakmaya karar verdim. O bütün çiçekleri hak ediyordu. Oturup orada kalmak ve konuşmak istemiştim. Hayatımda olup bitenleri özetlemek istiyordum ama her şey o kadar kötü hissettiriyordu ki, bunu ona yüklemek istememiştim.

Ne kadar da aptalcaydı. Bir mezar taşını problemlerimle boğmak istemiyordum.

Orada kalıp gözlerimi kapatmak ve birlikte yorganın altına girdiğimiz zamanları hatırlamak istemiştim. Hayatımız, hayallerimiz ve geleceğimiz hakkında konuştuğumuz anları... O hayattayken kurduğumuz bağı yeniden yaşamak istemiştim.

Ancak yapamadım. Varlığını hissedemedim.

Önümde sadece bir mezar taşı vardı. Rose yoktu.

Belki de deliriyordum. İnsanın mezarlıkta hüzünlenmesi gerekirdi, değil mi? Onu orada da hissedemiyorsam, başka nereye gidecektim? Aramızdaki o güçlü bağı bir daha hissedebilecek miydim?

İşte bugün böyle hissettiriyordu. Durmadan onu arıyor ama asla bulamayacağımı biliyordum.

Yurt odamın kapısını açtım ve oda arkadaşımın olmadığını görünce şükrettim. Böylece kimsenin sorularına maruz kalmadan yatağa girip ağlayabilecektim. Ayakkabılarımı çıkardım ve battaniyenin altına girdim.

Duvara döndüm ve tuttuğumu fark etmediğim nefesimi verdim. Gözyaşlarım beyaz çarşafa damlamaya başladı. Çeşitli duygulardan ibaret bir yumağa dönüşmüş gibiydim.

Suçluluk, üzüntü, öfke...

Fakat en çok canımı sıkan değersizlikti.

Boktan olan ikiz bendim. Sevimsiz, soğuk ve kötü olan

bendim. Yaşamayı ben değil, Rose hak ediyordu. O gelecekte benden çok daha fazlasını yapabilirdi. Hayalleri benimkilerden daha parlak ve ulaşılabilirdi.

O öldüğünde dünya durmuştu. Oysa ölen ben olsam dönme-ye devam edebilirdi.

Ben ölmeliydim.

Videoyu gördükten sonra babama böyle haykırmıştım. Rosemary'yi benim yerime kolayca seçtiğini gördükten sonra...

Ölen ben olmalıydım.

Yanlış seçim yaptığı için ona bedelini ödetecek, her şeyini elinden alacaktım.

En başta sadece onu öldürmeyi düşünüyordum ama daha sonra onun acı çekmesini istediğimi fark etmiştim. Günlerini beş parasız, aç ve bomboş geçirmenin ne demek olduğunu bilmesini istiyordum.

Oturma odasında onunla yüzleşmiş, beni akıl hastanesine göndermesine sebep olan şeyi yapmıştım. Onun için çok rahat olmuştu, artık beni kilit altına aldırma için harika bir bahanesi vardı. Oysa ben hayatta kalmayacağımı ümit etmiştim. Belli şekillerde yapınca, hayatta kalmanın hiçbir yolu olamayacağına dair bir şeyler okumuştum.

İki bileğimde de dikey kesikler açmak gibi.

Anlaşılan yeterince iyi iş çıkaramamıştım çünkü beni sedyeye bağlamadan önce doktorlar dikiş atmayı başarmışlardı. Rose artık olmadığı için ölmek istemiştim. Bundan sonra birlikte olamamamız adil değildi ve babamın böyle bir seçim yapmaya hakkı yoktu.

Geriye bana ölmeyi bile beceremediğimi hatırlatan yara izlerim kalmıştı. Akıl hastanesinde geçirdiğim onca zamanda, dışarı çıktığımda babama yapacaklarımı planlamıştım. Onu yok etmenin yollarını düşünmüştüm. O para için her şeyi yapabilirdi.

Sonuçta ben kendimi öldürmeyi başarsaydım bile babam Ponderosa Springs'in besin zincirinin tepesinde kalmak için zalimce şeyler yapmaya devam edecekti.

Onu durdurmanın tek yolu öldürmekti ve bunun olacağı günü sabırsızlıkla bekliyordum.

Göğsümden kopan hıçkırığım içimden zehir gibi döküldü. Biriktikçe boğazımı yakarak adeta parçalıyordu. Elimi ağzıma götürdüm ve titreyerek ağlamaya devam ederken gözyaşlarımın hızlandığını hissettim.

Kabullenmeyi asla istemediğim acı gerçek tren gibi çarpmıştı. Bugün artık ikizimden daha büyüktüm.

Onsuz üç yüz altmış beş gün geçirdiğim gerçeği karnıma bıçak gibi saplandı. Bu birlikte anılar yaratamayacağımız bir Noel, bir doğum günü ve diğer tüm özel günler demekti. O öldüğünde aslında benim de öldüğümün bir başka hatırlatıcısıydı. Ben sadece varlığımı sürdürmeye devam ediyordum, hepsi buydu.

“Sage?”

Sesin geldiği tarafa dönüp kapıya baktım.

Lyra ile Briar kapı girişinde duruyorlardı. Elllerinde birkaç paket şekerleme ve film vardı.

“*Sixteen Candles*'ı sevdiğini söylemiştin, değil mi? Bir de şekerleri ekşi mi seversin, tatlı mı bilemediğimiz için ikisinden de aldık,” dedi Briar elindeki ambalajı sallayarak.

“Buraya nasıl girdiniz?”

Briar cebinden tel toka çıkardı. “Kilitler o kadar dayanıksız ki...”

Uzanıp cebinden biraz ot çıkardı. “Bunu geçen gün Rok'tan aşardım.”

Aslında istemesem de kendimi durduramadan hafifçe güldüm.

“Küçük hırsız lakabı şimdi daha anlamlı geliyor.”

Omuz silkti. “Hırsızlığımın burada çok faydasını görüyorum.”

Elimi burnuma götürüp sümüğümü ve gözyaşlarımı sildim. Karşımdaki iki arkadaşım çok umutlu bakıyorlardı. Buraya beni neşelendirmek ya da en azından üzüntümü hafifletmek için gelmişlerdi.

Bugünün ne anlama geldiğini biliyorlardı.

“Teşekkür ederim, kızlar. Ama bugün hiç havamda değilim. Siz de çocuklarla olursunuz diye düşünmüştüm.”

“Hafta sonunu Portland’da, Silas’ın ailesinin kulübesinde geçirecekler. Silas’ın yanında olmaya, onunla zaman geçirmeye ihtiyaçları vardı. Biz de düşündük ki...” dedi Briar ve yardım istercesine Lyra’ya baktı.

“Biz de senin için aynısını yapabiliriz diye düşündük,” diye tamamladı Lyra.

“Ben...” diye mırıldandım ağlamamaya çalışarak. Bu kadar savunmasız olmaktan nefret ediyordum. “Bugün yalnız kalmaya ihtiyacım var. Sanırım bugünü daha iyi bir hale getiremeyeceğim.”

Galiba tiyatrodan bu yüzden keyif alıyordum. Sahnedeki karakter aracılığıyla duygularımı özgürce açığa vuruyordum ve kimse sorgulamıyordu. Bunun sadece oyunun bir parçası olduğunu düşünüyorlardı. Savunmasız, yumuşak ve nazik birine dönüşebiliyordum.

O sürekli aksi, huysuz, acı insan olmaktan çıkıyordum.

“Gününü güzelleştiremeyeceğimizi biliyoruz. Ama zaten amacımız bu değil,” dedi odaya biraz daha giren Lyra. “Mesele seni böyle üzgün halde yalnız bırakmamak. Gününü daha çekilebilir hale getirmek. İkiz kardeş kaybetmenin ne demek olduğunu bilemem ama ben de annemi kaybettim.”

Dönüp anlayış dolu gözlerine baktım. Orada sempati ya da acımadan çok benzer bir acı vardı.

“Ne kadar istesek de kimse onları geri getiremeyecek. Ancak bu yüzden yalnız hissetmek zorunda değiliz. Kardeşin hakkında konuşmamız da gerekmiyor. Tabii istersen konuşabiliriz de. Seninle sessizce oturmamızı bile tercih etsen, yanında olup bugün canın ne isterse onu yapmak istiyoruz. Annemin ölümünü yalnız başıma atlattım, yanımda kimse yoktu. Senin de aynı şeyi yaşamayı istemiyorum. Özellikle de biz buradayken.”

Arkadaşlık.

Benim için hep yabancı bir kavram olmuştu.

Kendine yakın tuttuğun insanların, seni hayatta daha ileri götürmekten başka işe yaramayacağı öğretilen bir kızdım. Gerçek bir bağ kurmaya asla ilgim olmamıştı. Ben de insanlar için bir piyon olmuşum ve onlara ne getirebileceğimi görebilmeleri amacıyla kullanılmışım.

Kimse benimle sadece Sage olduğum için arkadaşlık etmemişti.

Statüm, param ve ismim için bana yaklaşmışlardı.

İşte o anda -artık bu saydıklarımın hiçbirine sahip değilken- karşımdaki iki kız benimle arkadaş olmayı seçiyordu. Üstelik bana yakın olduklarından dolayı insanların onlara edeceği laflara rağmen bunu yapıyorlardı.

Birileri beni sadece ben olduğum için seçiyordu.

Bana, Rosemary'nin her zaman baktığı gibi bakıyorlardı. Şöhretimden fazlasıyla ilgileniyorlardı.

“*Sixteen Candles* mı demiştiniz?” diye sordum nazikçe.

Briar gülümsedi. “*Can't Buy Me Love** da var.”

Oda arkadaşımın her an içeri girip bizi dışarı atmaya çalışacağını düşünerek onların odasına gitmeye karar verdik. Yine de normalde asla yapmayacağım bir şeyi yapıp odama girmelerine izin vermişim.

Kendilerince yanımda olmalarına izin vermişim.

* Yönetmenliğini *Steve Rash*'ın yaptığı, 1987 yapımı romantik komedi filmidir. (ç.n.)

Briar ile Lyra'nın yataklarını birleştirdik ve televizyonu ortaya taşıyıp camı açtık. Yatakların üstüne yayılarak ilk filmi açtık ve Rook'tan çaldıkları otu yaktık.

Rook'la takıldığımız günlerden beri ilk kez ot içiyordum, bir yıldan fazla olmuştu. Etkisini hızla hissettim. Aylardır yemediğim kadar çok yemek yedim ve Tanrı aşkına, güldüm.

Çocukluğumdan beri hiç bu kadar içten gülmemiştim.

Gülüyorduk çünkü Lyra kafası güzel olunca tam bir filozofa dönüşüyordu. Böceklerden, günlük yaşamımızdaki etkilerinden bahsedip insan yaşamı ve dinlerin ortaya çıkışına kadar gidiyordu.

İşte bu anlarda ikisinin hakkında da bir sürü şey öğrenmiştim.

Dünyayı nasıl gördükleri, bazı meselelerle ilgili hisleri, tutkularıyla ilgili birçok şey...

Böyle bir gün geçirmek tuhaf geliyordu. Bunca karanlık ya da kaos içinde güzel ve aydınlık bir şey yaratabilmiştik.

Elbette ki suçluluk duygusunun arada başını uzatıp saldırı-maya çalıştığı oluyordu.

Bugün nasıl eğlenebiliyorsun? Neyi temsil ettiğini bildiğin halde?

Oysa Rosemary'yi tanıyorsam, bugün odamda tek başıma depresyona girmemi istemeyeceğinden emindim. Onsuz da olsa mutlu olmamı isteyeceğini düşünüyordum.

Roller tersine dönse nasıl hissedeceğimi düşündüm.

Onun acı çekmesini istemezdim. Benim öldüğüm günde bile gülüp eğlenmesini, anın tadını çıkarmasını isterdim.

“Baksana,” dedi Briar yüzüstü yatarken bana dönerek. Ağzının kenarında bir parça çikolata kalmıştı. “Söylemek zorunda değilsin ama Van Doren'la olayın ne?”

Kafam güzeldi ve o anda düşünmek istediğim son şey Rook'tu.

Ağzımdaki şekerleri yuttum ve kayıtsız gözlerimi ona çevirdim. “Ne demek istiyorsun?”

Kaşlarını kaldırıp bana baktı. “Ben dünkü çocuk değilim, Sage.”

Elindeki sigarayı havada sallayarak, “Uzun Eldiven oyunundan sonra o arabanın arka koltuğunda yoğun bir konuşma yaptığınızı söyleyebilirim,” diye ekledi Lyra.

“O sadece...” deyip duraksadım. “Beni Silas’tan uzaklaştırmaya çalışıyordu. Ona berbat şeyler söyledim. Zaten Rook olmasa Alistair ya da Thatcher da aynısını yapardı.”

Onlara yalan söylemek istemiyordum ama ne diyebilirdim ki? Rook’la durumumuzu tanımlayacak kelimelerim yoktu. Kimseye anlatmamıştım. Bu yüzden nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Bir süre birbirlerine baktıktan sonra Briar konuştu. “Senin yüzüne bakarken acı çekiyormuş gibi görünüyor. Bunun farkında olduğunu sanmıyorum ama sana bakmak onun canını yakıyor.”

Gördüğü şeyin acı olduğu konusunda onu temin edebildim. *Çarpık bir acı.*

Bir zamanlar bana ihtiyaç duyarak, arzuyla bakardı ama şimdi bunların yerini nefret almıştı.

“Acı değil,” dedim. “Mide bulantısı. Rook benden nefret ediyor ve artık bana karşı hissettiği tek duygu bu.”

“Artık mı? Yani öncesi mi vardı?”

Derin bir nefes verip ellerimi saçımdan geçirdim. Onlara anlatabilirdim, değil mi? Bir şey demezlerdi. Sonuçta koruduğum tek kişi Rook’tu.

Şeytanın avukatlığını yapıyordum.

Bana söylediği onca şeye rağmen onu koruyor, sırrımızı saklıyordum. Arkadaşlarının öğrenip ihanete uğramış gibi hissetmelerini istemiyordum. Bana yalan söylemekle ilgili onca

şey demesine rağmen bu noktada yalan söyleyen kişi ben de-
ğildim.

“Geçen sene, Rosie ölmeden önce Rook ve ben...” Ne yap-
mıştık? Sevişmiş miydik? Toksik bir aşkın içine mi düşmüştük?
“Birkaç ay takıldık. Küçük ve gizli bir takılma olarak kalması
gerekiyordu. Bu kadar ileri gitmemeliydi. Kimsenin bilmeye-
ceği özgür bir gece olacaktı. Buna dönüşeceğini bilmiyordum.
Şeyi beklemiyordum...”

“Âşık olmayı mı?” diye araya girdi gözbebekleri büyüyen
Lyra.

Aşk mıydı?

Sanırım aşka en çok yaklaştığım şeydi. Kafamın içinde ka-
ranlık şeyler gezinirken onun yanında rahatlıyordum. Yapama-
dığımız onca şeyi ve birlikte olsaydık hayatımın nasıl olacağını
düşünüyordum.

Sadece omuz silktim. “Ne olduğundan emin değilim. Ni-
hayetinde onunla olmayı istemiştım. Daha fazlasını istemiştım
ama imkânsızdı. Easton’la çıkıyorduk, daha doğrusu aslında
nişanlıydık diyebilirim.”

“Üzüldüm. Easton Sinclair’le bir hayata evet mi dedin?”
Briar’ın yüzündeki iğrenme ifadesini görünce hafifçe güldüm.

“İsteyerek değil. Her şeyi babam ayarlamıştı. Böylece Step-
hen Sinclair hem faturalarımızı ödeyecek hem de onu fonla-
maya devam edecekti. Fakat mezuniyetten sonra ayrılmayı dü-
şünüyordum. Artık katlanamıyordum. Rook’a her şeyi anlatıp
onunla buralardan gitmeyi planlıyordum ama...”

Yüzü, sesi ve kokusu gözümün önüne geldi.

O kadar gerçektı ki...

“Ama durumu öğrenen Easton, benim yerime Rose’u seç-
mekle tehdit etti. Rook’la devam edersem, Rosie’yi mahvede-
cekti. Bir karar vermem gerekiyordu ve kardeşimin başına kötü
bir şey gelmesine izin veremezdim. Özellikle de onu benden

çok daha parlak bir gelecek beklerken. Rose öyle bir hayatı kaldıramazdı. Onu kurtarmak için Rook'u kendimden uzaklaştırdım ama sonunda her ikisini de kaybettim.”

İkisi de bambaşka şekillerde şaşkıındı.

Bunları yüksek sesle anlattıktan sonra göğsümdeki ağırlığın hafıflediğini hissettim.

İlk konuşan Briar oldu. “Rook hâlâ gerçeğı bilmiyor mu?”

Başımı iki yana salladım.

“Anlatmalısın, Sage. Senden nefret etmesine izin veremezsin.”

Bu noktadan sonra bir anlamı kalmış mıydı? Ona söylediğim bunca şeyin ardından nasıl bir önemi olabilirdi?

Bana inanacağından bile emin değildim. Ona gökyüzünün mavi olduğunu bile söylesem inanmazdı. Güven olmayan bir ilişki felaketten başka şey getirmezdi. O aylar boyunca inşa ettiğimiz her şey parçalanmıştı ve bir daha toparlanabileceğini düşünmüyordum.

Biz birbirine asla dokunmaması gereken iki kişiydik. İkimiz de sabit fikirli ve inatçıydık, birbirini yakmaya çalışan ateşler gibiydik. Zaten uzun süre devam edemezdik.

Ondan çok hızlı davranmasını isterdim. Çok fazla şey talep ederdim. Sağlıklı olmazdı. Asla yürümezdi. Kalbim her ne kadar aksini söylese bile yine de olmazdı.

Belki de böyle olması gerekiyordu.

Shakespeare bizi öldürmeden hemen önce vakit bulup kaçabilmiş iki âşıktık.

Onu hatırlatan, bir hediye olan yarama dokundum.

“Bence bilmemesi daha iyi. Zaten yeniden inşa edilmeyecek kadar çok şey yıkıldı. Boşa bir çaba olur.”

“Sana karşı hissettiğı tek şeyin nefret olduğuna inanmıyorum. Rook...” diye söze başladı doğru kelimeleri bulmaya çalışan Lyra. “Umursamadığı şeyler asla radarına girmez ama sen ne zaman ortalıkta olsan, odaklandığı tek şey oluyorsun.”

Derin bir nefes alıp dizlerimi göğsüme çektim ve Rook'un ateşine düşmeden önce Rose'la yaptığımız konuşmayı hatırladım.

O da bana Rook'un umursamadığı şeylerle asla ilgilenmediğini söylemiş, biriyle ilgilenirse o kişinin fark etmemesinin imkânsız olduğunu belirtmişti. Sonra da beni fark ettiğini eklemişti.

Rose'un ikimizle ilgili hep böyle düşünceleri olup olmadığını merak ediyordum. Acaba böyle bir imaya sinirleneceğimi düşünüp hiçbir şey anlatmamış olabilir miydi?

"Bana güvenmediği için beni izliyor. Her an sizi ve çocukları tehlikeye atabilecek bir şey yapacağımı düşünüyor. Onun için bir yükten fazlası değilim."

Yanımda duran telefonumun titrediğini hissettim. Parlayan ekranda yeni bir mesaj vardı.

Alıp bakınca görmeyi en az istediğim kişiden geldiğini gördüm.

Ufaklık, yarın öğlen benimle Aziz Gabriel Kilisesi'nde buluş. Bu defa bilgi versen iyi edersin.

"Hepsi bu kadar mı yani? Onunla konuşmayı en azından bir düşünmeyecek misin?"

Telefonumu kapattım. Midem gerginlikten ağrıyordu. Açık pencereden giren rüzgârın beni kemiklerime kadar üşüttüğünü hissedip iyice büzüldüm.

"Hayır. Biz o gün öldük ve Rook bu durumu devam ettirmeye kararlı." Yataktan indim. "Birinizden *sweatshirt* ödünç alabilir miyim?"

Bu kadarının konuyu kapatmaya yeteceğini düşünmüştüm. Bugün yeterince duygusal enerjim tükenmişti ve Rook hakkında konuşmak bir daha asla geri alamayacağım şeyleri hatırlatmaktan başka işe yaramıyordu.

"Benimkilerden al. Briar, Alistair'inkileri giyip duruyor. Onun parfümü gibi kokmak istemezsin," dedi Lyra.

Gölerek Lyra'nın dağınık dolabını açtım. O kadar çok kıyafet tıklımıştı ki, içlerinde bir şey bulmaya uğraşana kadar Alis-tair'ın giysilerine bile razı olabiliyordim.

Kafam mı iyiydi, yoksa bunu komik mi bulmuştum bilmiyo-rum ama Lyra öğrenmemizi istemediği karakterini burada sak-lıyor olabilir miydi? Bu düşünceyle kendi kendime kıkırdadım.

Üstteki raflardan birindeki koyu mor *sweatshirt*'ü almak için parmak uçlarımda yükseldim, giysiyi çekmemle birlikte başka şeyler de üzerime düştü. Birkaç parça ağır eşya.

“Kahretsin. Lyra. Özür dilerim,” dedim eğilip bir şeyleri kırmadığımdan emin olmaya çalışarak. Yerdeki kıyafetleri ve düşen kutuyu yerine koymak için hızlıca toparlamaya çalıştım.

Önümde orta boy bir ayakkabı kutusu duruyordu. En başta bunların annesinden kalan hatıralar ya da üniversite günlerinin pozitif deneyimleriyle ilgili olduğunu düşündüm. Ancak kar-şıma Lyra'ya çok büyük gelecek, kirli beyaz örme bir kazak çıkmıştı.

Ayrıca yarısı bitmiş bir Armani duş jeli, arkadaşımın çirkin el yazısıyla yazılmış birkaç not, samimi fotoğraflar ve bulmaca-nın en can alıcı parçası olarak *T.P.* harfleri şeklinde tasarlanmış bir kol düğmesi, bir yaka iğnesi ve kravat iğnesi çıkmıştı.

“Bunlar...” Lyra ayaklandı, yüzü bembeyaz olmuştu. “Gö-ründüğü gibi değil.”

Ortasında kırmızı bir leke olan beyaz mendili elime aldım.

“Yani bunlar Thatcher'ın eşyaları değil mi?”

Lyra kendisini her zaman görünmez olmaktan keyif alan, utangaç bir böcek delisi olarak tanımlardı. Ancak ben, insanla-rın onun hakkında böyle düşünmesini özellikle istediğini yavaş yavaş fark etmeye başlamıştım.

“Sadece,” dedi nefes nefese. “Açıklamama izin ver.”

BÖLÜM YİRMİ BEŞ

Bağışla Beni, Peder

Rook

Batı kültüründe şeytanı veya herhangi bir iblisi çağırmak için bir dörtyol ağzını kullanabileceğiniz söylenirdi. Tabii bu nasıl bir anlaşma yapacağınıza bağlıydı.

Çağırdığınız varlık, kesişen yolların ortasında gömülü olduğu söylenen ritüel eşyalarıyla selamlanırdı. Orada ruhunuz karşılığında bir dilek hakkı kazanırdınız. Kalbinizden geçen herhangi bir şeyi size verir ama kendi belirlediği tarihte ruhunuzu almak üzere yeraltından cehennem tazılarını gönderirdi.

Ben intikani için çağırılmıştım.

Birisine karma yaşatacağım zamanımı bekliyordum. Bir zamanlar zarar görmeden gitmesine izin verdiğim birisiyle yapılmış bir anlaşmam vardı.

Artık borcu tahsil etmenin vakti gelmişti.

Uzun bir çam ağacına yaslandım ve rahatsız edici sessizlikte yanan sigaramın sesini dinledim.

Koca bir yıl boyunca onu kan dolaşımdan silmeye uğraş-

muştım. Bir hastalık gibi kesip atmaya, onun gibi birine inandığım için kendimi cezalandırmaya çalışmışım. Ancak ondan kurtulamadığımın farkındaydım.

Bu mikrobun kökünü kurutacaktım.

Kaynağından yok edecektim.

Aziz Gabriel Kilisesi'nin önündeki kavşakta durmuş, siyah bir sedanın yanında duran Sage'in arabasının arka camına bakarken yapmayı planladığım şey tam olarak buydu.

Federallerle görüşerek dünyaya neyi davet ettiğini bilmiyordum ama beni kendine düşman etmeye karar verdiğinden emindim.

En büyük düşmanım.

İşte bu, içimde yepyeni bir kötülüğü serbest bırakmıştı.

Silas'ı mezarlıkta bıraktıktan sonra mantıklı olmaya çalışmışım. Sakinleşmeyi denemiş, Sage'e biraz serbestlik tanımıştım. Belki de o adamlar gerçekten babasının arkadaşlarıydılar ve neyin peşinde olduklarından habersizdi.

Bir kez daha onun doğru söylüyor olabileceğini düşünmüştüm. Kalbim içgüdülerime karşı çıkmış, beni olanların bir başka yanlış anlaşılma olabileceğine ikna etmeye çalışmıştı. Konu o olduğunda içimde hâlâ bir şeyler kıpırdanıyor, mantığımın aksine ona güven duymama neden olan bir his yaratıyordu.

Biri size gerçek rengini gösterdiğinde, buna inanmak zorundaydınız.

Sage de bugün rengârenk parlıyordu.

Aslında onu takip etmek gibi bir niyetim yoktu. Bu konuda onunla yüzleşmeyi planlıyordum ancak yurttan yalnız çıktığını görünce takip etmeye karar vermişim. Güvenli bir mesafede kalarak yavaş ama arabasının arka lambalarını kaçırmayacak kadar da hızlı bir tempoda peşinden gitmişim.

Kilisenin orada onu bekleyen arabanın yanına gittiğinde, bunca zamandır neyin peşinde olduğunu anlamışım.

Neden geri döndüğünü, neler planladığını anlamıştım.

Yarım saattir bekliyordum ve sabrım tükenmeye başlamıştı. O sırada Dedektif McKay'ın, Sage'le sohbet ettikleri kilisenin yanmış kapısından çıktığını gördüm. Uslu bir ispiyoncu fare gibi o pembe ağzını açıp neyin peşinde olduğumuza dair bilgi veriyordu.

Ağzım zehirle sulanıyor, avuçlarım intikam isteğiyle kaşınıyordu. Dedektif arabasına binerken ağaçların arasına saklandım, ardından yavaşça tekrar ortaya çıktım.

Adamın dönmeyeceğinden emin olana dek bekledim. Sage'in bir zamanlar ateşe verdiğim o binada durmaya devam etmesinden memnundum. Sigaramı yere atıp üzerine bastım ve girişe yürüdüm.

İçimde garip bir his vardı. Ne bir yerim seğiriyor ne de öfkeleniyordum. Sakindim ve dürtülerim baskın gelmiyordu. Bedenim sanki neden burada olduğumu, ne yapmaya geldiğimi anlamıştı.

Kapı açılırken gıcırdadığında aralıktan içeri güneş ışığı girdi. Küller ve is kalıntıları yere yapışmış, oturaklar yanmış, süslemeler kırılmıştı. Tam da istediğim gibi görünüyordu.

Cehennem gibi.

Kutsal mekân ayaklarımı yakıyordu. Tabanlarımın cızırdadığını hissediyordum.

Ait olmadığım bir yere girdiğimde bunu hemen anlardım.

Belki de bu yüzden, kaosun içinde kendimi daima rahat hissediyordum.

Sage ön taraftaydı. Bir elini geriye kalan birkaç sıradan birinin üstüne koymuştu, başı öne eğikti. Baktığım yerden dua ediyormuş gibi görünüyordu.

“Tanrı şeytanla anlaşma yapanlarla konuşmaz,” diye seslendim. “Bunu bilmiyor musun?”

Sözlerim onu yaralamışçasına irkildi ve bana döndü. En

kötü kâbusu gerçekleşmiş gibi yüzündeki tüm renk çekilmişti. Onu suçüstü yakalamıştım. Yalan söyleyemezdi. Düştüğü durumdan kimse onu kurtaramazdı.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Alevlerimin bu kutsal mekâna verdiği zararı izleyerek yavaşça ilerledim. Şeytani soyumla ilgili dedikodular burada başlamıştı. Beni bir canavara çeviren ilk yer burasıydı.

“Seni izlediğimi söylemiştim, Sage. Öyle değil mi? İyi ki de öyle yapmışım,” dedim zalimce gülerek. “Yoksa Dedektif McKay’le buluşmanı kaçıırdım. Baban ne zamandır FBI’dan arkadaşlar ediniyor?”

Paniğin onu sardığını görebiliyordum. Etrafına ördüğü ağ dağılırken söyleyecek bir yalan arıyordu.

“Rook, açıklamama izin ver. Ben şey değilim...”

“Ne değilsin?” dedim tükürürcesine. Onu suçüstü yakalamama rağmen hâlâ yüzüme karşı yalan söyleme cesareti bulunduğu için öfkelenmişim.

“Planlarımızı federallere yetiştiren bir köstebek değil misin?” Ayak seslerim ağır ağır yankılanıyordu. Her bir adımın ağırlığıyla öfkem artıyordu.

“Hayır, öyle bir şey yok. Nasıl görüldüğünü biliyorum ama öyle değil. Babam ve Cain -Dedektif Cain- yattığım hastaneye gelip bir anlaşma yapmak istediler.”

“Oradan bu şekilde çıktın, değil mi? Anlaşma yaptın. Ne için peki? Bize yaklaşıp sırtımızdan bıçaklamak için mi? Babanın kafasını koparmadan önce bizi hapse tıkmaları için mi?”

Ben ona yaklaşırken başını iki yana sallayarak geri çekildi, benden uzaklaşmaya çalışıyordu. Gözlerinden okunan korku ağzımı sulandırdı.

Önemi yoktu. İsteddiği kadar geri çekilebilirdi, hatta isterse koşabilirdi. Hiç fark etmezdi çünkü artık pençelerimin arasındaydı.

Kaçmasına asla izin vermeyecektim.

“Hayır!” diye bağırdı. “Yani evet ama bunları yapmayacaktım. Babama ulaşmanız için size yardım etmek istiyordum. Onlara ihanet edecektim, size değil. Sadece çıkmama izin verecek kadar bana inanmalarına ihtiyacım vardı. Hepsi bu.”

Altdudağımı ısırdım. “Tam da iyi olduğun şey, değil mi? İnsanları kendine inandırmak.”

Sırtı günah çıkarma kabinine çarptı. Sağlam ahşap alevlerin karşısında sağlam durmuş, büyük bir kısmını korumayı başarmıştı. Sage’in kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordum.

“Yalan söylemiyorum. Özellikle de sana. Yemin ederim, doğruyu söylüyorum. Cain şu Halo denen grup için çalışıyor. Hepsi öyle... Babamın o adamlara borcu var. Ponderosa Springs’teki kızları alıp onlara satıyorlar.” Elini beni durdurmak istiyormuşçasına kaldırdı.

“Babamı durdurup sonra gitmek istiyorum. Yemin ederim. O göl evindeki ilk akşamda olduğu gibi sana doğruyu söylüyorum. Sen benim doğrularımı, gerçeklerimi her zaman bildin.”

Beynimde bir sürü soru dolanmaya başladı. Az önce duyduklarım yüzünden bunaldığımı hissettim. Halo da neyin nesiydi? O federallerin ikisi de kirli işler içinde miydiler? Bana doğruyu söylüyor olabilir miydi?

Verdiği bilgileri sindirmeye, sözlerine kulak vermeye çalıştım. Ancak bunu fiziksel olarak başaramıyordum.

Isınan bedenim kıyafetlerimi neredeyse eritecekti. Beynim kaynıyor, gözlerim kıpkırmızı görüntülere bürünüyordu. Beni terk edişinin acısını çıkarmak için bir yıldır bekliyordum. Canını yakmak, ona ödetmek istiyordum.

Fakat o iskeledeki, geçmiş yüzünden parçalanmış kızın görüntüsü gözümün önünden gitmiyordu. Hatıralar, zihnimde durmadan dönüyor, göğüs kafesimin içindeki organ onlara tutunmaya çalışıyordu. Yine oraya dönmüştüm, kandırılan o çocuk olmuştum.

Bu sefer bunu yapmayı reddediyordum.

Ona yaklaştım ve avucumu günah çıkarma kabinine canımı acıtacak kadar sertçe vurdum.

“Tek. Yaptığın. Yalan. Söylemek,” diye hırladım. Dişlerim, aç bir kurt gibi ortadaydı.

Başım hızla iki yana sallarken ellerini göğsüme bastırdı. “İşte bu yüzden sana en başta anlatmadım, seni lanet pislik! Ne söylersem söyleyeyim, bana inanmazdın! Hiç inanmayacaksın! Bana güvenmeni sağlayabilecek hiçbir şey söyleyemem!”

Sınır noktama ulaşmıştım. Kontrolümü kaybediyordum.

Gözleri yüzünden.

Parlayan gözleri.

Mavi alevler aynı baş başa olduğumuz zamanlardaki gibi parlıyordu. Onun görüldüğünden daha fazlası olduğunu düşündüğüm anlardaki gibi...

İnsanın canını yakacak kadar güzellerdi.

Thatcher’ın açtığı kesiklerden, Alistair’in yumruklarından ve hatta babamın sözlerinden daha çok canımı yakıyorlardı. Nefesim kesilmişti. Her bir solukta boğazıma iğneler batıyordu.

Hayatımda ilk kez bir acıyı durdurmak istiyordum.

Hayır, hayır, hayır, diye içimden tekrar ettim.

“Sen hain bir zehirden başka şey değilsin. Sana güvenmiştim ama bak ne oldu?”

Sana bir daha aynı şeyi yapmasına izin verme, Rook. Ağına düşme. Bu lanet olasıca bir tuzak. Hâlâ damarlarında gezinen tatlı bir zehir.

Kırılgan boynunu kavrayıp onu kendime yaklaştırdım. Kokusu burnumu karıncalandırıyordu. Belimi onunkine bastırduğumda ne kadar yumuşak olduğunu hissettim. Onu kırıp dökmek, parçalamak ne kadar da kolay olacaktı.

O sırada sertleşen aletim kot pantolonumu zorluyordu.

Bir zamanlar kollarımın arasındaki bir melek gibi hissettir-

diğini düşünmüştüm. Evinden uzak, kötülüğün pençesine düşmüş bir melek...

Ancak artık günah gibi hissettiriyordu.

Günahın ta kendisiydi.

İlkel, ateşli ve ölümsüz.

Bir yıldır bedenimden esirgediğim buydu. Günaha girmekten kaçınıp tam önümde duran bu şey yüzünden kendimi cezalandırıyordum. Kontrolü nasıl elimde tutacağımdan emin olamıyordum.

“Sana hiç yalan söylemedim, Rook. Düşündüğün şekilde değil.” Nefes almaya çalışıyordu. “Seni kendime...”

Susması için boynunu sıktım. “En dibe, en karanlığa, cennetten en uzağa,” diye araya girdim. “Hainler oraya giderler. Bunu biliyor muydun? Seni de oraya göndereceğim.”

Bahanelerini duymak istemiyordum. Daha fazla yalan dinlemeye tahammülüm yoktu.

Can yakma sırası bendeydi. Cezalandırılma sırası da ondaydı.

“Senin gibi hain sürtükler cezalandırılmayı hak eder,” diye hırladım. Parmaklarımı yanaklarına sardım ve dudaklarının büzüşmesini sağlayacak kadar sıktım.

“Kendine Lucifer diyen birisi için çok kutsal laflar ediyorsun. Günah dediğin senin için bir ödül, değil mi?” dedi iğneleyici bir tavırla. Sesi kalınlaşmıştı, öksürük şurubu gibi yapışkandı. Ağzımda acı bir tat bırakıyordu.

Tam da yapmasını istediğim gibi bana karşı koyuyordu.

Hemen pes etmesini istemiyordum. Lanet bir savaşçı olup mücadele etmesini istiyordum, böylece onu mahvettiğimde kendimi çok daha iyi hissedecektim.

Kemerim yumuşak karnına gömülürken boştaki elimle kıcını avuçladım ve epey kısa olan kot eteği yukarı sıyrıldı. Bacaklarının arasına uzanan parmaklarımı iç çamaşırının üzerinden kadınlığında gezdirdim.

Bacak arasından yayılan sıcaklık sıkık dizlerimi titretiyordu.

“Hayır, Sage. Bu benim cehennemim. Benim krallığım, benim kurallarım. Ben sadece minik güzel fahişeleri ödüllendiririm.”

Tam da hatırladığım gibi dudaklarını aralayıp soluk soluğa kaldı. Doğruca pembe diline tükürdüm ve çenesini tutup ağzını kapatarak onu yutmaya zorladım.

Dudaklarım onunkilere çarptığında içimdeki arzu şiddetlendi. Şimdi sadece dişlerimiz ve dillerimiz vardı. Zehrinin tadı o kadar lezzetliydi ki... Kendini bana iyice bastırıyor, ağzını benimkine dayayıp vahşileşen açlığını gitgide şiddetlendiriyordu.

Nefretimi içine akıtırken onu dilimle iyileştiriyor, ağzımla lanetliyordum. Altdudağını sertçe ısırp hafifçe çekiştirdim. Bir yandan da elimi bacak arasından çekip parmaklarıma yapışmış ıslaklığıyla tenini yıkadım.

“Ne kadar da zavallıca. Nasıl ıslandığına baksana. Ne zamandır beni hayal ediyorsun?”

Yanakları zevk ve utanç karışımıyla kızardı.

Yüzünde tuttuğum elimi göğüs dekolteli tişörtüne kaydırıp kumaşı sertçe aşağı çektim. Yırtılma sesi yankılanırken siyah sutyeninden taşan bembeyaz memelerine bakakaldım.

Başımı eğerek ciğerlerimi onun kokusuyla doldurdum. Dilimi memelerinin arasındaki boşluktan, köprücük kemiğindeki yara izine doğru gezdirdim. Vücudumun aynı yerindeki iz zonklamaya başladı.

Bir yıldır kendimi sakındığım yasak meyve ellerimin arasında eriyordu. Düşünebildiğim tek şey ziyafet çekmekti. Artık kendimi kontrol edemiyordum.

Bedenini döndürüp yüzünü günah çıkarma kabinine yasladım. Yukarı uzanıp tahta parmaklıklara tutundu. İki elimle tuttuğum eteğini beline kadar sıyırdım.

“Rook...” dedi nefes nefese.

“Burası günah çıkarma kabini, Sage. Böyle başlamıyor,” diye tısladım. Sırtında gezdirdiğim parmaklarımla kısa saçlarından bir tutamı kavradım. Onu geriye çekmemle kıcını ale-time doğru kaldırmak zorunda kaldı. “Hem cennetten çoktan kovulduğunu unuttun mu?”

Avucumu kıcına yerleştirip sertçe yoğurdum. Cevap vermesi için biraz bekledikten sonra elimi geri çektim. Bu sefer kıcına sert bir tokat indirdim. Elim acıyla yanarken kanın çoktan soluk tenine hücum ettiğini görebiliyordum.

Şaşkınlıkla cıyaktı ve sesi doğrudan aletimde yankılandı. Kendimi ona daha sert bastırdım.

“Bana cevap ver!”

“Cehenneme git! Ne söylediğimin önemi yok. Beni becermeyi o kadar istiyorsun ki, bu seni aptal gibi gösteriyor,” diye hırladı. Sözlerine rağmen ne istediğini biliyordum.

O göremese de sırttım.

Ne olduğunu doğru düzgün anlayamayacak kadar beni arzuluyordu. Yine de kendini asla kolayca teslim etmiyor, bu da her şeyi daha eğlenceli kılıyordu.

Bedenini tanıyordum. Onu neyin harekete geçirip nelerin patlama yaşatacağını biliyordum. Bana istediği kadar karşı koyabilirdi. Sonucu daha fazla güzelleştirmekten başka bir işe yaramayacaktı.

“Ben zaten orada yaşıyorum, yoksa unuttun mu, TK?” diye mırıldandım. “Oraya gitmeme sen de yardım ettin.”

Elimi geri çekip onu yerinden sıçratan bir tokat daha indirdim. Acıdan kaçmak istiyordu ama saçından tutarak uzaklaşmasına izin vermiyordum.

Bu acıyı hissedecekti. İstedğim sürece hissetmeye devam edecekti.

Bir yıldır onun yüzünden kendimi cezalandırıyordum. Şimdi sıra ondaydı.

“Ben söyleyene kadar kıpırdama.”

Çat.

Çat.

Çat.

Hassas tenine üç darbe daha indirdiğimde elimin altında titremeye başladı. Şişmiş, acıdan zonklayan kıcı ağzımı sulandı-
rıyordu.

Bir darbe daha indirmek üzereyken tatlı, titreyen sesini duydum.

“Be... ben...” diye kekeledi. “Günahlarım için beni bağışla.”

Elimle şişmiş teninde daireler çizerek ovaladım. “Hımm, işte iyi bir fahişe...”

Parmaklarımı bacak arasına götürdüğümde çamaşırının sı-
rılıklıam olduğunu hissettim. Rahatlama arzusuyla, benim için
sırlılıklıamdı. Kumaşı kenara itip klitorisini okşadım.

Yüksek sesle inledi ve kalçasını ellerime sürtmeye başladı. İki parmağımı dar kanalından içeriye yumuşak bir şekilde kaydır-
dım. Kıvrılan parmaklarım benden başka hiç kimsenin öyle dokunmadığı o noktayı bulmakta gecikmedi.

Burada, bu yanmış kilisenin kalıntıları arasında günah çı-
karma kabinine dayanmışken onun hiçbir zaman Havva olma-
dığını anladım.

Cennet bahçesine sürünerek girip onu çalmamış, yasak mey-
veyi yemeye zorlamamıştım. Hayır, öylesi çok kolay olurdu.

O başından beri benim Lilith'imdi.

Cennetten kovulup cehennemin çukurlarına düşme sebe-
bimdi. Onun yüzünden sonsuz ateşler içinde yaşayacaktım.

“İtiraf et,” diye hırladım. Bir yandan kemerimi ve fermu-
arımı açmaya çalışıyordum. “Zaten bildiğim şeyi bana söyle. Benim pis, tatlı sürtüğüm olmayı sevdiğini söyle!”

“Rook, lütfen. Ben...”

“Biliyorum. Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum ama önce bana bunu vereceksin.”

Parmaklarımın hızını onunla alay edercesine yavaşlatıp sadece biraz hissetmesine yetecek kadar hareket ettirmeye başladım. Zevk alması için bu kadarı ona yetmeyecekti.

Aletimi çıkarıp ona kasıtlı bir işkence yaparken boştaki elimle kendimi okşamaya başladım. Zonklayan sertliğimin ucundan, kalçasına zevk suyu damlıyordu.

“Senin pis, tatlı sürtüğün olmayı seviyorum,” diye inledi. “Beni becermeni, kullanıp parçalamanı istiyorum.”

Artık kendimi tutamazdım.

Parmaklarımın yerini, onu uyarmadan harekete geçen aletim aldı. İçine girdiğim anda ikimiz de inledik ve ipeksi duvarlarının arasında sonuna kadar gittim. Beni sarmalıyor, kısaç gibi tutarak içine çekiyordu.

“Amcığın beni içine öyle güzel alıyor ki.”

Hafifçe eğildi ve gerilen omurgasıyla içine daha fazla girmemi sağladı.

O kadar sıkı ve sıcaktı ki...

Homurdanarak tempoyu hızlandırdım. Aletim içine kolayca girip çıkmaya başladığında, birbirine çarpan tenlerimizin vahşi sesleri yankılanmaya başladı. Sert ellerimle iki kolundan tutup daha derinlere girebileceğim bir şekilde onu kavradım.

İniltileri yangınıma benzin oluyordu. Kasıklarım çarptıkça kalçası dalgalanıyordu. İçine her girişimde Sage damarlarıma yeni bir doz gibi doluyordu. Vücuduma doğrudan adrenalin salgıliyordu.

Öyle zehirliydi ki...

“Rook, ben...” diye inledi ama ne söylemek istediğini zaten biliyordum.

O pozisyonda zevk noktasını okşadığımın farkındaydım.

“Biliyorum. Sikimin üstüne boşalacaksın. Şimdi iyi bir fa-hişe ol ve boşal.”

Kendini kaybediyor, adeta üzerimde parçalara ayrılıyordu. Aletimi kavrayan kadınlığını sıkıp gitmeme izin vermiyordu. Uzunluğumu hissettikçe sırlıklam olmuştu. Islaklığıyla aleti-mi tamamını ıslatmıştı.

Kollarımda titreyip aşırı zevkten inlemesine rağmen içinde-ki hareketlerime devam ettim. Alnımdan terler akıyordu.

Orgazm bedenime bir dalga gibi vurarak beni ele geçirdi.

Sarsılan kemiklerimi hissettiğimde gürültüyle inledim ve kendimi sıcaklığına bırakarak ılık sıvımla bedenini taşıyacak ka-dar doldurdum.

Sage’in vücudu kollarımın arasında gevşeyip seğiriyordu. Ağır ağır nefes aldım ve bedeninden uzaklaşmadan önce bir an soluğumu tuttum. İçinden çıkarken hassaslaşan girişinden sızan sıvılarımı tutması için çamaşırını kaldırdım.

Çamaşırında dölümle dolaşacağını bilmek bile tekrar sert-leşmeme yetiyordu.

Ben kemerimi takarken Sage arkasını döndü. Sırtını günah çıkarma kabinine yaslarken mavi gözlerini üzerime diktiğinin farkındaydım.

Bir şey söyleyip olanları açıklamamı istiyordu.

“Ne?” diye sordum sertçe.

Yüzünde bir anlığına acı bir ifade görünür gibi olup hemen kayboldu. Başını sallayarak altdudağını ısırdı. Tişörtünü dü-zeltti, eteğini indirdi.

“Yani beni becerebilirsin ama bana güvenmeyeceksin, öyle mi?”

“Amcığın bana yalan söylemiyor ama ağzın söylüyor.”

Aramıza sessizlik çöktü. Adrenalin seviyemiz düşüyor, ge-rilim azalıyordu.

Cebime uzanarak bir sigara çıkardım ve dudaklarımın arası-na yerleştirip yaktını.

“Haklısın. Sana yalan söyledim,” diye başladı. Saçlarını kulaklarının arasına sıkıştırdığında, kızaran yanakları ortaya çıkmıştı.

“Kalsın...”

“Hayır, şimdi konuşma sırası bende,” diye sözümü kesti. “Yalan söyledim. Tiyatroda, Easton’la birbirimize mükemmel uyduğumuzu söylerken yalan söylemişim. Seni kullandığımı söylerken de. Hepsi yalandı.”

O zaman yalan olmasını istemişim. Nişanlandığını öğrendiğimde duymayı umduğum sözler bunlardı.

Fakat artık sikimde bile değildi. Hiçbir şeyi değiştirmezdi. Zarar çoktan verilmişti.

Sage bana bir adım yaklaştı. “Nişanlanmam babam içindi. Stephen Sinclair ona para veriyordu ve bunun devam etmesi için Easton ile benim evliliğimizi şart koymuştu. Sana âşık olmaya başladığımda, kız kardeşimin üzerine yemin ederim ki mezuniyetten sonra bütün bu pislikleri arkamda bırakıp seninle olmaya karar vermişim.”

Gururundan kalanlara tutunmaya çalışırken gözlerinden yaşlar akmaya başladı.

“Seninle birlikte olmayı çok istedim, Rook.” Sesi çatlamıştı. “Ama Easton bizi öğrendi. Dediklerini yapmazsam ve onunla evlenmezsem, Rosie’yi bunu yapmaya zorlayacaktı. Kardeşime böyle bir şey yapamazdım.”

Yanaklarındaki yaşları silmeye çalışıyordu ama o kadar hızlı akıyorlardı ki bir anlamı olmuyordu.

“Ben zaten mahvolmuştum. Cain beni mahvetmişti. Öyle bir yaşamın nasıl olacağına zaten alışıktım. Ama Rosemary öyle değildi. O özgür ve mutluydu. Benim bencilliğim yüzünden onun da mahvolmasına gerek yoktu. Onu korumaya çalışıyordum. Seni korumaya çalışıyordum.”

Her şeyden şüphe duyuyordum. Midem, kalbim, beynim...

Dürüstlük ve aldatmanın sınırları, Ponderosa Springs'in kirli topraklarında bir kez daha bulanıklaşıyordu. Bu yüzden bana yalan söyleyip söylemediğini, hayatımın son bir yılını şu dünyada ilgimi çeken tek kadından nefret ederek geçirip geçirmediğim gibi bir sürü şeyi sorgulamaya başlamıştım.

Umurumda değildi.

Umurumda değildi.

Umurumda....

"Cain ne yaptı dedin?" Kaşlarımı çatarak ona doğru bir adım attım. Öfkemin öne çıkıp göğsümdeki acıyı gölgelemesine izin verdim. Gerçeklerle o anda yüzleşmeye hazır değildim.

Tek seferde bu kadarı çok fazla gelmişti. Üstelik yalan söyleyip söylemediğini de bilmiyordum. Onun söylediklerinin ne kadarına inanılabileceğinden emin değildim.

"Sen..."

"Sage," diye hırladım. "Beni birazcık bile umursadıysan, soruma cevap ver. Cain sana ne yaptı?"

Yüzünde sanki tuhaf bir uyuşma vardı. Duygularını zihninden ayırmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

"Göl evinde bana çocukken dokunan bir adamdan bahsetmiştim ya," dedi başını sallayarak. "İşte o Cain'di."

Tenime doğruca kızgın yağ döküldüğünü, cızırdayıp tısladığını hissettim. Kan dolaşımım başımı döndürecek kadar hızlandı. Öfkem arttıkça acım azalıyordu.

Onun için hissettiğim acının gitmesini istiyordum.

Durması gerekiyordu.

Bunca zamandır onu içimden söküp atmaya çalışırken aslında aramızdaki bağı koparmak için uğraşıyordum. Thatcher'm derime sapladığı her bıçakta aslında onun yaşattığı acıdan uzaklaşmaya çalışıyordum.

Onun acısı, hüznü ve öfkesi.

Sanki benimmiş gibi hissediyordum ve bir yere kadar da zaten öyleydi.

Bu kadar güçlü bir bağı mahvettiği için de ondan nefret ediyordum. Kalbimin asla sahte olamayacağını söylediği bir bağıydı. Yaşadığımız şey gerçektir.

Sage travması için pasif kalsa da ben kalamazdım.

“Akademiye gittiği zaman, on yaşından on üç yaşına kadar her gece gelirdi,” dedi ve duraksadı. “Ama o önemli değil. Artık umursamıyorum.”

Kendi travmasından o kadar bıkmıştı ki, artık ona bunca zarar veren adama ne olduğunu bile umursamıyordu. Önemseydiği tek şey kız kardeşini alan adamdı. Olanları kabullenmiş, masumiyetini elinden alan bir adamla işbirliği yapmak zorunda kalmıştı.

Kanatlarını çalan o adamla...

O anda Cain’in bağırsaklarından kolye yapma isteğim dışında hiçbir şeyden emin değildim.

“Benimle geliyorsun.”

“Neden? Nereye gidiyoruz?” diye sordu.

Gözlerine bakınca sönmekte olan közlerinden son bir kıvılcım çıkarıp kendini yeniden yaratan bir kadın gördüm.

Bir Anka kuşu.

Kendini düşürdüğü durum için bir mazeret aramayan ama ona çok yaklaşıp yanarsanız da özür dilemeyecek bir kuştur.

Kanatlarını koparmışlardı. Fakat o küllerden ve en kızgın mavi alevlerden kendine yeni sonsuz kanatlar yapmıştı.

Uçması için onu yere bağlayan zincirleri koparacaktım.

Ama önce...

“Test etmem gereken bir teori var.”

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Bütün Sırlarımız

Roof

“Konuşmamız gerek.”

İterek açtığım kapı duvara çarpıp sekti.

Yatağına bağdaş kurarak oturmuş Thatcher, gözlerini okuduğu kitaptan ayırırken tek kaşını kaldırdı.

“Kapıyı çarpmaya gerek yok,” dedi Alistair. Masanın başındaydı, sandalyesinde geriye yaslanıp kapıya döndü. “Onun burada ne işi var?”

Kollarını göğsünde kavuşturmuş, yanımda duran Sage’e baktım. Yüzünden kafa karışıklığı ve hayal kırıklığı okunuyordu.

“Bunu ben de merak ediyorum,” diye mırıldandı.

Arabasının lastiklerini patlatmakla tehdit ettikten sonra benimle gelmeye razı olmuştu.

Blöf yapmadığımı biliyordu ve hayır kelimesini cevap olarak kabul etmiyordum.

Buna ihtiyacım vardı.

Onun sahtekârlığına bağışıklık mı kazanmıştım, yoksa doğruyu mu söylüyordu, öğrenmem gerekiyordu. Onunla ilgili bir kez daha risk alamazdım. Onun ellerinden bir ihaneti ne ben ne de o kaldırılabilirdi.

“İyi misin?” diye mırıldandı Silas. Onun yüzünü, sonra da vücudunu inceledi. Cinsel bir dürtüden ziyade, herhangi bir yarası olup olmadığını kontrol etmek istemişti. Yine de rahatsız olmuştum. Sage’e doğru birkaç adım attığım görünce içgüdüsel olarak önüne geçtim.

Ayakkabılarının ucu benimkilere değdiğinde durdu. Göz göze geldik ve aramızda söze dökülmeyen bir meydan okuma yaşandı. Böyle bir şey için onunla elbette kavga etmezdim. Arzu duyduğu için değil, özlemi yüzünden böyle davrandığını biliyordum.

Yine de sırf Rose’u anımsatıyor diye Sage’i koruyup kollamasına izin vermeyecektim.

“O iyi,” diye mırıldandım. “İlaçlarını alıyor musun?” Kendimi tutamamıştım. Bunu ona mezarlıktayken soramazdım. Orada duygular fazla taze, yaralar çok derindi.

Ancak karşımdaki o değildi sanki.

Yerinden kıpırdamadan bakışlarıma karşılık verdi. “Bebek bakıcısına ihtiyacım yok, Rook.”

“Bir daha sormayacağım. Alıyor musun?”

“Evet.”

Bu iş burada bitmemiştir.

Dönüp omzumun üzerinden Sage’e baktım. “Cain hakkında bana söylediğin her şeyi anlatmanı istiyorum. Hepsini.”

“Neden...”

“Sage.” Adını ölümcül bir büyüymüş gibi fısıldayarak söyledim. “Bir kere olsun sadece dediğimi yap.”

Bana karşı çıkmak istediğini biliyordum. En iyi yaptığı şey buydu. Diğer yandan ise kendisini ispatlamak, sonunda doğru-

yu söylediğini bana kanıtlamak istiyordu. Bir an duraksadı ama sonra söylediğimi yaptı.

Kenara çekildim ve ağzının hareketlerini takip ettim. İçinde *L* harfi geçen kelimeleri söylerken dilini nasıl oynattığını seyrettim. Göz renginde değişim olup olmadığı yakalamaya çalıştım. İlk seferinde kaçırdığım, bana bir şeyler anlatacak en ufak işareti bile kaçırmak istemiyordum.

Hiç bu kadar sakın ve hesapçı olmamıştım. Patlayıcı bir şiddetle hareket edebileceğim bir durum değildi. İstedğim tek şey ona inandığımdan emin olup Cain McKay'ın kalbini sökmek ve çiğ çiğ yemekti.

Test etmek istediğim teori buydu.

Alistair'ın onun sesinde bir ihanet yakalayıp yakalamayacağını ya da Thatcher'ın onun varsa ördüğü duvarların arkasında sakladığı başka bir gerçeğini görüp göremeyeceğini anlamak istiyordum. Hatta belki Silas bile, Rose'un beyaz yalanlarından ona tanıdık gelecek genetik bir benzerliği fark edebilirdi.

İşaretleri kaçıran yalnızca ben miydim, emin olmam gerekiyordu. Yanakları tarçın rengi çillerle kaplı aşk tanrıçasının yayı karşısında bu kadar mı kör olmuştum? Aramızdaki bağa hiçbir yalanı sezemeyecek kadar mı kendimi kaptırmıştım?

Onlar Sage'i önyargısız görebilirlerdi.

Onunla, bizim, aramızdaki gibi bir bağları yoktu ve bu belki de doğruyu söyleyip söylemediğini anlamaları için yeterli olurdu.

Benimle oyun oynayıp oynamadığını anlayabilirlerdi.

Cain ve babası hakkında onlara her şeyi anlattı. Sıra çocukluğuna geldiğinde aynı acıyı tekrar hissettim.

İlk konuşan Thatcher oldu. "Gerçekten de üzücü bir hikâye," dedi gözlüğünü düzelterek. Yatağın kenarına kayıp oturdu. "Ama üzücü olması sana inanmak zorunda olduğum anlamına gelmiyor. Bu sana güvenelim diye ördüğün bir ağ olabilir. Ar-

kadaşlarım bana aksini iddia etse de onların kalbi var...” Bir an duraksadı. “Oysa benim yok.”

Sage dik duruşunu bozmadı. Güçlü görünüyordu. Thatcher’ın onu sorgulamasına tereddütsüz karşılık verdi.

“Bana acımanız ya da üzücü bir öykü olduğu için anlatmadım. Sizden gelecek sempatiye ihtiyacım yok.” Sonradan eklediklerini bitirince bakışları benim üzerimde durdu. “Bunları size anlatmamın sebebi, size yardım edebilmek. Sonunda hepimiz istediğimizi elde edelim diye. Yani kız kardeşim için adalet.”

“Neden bize yardım edeceksin ki? Neden anlaşılmayı kabul edip bizi içeri attırmıyorsun?”

Hepimizin aklındaki soru buydu. Bana anlattığı şeylerden beri bunu düşünüyordum. Lisede arkadaş falan değildik. Ayrıca bizden, yarattığımız kargaşalardan hoşlanmadığını her fırsatta belli ederdi.

“Rosie için,” dedi iç çekerek. “Siz çok derinlere gömerek saklamaya çalışsanız bile, o içinizde bir şey gördü. Ben göremesem de o gördü. Yüzeyin altındakileri görmekte her zaman iyiydi. Bende saklı olanları hep görmüştü, sizde de görmesi beni şaşırtmadı. Birçok olayda benim de görmemi istedi ama onu hep yok saydım. Olayları kendim görmek yerine, o boktan kasabanın ve insanların söylediği şeylere inanmayı tercih ettim. Sizinle arkadaş olmak ya da bir parçanız haline gelmek için falan burada değilim. Rosie bunu isteyeceği için buradayım. Ona hak ettiği şeyleri borçluyum. Sevdiklerini korumayı borçluyum, bu kişiler siz olsanız bile. Hepiniz.”

Hatırasının acısı keskindi.

Havada titreşen anısı hepimizin canını ayrı ayrı acıtiyordu.

Rosemary’nin anısı bu odada adeta nefes alıyor, yaşıyordu. Enerjisinin varlığı bütün yaptıklarımızın sebebiydi çünkü o enerjinin bu gezegenden koparılması büyük bir suçtu.

Bu hasta, çarpık dünyadaki tek güzel şey bir anda koparılmıştı.

Dönüp kız kardeşine baktım. Dağılmasını ne kadar istesem de cam gibi parlayan gözleri ve dik omurgasıyla güçlü duruyordu. Ellerim onu yeniden tutma isteğiyle titriyordu. İstedğim kadar inkâr edeyim, ona duyduğum arzumu durduramıyordum.

O maskenin ardındaki kızı görmeye çok ihtiyacım vardı. Sertleşmiş kabuğunu soyup içine nüfuz etmek istiyordum.

Fakat yapamazdım.

Şimdi olmazdı.

“Cain’in işi bitmeli,” dedim. “Ölmesini istiyorum.”

Delici bakışlarını Sage’in yüzüne dikerek, “O zamana kadar korunman gerek,” diye ekledi Silas.

Çenem kasıldı. Silas’ın onu korumasına gerek yoktu. Sage onun koruyacağı birisi değildi.

“Kimsenin korumasına ihtiyacım yok. Cain’le başa çıkabilirim. Onu işin içine katmak, sizin üzerinizde gerekenden fazla baskı oluşturur.”

Thatcher ayağa kalktı. “Kan varsa ben de varım.”

Kanım kaynamaya başlamıştı. Beni sarmalayan sakinliğim giderek eriyor, öfkem yüzeye çıkıyordu. Cezalandırma arzum artıyordu. Onu nasıl parçalayacağıma dair onlarca senaryo zihnimde dönüyordu.

“Şu an mantıksız hiçbir şey yapmıyoruz,” diye araya girdi Alistair. Durumu kontrol altına almaya çalışıyordu. “Buna gerek yok demek istemiyorum. Duygularımızın esiri olmadan, temiz bir kafayla halletmeliyiz.”

Karanlık bakışları üzerimde gezindi.

İşte o anda nasıl derin bir bokun içine düştüğümü anladım. Alistair’in dedikleri anlamlı gelse de dinlemek istemiyordum. Kendimi mahvetme pahasına yapacaktım. İstemesem, ihtiyacım olmasa bile...

O herife ağlayarak annesine seslenecek kadar işkence edecek, merhamet dilenip onu öldürmem için için yalvarmasını sağlayacaktım.

Bu benim düşüşüm anlamına gelse bile bunu yapacaktım.

Çünkü hiç kimse -ben bile- o herifin yaptıkları yüzünden Sage'in ruhunda taşıdığı gibi bir acıyı çekmeyi hak etmiyordu.

"Bu işi halledeceğiz," diye ısrar etti Silas. "Bu iş bitene kadar ailemin evinde kalmanı istiyorum."

Odanın içi sessizleşirken kan basıncım roket hızında yükseldi.

"Asla olmaz," diye hırladım. "Seninle kalmayacak."

Silas başını bana doğru öyle hızlı çevirdi ki, boynunun çatırdadığını neredeyse duyabilecektim.

"Unutma, Rook. Ölen benim kız arkadaşımdı. Onun intikamını alıyoruz."

Onun hâlâ yas tuttuğunu kendime hatırlatmaya çalışarak Silas'a doğru yürüdüm. Talihsiz bir dönemden geçtiğini bilmek bile işe yaramıyordu.

"Sen de şunu unutma, Silas," diye tısladım. "Sage senin kız arkadaşın değil ve korumana ihtiyacı yok."

"Öyle mi? Sen mi koruyacaksın?"

Geri çekildim. Neler söylüyordu böyle?

Rose'u kaybettiğinden dolayı ondan kalan her şeye tutunmaya çalıştığını biliyordum. Ancak bu kadarı, çizdiğimi bile fark etmediğim bir sınırı aştığı anlamına geliyordu.

Bakışlarında daha önce hiç görmediğim bir şiddet vardı, bu yüzden onu bir kardeşten çok tehdit gibi hissetmeye başlamıştım.

Sage belki arkadaşımız olmayabilirdi.

Fakat benimdi.

"Seni sikik..."

"Durun!" diye araya girdi Sage. Bakışlarını ikimizin arasın-

da gezdirdi. “Şu işi herkes için açıklığa kavuşturalım. Kimse-
nin korumasına muhtaç değilim ve kendim başa çıkabileceğim
bir şey yüzünden kendinizi tehlikeye atmanızı istemiyorum.
Kendi iblislerimi avlayabilirim. Kimsenin bana bunun için bir
bıçak vermesine ihtiyacım yok.”

Anka kuşu.

İşte buradaydı. Parlak, ışıltılı ve yıkıcı.

Onu yok etmeye çalışmışlardı ama o parlamaya devam edi-
yordu.

Lanet bir güçle.

“Herkes sakın olsun. Hepimiz öğrendiklerimizi iyice düşün-
dükten sonra konuşuruz,” dedi Alistair. “Bence de Silas’la kal-
man iyi bir fikir. Gözümüzün üzerinde olması için bu en iyisi.”

“İhtiyacım yok...”

“Seni korumaktan bahsetmiyorum,” dedi Alistair sertçe.
Bakışları kararmıştı, Briar’ın başına gelenleri atlatamadığını
biliyordum. “Önceliklerimin son sırasında olduğunu söyleyebi-
lirim. Sana güvenmeli miyiz, bunu da henüz bilmiyorum. Ama
bu bir sigorta meselesi. Her bir hareketini izleyebileceğiz. Böy-
lece o federallerle görüşmeye kalkışırsan haberimiz olacak.”

Yağmur deli gibi yağıyordu. Thatcher’ın kapalı veranda-
sında, kapkaranlık gökyüzünden düşen damlaları izliyordum.
Şimşekler, bulutları bir anlığına aydınlatıyor, havuzun hemen
ilerisindeki büyüleyici heykel bahçesini gözler önüne seriyor-
du. Ardından karanlık yeniden her şeyi ele geçiriyordu.

Kopan gök gürültüsü yeryüzünü sarsarken gözlerimi kapat-
tım ve kendimi yumuşak pıtırta seslerine bıraktım.

“Hadi, tatlım. Dans edelim.”

Sağanak yağmura baktım, ardından gözlerimi anneme çevirdim. Gülümserken gözlerinin etrafı her zamanki gibi kırışıyordu. Kahverengi saçlarının koyu dalgaları omzundan sırtına dökülüyordu.

Bugün dans etmek istemiyordum.

Üzgündüm ve içeride kalmak, dünyanın geri kalanından uzak olmak istiyordum.

“Ama yağmur yağıyor, anne,” diye mırıldandım.

Eğilerek benim hizama geldi. Bir parça saçımı yüzümden çekip avucuyla yanaklarımı okşadı. Uykum gelmişti çünkü her akşam ben uyumadan önce böyle yapardı.

“Bugün zor bir gün oldu, değil mi?”

Başımı sallayarak onayladım.

Kilisedeki çocuklar her zamankinden de kötüydüler. Etrafımı çevirip doğum izimle ilgili çirkin şeyler söylemiş, onlardan farklı olduğum için benimle dalga geçmişlerdi. Bu kadar kötü olduklarını bilseydim, pazar okulunda hiçbir şeyimi paylaşmazdım.

Sessizce dururdum.

“Yağmur hepsini temizler. Bütün üzüntün ve acın omuzlarından akıp gidecek, seni tertemiz yapacak. Hem en güzel danslar, yağmurun altında edilir.”

“Babam benim daha sert olmam gerektiğini söylüyor.”

Güldü. “Baban çocukken başkalarının seninle dalga geçmesinin nasıl bir şey olduğunu unutmuş olmalı. Sana bir sır vereceğim, canım. Baban her zaman böyle sert birisi değildi. O da aynı senin gibi bir çocuktü ve gözlüğü yüzünden onunla da alay ediyorlardı. Sadece farklı olduğu için. Oysa benim onda sevdiğim şey bu. Sende de öyle. Farklı olmak bazen yalnız hissedeceğin anlamına gelir Ama o farklılıklarını kabul eden insanlar bulduğunda, onlar sonsuza kadar seninle kalır.”

Sonra yağmurun altında dans ettik.

*Yağmur üzerimize yağarken duş almaktan ziyade yüzüyor-
muş gibi bir hisse kapılmışım. İliklerime kadar ıslanana dek
içeri girmedim.*

Annem öldüğünde bir sürü şey hissetmişim.

Fakat yalnızlık bunlardan biri değildi.

Çünkü yanımda onlar vardı ve tanıştığımızdan beri anlaşıl-
dığımı hissediyordum. Kendimi hiçbir zaman açıklamak zorun-
da kalmamışım çünkü zaten anlıyorlardı. Beni olduğum gibi
kabul etmişlerdi. *Yaralarım ve travmalarım*la. Tıpkı annemin
dediği gibi hayatım boyunca yanımdaydılar.

“Ne kadar oldu?” diye sordu Alistair verandaya çıkarken.
Thatcher ile Silas hemen arkasındaydı.

“Yirmi santim,” dedim sigaramı dudaklarımdan çekerek.
“Kalkmış hali bu kadar. İnik halini de öğrenmek ister misin?”

Gözlerini devirerek sigaramı elimden çekip aldı ve tekrar
konuşmadan önce uzunca bir nefes çekti.

“Sage’le ne kadar zamandır düzüşüyorsun?”

Bu konuşmanın vakti geldiğini düşünerek başımı duvara
yasladım. Anlatma zamanım gelmişti ancak nereden başlaya-
cağımı bilemiyordum.

Onlardan saklama nedenim kötü niyet ya da bilmelerini is-
tememem değildi. Sanırım bunu yüksek sesle itiraf etmeye kor-
kuyordum. Geçmişimiz hakkında konuşursam, sanki her şey
gerçek olacaktı.

Bu yüzden onu kaybetmem de aynı şekilde gerçek olacaktı.

“Kendin anlatmak istediğin zamana kadar beklemek istedik
ama onun için birisini öldürmeden önce bilmemiz gerekiyor.
Hızlı bir seks yüzünden listeme bir ceset daha eklemek istemi-
yorum.”

Çoktan biliyor olmalarına şaşırmamışım.

Birini, bizim birbirimizi tanıdığımız kadar iyi tanıdığımızda ona dair hiçbir şey gözünüzden kaçmazdı.

Birbirimizin beden dilinden, anlattıklarından ve duygularından anlardık. Aramızdaki bağla ilgiliydi, birbirimizi hissediyorduk. Hatırlayamadığım kadar uzun zamandır bu böyleydi.

“Onun için kimseyi öldürmeyeceğiz. Silas’ın dediği gibi bu da Rose için olacak.”

“Ama senin için öyle değil,” dedi Thatcher. “Sage için olacak ve lütfen inkâr etmeye kalkma. Bilmiyormuş gibi yapmaktan yoruldum.”

Dönüp Silas’a baktığımda gevşek omuzlarından sakinleştiğini anladım. Gözlerindeki o dengesiz bakış gitmiş olsa da içimdeki his değişmemişti.

Rosie’nin ölüm yıldönümünde ve ondan önceki her sabah yurttan onu izleyip ilaçlarını aldığını görmüştüm. Zamanında içmesine rağmen yolunda gitmeyen bir şeyler vardı ve onu ilaçlarını yeniletmek için doktora gitmeye ikna etmek kolay olmayacaktı.

Zaten onunla hiçbir şey kolay olmazdı.

“Ne kadar oldu?” diye tekrar etti Alistair. Bu defa soru sormuyor, talep ediyordu.

Derin bir nefes aldım, enseme kaşırken ne söyleyeceğimi bulmaya çalıştım. Nasıl açıklayacağımı bilemiyordum.

“Son sınıfın başında başladı. Aslında ciddi bir şey olmayacaktı. Sadece prensesi kaos düğümüyle birazcık bağlamak istemiştin. Bizden üstün olmadığımı göstermek istiyordum ama o değişmeye başladıkça işler de değişti. Beklediğimden farklı birisi çıktı. Daha iyi birisiydi.”

Bizim ne olduğumuzu tarif etmek zordu. Aynı anda hem her şeyin hem de hiçbir şeyin olan birini açıklamak kolay değildi.

Bizim çocuklar ve Rose'dan sonra içimi görmesini istediğim tek kişi o olmuştu. Her şeyimi görüp bilmesini istemiştim çünkü beni kabulleneceğini zannetmiştim.

Düşünmüştüm ki...

“Son sınıfta Easton’la nişanlı değil miydi?”

Dişlerimi sıktım. “Evet. Ama sene sonuna kadar haberim olmadı. Onunla birlikte olduğunu biliyordum, ayrılmak için mezuniyeti beklemesi gerektiğinden çok umursamamıştım. Ebeveynleri bir şeylerini kaybedecekti, nedenini bilmiyordum. Benim yüzümden olduğunu zannettim çünkü Easton’ınki gibi parlak bir şöhetim yoktu.”

“Demek bu yüzden herif son zamanlarda daha da uyuzlaştı,” dedi Alistair. “Sonra ne oldu peki?”

Her şey.

Hiçbir şey.

“Nişan meselesini öğrendim ve Sage...” *Beni yok etti.* “Benimle ilişkisini bitirdi. Benimle sadece eğlendiğine dair bir şeyler saçmaladı, Easton’dan ayrılmayı aslında hiç düşünmediğini söyledi.”

“O yüzden mi o gün kapıma gelmiştin? Onun için mi seni doğrayıp duruyorum?” diye sordu Thatcher. Sesinde öfkeye yakın bir ton vardı.

“Evet,” dedim ellerimi sinirle yüzümde gezdirerek. “Onu kesip atmaya çalıştım. Ona güvenecek kadar aptal olduğum için kendimi cezalandırmak istedim. Ama o zehirli bir tümör gibi, dostum. Durmadan yeniden çıkıyor.” Derin bir iç çektim. “Şimdiyse neye inanacağımı, ne düşüneceğimi bilmiyorum. Cain’le olanları anlattı ve nişanlanmaya zorlandığını söyledi. Babası Stephen’dan para alıyormuş, o da karşılığında Sage’i oğluyla evlendirmek istemiş. Easton bizi öğrenip onun yerine Rose’la evlenmekle tehdit edince, Sage bir karar vermek zorunda kalmış. O günden beri birbirimizden nefret ediyoruz.”

İşte bu kadardı.

Anlattığım gerçeklerin dumanı göğşe yükseliyordu.

Tatlı zehrim artık ortadaydı.

Yüksek sesle dile getirmek tam da beklediğim etkiyi yaratmıştı.

Kendimi daha da aptal hissetmeme sebep olmuştu.

Beni umursamayan bir kıza âşık bir aptaldım ve artık bunu herkes biliyordu. Sage tehlikeli bir yaratıktı. Etrafı uyarı bandıyla sarılıydı.

İnsanları kandırmak için yaratılmıştı.

Neon desenli zarif kurbağalar, ışıltılarıyla göze çarpan denizanaları ve egzotik tırtıllar. Hepsi dikkat çekmek ve tehlikeyi uzaklaştırmak için tasarlanmıştı.

Onun ne olduğunu bilmeme rağmen, bana ne kadar zarar verebileceğine dair hiçbir fikrim olmadan peşine düşmüştüm.

“Bizden saklama amacın neydi?” diye sordu Alistair.

Sigaramı ondan alıp ciğerlerimi ziftle doldurdum.

“Senin Dorian hakkında yalan söylemenin sebebi neydi?”

Yalanları yakalayabilenler sadece onlar değildi.

“O hiç yaşamadığı bir uyuşturucu sorunu yüzünden rehabilitasyona gitse ne yapardın? Sizinkiler onu sonsuza dek kilit altında tutamazdı. Briar gerçeği öğrenince ona ne söyledin? Hepimizin sırları var ve hazır olduklarında ortaya çıkarlar. Sanki sizin hiç sırrınız yokmuş gibi karşımda durmayın.”

“Götlük yapmana gerek yok,” dedi Alistair. “Sen ve Sage meselesine sinirlenmedim. Saklamak zorunda hissetmene sinirlendim.”

“Anlamayacağınızı düşünmüştüm.”

“Anlamamıza gerek yok, Rook. Böyle bir şeye asla ihtiyaç duymadık.”

Yağmur hızlandı, sanki gökyüzünden kovayla su dökülüyordu. Fırtına bütün gün boyunca demlenip gök gürültüsü ve şimşeklerle gelmişti.

“Hayır desem de Cain’i yine de öldüreceksin, değil mi?”

Hepsinin yüzüne baktım.

Her biri hayatımın bir parçasını temsil ediyordu. Birinden biri olmasaydı ne yapardım bilmiyordum.

İşlevsiz bir durumdaydık ve her zaman aynı fikirde değildik. Muhtemelen yaptığımız diğer şeylerden çok daha fazla kavga ediyorduk. Yine de onlar benim yuvamdı. Karanlık, korkunç ve hayaletli bir ev olsa da bana aitti.

Hiç sahip olmadığım ağabeyim gibi olan Alistair’a sertçe baktım.

“Onun yerinde Briar olsaydı?”

“O herif çoktan ölmüş olurdu.”

Başımınla onayladım. Tepkisinin bu olacağını biliyordum. O söylemeden önce anlamıştım.

“Bu benim meselem olacak. İşler kötü giderse, suçu ben üstlenirim. Geri teperse hepinizi koruyacağım.”

“Kimseyi yalnız başına öldürmeyeceksin,” dedi Thatcher. “Yine de Sage’e bayılmadığımı ve ona güvenmediğimi açıkça belirtiyorum.”

Muzip bir ifadeyle tek kaşımı kaldırdım. “Zaten bayıldığın herhangi biri var mı ki?”

“Hayır. İnsan türü midemi bulandırıyor.”

Hafifçe güldükten sonra buraya geldiğinden beri gözlerini benden ayırmayan Silas’a döndüm.

“Silas, biliyorum...”

“Onu seviyor musun?” diye açıkça sordu.

Sevginin ne olduğunu biliyordum. Bir zamanlar anneme, hatta babama karşı bile hissetmişim. Ara sıra hâlâ hissediyordum. Sesli bir şekilde dile getirmesem de dostlarımı da seviyordum. Nasıl bir his olduğunun farkındaydım.

Ancak hiçbir şey, Sage'e karşı hissettiğimle kıyaslanamazdı. Hayatımda onunla yaşadığıma benzer bir deneyimle hiç karşılaşmadığım için bu soru daha da zor geliyordu.

“Sage'e karşı ne hissettiğimi bilmiyorum.” Gök gürültüsü yeri inletti. “Ama bu her neyse, bana ait olduğunu biliyorum.”

BÖLÜM YİRMİ YEDİ

Bazen Kazalar Olur, Değil mi?

Sage

“Burada ne arıyorsun?”

Açık bavulumdan başımı kaldırıp arkamı döndüğümde Silas’a benzeyen, ondan biraz daha kısa iki kişiyle karşılaştım. Tenleri açık kahverengiydi, koyu renk saçları birbirinden farklı şekillendirilmişti. Birinin kolunun altında basketbol topu vardı. Diğeri ise kollarını kavuşturmuş, beni inceliyordu.

“Sanırım misafir odanıza gizlice giriyorum,” diyerek şaka yapmaya çalıştım. Esprimin, beni şahin gibi izleyen gençlerle aramdaki buzları biraz eriteceğini ummuştum.

Gülmediklerini, hatta gülümsemediklerini bile görünce bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım.

“Ben, şey...” dedim beceriksizce. “Silas’ın arkadaşayım. Yurttaki odam düzeltilene kadar burada kalacağım. Küf berbat bir şey.”

Silas’ın, anne ve babasına söylediği beyaz yalanı tekrar etmenin en iyisi olduğunu düşündüm. Sonuçta gözetim altında

tutulmak amacıyla orada olduğumu söylersem anlamazlardı. Sebeplerim yüzünden kendilerince önlem almışlardı ve artık onlar için bir sorumluluğa dönüşmüştüm.

“Silas’ın arkadaşı yoktur,” dedi basketbol topu tutan. “En azından senin gibisi yoktur.”

“Doğru,” dedim kabullenerek. “Yeni arkadaş olduk. Yavaş ilerleyen bir süreç.”

“Sen Rosie’nin ikiz kardeşisin, değil mi?” diye sordu diğeri. “Aynı ona benziyorsun.”

Sanırım bu konuşan Caleb’di, diğeriye Levi olmalıydı. Yine de pek emin değildim çünkü birbirlerine çok benziyorlardı, sadece biri birkaç santim daha uzundu.

Birileri bana böyle bir şey sormayalı uzun zaman olmuştu.

İkizin var mı? Rosemary’nin ikizi misin?

Başımı salladım. “Evet.”

Omuzları rahatlamış gibi görünüyordu. Kız kardeşim sayesinde bir tehdit olmadığımı anlamışlardı.

“Eskiden bizi heykellerine malzeme bulmak için hurdacılarla götürürdü.”

“Sonra da dondurulmuş yoğurt alırdık. Bence dondurmadan daha güzel,” diye ekledi hatırladığı anıyla gülümseyen Levi.

“Size çok gizli dondurulmuş yoğurt kombinasyonumuzu gösterdi mi?”

İkisinin de gözleri hafifçe parladı. “Hayır!”

“O zaman geleneğimizi devam ettirmek için bir ara gitmemiz gerekecek.”

Aslında sırrımız oldukça yaygın bir karışımdı. Oysa biz küçükken keşfettiğimizde kendimizi dâhi zannetmiştik. Jelibonlu, kek aromalı donmuş yoğurt. O şeyden kilolarca yiyebilirdik.

Bu ev bana Rosemary’yle çocukluk anılarımızı hatırlatmıştı. Dünyanın sonsuz olanaklarıyla çevrili küçük kızlar olduğumuz zamanları...

Silas'ın evindeki her şey şaşırtıcıydı. O kızgın, karanlık bir görünüme sahipken ailesi tam tersiydi. Ben geldiğimde annesi akşam yemeği pişiriyordu ve babası takım elbisesiyle merdivenlerden iniyordu. Sıcak ve misafirperver insanlardı.

Zoe ve Scott bana hep iyi davranmışlardı. Etkinliklerde, okulda ve futbol maçlarında böyleydiler. Ne yazık ki ben eskiden onların da başkaları gibi numara yaptıklarını düşünmüştüm. Fakat artık bu evdeki gerçek sevgiyi hissedebiliyordum.

Silas'ın burada kalma sebebimle ilgili ailesine yalan söylemek zorunda olması, kendimi kötü hissettiriyordu. Sözde oda arkadaşım hastalanmıştı, babam da çok meşgul olduğu için evde yalnız kalmak istememiştim. Sebebinin Rose'la ilgili olduğunu düşünmüş olmalıydılar. Babamı öldürme planım değil, kardeşimin yokluğu yüzünden yalnız olmaktan çekindiğimi zannediyor olabiliyorlardı.

“Onu özleyor musun?” diye sordu Levi.

“Evet,” dedim başımı sallayarak ve gülümsedim. “Hem de çok.”

Levi'nin dudakları büzüştü. “Biz de.”

Hawthorne ailesindeki erkeklerin iki ortak özelliği dikkatimi çekmişti. Birincisi çok az kelime kullanıyorlardı. İkincisi de hepsi aynı Silas gibi Rosemary'yi çok sevmişti.

Bu hiç de şaşırtıcı değildi.

Rose her zaman insanların elinde olmadan çok sevdiği birisi olmuştu. Empatik enerjisi ve sakin ruhu herkesi kendine çekti. Onu bilen, gerçekten tanıyan insanlar onun ne kadar özel olduğunu anlıyorlardı.

“Caleb, Levi, kızı rahat bırakın.”

Silas merdivenlerden çıkıp uzun boyuyla kardeşlerinin tepesinden baktı. Gençlerin ona bakışları sadece uzun boyundan kaynaklanmıyordu.

Ağabeylerine gerçekten hayranlardı.

“Görüşürüz,” dedikten sonra ikisi de koridorda gözden kayboldular.

Silas bana dönmeden önce onların gidişini izledi. Odaya doğru birkaç adım atıp kapı pervazına yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Genelde uzun kollu giydiğinden, dövmesini hiç fark etmemiştim. Son zamanlarda iyice bana benzemişti.

Tek fark, ben yaralarımı saklıyordum. O ise... tamamen saklanıyordu.

Aramıza çöken garip sessizlikten rahatsız olunca küçük bir sohbet açmaya çalıştım. Acısız bir süreç olmasını istiyordum. Sadece muhbir olmadığımı kanıtlamak ve babam ölene kadar birkaç hafta dayanmak zorundaydım. Sonra herkes kendi yoluna gidecekti.

Her şey bitecekti.

“İkizler mi?” diye sordum kardeşlerini kastederek. Bavulumdaki birkaç kıyafeti duvarın yanındaki giysi dolabına götürdüm.

“Hayır, aralarında bir yaştan biraz fazla fark var. Caleb daha büyük ama hiç de öyleymiş gibi davranmıyor.”

“Levi basketbola meraklı olan mı?” Elimdekileri çekmeye yerleştirdim. Omzumun üzerinden baktığımda gözlerini üzerimde buldum.

“Evet, fena da değildir. Kendini disipline etmeyi ve koordinasyonu düşük kardeşini yenmesinin onu harika bir oyuncu yapmadığını öğrenirse daha iyi olacak.”

Güldüm ve fazla düşünmeden konuşmaya başladım.

“Biz küçükken Rosemary’nin amigo kız olmaya çalıştığımı biliyor muydun? Bütün gece hareketlerimizi çalışmıştık ama o ertesi gün hepsini unutmuştu.”

Neden gülmesini veya en azından gülümsemesini beklediğimden emin değildim. Kardeşim hakkında olumlu şeylerden bahsetmek iyi hissettiriyordu. Onu başına gelenlerle değil, olduğu haliyle hatırlamak daha güzeldi.

Yine de açık bir yara gibi hassas bir konuydu ve onun hakkında konuşmak muhtemelen Silas için işleri iyice zorlaştırıyordu.

“Pardon. Konuyu ona getirmek istememiştim.”

“Sorun değil. Başkalarının onunla ilgili anılarını dinlemeyi seviyorum.”

Tabii ki bu kadar basit değildi, değil mi? Hiçbir zaman olmazdı.

“Senin için zor olabilir,” dedim usulca. “Yani burada olmam. Beni görmen. Benzerliklerimizin farkında değilim. Aslında otelde ya da yurttan da kalabilirdim. Seni sıkıntıya sokacaksa, burada kalmak zorunda değilim.”

Bir şey söylemedi. Akıldan neler geçtiğini anlamaya çalışmak beni delirtiyordu.

Ben yasını tuttuğu bir şeyin canlı hatırlatıcısıydım. Her gün görmek istediği birisi olmadığımı biliyordum.

“Her şey zor. Nefes almak, uyanmak...” dedi iç çekerek. “Ama burada olman zor değil. Çünkü sana baktığımda, onun ruhunun bir kısmının hayatta kaldığını biliyorum. Senin içinde yaşayan parçasının.”

Boğazım kupkuruydu, sanki bir avuç pamuğu ağzıma doldurmuşlardı. Hem dilim tutulmuştu hem de biraz endişelenmişim. Bu düşünce tarzının onun için sağlıklı olamayacağını biliyordum. Buna rağmen farklı bir şey söyleyecek gücü de kendimde bulamıyordum.

“Ben...”

Arkamı döndüğümde onu hemen dibimde buldum. Gizlice yaklaşması şaşırtıcı olsa bile, aramızdaki mesafenin yakınlığı daha da rahatsız ediciydi. Sırtım dolabın kulplarına değiyordu, uzaklaşmaya çalışırken ahşabın sırtıma battığım hissettim.

Yakındı.

Fazla yakındı.

“O parçayı korumak için elimden geleni yapacağım.” Nefesi yüzümü gıdıklarken bu durumdan kurtulmanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyordum.

“Silas, ne yapıyorsun?” diye yumuşak bir sesle sordum. Onun için endişeleniyordum.

Sert gözleri ve yüzündeki izler yumuşuyordu. Bir anlığına kardeşim için ağlayacağını düşündüm.

Fakat yanılmıştım.

“Bebeğim.” Kelimeyi göğsünden koparıyormuş gibi söylemişti. Sesi acı ve keder doluydu ama ben onun bebeği değildim. “Seni çok özledim.”

Bedenime yaklaştıkça kendini gerçeklikten uzaklaştırıyor, asla gerçeğe dönüşmeyecek bir fantezinin derinliklerine çekiliyordu.

Panikle bütün gücümü kullanarak onu ittim.

“Silas! Ben Rose değilim,” diye bağırdım.

Bunu ona yüksek sesle söylemek zalimlik olabilirdi, belki onunla aynı ortamda olmam bile bir şekilde acımasızlıktı. Kendi içinde verdiği savaşı anlıyormuşum gibi davranamayacaktım ama bunun o olmadığını biliyordum. Zihni oyunlar oynuyor, beyni ona ağır ağır işkence ediyordu.

Birkaç defa üst üste gözlerini kırptırdıktan sonra başını ellerinin arasına alıp sertçe sıktı.

“Dur artık, dur,” diye mırıldandı. “Hayır! Bu doğru değil. Bunu yapamazsın...”

Benimle konuşmadığını biliyordum. Çok daha karanlık bir şeye hitap ediyordu.

O akıl hastanesinde kalışımın bir kâbustan daha fazlası olabileceğini hiç düşünmemiştim. Oraya gittiğimi bile unutmak istiyordum ama bu durumda, orada geçirdiğim vakit bana yardımcı olabilirdi.

Aklıma pencere kenarında oturan Eddison geldi.

Şiddetli halüsinasyonlar gördüğü zamanlarda hemşireler topraklama dedikleri bir şey uyguluyorlardı. Psikotik atağı önlemek için aslında orada olmayanlar yerine, gerçek olan şeylere odaklanmasına yardımcı olmaya çalışıyorlardı.

Bataklığa daha fazla saplanmaması için biraz uzaklaştım.

“Silas. Benim. Sage,” dedim yumuşak bir sesle. “Evindeyiz ve güvendesin. Gerçek gibi geldiğini biliyorum ama aslında değil. Gördüklerin gerçek değil.”

Dişlerini sıkıyordu, nefes alış verişleri hızlanmaya başlamıştı.

Gerçek bir krizin ona ne kadar zarar verebileceğini biliyordum. Aynı durumun içinde aylarca, hatta yıllarca sıkışıp kalabilirdi. O kadar ileri gitmeden geri dönmesini istiyordum. Ona yaşadığı şeyin bir hastalık olduğunu ve gördüklerinin gerçek dünyaya ait olmadığını hatırlatmam gerekiyordu.

“Senin evindeyiz, Silas. Annen, baban, Caleb ve Levi buradalar. Yanındayız. Anlıyor musun?”

Silas Hawthorne sevginin yeterli olmadığını en iyi örneklerinden biriydi.

Sevgi yeterli olsaydı, Silas başka türlü karanlıklar ve belalar aramazdı. Anne ve babasının sevgisi onu ayaklarının üstünde tutmaya yeterdi. Oysa öyle olmuyordu.

Sevgi yeterli olsaydı, Rose hâlâ hayatta olabilirdi. Çünkü kalbimde ona duyduğum sevgiyi; Rook, Thatcher ve Alistair’ın sevgilerini bile düşününce Silas’ın içinde ona sonsuza dek yetecek bir aşk olması gerekiyordu.

Belki Rose’u kurtarmaya bile yeterdi.

Tabii sevgi yeterli olsaydı...

Verdiği savaşı izlemek canımı yakıyordu. Elimden onu izleyip kurtulmasını ümit etmekten başka bir şey gelmiyordu. Kendini toparlamasını ve sanrılarını gerçeklik olarak kabul etmemesini bekliyordum.

Biraz sakinleşti, burnundan nefes alıp ağzından vermeye devam etti. Yüzündeki zihinsel yorgunluk açıkça belli oluyordu. Bedeni de bitkin düşmüştü.

“Silas,” dedim yumuşak bir sesle.

“Ben iyiyim,” dedi nefes nefese. “İyiyim. Sadece...” Şakaklarını ovuşturuyordu.

“Yardım edebilir miyim? Neye ihtiyacın var?”

“Uyumaya. Sadece biraz uyumam gerekiyor. Saat kaç oldu?” Cebinden telefonunu çıkarıp ekranına baktı. “İlaçlarımı almalıyım.”

İlaçlarını almaya devam ettiğini öğrenince rahatlayarak tuttuğum nefesimi verdim. Halüsinasyon görmenin günlük hayatının bir parçası olduğunu biliyordum ve bazen her zamanki halinden daha da kötüleşebiliyordu, yine de hâlâ endişeliydim.

“Belki de doktora gidip yeni ilaçlar yazdırmalısın. Ya da ailenle, Rook’la konuşabilirsin.”

Başını bana çevirince göz göze geldik. “Mesele ilaçlar değil.”

“Ne peki?”

“Sadece yorgunum. Bir süredir uyumadım. Dinlenmediğim zaman gördüğüm şeyler daha da kötüleşiyor. İlaçlar yüzünden değil, Sage. Onlar işe yarıyor. Ben iyiyim,” dedi beni rahatlatmaya çalışarak. “Bunun için özür dilerim. Ben...” deyip duraksadı. “Senin Rose olmadığını biliyorum. Farkındayım.”

Gözlerinin altındaki morluklar hikâyesini destekliyor gibiydi ama teşhisinin ayrıntıları hakkında hiçbir bilgim yoktu. Yoğun stresin olanları kötüleştireceğini elbette biliyordum ve onun iyi olduğuna inanmak istiyordum.

Yine de onun için korkuyordum.

Her şey kötü bir halüsinasyon görmesine bakardı.

“Tamamdır, anladım,” dedim kalbimin göğüs kafesinde ne kadar hızlıca attığını hissederek. “Gidip biraz uyu.”

Başını onaylarcasına salladıktan sonra ellerini cebine soktu ve kapıya yürüdü. Durup çerçeveye tutundu.

“Sage,” diye mırıldandı. “Bunun aramızda kalmasını istiyorum. Herkesin yeterince telaşı var ve kimsenin halüsinasyonlarım yüzünden daha fazla endişelenmesini istemiyorum. Özellikle de Rook’un. Zaten yeterince endişeli.”

Ondan saklamak doğru gelmiyordu. Şu ana dek birçok sır saklamıştım ve yine aynı şeyi yapmak istemiyordum.

Bana zaten zar zor inanıyordu, güvenini sarsacak başka bir sebep bulmasını istemiyordum. Silas’a bir şey olursa, kendimi affedemezdim. Rosie bunun için beni asla affetmezdi.

“Ona söylemeyeceğim,” diye karşılık verdim. “Sen söyleyeceksin. Sana birkaç gün veriyorum, Silas. Eğer sen söylemezsen, ben anlatırım.”

“Hadi, Sage!”

Sesi kulaklarımı gıdıklıyor, ağaçların arasında yankılanıyordu. Etrafımda döndüm, zemini kaplayan kalın kar örtüsüne baktım.

“Rosie,” diye fısıldadım. Kardan yansıyan ışığın parlaklığıyla kamaşan gözlerimi kısıtım. Kollarımı kendime dolamıştım. Üzerimdeki kısa kollu tişörtten başka beni soğuk havadan koruyan bir şey yoktu.

Tambridge Nehri’nin ortasındaki Rosie’yi görmek için ağaçların ilerisine bakarken nefesim buharlar halinde çıkıyordu. Buraya daha önce lisedeyken, bazı gündüz partilerine katılmak için yazın birkaç kere gelmiştim.

Tökezleyerek nehir kenarına yaklaştığımda, normalde coş-

kuyla akan suların kalın buz tabakasıyla kaplandığını fark ettim. Kaşlarım şaşkınlıkla çatılırken başımı kaldırdım. “Ro, buraya gel! Orası güvenli değil!”

Bana cevap vermedi. Kolları iki yanında sallanırken hareketsiz duruyordu. Koyu saçları üstündeki renkli elbiseye dökülüyordu. Derken bir çemberin içinde önce yavaşça, sonra gittikçe hızlanarak dönmeye başladı.

“Rosemary!” diye bağırdım ama beni yine duymadı.

Dönmeye başlayan ayaklarının altında gevşeyen zeminle birlikte düştü. Vücudunun suya çarptığını duyduğumda nefesim kesildi, adrenalinin damarlarıma yayıldığını hissedebiliyordum.

Kendi güvenliğime aldırmadan donmuş nehirde koştum. Hissettiğim tek şey ayaklarımın çıplak olduğuydu. Her nefes alışımda soğuktan ciğerlerim yanıyor, kollarımı daha hızlı sallayarak ilerlemeye çalışıyordum.

Koştuğumu hissediyordum ama aynı zamanda ne kadar çabalasam da ondan hâlâ çok uzaktaydım.

Boğulacaktı.

Ölecekti.

En sonunda buz tabakasının ortasındaki deliğe ulaştım. “Rosie!” diye haykırdım. Ancak orada zifiri karanlıktan başka şey bulamadım. Kalbim hızla atıyordu. Alnımda terler birikmişti. Dizlerimin üstüne çöküp akıntının onu nereye sürüklemiş olabileceğini düşünerek çılgınca onu aramaya başladım.

Panik tenime minik iğneler gibi batıyordu.

Onu buz tabakasının altında arayan ellerim yanmaya başlamıştı.

Boğulmasına izin veremezdim.

Ölmesine izin veremezdim.

Saçları bir an gözüme çarptığında içimde umut kıpırdandı. Elllerinden birini cam bir duvarın ardındaymış gibi buz tabakasının diğer tarafına bastırmıştı.

Yumruklarımı donmuş suya indirmeye başladım. Parmak eklemlerimden kanlar akıyor, kırmızısı bembeyaz suyla yoğun bir tezat oluşturarak birbirine karışıyordu.

“Yapabilirsin. Onu kurtarabilirsin.”

Her iki yumruğumu da başımın üstüne doğru kaldırıp hızla indirdim. Kollarım ağrımaya başlamıştı. Ciğerlerim yeterince hava alamıyor, ellerimden yükselen acı bütün vücuduma yayılıyordu. Yine de durmadım, tabakayı çatlatana kadar vurmaya devam ettim.

Sular köpürdü ve elimi tereddüt etmeden daldırıp onu aradım. Orada olduğumu, onu kurtaracağımı bilmesini istiyordum. Her şey yoluna girecekti.

Ama onu hissedemedim.

Ta ki saçları kafa derisine yapışmış halde sudan çıkana kadar... Gözlerinde insana benzemeyen bir şey vardı. Çürümüş ve kararmışlardı, yuvalarından siyah çamurlar sızıyordu. Tırnaklarını kollarıma geçirdiğinde sadece çığlık atabildim.

“Ölen sen olmalıydın,” diye tısladı ağzından çamurlar sıçratarak.

“Rose!” Nefesim kesilmiş halde yastığımdan fırladım. Tişörtümü sıkıca kavramıştım, elimin altında deli gibi atan kalbimi hissedebiliyordum.

Nefes alış verişlerim düzensizdi, sırtımdan terler akıyordu. Battaniyeyi hırsıyla üzerimden attım ve avuçlarımla gözlerimi ovuşturdum. Akıl hastanesinden çıktığımdan beri hiç böyle bir kâbus görmemiştim.

Saatin fosforlu yeşil rakamları sabahın üçünü gösteriyordu. Bilinçaltımın sonunda bana rahatlama şansı verdiğini dü-

şünmüş ama yanılmıştım. Tekrar tekrar gördüğüm kâbuslardan artık kurtulduğumu sanıyordum. Kaç kere görürsem göreyim, bunlara asla hazır olamıyordum.

Fakat bittiklerini sanırken anlaşılan yanılmıştım.

Ayaklarımı serin parkelere basıp parmaklarımı oynattım. Ağzım kumla doluymuş gibi hissediyordum, susuzluktan kavruluyordum. Kimseyi uyandırmadığımı umdum.

Başkalarının da uyanık olma ihtimaline karşı gündüz giydiğim hırkamı üzerime geçirdim. Bileklerimdeki izleri kimseye açıklayamayacak kadar yorgundum.

Kapıyı açtığımda çıkan sesle ürperdim. Koridordan merdivenlere, oradan da oturma odasına gidip açık tasarımlı mutfığa geçtim. Olabildiğince sessiz olmaya çalışarak bardak aramaya başladım. En sondaki dolapta bulana dek neredeyse tüm kapakları açmıştım.

“Tabii ki,” diye fısıldadım. Hayatımdaki her şey neden bu kadar zor olmak zorundaydı? Bir bardağı bile zorluk yaşamadan bulamıyordum.

Musluğu açtım ve bardağımı ağzına kadar doldurmadan önce suyun soğuk aktığından emin oldum. Ağzıma götürüp yarısını içtikten sonra önümdeki pencereden dışarıyı izledim. Yağmur damlaları cama vuruyordu. Devam etmesini umdum. Hava yağışlıyken daha iyi uyuyordum.

Bardağımı yeniden doldurup arkama döndüğümde onu orada dururken gördüm. Karanlığın içindeki Rook buzdolabının kapısına yaslanmış, beni izliyordu. Şaşkınlıkla elim gevşedi ve bardak fayans zemine düştü. İrili ufaklı cam parçaları etrafa saçılırken onun gölgeler arasındaki varlığıyla birleşen ses beni yerimden sıçrattı.

İğne batması gibi bir acı hissederek ayağımı kaldırırken küfrettim. Mutfaktaki azıcık ışıpta bile ayağımın tabanında açılan yarayı görebiliyordum.

Bana yaklaşan adımları fark ettim, yürüyüşünün sesini bile tanıyordum. Ay ışığının loşça aydınlattığı yüzünü görmek için başımı kaldırdım ve bütün benliğimin sızladığını hissettim.

Kahverengi saçları uykudan dolayı dağılmıştı, yarı kapalı gözleri pusluydu. Buna rağmen bakışları keskin ve yoğundu. Gecenin gölgesindeki karanlıkla tezat oluşturan çıplak üst gövdesindeki her bir girinti ve çıkıntı iyice belirginleşmişti, taştan oyulmuş gibi görünüyordu. Omzundan karnına kadar olan tüm kasları sert ve belirgindi, aldığı her nefeste esniyorlardı.

Kadınlığım öyle kötü zonkluyordu ki ağlayabilirdim.

Yaklaştığını görünce dilimi çatlamış dudaklarımda gezdirdim ve aramızdaki cam kırıklarına basmaması için elimi uzatıp onu durdurdum.

“Yapma,” diye fısıldadım.

Ancak Rook en iyi yaptığı şeyi yaptı. Beni duymazdan geldi.

Cam kırıklarından rahatsız olmadan bir adım daha attı. Tek kolunu belime dolayarak beni kaldırdı ve sıcak gövdesine çekti. Boynunun yan tarafından başlayan, sırtından aşağı ilerleyip kaybolan yılan dövmesini inceledim.

Dişlerimi altdudağıma bastırırken burnumu tenine dayayıp kokusunu içime çekmemek için kendimi zor tutuyordum. Gündüzden kalan tıraş losyonu ve esrarın topraksı kokusu tenine ikinci bir deri gibi yapışmıştı.

Eskiden kokusu ve sıcaklığından dolayı hırkalarıyla uyumayı çok severdim. Şaşırtıcı bir nezaketle beni kavrayıp mutfağın ortasındaki tezgâha oturttu. Ayaklarım aşağı sarkıyordu.

“Burada kal,” diye emretti. Sesi ya yeni uyandığı için ya da içtiği sigaralar yüzünden boğuktu. Her iki durumda da daha fazla duymak için can atıyordum.

Arkasını döndüğünde ay ışığı sırtını aydınlattı ve bu defa hazırlıksız yakalandığım şey kasları değildi.

Bir kürekkemiğinden diğerine uzanan dövmesi de değildi. Kanatları iki omzuna kadar uzanan zincirlenmiş adamın bedeni, omurgasının tam ortasına resmedilmişti.

Beni şaşırtan bunun vücuduna ne kadar yakıştığı da değildi. Yaralarıydı.

Bazıları tamamen iyileşip renk değiştirmeye başlamıştı. Bazıları ise toz pembeydi, iyileşme işaretleri gösteriyordu. Fakat henüz kabuk bağlamamış ve her an yeniden kanayacakmış gibi duranlar da vardı.

Dövmenin hemen altından başlayan çizgiler omurgasındaki çukura kadar uzanıyordu. Bazı yaralar sağlıklı şekilde birden fazla kez açılmış gibiydi.

Tekrar döndüğünde elinde açılmış bir ilkyardım çantası vardı, içinden bazı malzemeler çıkarmıştı.

“İyiyim. Bir şey yapmana gerek yok.”

“Kapa çeneni. Bardağı benim yüzümden düşürdün. İzin ver de hatamı düzelteyim.” Uzanıp parmaklarını ayak bileğimin etrafına sardı ve yarayı incelemek için hafifçe kaldırdı.

Aramıza sessizlik çöktü. Tuhaf ya da gergin değildi. Rahatlatıcıydı.

Ambalajını dişleriyle yırttığı alkollü mendilin keskin kokusu burnumu yaktı. Bundan tüylerim diken diken olacak kadar nefret ediyordum.

“İyi misin?”

Başımı aşağı yukarı salladım. “İyiyim. Sadece şu koku. Bana Monarch’ı hatırlatıyor. Koridorları bu bokla her akşam yıkadıklarına yemin edebilirim.” Mendili sürdüğünde derimde bir sızı hissettim. Başımı indirip ona baktım. “Burada ne yapıyorsun?”

“Güvende olmanı sağlıyorum.”

Kalbim tekledi.

“Umursadığınızı bilmiyordum.”

“Keşke umursamasam.”

Ah, bunu hak etmiştim.

“Bu işte oldukça iyisin. Eskiden de yara temizler miydin?”

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Tanıştığımızdan beri Alistair birkaç defa parmak eklemlerini yaralamıştır. Bir noktada öğrenmek zorunda kaldım. Yoksa kan kaybından ölürdü.”

“Peki ya sırtındaki yaralar? Onları da sen mi temizliyorsun?” diye sordum. Buna hiç hakkım olmadığını biliyordum, yine de merak etmiştim.

Taze yaramın üstüne biraz sert bastırınca yerimden sıçradım.

“Cevabını duymaya hazır olmadığın sorular sorma, tiyatro kurdu.”

Bu hitabı karşısında göğsümün kasıldığını hissettim. Bir zamanlar böyle demesinden nefret ediyordum ama o dört duvar arasındayken bunu yeniden duyabilmek için her şeyimi verecek hale gelmiştim.

“Kim hazır olmadığımı söylüyor? Sana onların ne olduğunu birkaç defa sormuştum, hatta nerdeyse yalvarmıştım. Ben senin gerçeklerine her zaman hazırdım, Rook.”

Geçen yıl birbirimize yaklaştıkça, benden bir şeyler sakladığını daha iyi anlamıştım. Ben ona her şeyimi gösterirken, onun sadece görmemi istediği kadarını açık ettiğinin farkındaydım. Başından beri bana güvenmiyordu.

Oysa benim tek istediğim onu daha iyi anlayabilmektir. Kastettiğim şey, başkaları gibi sadece adını bilmek ve öylesine tanımaktan fazlasıydı. Derisini bu kadar kalınlaştıran şeyi öğrenmek istiyordum. Kaldıysa hayallerini ya da kâbuslarını bilmek...

Sadece onu tanımak istiyordum.

Az da olsa bir şeyler öğrenme umuduyla, “Sana ne oldu?” diye sordum. Vereceği en ufaklık şeye razıydım.

“Bir şey olmadı. Kendim yaptım,” diye homurdandı gazlı bezi alırken. “Yani kesme işini Thatcher yaptı ama ben istediğim için.”

“Ne? Neden?” Kaşlarım endişe ve merakla kalktı.

Bunları ilk gördüğümde babasının dayak istismarını iyice şiddetlendirdiğini düşünmüştüm. En yakın arkadaşının ismini söylemesini beklemiyordum.

Arkadaşlarıyla ilişkileri tam bir gizemdi. Size ne anlatırlarsa anlatsınlar, birbirleri için ne kadar ileri gidebileceklerini anlamamazdınız.

Rook içlerinde en bilinmez olanıydı.

Gitgide daha zor parçalar eklenen bir yapboza benziyordu.

Tüm zorluğuna rağmen onu tamamlamak istiyordum. Her bir parçasını bulup gizemini çözmek, deşifre etmek istiyordum çünkü bunu hak ediyordu.

Nazik hareketlerle gazlı bezi birkaç kez sardıktan sonra uçlarını üstte birleştirdi.

“Bir cezaydı,” diye cevapladı. İlk yardım çantasını yerine geri götürdü. Mutfığa dönüp karşımdaki tezgâha yaslandıktan sonra kollarını göğsünde kavuşturdu.

“Thatcher seni neden cezalandırdı? Ona ne yaptın?”

“Onu gıcık etmek dışında mı? Hiçbir şey.” Boynunu gürültülü bir şekilde çıtırdatarak başını sola eğdi. “Kendimi cezalandırmak istedim. Beni kesmesini istedim. Kendi başıma da yapabilirdim ama bencilce olurdu. Bu yüzden ondan yapmasını istedim.”

Buz gibi bir his kemiklerimi esir aldı, baştan aşağı ürperdim.

“Ne için cezalandırmak?”

Gözlerimin içine baktığında karanlıkta bile hâlâ ıslıl ıslıl olduklarını gördüm.

“Senin için.”

Göğsümdeki boşluk nabız gibi atıyordu. İçimde bir şeylerin

daha kırılmasının mümkün olmadığını sanıyordum ama kırılmıştı. Paramparça olmuştu.

“Sana güvendiğim için cezalandırılmam gerekiyordu. Bu yüzden beni kesmesini istedim. O kadar zayıf olmama izin verdiğim için.”

“Rook, anlamıyorum,” diye mırıldandım.

“Babamdan bir şey öğrendiysem, o da hepimizin günahlarımız yüzünden hesap vermesi gerektiğidir. Yaptıklarımızın cezasını çekmeliyiz. Ben de cezanın kontrolünün kendi elimde olsun istedim.”

Bana bazı şeylerin affedilmeyi hak etmediğini söylemişti.

Bunca zaman boyunca neden kendini cezalandırmıştı? Bana güvendiği için mi? Yaptıkları için mi?

“O yüzden mi seni dövmesine izin veriyorsun?”

“Acıyı severim. Onun için yaşarım,” diyerek omuz silkti. Bütün hayatı boyunca aslında işlemediği suçlar yüzünden kendini cezalandırmıştı. O kadar zarar görüp kırılmıştı ki, acı onu rahatlatan tek şey olarak kalmıştı.

“Buna inanmıyorum. Sebebi bu olamaz...”

“Çünkü annemi öldürdüm.” Burun delikleri genişledi. “Sana bunu mu söylememi istiyorsun? Lanet, çirkin gerçeği mi bilmek istiyorsun, Sage? Ben annemi öldürdüm.”

Parmaklarını saçlarında gezdirirken tuttuğu nefesini bırakarak konuştu. “Okuldan eve dönüyorduk. Telefonda babamla akşam için Tayland yemeği almak hakkında bir şeyler konuşuyorlardı. Sıradan bir gündü ve kötü bir şey olacağı aklımın ucundan bile geçmemişti.” Başını iki yana salladı. “Böyle olmamalıydı. Onun gibi birinin başına bu gelmemeliydi.”

Orada öylece oturmuş, ondan gelecek her bir kelimeyi adeta özümseyerek dinliyordum.

“Tam bir pisliktim, onun koltuğunun arkasını tekmeliyordum. Beni azarlamak için döndü.” Sesi hafifçe çatallaştı. “Önü-

müzdeki arabanın frenlere asıldığını görmesine imkân yoktu. Yavaşlamak için vakit bulamadı. Başındaki ağrı yüzünden her şey bulanıktı ama birileri beni koltuğumdan çekip çıkarmış ve araba alev almadan önce güvenli bir yere taşımıştı. Araç turuncu bir alevle kaplandı, onu içeride göremedim bile. Kurtulduğunu, birilerinin onu çıkardığını sandım.”

İşte hayatı boyunca omuzlarında taşıdığı yük buydu. *İşlediğini düşündüğü, tüm acısının kaynağı olan günah.* Annesinin ölümü için kendini suçluyordu.

“Bunu ben yaptım,” dedi parmağını göğsüne vurarak. “Annemin hayatını aldım ve cezasını çekmeyi hak ediyorum. Bu yüzden evet, beni dövmesine izin veriyorum. Ama kaybettiği insanı düşününce, babamın yanında benimki küçük bir bedeldi.”

Tezgâhtan inip ona doğru yürüdüm. O anda beni sevip sevmemesi umurumda bile değildi. Daha önce olan hiçbir şeyi önemsemiyordum.

Monarch’tayken grubumda bir kız vardı. Depresyon ve kendine zarar vermeyle mücadele ediyordu. Sorunlarıyla başa çıkabilmek için bacaklarını ve bileklerini kullanıyordu.

Bu özellikle de yalnızken sürdürmesi çok zor bir savaştı.

Rook da düşmanın kim olduğunu bile bilmediği bir savaşın içindeydi.

Babasının onu dövmesine izin vermesi, Alistair’ı dövüşmeye zorlaması ve Thatcher’a kendini kestirmesi ile o kızın odasında bileklerine jilet dayaması aynı şeydi. İçindeki acının dışarıya yansıdığını görmek istiyordu.

Annesinin ölümü ve ben de dahil kaybettiği her şeyle başa çıkabilmek için bunu yapıyordu.

“Rook,” dedim neredeyse fısıldayarak ve ona dokunmak için parmaklarımı uzattım. “Annemi sen öldürmedin. Kötü bir kaza mıydı? Evet. Ama sadece bu kadar. Bir kazaydı.”

Hızla bileğimi kavrayıp sertçe sıktı.

“Benim için bahaneler bulma. Ne yaptığımı biliyorum.”
Dişlerini sıkarken çenesi seğiriyordu. Gözünün kenarında tek bir damla yaş yakaladım. “Ne olduğumu biliyorum.”

Dokunmak için bu defa diğer elimi uzattım ve o damlayı parmağımda hissettim. Aşağılanmış, çok fazla öfke ve nefretle dolmuş olsa da içi hâlâ o aynı melekti. *Babasının gözünden düşünce cennetten kovulan, her şeyini kaybetmiş melek.*

Rook yalnızca annesini değil, babasını da kaybetmişti. Sahip olduğu her şey o arabada kül olmuştu ve geriye kalanla elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyordu.

Karanlıkta hüküm sürmenin, aydınlıkta lanetlenmekten daha iyi olacağını düşünerek kendini kaos ve acının içinde yeniden yaratmıştı.

“Sen insansın, olduğun şey bu. Acı ve keder hissedenden bir insansın. Başkalarının sana hak ettiğini söylediği şeyi hak etmeyen birisin. Sen şeytan değilsin, Rook.”

Duvarları yıkıldı ve ilk kez en savunmasız haliyle karşımdaydı. Bakışları nefesimi kesecek kadar saf ve açıktı. Onu olduğu gibi görüyordum ve bu hali çok güzeldi.

Bileğimi bırakıp bu defa ensemden kavradı, parmakları saç diplerime tutundu. Beni nazık bir güçle göğsüne çekti ve kokusu içime dolarken bana sarıldı.

“Öyle olmayı hiç istemedim ki,” diye fısıldadı.

Sessizlik.

Uzun bir süre sonra ilk kez sessizliği hissediyordum.

Söylenecek daha fazla söz, kazanılacak bir tartışma yoktu. Buranın dışında bizi bekleyen acı gerçekleri unutmamıştım ama sabaha kadar hatırlamam da gerekmiyordu. O an sadece bana sarılıyordu. Kendimi ona bıraktım.

Asla yüksek sesle söyleyemesem de ona arsızca âşıktım.

Bu harika bir şey değildi. Çirkindi, kırık döküktü ve güneş bulutların arasından yüzünü gösterince yine benden nefret edecekti. Bunu biliyordum.

Fakat o anda sadece ikimizdik. Onca zalimliğin arasında bu kadarı da yeterliydi.

BÖLÜM YİRMİ SEKİZ

Habil, Kabil'i Öldürdüğünde

Rook

Mezarlık.

Hafta sonları burası hep canlı olurdu, yasadışı faaliyetlerin kokusu etrafı sarmıştı. Zengin çocukları hiçbir bedel ödmeden burada ellerinden geldiğince tehlikeli şekilde hayatlarını yaşardı. Kalabalığı saran kaos, pistteki motorlar kadar gürültülüydü.

Adrenalinle beslenen, yaşayan bir canavara benziyordu.

Dövüş, uyuşturucu, seks...

Aradığında belanı bulabileceğin tek yerdi.

"Ben bu işe ayak işi yapmak için bulaşmadım," dedi Thatcher. Cain'in baygın bedenini boş pistte sürükleyen Alistair'a yardım ederken nefes nefese kalmıştı.

"Mızızlanmayı bırak," diye söylendi Alistair sıkılı dişlerinin arasından.

Birlikte onu asfalta bıraktılar. Başı sert zemine çarpıp gözleri seğirirken kendine gelmeye başladı. Kafasının yan tarafına Alistair tarafından sertçe indirilen bir yumruk bayılmasına yet-

mişti, böylece onu rahatça buraya getirmek için yeterli zamanı bulabilmiştik. Tek sorun ölü gibi ağır olmasıydı.

Mezarlık bu gece boştu. Yine de asfalttan yükselen çok sevdiğim yanık lastik ve yağ kokusunu hâlâ alabiliyordum. Sıradan bir çarşamba günüydü, insanlar anarşi ve kargaşadan uzak durmaya can attıkları yaşamlarını sürdürürken kaos bizim hayatımızın tam ortasında yer alıyordu.

Bu gece Mezarlık, işlediği suçlar için hesap verecek bir canavarın sunağı olacaktı. Kendi isteğiyle ititraf etmese bile Sage'e dokunmanın bedelini hayatıyla ödeyecekti.

Uyanırken nasıl bir çıkmazın içinde olduğunu hemen fark etti. Elleri ve ayakları bağlıydı, bu haliyle fazla uzağa gidebileceğinden şüpheliydim. Zaten işlediği iğrenç suçlardan yeterince kaçmamış mıydı?

Alistair yanıma gelip elini omzuma koydu. "Tamamen senindir."

Ağzımdaki kibriti ısırp başparmağımla kalçamda ritim tuttum. Onun onayına ihtiyacım yoktu ama desteğine minnettardım.

Thatcher derin bir nefes alıp Cain'in göğsüne tükürdü ve bana baktı. "Beni vurmaya çalıştığı için kanını döksen iyi edersin."

Burnumdan alaycı bir ses çıktı, başımı sallarken hafifçe gülümsedim.

Tamam, Cain'i dairesinden almak o kadar da kolay olmamıştı. Bayılmadan önce Thatcher'a silah çekmişti. İçimden bir ses Thatcher'ın bu işin peşini kolayca bırakmayacağını söylüyordu.

Ağzımdaki koli bandının arkasından bağırmaya çalışan Cain o anda bana onunla aynı havayı soluduğumu hatırlattı. Onu bir an önce öldürme arzusu ile bedeninin kaldırabileceği noktaya kadar işkenceyi uzatma düşüncesi arasında sıkışıp kalmıştım.

Başımı çevirip Silas'a baktım. Uzun bir süre beni izledikten sonra yerden aldığı zincirleri bana uzattı.

Ağır zincirleri elime tutuştururken, "Ölmek için yalvarmasını sağla," dedi sadece.

Başımı sallayarak onayladım. Daha uzun bir açıklama yapmasına ihtiyacım yoktu. Derin bir nefes alarak boynumu kütürdettim ve Cain'e odaklandım.

Herif aptal değildi. Şimdiden bu durumdan kurtulmanın hesaplarını yaptığım görebiliyordum. Bence böylesi daha iyiydi çünkü hangi çözümle gelirse gelsin, benden kaçamayacaktı.

Ona baktıkça içimdeki delilik gitgide coşuyordu. Kafamın içindeki basınç arttıkça gözümün önüne Sage geliyordu.

Küçük Sage. Çarşafının arasında sessizce kıvrılmış ağlar-ken kendini lekelenmiş hissediyordu.

Geleceğe dair hayallerinin hepsi, kendisini bekleyen karanlıktan habersizce hissettiği tüm mutluluklar ondan çalınmıştı.

Bir kurtarıcıya ihtiyaç duymuştu.

Hiç kimse gelmediğinde de ona yapılan kötülüklerle kendini bilemiş, kendini baştan yaratmıştı. Dayanmak için gereken neyse onu yapmıştı.

Ben ve buradaki herkes bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorduk.

Hem de herkesten iyi biliyorduk.

İblislerini avlamak için Sage'in kimseye ihtiyacı yoktu. Bunu biliyordum.

Fakat içindeki çocuğun buna ihtiyacı vardı. Muhtemelen kurtarıcı olarak boynuzlu ve kızgın bir adam yerine, bir melek istemişti. Yine de kimsenin yapmadığını ben yapacaktım.

Onu koruyacaktım.

Adamın bedenine doğru ilerlerken ayak seslerim pistte yankılandı. Konuşmadan önce onu baştan aşağı süzdüm.

"Ağzındaki bandı çıkarmadan önce birkaç soruyu önden

halledelim,” dedim yanına çömelerek. “Neden buradayız? Çünkü sen sikik bir pedofilin tekisin, Cain McKay.”

Başını inkârla iki yana sallarken gözleri irileşti.

“Hayır, hayır,” dedim dilimi şaklatıp başımı iki yana sallarken. “Yalan söylemenin faydası olmayacak. Sana hiçbir şey yardım edemeyecek. O yüzden bandı çıkardığımda, beni başka türlüsüne ikna etmek için nefesini boşa harcama.”

Elimi arka cebime attım ve özellikle bu an için yanımda getirdiğim eşyaları çıkardım. Birisi *Zippo* çakmağım, diğeri ise Thatcher’ın alet koleksiyonundan yürüttüğüm bir pense setiydi.

Ne kadar kirlendiklerini gördüğünde Thatcher hiç de mutlu olmayacaktı.

“Bunu yapmaya gerek yok gibi laflar da istemiyorum,” dedim göğsüne penseyle hafifçe vurarak. “Sana ne yapacağımı mı soracaksın, Cain? Güzel soru. En sevdiğim.”

Zippo’mu çakmamla vınlayan ses havayı doldurdu. Beklenti içindeki parmaklarım karıncalandı.

Alev bir an bile titreşmeden, sabit bir şekilde yanıyordu. Sabırla bekliyordu.

“Seni öldüreceğim.” Bir erkek gibi ölmeyi hak etmese de bunu doğruca gözlerinin içine bakarak söyledim. Ruhumdaki karanlığı görmesini istiyordum. Acı dolu olacağımı bilmesini istiyordum.

“Bütün sorular yanıtlandığına göre,” dedim bandı ağzından sertçe çekerek. “Artık başlayalım.”

Tam da beklediğim gibi kulaklarımı sağır edecek kadar yüksek bir çığlık attı.

“Demek çığlık atıyoruz, öyle mi?” Ağzımı açtım ve ciğerlerime doldurduğum havayı güçlü bir haykırıyla serbest bıraktım. Benim bağırışım öfke ve açlık doluyken onununkinden korku akıyordu. Havadaki bu karışım karşısında sırtıttım.

“Sen burada büyüdün, Cain. Bir aptal gibi ölme. Mezarlık’ta

ne kadar bağıırırsan bağıır, bir önemi olmadığını bilirsin. Kimse yardıma gelmez.”

Bağıırmayı kesmesi zaman alsa da bu gece yeterince sabırlı hissediyordum. Göğsündeki zincire bağılı rozeti koparana kadar yukarı çektim.

“Bir adamın rozeti alınmaz, seni sikik serseri,” diye tısladı bağıırmaktan kısılan sesiyle.

“Sen adam falan değilsin. Küçük kızları rahatsız eden iğrenç bir domuzsun,” dedim tükürerek. “O yüzden ne istersem onu alacağım.”

Daha sonra ne yapacağımı düşünerek rozeti kapüşonlumun cebine attım.

“Sana böyle mi söyledi?” diye sordu titrek bir gülüşle. “Rose’dan daha fazla ilgi çekmek için her şeyi yapardı. Buna yalan söylemek de dahil. Hep böyle yapar, yalanlar söyler. Sen sadece onun oyunundaki yeni bir yemsin.”

Dişlerimi gıcırdatarak istismar ettiği kurbanı hakkında söylediği boktan sözleri susturdum. Onun hakkında böyle konuşmasına izin vermeyecektim.

Onun ismini bir daha ağzına bile alamayacaktı.

“Yalan söylemekle ilgili ne demiştin, Cain?” Avucumu altına sertçe geçirince kafası asfalta çarptı.

“Nasıl da onun peşine düşecekler. Beni öldür ya da öldürme. Onun da işin içinde olduğunu biliyorlar. Bu işten hiçbirinizin canlı çıkmasına izin vermeyecekler.”

Dilini yakalamak için penselerden birini kullandım ve dışarı çekmeden önce süngerimsi dokuyu iyice sıkıştırdım.

“Bırak gelsinler. Onlar da aynı kaderi yaşayacaklar,” diye tısladım. “Umarım bir dahaki sefere senden daha iyisini gönderirler.”

Çakmağımı yeniden yakıp alevleri diline yaklaştırdım. Çırpınarak sıcaktan kaçmaya çalıştı. Dizimi göğsüne yaslayıp nefes almasım zorlaştıracak kadar sertçe bastırdım.

Alev, salyasını hızla kuruttu ve dokuyu yakıcı etki için hazır hale getirdi. Ateş, pembe kası yaktıkça dili beyazlaştı ve Cain acı içinde inledi.

“Orada binlerce sinir ucu var ve ben şu an hepsini kavuruyorum. Yine de ona yaptıklarının yanında bu hiçbir şey,” diye ekledim etini yakmaya devam ederken.

Yükselen koku iğrençti ama hoşuma gidiyordu.

İltihabın kaynamaya başlamasıyla dilinden sarı sıvı akmaya başladı. Boğazından aşağı kayarak onu kendi zehriyle boğuyordu. Bacaklarını savurup bana karşı koymaya çalışırken gözlelerinden yaşlar süzülüyordu.

Yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Ben asla sönmeyen bir ateştim ve o kül olana kadar durmayacaktım.

Dili kararmaya başlayınca çakmağımı geri çektim ve avucuma bastırarak metalin sıcaklığını tenimde hissettim. Bu kısa acıyı da intikamımı körüklemek için kullanacaktım.

Dilinden kalan parçalar çenesine düşüyor, erimiş dokuları boynuna akıyordu.

Ayağa kalkıp penseyi yere attım, çakmağı cebime geri koydum. Onu acı içinde kıvranmaya bırakarak asma kilit ve zincire doğru yürüdüm. Bir yandan da alçak sesle ıslık çalıyordum.

Arkamdan sürüklediğim eşyalar asfaltta şingirdiyordu.

Cain sızlanıp yuvarlanarak kaderine karşı koymaya çalışıyordu. Bu işin sonunu hâlâ kavrayamamıştı. Ölümle yüz yüze geldiğinizde başka bir ihtimale inanmak doğaldı.

Bu kasabaya ve tahta çıkardıkları insanlara inanamıyordum. Hep en kötü ve bozuk olanı taçlandırıyorlardı.

Oysa beni daha çocukken şeytanlaştırmışlardı.

Bir tecavüzcüyü korumuş, insan ticareti faaliyetlerinin üstünü örtmüşlerdi.

Annesinin canlı canlı ölümünü izleyen bir çocuğu da düşman ilan etmişlerdi. Hikâyenin kötüsü, Lucifer'ı o olmuştu.

Ancak bu gece değildi.

“Ta... tanrım. Lü... lü... lütfen,” diye mırıldanarak cehenneme layık eylemleri için kutsal ruhtan yardım dilendi.

İkiyüzlülüğü midemi bulandırıyor.

“Dinlemiyor,” diye homurdandım. Zinciri bacaklarının etrafına sarmaya başladım. “Tanrı, seni terk edip benimle baş başa bıraktı.”

Yeterince doladığıma karar verince kilidi zincirlerin üzerinden geçirip kapattım. İlk rozetini kazanmış bir izci kadar gururluydum.

Ayaklarımı iki yanına koyup tepesinde dikildim ve onu bir kez daha süzdüm. Gözyaşları içinde titriyor, başını ileri geri sallarken sessizce yalvarıyordu. Onu izlerken kot pantolonuna yayılan ıslaklığı görünce alaycı bir şekilde kaşlarımı kaldırdım.

“Hazır mısın?” diye sordum başımı oyuncu bir ifadeyle yana eğerek. “Cehennem seni bekliyor.”

Gövdesinden uzaklaşıp arkamı döndüm ve zincirin diğer ucunu sol elimle tutarak motosikletime ilerledim. Yürürken yaptığım her bir kötülük tek tek aklımdan geçti.

Motora ulaşınca zinciri şasi üzerindeki bağlantıların ucuna geçirip bağladım. Çalıştırmadan önce dönüp sağlam haline son bir kez baktım.

Adrenalin kafamın içinde davul gibi yankılanıyordu. Bacaklarımın arasındaki makine kendi gücüyle titriyordu. Başımı yana çevirip tel örgülere yaslanmış beni izleyen arkadaşlarıma baktım. Hepsinin bakışlarında sarsılmaz bir destek vardı.

Önüme dönüp pistte uzanan dört virajı inceledim. Cain muhtemelen bir turdan bile sağ çıkamazdı. Ancak içten içe, acısının uzun sürmesi için daha fazla dayanmasını diliyordum.

Bileğimi döndürdüğüm anda yakıt doğrudan motora gitti ve ilerlemeye başladım. Birkaç saniye sonra zincir gerildiğinde, Cain'in sürüklenen bedeninin ağırlığını hissettim.

Çıgıllıkları tahmin ettiğimden uzun sürdü ama Sage'i düşünerek gürültüsünü susturdum.

Geçen gece kendime yumuşama izni vermiştim. O sessiz anda Sage'in karşısında gardım düşmüştü ve içimden bir parça orada daha fazla kalmayı dilemişti. Kaosun çatlaklarının ardında, huzurun var olabildiği o yerde biraz daha zaman istemiştim.

Mutfakta birbirimize yaklaştığımızda hissettiğim teninin yumuşaklığı hâlâ üzerimdeydi. Bunun cinsellikle alakası yoktu, hatta fiziksel herhangi bir şey bile hissetmemiştim.

Ruhumun en derinlerinde kalan şeyler, onun yeni yıkanmış saçlarının taze kokusuyla rahatlayıp dışarı çıkmıştı. Affedilmeye en çok yaklaştığım andı. İçimdeki yaraları iyileştirip şeytanlarımın üstesinden gelmeme mutfakta geçirdiğimiz karanlık bir geceden fazlası gerekiyordu. Yine de o an için yeterli olmuştu.

Ancak o noktada sonsuza dek kalamazdım. Bunun mümkün olabileceği bir dünyada yaşamıyordum.

Bizim ne olduğumuz, o gece yaşananlar ya da ne kadar yumuşak olduğumuzla ilgili değildi. Sonuçta ben kendi şöhretimden ibarettim. İntikam için tutuşan, zalim ve aşağılık bir ruhtum. Umurumda olan tek şey buydu.

Kimsenin bir daha onun kanatlarını koparmayacağından emin olmalıydım.

Bitiş noktasını geçtiğimde nefesim dengesizdi. Başladığım yerde yavaşlayıp durdum. Ayaklığı indirip motoru rölantide bıraktığımda kalp atışlarımın boğazıma yükseldiğini hissettim.

Ben motosikleti sürerken Cain'in bedeni yuvarlanıp zıpla-

muş, kaldırımlara çarparak sekmişti. Uzuvarının hâlâ gövdesinde durmasına şaşırdım. Bedelini ödemediği affedilmez şeylerin hasarını yaklaştıkça görmeye başladım.

Arkasında kan ve deriden oluşan, pist boyunca uzanan kalın bir iz bırakmıştı. Sıyrılmış deriler kafatasından sarkıyordu. Eğilip seğiren, bozulmuş vücudunu inceledim.

Yola sürtünen kıyafetleri yırtılıp parçalanmıştı. Açıkta kalan etinde yanıklar vardı. Deriden ayrılan kavalkemiği etli kısmından dışarı fırlamıştı. Yırtık doku ve kas parçaları bedeninin her yanındaıydı. Buna rağmen göğsünün zayıf da olsa hâlâ inip kalkmaya çabaladığını görebiliyordum.

Yeterli gelmese de insan bedeni ancak bu kadarını kaldırıbilirdi. Elimden gelseydi, onu farklı şekillerde parçalamanın yollarını bulmak için iyileştirip baştan başlayabilirdim.

“Lü... Lüt...” Ciğerlerinden akan kırmızı sıvıyla boğuluyordu.

İçimde zafer duygusu dalgalanıyordu.

Silas benden bir şey istemişti.

Onu yalvartmamı istemişti ve ben de isteğini yerine getirmiştim.

Onu, çektiği acılar yüzünden ölüm için yalvaracak hale getirmiştim. Ancak Thatcher’ın her zaman söylediği gibi ölüm de hak edilmeliydi.

“Son bir tur daha atalım.”

BÖLÜM YİRMİ DOKUZ

Taraf Seçme Vakti

Sage

Sadece bir gün. Bir günlüğüne başa çıkabilirsin.

Bundan daha zor şeyler yaşadığımı bilerek kendime böyle söyleyip duruyordum. Aylarca kötü muamele ve istismara maruz kaldığım bir akıl hastanesinde kapana kısılmıştım. İkiz kız kardeşim korkunç bir cinayete kurban gitmişti ve bir genç kızın hayatında yaşayabileceği en kötü şeyi yaşamıştım.

Tüm bu travmatik olayları atlatmama rağmen babamın şerefine düzenlenen bu bahar yemeği, benim için bardağı taşıran son damla olmak üzereydi.

“Sage,” diye seslendiğini duydum birisinin. Söyleyeceğim tek bir kelimeyi bile aslında umursamayan bir başka insanla yapacağım sıkıcı konuşmaya hazırlandım.

Her yeni grup insanla aynı şey oluyordu.

Nasıldım?

Üniversite hayatı nasıl gidiyordu? Ne okuyordum?

Bazıları üniversite yıllarının hayatın en güzel zamanları ol-

duğuna dair orijinal espriler yapıyordu. Babam da ara sıra ortaya çıkıp akademik başarıma iltifatlar ediyor, geleceğimin ne kadar parlak olduğundan bahsediyordu.

Oysa asıl sormak istediklerini gözlerinden anlayabiliyordum. Başka hiçbir şey umurlarında değildi.

Akli dengem yerinde miydi? Rosie'nin ölmesini nasıl karşılıyordum? Annemin gidişi beni nasıl etkilemişti? Bütün bu soruları gözlerinden okuyabiliyordum. Ancak bunları dile getirmek yerine sessiz kalıyorlardı. Ben yanlarından ayrılır ayrılmaz arkamdan kendi çıkarımlarını yapacaklardı.

Gözlerimi kırpıştırıp başımı çevirdiğimde, okul danışmanım Conner Godfrey'nin yüzünde gülümsemesi ve elinde tuttuğu bir kadeh şampanyasıyla yanımda durduğunu gördüm.

“Canın sıkkın gözüküyordu ve bu belki yardım eder diye düşündüm.”

“Teşekkür ederim,” dedim kadehi alıp dudaklarıma götürerek.

Bu saçma sapan etkinliğe kendi isteğimle katılmamıştım. Kilisede konuştuğum Cain'in öne sürdüğü şartlardan biriydi. Yeni bir şey öğrenmemiştim ve onu kızdırmamak için güzelce giyinip destekleyici kız evlat rolünü oynayacaktım.

“Babamla arkadaş olduğunuzu bilmiyordum,” dedim sohbet etmeye çalışarak. Onunla ilgili varsayımlarda bulunmak gibi bir niyetim yoktu, sadece burada oluşu kafamı karıştırmıştı. Bildiğim kadarıyla eşi ve çocuklarıyla sessiz bir hayat sürüyordu, buraya taşınalı sadece birkaç yıl olmuştu.

“Arada sohbet ediyorduk. Stephen ve ben aynı okuldan mezun olduk,” dedi gülümseyerek. “Bana okuldaki işimi de o ayarladı. Yoksa öyle zengin bir aileden gelmiyorum.”

“Godfrey* soyadını duyunca öyle düşünmezdim.”

* Karakter burada, İskandinav Mitolojisi'ndeki Bolluk ve Bereket Tanrısı Frey'e gönderme yapmaktadır. (ç.n.)

“Bunu ne kadar sık duyduğumu tahmin edemezsin.”

Kendimi durduramadan ve pek de umursamadan aklıma geleni doğrudan söyledim. “Stephen eskiden de kendini beğenmiş bir şerefsiz miydi?”

Soruma kıkırdadı. “O hep...” Bir an durup düşündü. “Hırslydı. Yine de ister inan ister inanma, ortak dairemize sarhoş geldiğimiz zamanlar olmuştu. Ama babası aile işine sahip çıkması konusunda çok katıydı. Sanırım yıllar geçtikçe hepimizin yapmak istediği şeyi yapıp ailesini gururlandırdı.”

Haklıydı. Stephen’ın dengeli ve disiplinli davranmak dışında hiçbir şey yapabileceğine inanmıyordum. Görünen o ki, aynı şeyi oğluna da aktarıp zehirli bir erkeklikle ve yetki sahibi olmakla beslenen, kendisi gibi birisine dönüştürmüştü.

“Hepimiz bunun için çabalamıyoruz,” dedim dürüstçe konuşarak. “Bazen tam tersi oluyor.”

Yalan söylemek ya da bir imajı devam ettirmek için nedelim yoktu. Rook’u korumak adına babamın bir kadın kaçakçılığı çetesiyle çalıştığını ve kız kardeşimin ölümüne sebep olduğunu haykıramasam da onu seviyormuş gibi yapacak değildim. Artık olmazdı.

Bir an duraksayıp cevabımı kabul ederek başımı salladı ve diğer herkesten daha iyi karşıladı.

“Hepimizi harekete geçiren bir şeyler vardır. Sonunda daha iyi insanlar olduğumuz sürece ne olduğunun önemi yoktur.”

“Güzel bir tavsiye. Hiç damşman olmayı düşündünüz mü?” dedim gülümseyerek. O da beyaz dişlerini göstererek karşılık verdi.

Kim olduğumu ya da kendim için ne istediğimi tam olarak bilmiyor olabilirdim, zaten artık bir önemi de kalmamıştı. Çünkü büyüyor, değişiyor ve iyileşiyorduk. Yine de aslında beni harekete geçiren şeyin ne olduğunu biliyordum.

Asla etrafımdaki insanlar gibi olmayacaktım. Onların olma-

mı istediği şeyi de reddediyordum. Bir daha asla kimsenin beni hayal ettiği şekle sokmasına izin vermeyecektim.

Bu, kim olduğumu bilmemekten çok daha önemli geliyordu.

“İşte buradasın,” dediğini duydum babamın. “Benim güzel kızım. O elbiseyi sana on altıncı doğum gününde Paris’ten getirtmiştim, değil mi?”

Hepburn tarzı siyah elbiseme göz attım. Bedenime özel olarak dikilmişti ve biraz da sıcak yüzünden iyice üzerime yapışmıştı. Uzun kolluyla terleyeceğimi biliyordum ama kısa kollu veya askılı bir şey tercih edemezdim. Yara izlerinizi saklamaya çalıştığınızda, moda önceliğiniz olmuyordu.

Ayrıca bu elbiseyi giymemin bir nedeni vardı.

“Hemen kendine pay çıkarma. Bu elbiseyi bana Rosemary almıştı.” Ona öyle sert baktım ki, gözlerimle boğazını kesebildirdim.

“Sizi yalnız bırakayım,” dedi Conner boğazını temizledikten sonra. “Seninle konuşmak güzeldi, Sage.”

Partinin içinde kayboluşunu izledim. Yıllar sonra babamla yalnız kalmıştım.

Toz pembe ceket ve krem rengi pantolon giymiş Frank’le aramda kan bağı olmasından utanıyordum. Gerçekte kim ve ne olduğunu bildiğim halde yanında durup cesaretimi göstermek bile bana yanlış geliyordu.

Bir katil, dolandırıcı ve paraya aç bir domuzdu.

Bu artık oynamak istemediğim bir roldü. Rosie öldüğü gün, benim ailem de ölmüştü ve bütün her şey bittikten sonra Donahuelarla olan bütün bağlarımı koparmak istiyordum.

“İşleri bu kadar zorlaştırmana gerek yok, Sage,” dedi arka bahçenin kapısını açarken. “Ben hâlâ senin babanım.”

Tiksinti dolu bakışımı saklayamadan ona baktım.

“Babam mı?” dedim tükürürcesine. “Baba dediğin ailesini korumak için her şeyi yapan insandır. Sen ise omurgasız, zayıf

ve ucuz herifin tekisin. Benim için kız kardeşimin katilinden başkası değilsin.”

Gözlerinde en ufak bir pişmanlık veya üzüntü yoktu. Bana kromozomlarımın yarısını verip hayatımı mahvetmekten başka bir şey yapmamıştı. Yakında bunu da yapamayacaktı.

Bir ceset olacaktı.

“Ah, bakıyorum da onu bulmuşsun!” Stephen Sinclair gelip sanki hakkı varmış gibi yanağımdan öptü. “Seni görmek ne güzel. Uzun zaman olmuştu. Kampüste denk gelemediğimiz için kusura bakma. Geçen dönem çok doluydum. Orada burada bir sürü yangın söndürmekle uğraştım.”

Dudağımın kenarı küçük bir sırtışla havalandı. Yangınlarla ilgili iması dikkatimden kaçmamıştı. Stephen’ın bu işlerin içinde olup olmadığından emin değildim ama en azından Rook ve arkadaşlarının neyin peşinde olduğunu bilmediğini düşünmek saflık olurdu.

“Büyük güç büyük sorumluluk getirir,” dedim alaycı bir tavırla.

“*Voltaire* alıntısı. Easton’a senin hep kendine zarar verecek kadar zeki olduğunu söylemişimdir. İkinizin yürütememesine çok üzüldüm. Birlikte harikaydınız.”

Yürütememek mi? Böyle mi görüyordu?

Easton’la ilişkimiz bittiği için mutlu olması gereken birisi varsa o da bendim. *Ama yürütememek mi?*

Sanki tımarhaneye tıkıldığım için onun kara listesine girmemişim gibi davranıyordu. Akıl sağlığı sorunlarım ailesinin itibarını lekelerdi ve buna asla izin verecek birisi değildi.

“Aslında *Spider Man*’den bir alıntıydı,” dedim içkimi yudumlayarak. “Mary benden daha zekidir. Sanırım onlar bizden daha uyumlular. Çok daha uysal bir kız.”

O alıntının gerçek kaynağını elbette biliyordum ama canım ukalalık yapmak istiyordu. O ve ailesi benden en ufak bir saygı kırıntısı görmeyi bile hak etmiyorlardı.

Oyunu kirli oynayabilen tek kişi Stephen değildi. Bir şeyleri kazanmak istiyorsa, eline kürek alsa iyi ederdi çünkü sonunda benim kazacağım çukur daha derin olacaktı. Bu yıl çok şey kaybettiğimi itiraf edebilirdim ama keskin dilim bunlardan biri değildi.

Samimi bir tavırla güldü. Sanki ona meydan okumam yıllardır duyduğu en komik şeydi.

“Belki de haklısındır,” dedi biraz ciddileşerek. “Doğu Yakası’nda önümüzdeki haftalarda bazı işlerim olacak. Easton ve baban da bana katılacaklar. Bence bizimle gelme fikrini değerlendir. Güzel bir kaçamak olur ve belki Easton’la bir şeyler yeniden canlanır.”

Beynim alarma geçti. Artık kimin kimi alt edeceği üzerine bir oyun oynamıyorduk.

Babamla ne işi olabilirdi?

Şüpheli bir tavırla kollarımı göğsümde kavuşturdum. “İş mi?” İkisini de süzerken sesimin olabildiğince hafif çıkmasına özen gösterdim. “Ne işi? Sen dekansın. İşinin okul ücretlerini ayarlayıp öğle yemeklerini planlamak olduğunu sanıyordum.”

Beni dikkatle süzdü. “Yaptığım işle bu kadar ilgili olduğunu bilmiyordum, Sage. Yoksa yerimde gözün mü var?”

“Sadece fırsatlara açık olmak istiyorum.”

Aslında “gözüm üstünde” demek istiyordum.

Beden diline bakılırsa, bunu zaten bildiğini düşündüm.

Onun da Rosie’nin başma gelenlerle bir ilgisi olduğunu öğrenirsem, sonu babamınkiyle aynı olacaktı.

“İlla bilmek istiyorsan,” dedi derin bir nefes alarak. “Burs

fırsatlarıyla ilgili bir şey. Öğrenciliğin yükünü kaldıramayacak evlerden gelen ayrıcalıksız kişiler için daha fazla burs bağışı arıyoruz. Tıpkı arkadaşın Briar gibi öğrenciler için.”

Onun adını söylediğinde gözlerimi kısıtım. İçi o kadar pislikle doluydu ki, adeta kulaklarından taşıyordu. Sinclair erkekleri kuşaklar boyunca hep böyleydi.

“Ne kadar da yardımseversin, Sinclair,” diye karşılık verdim. “Karşılaştığımıza sevindim ama tuvalete gitmem gerek.” Hızlı adımlarla uzaklaşmadan önce kadehimi onlara doğru kaldırdım.

Bütün karşılama ekibi ve çalışanların girip çıktığı Fransız kapıya yöneldim.

Hepsi de beyaz yelekleri ve taşıdıkları gümüş rengi tepsilerle bir hayli yorgun görünüyordu. İçlerinden birisi beni, Briar ve Lyra’yı oyunda tuzağa düşüren çocuklardandı.

West Trinity Falls’tan birilerinin Ponderosa Springs’te yaşayan birisi için çalışması ender görünen bir şey değildi. Onlar için bu bizim pisliklerimizi toplamak anlamına gelirdi. Daha önce kaçının kendilerine bir hayat sağlamak amacıyla zenginelere çalıştığım hiç düşünmemiştim.

Hakkımızda düşündüklerini sadece hayal edebilirdim. Sanırım ne kadar şanslı olduğumuzu, hayatlarımızın ne kadar kolay olduğunu konuşuyorlardı ve aslında bir yere kadar haklıydılar.

Oysa trajedi zengin ya da fakir ayrımı yapmıyordu. Hepimizin başına gelebiliyordu ve bir apartman dairesinde mi, yoksa malikânede mi yaşadığınızı umursamıyordu. Hepimizi yiyordu.

Partiye dönmek için acele etmeden koridorlarda dolandım. Burayı kendi evim kadar iyi biliyordum çünkü küçüklüğümünden beri burada istemediğim kadar vakit geçirmiştım.

Çalışma odasına girip parmaklarımı tozlu kitapların üzerinde kaydardım ve terasa ilerledim. Kıpırdamadan durup ikinci kattaki yerimden arka bahçede sosyalleşen diğer misafirlere

baktım. Yetiştirilme tarzlarıyla ilgili nefret ettiğim her şeyin açık bir temsili karşımda yaşanıyordu.

Rüzgâr estiğinde burnuma çiçek aranjmanlarından yükselen menekşe ve orkide kokuları geldi. Hepsi yeşil çimenlerin etrafına zarifçe yerleştirilmişti, batan güneşin ışığı rengârenk yapraklarından yansıyor.

Büyük beyaz tenteler, yemek yiyen konukları korumak üzere stratejik biçimde yerleştirilmişti. Yuvarlak yemek masaları aslında pek de övgü hak etmeyen şekilde, tuhaf bir kusursuzlukla dekore edilmişti. Büyük şapkalı kadınlar ve ceketli erkekler, aynı süsün bir parçası gibi bu estetik tabloya katkıda bulunuyorlardı.

Her şey düzen içindeydi. Ne etrafta koşturan çocuklar vardı ne de kahkahalar fazla gürültülüydü.

Her şey zengin görünmesi ve duyulması için düzenlenmişti.

Etraftaki tanıdık yüzler, birlikte büyüdüğüm ama asla gerçek bir sohbet etmediğim kişilerdi. Annesi ile babasının yanında duran Lizzy'yi gördüm. O özel dikim beyaz elbisesinin altında, aslında kim olduğunu hâlâ saklayıp saklamadığını merak ettim.

Ponderosa Spring'in bütün etkili isimleri bugün buradaydı ve babamın yeniden seçilişini kutluyorlardı.

Kanlı ve utanç dolu bir parayı garantileyen babamı.

İnsanların takılarına ve tasarım kıyafetlerine sanki onları ilk kez görüyormuşum gibi baktım. Hepsi başarı ve mutluluk illüzyonundan ibaretti. Uzaktan baktığınızda hayallerinin denizinde yüzen insanlar gördüğünüzü sanırdınız ama yaklaşıncaya gerçek yüzleri ortaya çıkardı.

Bunların hepsi birer oyundu.

Bir yandan sırlarını gömecekleri mezarlar kazarken diğer yandan sergiledikleri bir gösteriydi. İskeletlerini, çarpıklıklarını ve berbat rezilliklerini mezara gömüp toprağın emmesini bekliyorlardı.

Ben hayaletlere ya da musallat olma masallarına inanmazdım.

Fakat sakinlerinin yanlışları yüzünden lanetlenen bir kasaba varsa, o da Ponderosa Springs'ti. Toprağı, sebep oldukları kötülükleri içine çekmeye zorlarken zemini uğursuz bir gübreyle besliyorlardı. Bu artık öyle barizdi ki, üzerinde dolaşırken bile hissedebiliyordunuz.

“Seni ilk kez burada öpmüştüm.”

Tiksinti, bedenime otobüs gibi çarptı.

“Öpmezsem saçımı makasla kesmekle tehdit etmiştin,” dedim dönüp Easton’a bakarak. Üzerinde kusursuzca ütülenmiş gömlek ile lacivert bir pantolon vardı. Güzelce geriye taranmış saçlarıyla zahmetsiz bir yakışıklılığa kavuşmuştu. Ne kadar berbat birisi olduğunu bilmesem, hoş bir insan olduğunu düşünebilirdim.

“Sanırım olayları farklı hatırlıyoruz,” dedi ellerini ceplerine sokarak.

İkimizin büyük bir geçmişi vardı ve daha bunun ne demek olduğunu bile bilmeden ilişkiye zorlanmıştık. Küçükken bile farklı bir insandı. Arkadaşlığımız fena değildi. Komik ve zeki, hep yapacak bir şey bulurdu. Ağaçlara tırmanır, bisiklete biner ve dondurma alırdı.

Birlikte büyümüştük.

Ne zaman değiştiğinden, şu anda olduğu kişiye dönüştüğünden emin değildim.

Doğduğumuzdan beri arkadaştık. Şimdiyse iki düşman olarak karşı karşıyaydık.

Belki onu sevebilseydim her şey farklı olurdu. Belki de hayatla bu kadar mücadele etmezdim. Vazgeçip onun ihtiyaç duyduğu şeye dönüşebilirdim ama daha ergenken bile kendim için bunu istemediğimi biliyordum.

Baloncuklu içeceğimden bir yudum aldım. “Yüzüne ne oldu?”

Yüzünün sol tarafına, göremediğim bir yarayı enfeksiyon-
dan korumak için gösterişli bir bandaj yapıştırılmıştı.

Dişlerini göstererek sırttı. “Aptalı oynamaktan bıkmadın mı, Sage?”

Kaşlarımı çatarak baktım. Neyden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

“Gerçekten haberin yok mu?” diye sordu hafif bir alayla. “Senin hasta seks arkadaşın Rook, yüzümün yarısını yaktı. Düzeltmek için iki kere deri nakli yaptılar. Ona rağmen etrafta ucube gibi dolaşacağım.”

“Nedense içimde hak ettiğine dair bir his var.”

Uzaklaşmaya yeltendiğimde Easton’ın kolumu tuttuğunu hissettim. Dengem hafifçe bozulurken tökezleyip istemeden göğsüne yaslandım.

Geçmişteki ilişkimizin hatırası kırbaç gibi vururken bana dokunan parmaklarını kırmak istiyordum.

Buna hakkı yoktu.

Hiçbir zaman olmamıştı ve eskiden hakkı olduğunu düşün-
düğüm için utanıyordum.

Ağzını kulağıma yaklaştırdığında midem bulandı. “Eskiden birlikte iyiydik. Mutluyduk. Hâlâ buna sahip olabilirsin, Sage. Hep istediğin yaşam tarzı ve ilgiye, hepsine tekrar sahip olabi-
lirsin. Yapman gereken tek şey bana dönmek.”

Ortada dönecek bir şey yoktu çünkü arkamda bıraktığım bir şey hiç olmamıştı. Easton’la yaşadığım her şey sahteydi. Tam bir düzmeceydi. Bu kasabada yaşamının baskısını kaldırmak için birlikte olmak zorunda kaldığım birisiydi.

“Bırak beni, Easton,” dedim dişlerimin arasından.

Bir anlığına eskiden tanıdığım, arkadaş olduğum o çocuğu gördüm. Bir sabah uyanıp beni bir mal olarak gören, insanların onun hakkında ne düşündüğü dışında hiçbir şeyi umursamayan adama dönüşmeden önce olduğu kişiyi düşündüm.

“Sana dokunmam için yalvardığın zamanlar olmuştu, Sage Donahue. Rook ve diğer her şeyden önceydi. Beni tanıyorsun, birlikte büyüdük. Bana izin verseydin mutlu olabilirdik. Bırak da sana bunu göstereyim.”

Panikle kolumu geri çekmeye çalıştıkça beni daha sıkı tuttuğunu fark ettim.

“Elini onun üzerinden çeksen iyi olur, Sinclair.” Bu sesi tanıyordum. “Tabii yüzünün diğer tarafının da erimesini istemiyorsan.”

Rook.

Varlığı bu sıcak güne çöken bir gölge gibiydi, bunu ne kadar özlediğimi fark edince şaşırdım. Girişe yaslanmış, kollarını kavuşturmuştu. Kaos yaratmak için ne kadar ileri gidebileceğine dair tüm tahminlerime meydan okuyordu.

Rook’un babası her zaman olduğu gibi bu tür toplantılarda hazır bulunurken oğlu bir kere bile katılmamıştı. İçinde yaşadıkları, bir zamanlar benim de ait olduğum topluma hiçbir zaman uyum sağlamamıştı.

Kolumu Easton’dan kurtarıp geri çekildim.

“Geçirdiğin kazayı duydum, tost kafa. Motosikletlerle takılırken dikkatli ol, çabuk ısınırlar.” Rook sırttı, çoktan harlanmış alevleri iyice körüklüyordu.

Ona bakarken kalbim heyecanla çarpıyordu.

Gümüş zincirli kolyesi güneş ışığını yansıtırken dikkatim gömleğinin açık düğmelerinden gözüken göğsüne kaydı. Teni ni süsleyen dövmesi, dudaklarımı ıslatmama ve daha fazlasını arzulamama yetecek kadar görünüyordu.

Bir kaşını kaldırarak bana baktığında onu gözlerimle yediğimi anlamıştı.

Geniş omuzlarını ortaya seren koyu mor gömleğini, bacak-

larını saran siyah pantolonunun içine sıkıştırmıştı. Onu böyle kıyafetlerle görmeye alışık değildim ama alışabileceğimi düşünmeye başlamıştım.

“Ah,” dedi Easton yüzünü asarak. “Onu senden önce becerdiğim için hâlâ kıskanıyor musun? Ya da seninle oynamak yerine ait olduğu yerde bulunduğu için mi bozuluyorsun?”

Rook yaslandığı yerden doğruldu, biza yaklaşırken varlığıyla havayı doldurdu. Easton’ın aynı anda geri çekilişi gözümden kaçmamıştı.

“Anlayamadığın şey tam da bu, Sinclair,” dedi Rook. “Benimleyken asla eğleniyormuş numarası yapmadı.”

Başkaldırısı canımı yaktı.

Hayatı boyunca ona şeytan olduğunu söylemişlerdi. Bu onun kabul ettiği bir roldü ve onu acılarından, dünyanın geri kalanından koruyacak bir şeydi. Hep öyle olacak ve asla değişmeyecekti.

Ben de onun içindeki şeytanları kabul etmeyi öğrenmiştim.

Yine de bu, daha fazla kapasiteye sahip olmadığı anlamına gelmiyordu.

O sırada Easton bana döndü. “İstediğin hayat bu mu? Gölge gibi yaşamak mı? Dışlanmak mı? Kendin için böyle bir şey istemediğini biliyorum. Beni seç, doğrusunun bu olduğunu biliyorsun. Beni seçince bütün sorunların yok olacak. Ama onunla olursan, çapraz ateş ortasında kalmayacağının garantisini veremem.”

Döndüğümde beri bana nasıl gözden düştüğüm anlatılmıştı. Eskiden olduğumdan tamamen farklı birisine dönüştüğüm söylenmişti. Oysa bence bunun asıl nedeni, gerçekte olmam gereken kişiye dönüşmemdi.

En başından beri birlikte olmam gereken kişinin yanında olmak istiyordum.

Şu an ebedi lanetlenişimin başlangıcıydı. Saklamak yerine

açıkça kabul etme isteğiyle doluydum. Kendim için ne istediğimi ona gösterecektim.

Easton'ın yanından sessizce geçip gitmemin yeterli cevap olacağını biliyordum. Ben onların kibirli cennetlerinden bir kere daha kovulurken yargılayıcı gözlerini bana diktiğini hissediyordum.

Ancak benim gönüllü olarak ayrıldığım yerden beni atamayacaklardı. Bu sefer olmazdı.

Rook'un yanında durdum. Onun yanındaki yerimin ne anlam geldiğinden çok emin değildim ama olmak istediğim yerin burası olduğunu biliyordum.

Ona baktığımda bakışları cehennem ateşiyle parlıyordu. Göklerden bir şimşek gibi tekrar düşse bile, onun peşinden gidecek gök gürültüsü olduğumu biliyordum. Bedenim onun ateşiyle yandığı sürece o sonsuz alevlerin arasında onunla kalırdım.

O benim Lucifer'ımdı. Benim de onun Lilith'i olduğumu gösterme zamanı gelmişti.

BÖLÜM OTUZ

Ceza

Rook

Hiçbir şeyden korkmazdım.

Korku içimde yükselse bile, onu ağzımda kibritim ve gülümsememle karşılayacağımı kendime söylerdim.

Az önce de Easton’a saldırmaya hazırdım. Fakat Sage’e kınanayan bir bakış atmakla yetinip hışımınla partiden ayrılarak kendisini daha fazla estetik ameliyattan kurtarmıştı.

Ancak içime küçücük de olsa bir endişe kıvılcığını düşüğünde -tıpkı Sage’in tiyatro salonunda yalan söylediği gün olduğu gibi- tam tersini yapmış ve diğer yöne koşmuştum.

Hiçbir şeyden korkmazdım.

Ta ki onu tanıyana kadar.

“Burada ne halt ediyorsun?”

Easton’ın ardından bilardo odasının kapısı gürültüyle kapandı ve bizi tik ağacı kokan mekânın içine hapsetti. Çatırdayan şömine ateşine biraz daha odun atılması gerekiyordu ama aldırmadım.

“Babanın partisine seni kavalyesiz gönderseydim nasıl bir adam olurdu?” diye sordum esprili bir şekilde.

“Rook,” dedi kollarım göğsünde kavuşturarak.

Aslında oraya gitmek gibi bir planım yoktu.

Ancak korkum giderek şiddetlenmişti ve çok nadir hissettiğim bir şey olduğundan, o duyguyu hemen tanımıştım.

Babasının orada olduğunu biliyordum. Easton’ı ve bir zamanlar Sage’in etrafını kalkan gibi saran ama daha sonra ona sırtını dönen tüm o insanları düşündüm. Korktuğum şey onların yapabilecekleri değildi. Hepsi zayıf ve korkaktı.

Sage’in onlara yapabileceklerinden endişe ediyordum.

Babası onu biraz daha zorlasaydı, Easton o odada yapmaya niyetlendiğini bildiğim şeyi yapmaya devam etseydi neler olurdu? İçindeki duygusal gelgitlerin, orada bulunmanın bile Sage’in sabrını ne kadar zorladığını biliyordum. Minicik bir kıvılcım, onu durdurulamaz bir orman yangınına çevirebilirdi.

Önüne çıkan her şeyi yakıp yıkardı.

Bunu hissedebiliyordum.

Öfkesi, kırılmak üzere olan zincirleri, umutsuzluğu...

İçindeki düşmanlığı beslemek için ona arzuladığı şeyi vermekten daha iyi bir yol olamayacağını düşünmüştüm.

“Sana anlatmam gereken bir şey var. Birkaç şey.”

Ona doğru yürüdüm. Hareketlerim yavaştı. Sözlerimin meraklı yanını uyandırmasını bekliyordum. Beni şüpheli gözlerle izlemesine şaşırmadım. Sonuçta tahmin edilemez birisi olarak bilinirdim.

“Ve biraz daha bekleyemedin mi?”

Yüzümde hafif bir gülümseme belirmişti. Parfümünün koku burnuma dolduğunda kasıgımda bir ağrı hissettim.

“Zaten hep böyle yapıyoruz, TK,” dedim nefes nefese kalmış halde. Ağzımdaki kibriti çıkardım. “Bir sonraki hareketimizi, federalleri, babanı öldürmeyi hep bekliyoruz...”

Kibritin kırmızı ucunu köprücük kemiğindeki yara izinin olduğu yerde gezdirdim. *Aynı izin bende de olduğu yerde.*

Kaderin bu hayatta birlikte olacağımızı bilmesini istediğim için aynı izi kendimde de bırakmıştım.

Sage gergindi.

Karşımda durup bu defa neyin peşinde olduğumu merak ettiğini hissediyordum. Onu incitecek miydim? Aramızdaki şeyi sonsuza dek bitirecek miydim? Yoksa en sevdiğim eylemi gerçekleştirip ona dokunacak mıydım?

“Beklemekten bıktım.”

“Polis ne olacak? Ya Cain?” Kaşları endişeyle kalktı ama gözlerindeki heyecanı görebiliyordum.

“O iş tamam.” Derin bir soluk çekerek kibriti yara izinden göğsünün ortasına doğru gezdirdim. “Artık bizi hiçbir şey duramaz.”

“Bana bunu söylemek için mi geldin?”

“Biri buydu.”

“Ya diğeri?”

Onu bu şekilde yakaladığım anları seviyordum.

Yanakları kızarmıştı ve kendinden emin değildi. Onu bu kadar endişeli hale getirebilecek tek kişi bendim. Dünyanın onu güçlü bir kadın olarak görmesini istiyordum. Başa çıkılması gereken bir güç olmalıydı.

İnsanların ondan çekinmesini izlemek beni azdırıyordu. Sage farkında olmasa da ben görebiliyordum. Gücünü kaybettiğini düşünmesine rağmen insanlar hâlâ ondan korkuyordu ve ben onun bu halini çok seviyordum.

Onu kırabilecek tek kişi olabileceğimi bilmek hoşuma gidiyordu. Aklıma girip orada kalabilen tek kişi bendim.

Vücuduna yerleştirdiğim ellerimi yavaşça kıcının altına kaydardım ve onu nazikçe belimin hizasına kaldırdım.

Hafifçe aralanan dudaklarından kesik bir nefes kaçtı.

“Ne... Ne yapıyorsun?”

Onu bilardo masasına taşıyıp yumuşak yeşil materyalin kenarına yasladım.

Aramızdaki boşluğu neredeyse tamamen kapatarak, “Özür diliyorum,” diye mırıldandım.

“Rook, özür dilemeni gerektiren bir şey yok.”

Aceleyle dizlerimin üstüne çöktüm ve yapmam gereken şeye hazırlandım. Ellerimi bacaklarına yerleştirdim, baldırlarını kavrarken başparmağımla tenine hafifçe masaj yapmaya başladım.

“İşte,” dedim aşağıdan ona bakarken.

O benim sunağımdı.

Kurtuluşumdu.

“Sana inanmadığım, bize inanmadığım için. Yalanını anlamadığım, yapmam gerektiği halde senin uğruna yeterince savaşmadığım için.” Düğmelerini çözdüğüm gömleğim omuzlarımdan yere kaydı.

“Canımı yak. Yaptıklarımı bana ödet.”

İhanet, incinme ve onu kaybetme korkusu beni o kadar tüketmişti ki, ondan nefret etmek için kendime izin vermiştim. Kalbimin bana en başından beri anlatmaya çalıştığı şeyi, yani onun aslında söylediğinden farklı birisi olduğunu anlamamıştım.

Bana ait olduğunu anlayamamıştım.

Ondan nefret etmek için kendime izin vermiş ve onu cehennem ateşlerine yollamıştım.

Yaptıklarımı ancak bu şekilde telafi edebilirdim, bildiğim tek yol buydu.

Biraz bekledikten sonra topuğunun ucunu çenemde hissettim. Tek kaşımı kaldırarak başımı çevirdim ve onunla göz göze geldim.

Omuzları gergindi ve bana bakarken hâlâ kontrollü görünüyordu.

Anka kuşum.

“Senin acına ihtiyacım yok, Van Doren. Bana sadece söz vermeni istiyorum.”

Onu hiç bu kadar istememiştim. Onu yiyip bitirmek istiyordum ve ona sahip olmak için her şeyi yapardım.

“Bana ne istediğini söyle,” diye karşılık verdim. “Ve senin olsun. Hepsi senindir, bebeğim.”

Baştan çıkarıcı bir kadın gibi iki bacağını da masanın üstüne kaldırdı ve elbisesi kalçalarının üstüne sıyrılırken bacak arasını tamamen bana sundu.

“Kendi canını yakmayı bırakacağına söz vermemi istiyorum.”

Hava yoğun ve ağırdı, her nefesimde ciğerlerimi yakıyordu. Sage’in tatlı kokusu başımı döndürüp beni sersemletmeye yetmişti. Merkezine doğru kaydırıldığı solgun parmaklarını takip ettim. İç çamaşırının üstünden kadınlığını alaycı bir tavırla aşağı yukarı okşamasını izledim.

“Telafi etmek mi istiyorsun? Bana dokunmak mı istiyorsun, kundakçı?”

Ona dokunabilmek için Tanrı’ya dua bile edebilirdim.

“O zaman bana söz ver. Daha fazla kesik yok. Daha fazla acı yok.” Parmaklarını bastırınca ağzından hafif bir inilti çıktı. “Bana geleceğine söz ver. Birbirimize yardım edebiliriz. Sana yardım edebilirim.”

İnce kumaşın ıslandığını görmek ağzım sulandırmıştı. Göğsüm daraldı. Memeleri hareketlerinin ritmiyle aşağı yukarı sallanmaya başlamıştı.

Şehvet ve kalp ağrısı zihnimde dönüp duruyordu.

Kendimi affetmem için yeterli olabilir miydi? Artık bırakmama yardım edebilir miydi?

Aptal değildim. Peri masallarına inanmazdım. Uzun bir süre onun da beni seveceğine dair sapkınca hayallere inanmayı reddetmiştim.

Ancak peşine düştüğüm acı, ona dokunamamanın ıstırabıyla kıyaslandığında bir hiçti. Kendimi affetmeyi öğrenebilirdim ama onsuz olmak istemiyordum.

Bunu bir kere daha yapamazdım.

“Güzel olmayacak,” dedim çatallaşan sesimle. “Benim acım insanı tüketen bir canavardır, Sage. Böyle bir şeyle başa çıkabilir misin?”

“Her şey çok fazla gelince kendi canını yakan tek kişi sen değilsin, Rook.”

Ellerini bacak arasından çekip bedenini benden saklayan elbisesinin fermuarına uzandı. Soyunmak için acele etmiyordu. Kollarını siyah kumaştan kurtardı ve beline kadar sıyırdı.

Elbiseyi baştan çıkarıcı bir tavırla bacaklarından kaydırıp yere atışını izlerken dilimi altdudağımda gezdirdim. Gözlerim ilk önce nereye bakacağına karar veremiyordu.

Gözlerindeki yakıcı maviye mi? Kalçalarının narin kıvrımlarına mı? Yoksa ağzım için yalvaran, pembenin mükemmel tonuna sahip, yumuşacık memelerine mi?

O hayatımın en büyük baş ağrısı olmuştu. İçimde nasıl kapatabileceğimi asla bulamadığım bir boşluk bırakmıştı. Ruhumdaki bu derin vadinin varlığına alışmıştım.

Fakat aynı zamanda benim tek kurtuluşumdu.

Tapınmayı göze alabileceğim tek sunaktı.

Kollarını indirince soluk yara izleri kendini gösterdi. Böylece en sonunda bakmak istediğim yeri buldum.

Bileğinin altından başlayıp dirseğine doğru ilerleyen dikey çizgiler vardı.

“Babam bir karar verdi ve ben de aynısını yaptım,” dedi nefes nefese. “Beni tutmak istedi, ben de ikimizi de alamayacağından emin oldum. Canımız yandığında yalnız olmak zorunda değiliz, Rook.”

Ayağa kalktım.

Beni asla cennet bahçesine ya da cennetin parlak kapılarına geri götüremezdi. Bunun için çok geçti.

Ancak kendi huzurumuzu yaratabilirdik. Kendi kurtuluşumuzu, sonsuz ateşlerin yandığı kendi krallığımızı...

Bileklerini tutup parmaklarımı etrafında kıvrarak çökmüş derisini inceledim. Bir sürü dikiş izi vardı. Çok kan kaybetmiş olmalıydı. Yapayalnız kalmıştı ve o kadar mutsuzdu ki, her şeyi bitirmek istemişti. Onu bir daha asla o şekilde görmeyecek, o hale düşürmeyecektim. Onu sonsuza dek kaybedebilirdim.

Karnıma sert bir tekme yemişim gibi hissediyordum.

“Sen artık kanatsız bir kuş değilsin, Sage. Sen bir Anka kuşusun. Seni söndürmeye çalıştılar ama onlara izin vermedin. Kimsenin yardımını olmadan küllerinden tekrar doğdun. Tek başına.”

Ön cebime uzanıp zarif bir altın zincir çıkardım, ucunda sallanan kuş ışıkta parladı.

“Ölmek kolaydır. Benim için yanabilir misin?”

Sadece sormuyordum.

Yalvarıyordum.

Uzanıp ucundaki kanatlı kuş figürünü parmaklarının arasına tuttu.

“Bunu nereden buldun?” diye fısıldadı yanağından tek bir gözyaşı damlası süzülürken. O damlayı yalamamak için kendimi zor tutuyordum. Kederini yakalayıp içime çekmek ve bir daha üzülmelerini engellemek istiyordum.

“Cain’in rozetini erittim,” dedim usulca. “Sana bir daha asla dokunamayacağını hatırlatması için. Sen istemediğin sürece kimse sana dokunamayacak.”

Gözlerindeki soruları görüyordum. Neler olduğunu merak ediyordu ama o anda konuşmamanın daha iyi olacağını biliyordu.

Zinciri boynuna geçirdim, kolyenin ucu kusursuz bir şekil-

de köprücük kemiklerinin tam ortasına yerleşti. Bir an için ona baktım ve ilk anda hoşuna gidip gitmediğinden emin olamadım. Ürkütücü bir hediye olabilirdi.

Ancak başını kaldırıp hafifçe araladığı dudaklarıyla yüzüme tekrar baktığında cevabım vermişti.

“Rook, bana dokunmanı istiyorum.”

Başka bir şey söylemesine gerek yoktu. İhtiyacım olan tek izin buydu.

Bedenimi onunkine yaklaştırıp masanın üstüne çıktım. Bembeyaz bacaklarının arasına yerleşerek ağzımı onunkine bastırdım ve öpücüklerimden şişene kadar dudaklarının kırmızısını içime çektim.

Ondan uzaklaşabilmem için, bizzat Tanrı’nın üstüme şimşekler yağdırması gerekiyordu. Easton, Sage’in babası ya da lanet partideki herkes buraya doluşabilirdi. Yine de umurumda bile olmazdı.

Bizi yakalamalarına izin verirdim. Bana aitken Sage’in ne kadar güzel olduğunu görmelerine izin verirdim.

Dillerimiz birbirine dolanırken inledi. En saf duygularımız ağızlarımıza dolarken art arda inliyorduk. Yaşadığımız tüm işkenceleri, tek başına çektiğimiz acıları, aşkı dışa vuruyorduk.

Göğsüm ağrıyordu. Kalbim hızla çarpıyordu, bir yıldan uzun süredir ilk kez canlanmıştı. Kendimi ödüllendirmek iyi hissettiriyordu. Bedenime yıllardır yapışmış zincirler çözülme-ye başlıyordu.

Sage muhtaç ve istekliydi. Her bir parçası bana aitti.

Ağzımı biraz aşağı indirdiğimde boynunun hassas teninin tadının çileğe mi, yoksa bala mı benzediğine karar veremedim. Her iki durumda da asla unutmak istemediğim bir lezzetti.

Aşağılara indikçe geride kızıl ve mor izler bırakıyordum.

Her bir santimi benliğimle kaplansın istiyordum. Onun bana ait olduğunu dünyaya ilan edemeyeceğim bir gün daha yaşamak istemiyordum.

“Dudakların çok güzel hissettiriyor,” dedi ve göğsünü okşamaya başladığımda inledi. Meme uçlarıyla işkence edercesine oynuyordum.

Onun daima benim olduğu gerçeğini uzun süre inkâr etmiştim. Şimdi ona tamamen sahip olma düşüncesiyle delireceğimi hissediyordum.

“Çok daha iyi hissettirmek üzere,” diye fısıldadım iç çamaşırına bir öpücük kondururken. “Siktir. Bunu çok özlemişim.”

“Beni mi, yoksa...?”

“Seni. Tadını çok özledim.” Ağzımı çıplak bedeninde durmadan gezdiriyordum. “Seni öyle özledim ki. Gittiğinden beri senden başkasını düşünmedim. Kimseye dokunmadım. Sadece sen vardın.”

İç çamaşırının lastiğini aşağı çektim ve tek hamlede bacaklarından çıkardım.

Ona duyduğum açlıktan ölmek üzereydim. Parlayan pembe amını görünce ağzım sulanmıştı, ıslak ve benim için hazırды. Kendimi ondan, tadım dilimde hissetmekten çok uzun süre mahrum bırakmıştım. Bunun artık bitmesini istiyordum.

Gövdemi bacaklarının arasına yerleştirdim ve omuzlarımı sıdırmak için uyluklarını daha geniş açmaya zorladım. Dilimi küçük tepecikten girişine kadar gezdirdim. Bana doğru yükseldi. Islak kadınlığını bana sürtmeye çalışıyor, zevkin peşine düşüyordu.

İsteğine memnuniyetle boyun eğerek ağzımı klitorisine götürdüm ve hassas tomurcuğunun baskıyı hissetmesine yetecek kadar emmeye başladım. Dilimin ucunu yavaşça etrafında dolaştırıp ikimizi de iyice kızıştırıyordum. Uyluklarının arasındaki yasak meyveyi ısırmadan önce birazcık oynamak istiyordum.

Saçlarıma gömülen parmaklarıyla beni iyice kendisine çekiyor, heyecanla inliyordu. Sıcak dilim kayganlaşan kıvrımlarında gezindi ve onu dünyadaki son yemeğimmiş gibi iştahla içime çektim.

Kıvrımlarına yayılan ıslaklığı kullanarak iki parmağımı dar kadınlığına kaydurdım. İçinde ileri geri hareket ettirirken parmaklarımın etrafında kasıldığını hissedebiliyordum.

“Bu sesler benim için mi?” diye inledim kadınlığına doğru. Sesim hassas noktalarını titretiyordu. “Ne kadar tatlısın, bebeğim.”

Klitorisine yaklaştığımda dilimi düzleştirerek bana sürtünmesine, ritmi ve baskıyı kontrol etmesine izin verdim. Hazır olana kadar benden faydalanmasını bekledim.

Alnında küçük kırışıklıklar belirmiş, inlemeleri sertleşirken kıvranan bedeni masadan yükselmeye başlamıştı. Ağırlaşan aletim zonkluyor, duvarlarını bir an önce etrafında hissedip kenetlenmek için sabırsızlanıyordu.

Yaklaştığının farkındaydım.

Zaten hep anlardım.

Ne de olsa kadını tanıyordum.

Çenemden aşağı akan sularıyla kaplandığımı hissediyordum. Beni tüm günahlarımdan arındırmaya yetecek kadar kutlandı. Boştaki elimle doğal kayganlaştırıcısını kalçasına kaydırıp dar girişine masaj yapmaya başladım.

“İyi bir fahişe olup buraya da girmeme izin verecek misin?”

Bir yanım onunla alay ediyordu.

Diğer yanım o kadar vahşiydi ki, her girişine tereddütsüz sahip olmak istiyordu.

Ben oynamaya devam ederken başını sallayarak onayladı. Parmağımın ucunu içeri ittiğimde ne kadar sıkı olduğunu hissedip inledim.

“Söyle o zaman. İste.”

Dirseklerinin üzerinde hafifçe doğruldu. Kıpırmızı kesilmiş yüzüyle bacaklarının arasındaki bana baktı.

“Kıçımı becermeni istiyorum.” Mavi gözleri hissettiği muhtaçlıkla doluydu, buna hayır diyemezdim. “Lütfen.”

“Siktir,” diye inledim. Dilimi yeniden ağzının içinde gezdirerek kendi tadına bakmasına izin verdim. “Sana karşı o kadar zayıfım ki, Sage.”

Ellerimi ondan çekerek pantolonumu çıkardım ve dizlerimin üzerinde yükseldim. Avucumu aletimin etrafına sarıp okşadım, ucundan birkaç damla zevk suyunun akmasını izledim.

Kendini bana sürterek, “Rook. Lütfen, bebeğim. Sana ihtiyacım var,” diye inledi.

Bacaklarını dikkatlice biraz daha aralayıp vücudunu kendime çektim. Ellerimi kalçasının altına geçirerek onu hafifçe kaldırdım.

Bacaklarını içgüdüsel olarak omuzlarıma attı, ayaklarında hâlâ topuklu ayakkabıları duruyordu.

Arka girişine yönelmeden önce ıslaklığıyla aletimi hazırladım.

“Başkalarının seni buradan becermesine izin verdin mi, sür-tük?” diye sordum dişlerimi sıkarak ve yavaşça içine girdim. Aletimin kalınlığını reddeden duvarlarının beni geri ittiğini hissetsem de zorlamaya devam ettim.

“Ha... hayır... Sadece sen.” Başını çıldırmış gibi iki yana sallıyordu. Bana uyum sağlamak için mücadele ederek gözlerini sıkıca kapattı. “Siktir, yanıyor.”

Biraz daha gevşemesi için başparmağımla klitorisine masaj yapmaya başladım.

“Biraz rahatlamaman gerekiyor, bebeğim. Bırak da gireyim,” diye fısıldadım. Parmağımla klitorisinde gezdirmeye devam ederken içine biraz daha girdim. “İşte böyle. Aferin kızıma. Harikasın. Kıçım genişlettiğimi hissediyor musun? Duvarlarını sikim için araladığımı?”

“Ben...” dedi bütün bedenini ele geçiren bir inlemeyle. “Çok dolu, çok iyi hissediyorum.”

İçine tamamen girdim. Aletimi sarmalayan duvarların sıkıştığını hissederken nasıl çıkaracağımı düşünüyordum.

Kalçamı yavaşça oynatmaya başladığımda başparmağımı biraz daha hızlandırdım. Yüzüme yayılan sırtışa engel olamıyordum, tempoyu biraz hızlandırmaya hazır olduğunu hissettim.

“Sen harika bir fahişesin, Sage. Beni içine mükemmel alıyorsun.”

Bir süre sonra içine daha sert girdiğimde yüzünde gergin bir ifade oluştu. İyice derinlere ilerlerken uyluklarım tenini tokatlıyordu.

Midem sıkışıyordu, kendi orgazmımın yavaş yavaş tırmandığını hissediyordum ancak umurumda değildi. Onun boşalmasını izlemek istiyordum.

Hazzın tüm tenine nasıl yayıldığını görmek istiyordum. Hayatımın geri kalanı boyunca bu yüz ifadesini görmemi sağlayacak olsaydı, bir daha asla boşalmazdım.

Bu kadarı bana yeterdi.

“Siktir, siktir!” dedi tırnaklarını kalçama geçirerek. “Rook!”

“Çok dar, çok güzel,” diye inledim. Darbelerim kontrolden çıkmıştı, altımdaki kasılmalarını hissediyordum.

Yeterli değildi. Daha fazlasını istiyordum. Hepsini istiyordum.

İyice becerilmesini, parçalanmasını istiyordum. Kimsenin onu anlamadığı bu partiden, kollarımda taşınarak ayrılacak kadar zayıf düşmesini istiyordum.

Etrafı, serbest kaldığında yapacaklarından korkan ve bu yüzden onu kafese tıkan insanlarla çevriliydi.

“Tekrar boşal,” diye inledim. Ayak bileklerini kavrayarak bacaklarını masaya koymasını ve kendini bana iyice sunmasını sağladım.

Orta ve yüzükparmağımı kadınlığına gömerken bir yandan da diğer girişine girmeye devam ediyordum.

“Çok fazla,” dedi boğulurcasına. “Bu çok fazla.”

Parmaklarımla gidip gelirken kendi hızımı da artırdım ve içindeki o yumuşak noktaya iyice sürtündüğümünden emin oldum.

“Sana boşal dedim.” Sage sessiz bir çığlık attı. Zevk onu tamamen ele geçirirken kendi orgazmımın içimi adeta kestiğini hissettim.

Sırtını masadan kaldırıp benden uzaklaşmaya çalışsa da tohumlarımı derinlerine ekmeye devam ettim. Parmaklarım da hâlâ içindeydi.

İkinci orgazmı onu paramparça ederken alt karnımın sıvılarıyla ıslandığını hissettim ve o kasılırken sertçe inledim.

Odanın içi düzensiz nefeslerimizle dolmuştu. İkimiz de bu mutluluğun, çıktığımız doruğun artçı şoklarını yaşıyorduk.

İçinden çıkmadan eğilip boynunun hırpalanmış tenini öptüm. Dilim bıraktığı izlerin etrafında dönüyor, tenindeki tuzlu tat şehvetime karışıyordu.

Son seferimizin aksine, bu defa anlamaya kapalı şekilde bildirdim. “Seni kendime saklıyorum,” dedim susuzluktan kavruan kupkuru sesimle.

Parmaklarını saçlarımla arasına daldırıp çekiştirdi. Dudaklarının bir gülümsemeyle kıvrıldığını hissettim.

“Ben zaten hep senindim, Rook. Her zaman.”

BÖLÜM OTUZ BİR

Anka Kuşu

Sage

Bir gün daha.

Bir plan yapmıştık ve nihayet gerçekleştirme vakti gelmişti.

Uzun zamandır beklenen bir şeydi. Sona gelmiş olmamızın farkındalığı, çürümüş et kokusu gibi havaya yapışmıştı. Beni takip ediyor, yakamı bırakmıyordu.

Aslında bugün gerçekleşmesini istiyordum ancak Alistair, günü kız arkadaşıyla birlikte geçirecekti. Briar'ın dayısının doğum gününü kutlayacaklardı. Planı hayata geçirmek için de Alistair'ı beklemek zorundaydık. İntikam ile aşk arasında bir denge kurulduğundan emin olmalıydık.

Onlarla vakit geçirdikçe Alistair'ın işler kötü gittiğinde yanınızda olma ihtiyacı duyduğunu öğrenmiştim. Bu sadece her şeyi kontrolünde tutma arzusundan ibaret değildi, bir şeyler ters giderse suçu üstlenecek kişi de olmak istiyordu. Amacı diğerlerini beladan uzak tutmaktı. Alistair onlar için işte buydu.

Koruyucu.

Daimi gölgeleri.

Bana hâlâ ısınmamış olsa da bu sebepten ona saygı duyuyordum. Aslında hiçbiri bana ısınamamıştı. *Özellikle de Thatcher.* Hayranım olmadığını çok açık bir şekilde ifade etmişti.

Benim için sorun değildi çünkü Rook'un hayranım olması yeterdi.

Rook benim için yanıyordu ve ben de bu alevi körükleyecek oksijen olmaya kararlıyım.

Bahar yemeğinin üstünden birkaç gün geçmişti ve sanırım bedenimin dışında geçirdiği tek bir an bile olmamıştı. Bu da benim için fazlasıyla iyiydi.

Etrafımızdaki bunca kaosu içinde bile o çatlakların arasında kendi cennetimizi bulmuştuk. Sadece ikimizden ibaret o anlarda yaşıyor ve soluk alıyorduk.

Daha önce birlikte toplum içine çıkamadığımızdan aslında ne kadar çok şey kaçırdığımızı fark edememiştim. Artık bir odaya girince onu izleyebiliyor, sınıfta yanında oturabiliyordum.

Birlikteydik.

Kendimi daha önce hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Ona sahip olduğumu biliyordum ve artık karanlıkla tek başıma yüzleşmek zorunda değildim. Çünkü sönmeyen bir ışığım vardı ve tamamen benimdi.

Yaptığımız uğursuz planların arasında normal hayatlarımıza devam etmemiz beni şaşırtıyordu. Yaşanan bunca kötülüğe rağmen içlerinden güzel şeyler çıkarabilmeyi başarabiliyorduk.

“Bir dakika sürece, söz veriyorum. Üstümü değiştirmem gerek,” dedim Lyra'ya. Birlikte Silas'ın evinin yanındaki kaldırımında yürüyorduk.

Rook, Frank'in sonu gelene kadar orada kalmamda ısrar etmişti.

“Üstündekilerde ne var ki? Sadece *Tilly's*'e gidiyoruz.”

“Bütün gün bu eteği giydim. Acilen tayt giymek istiyorum. Sadece iki saniye sürer.”

Lyra’nın dolabında bulduğum şeyi mezara götürecektim. Bu onun sırrıydı. Yakması gereken gerçeği idi. Eninde sonunda ortaya çıkacağını biliyordum ama o zamana kadar söz verdiğim gibi içimde tutmaya kararlıyım.

Son birkaç gündür her şey o kadar güzel gidiyordu ki, her an bir aksilik olmasını beklemeliydim.

Bunun olacağını tahmin etmeliydim.

Yine de hiçbir şey beni karşılaştıklarıma hazırlayamazdı ve gidişatın bu kadar değişeceğini asla bekleyemezdim.

Kapıyı açtığımda üç şey oldu.

Birincisi: Silas’ın annesi Zoe kanepede oturuyordu. O ağlarken iki yanında oturan Caleb ile Levi onu teselli ediyordu.

İkincisi: Yumuşak huylu, kibar bir baba olan Scott Hawthorne telefonla konuşurken koridorda volta atıyordu. Adımları, yerde bir delik açmak istiyormuşçasma sertti. Hattın diğer ucundaki her kimse, asla parçası olmak istemediğim bu fırtınaya göğüs germek zorundaydı.

Üçüncüsü: Yerde, kapıya doğru uzanan kan lekeleri vardı. Birinin ölmesine yetecek kadar değilse de endişe uyandırmaya yeterdi.

“Sage!” dedi Zoe nefes nefese ayağa kalkarak. “Si’den haberin var mı?”

“Hayır, neler oluyor? O iyi mi?” diye sorarken endişenin beni ele geçirdiğini hissettim.

Ah, hayır.

Hayır, hayır, hayır.

O anda Scott’ın elinde oradan kan sızmasını önleyen beyaz bir bandaj olduğunu fark ettim.

“Neler oldu?” diye sordum duyacaklarımdan korkarak.

“Silas küçüklüğünden beri ilk kez büyük bir nöbet geçirdi.

Psikozun ona yaşattıklarının gerçek olduğuna inanmaya başladı.”

“Ama ilaç alıyordu, faydası olduğunu sanıyordum.”

“Öyleydi,” dedi Zoe hıçkırarak. “Ancak almayı bırakmış. Bugün babasıyla belirtilerinin kötüleşmesi hakkında yüzleşene kadar hiçbir fikrimiz yoktu. İlaçlarım, vitaminlerle değiştirdiğini itiraf etti. Bilmemize imkân yoktu.”

Lyra’ya döndüm. İçimden geçen ilk şey Rook’u aramaktı. O ne yapılacağını bilirdi, değil mi?

İçimde suçluluk duygusu yükseldi.

Bu bir bakıma benim hatamdı. Aramızda olanları Rook’a söylemesi için ona bolca zaman tanımıştım. Son birkaç gündür iyi görünüyordu, oysa şimdi işler bu noktaya gelmişti.

Bir saniyede her şey değişmişti.

“Gitmesini engellemeye çalıştım ama kafasının içindekilere çok fazla takılmıştı. Evde kalması için onunla mücadele ettim. Ambulans çağıracaktım ancak o...” Scott yaralı elini kaldırdı. “Seslerin ona ne yapması gerektiğini söylediklerinden bahsedip durdu. Şey için...” Sesi kederden boğulacakmış gibi çıkıyordu. “Rose’u geri alabilmek için.”

Bunun birçok anlamı olabilirdi. Aynı zamanda hiçbir fikrimiz de yoktu çünkü Silas’ın kafasında olanlar tamamen o ve içindeki şeytanları arasındaydı. Hiçbirimizin kavrayamayacağı şeylerdi.

Şizofreni öngörülemez bir akıl hastalığıydı ve kurbanlarına acımazdı. Silas da bir istisna değildi.

Telefonumu cebimden çıkarırken ellerim titriyordu.

Elini bikkınlıkla yüzünde gezdirerek, “Nerede olduğunu, nereye gittiğini bilmiyoruz. Kendine neler yapabileceğini de bilmiyoruz,” dedi Scott.

“Benim güzel oğlum.” Zoe ağlamaya devam etti. Yaşlar yanaklarından süzülürken rahatlatılma ihtiyacıyla kocasına yürü-

dü. Oysa onu rahatlatacak tek şey Silas'ın eve sağ salım dönmesiydi. "Scott, bebeğimiz."

Scott, karısını göğsüne çekip sıkıca sarıldı. Sanki kollarıyla onu dışarıdaki tüm acılardan korumak istiyordu.

"Rook'u arayacağım," dedim endişeyle. "Belki Silas'ın nerede olduğu hakkında daha iyi bir fikri vardır."

Hâlâ *Lucifer* diye kayıtlı numarasını buldum.

"Biz çoktan aradık. Zaten ilk onu aradık," dedi Scott telefon çalmaya başladığında.

Hattın diğer ucundaki Rook'un nefes nefese olduğunu duydum.

Paniğini, endişesini ve acısını hissedebiliyordum.

"Onu geri getireceğiz," dedim Silas'ın ailesine. Daha iyi hissetmeleri için başka ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

Hattın diğer ucundan, "Onlara emin olmadığın şeylerin garantisini verme, TK," dedi Rook. Kalp atışlarım hızlandı.

Lyra ve ben evden çıkıp doğruca arabaya gittik.

"Rook, sana bir şey söylemem gerekiyor," diye mırıldandım. "Biliyorum, daha erken söylemeliydim. Benim hatam..."

Söylemem gereken şeyden korkuyordum.

Çünkü bunu yaptığında benden nefret edecekti.

Aynı şeyi yeniden yaşayamazdım. Benden nefret etmesine izin veremezdim.

Onu daha yeni geri kazanmıştım.

Rosie'nin bana söylediği son şeylerden biri, Silas'ın ondan nefret etmesinden korktuğu olmuştu ve o zamanlar bu bana çok aptalca gelmişti.

Artık onu anlıyordum.

"Üzgünüm ama Silas..."

"Bana anlattı."

Bir anda rahatladım, diğer yandan kafam karışmıştı.

"Her şeyi mi?" diye sordum.

“Her şeyi. Hatta ona verdiği ültimatomu bile söyledi,” dedi nefes nefese. “Senin hatan değil.”

Lyra’nın arabasının yolcu koltuğuna geçtim. İstedğim tek şey, bunları söylerken beni görebilmesi için onun karşısında olması.

“Senin de hatan değil, Rook. İlaçlarını aldığını sanıyordun. Değiştirdiğini bilmen mümkün değildi. Hiç kimsenin bilmesi mümkün değildi.”

Zihinsel olarak hangi noktada olduğunu biliyordum. Yaptığı tek şey geldiğini göremediği bir durum yüzünden kendini suçlamaktı. Daha önce fark edip işaretleri anlamadığı için kendisini cezalandırmak, canını yakmak istiyordu.

Anlamasını umarak ahizeye doğru bir kez daha mırıldandım. “Senin hatan değil.”

“O benim en iyi arkadaşım, Sage. Bir şeylerin yanlış olduğunu görüyordum ama kabul etmek istememiştim. Şimdi de...”

Arkadan sert bir şeye inen yumruk sesine benzeyen bir gürültü geldi ve ardından Thatcher’ın sakinleştirmeye çalışan mırıltılarını duydum.

“Şu an yapabileceğimiz bir şey yok, Rook. Ama haklısın, o senin en iyi arkadaşın. Sen onu herkesten daha iyi tanıyorsun. Nereye gidebilir, nerede olabilir?”

Tahmin etmesi zordu çünkü psikoz krizindeyken Silas’ın kime dönüştüğünü bilmiyorduk. Yine de bunu bilecek birisi varsa, o da Rook’tu. Önce Silas’a odaklanmasına ihtiyacım vardı.

Çünkü evet, Silas onun en iyi arkadaşıydı.

Ancak aynı zamanda kardeşimin biricik aşkıydı. Ona bir şey olursa, ne Rose beni affederdi ne de ben kendimi affedebilirdim.

“Rook,” diye zorladım. “Silas nereye gitmiş olabilir?”

Bir anlığına sessizleşti.

“Frank. Frank’e gitmiştir.”

Rook

İyi olmadığını biliyordum.

Bu an gelmeden çok önce anlamıştım.

Halüsinasyon görüp Sage'i öpmeye çalışmasından bile önce biliyordum.

İyi olmadığını bilmeme rağmen bir şey yapmamıştım çünkü ilaçlarım aldığını görüyordum. Onu koruyamadığım seslerden koruması için ilaçların görevlerini yerine getireceğine güvenmiştim.

Kim bilir ne kadar zamandır ilaç yerine o lanet vitaminleri alıyordu. Bu kadar pervasızca bir şeyi neden yaptığını anlamıyordum. Zaten Rose'un yasını tutarken neden hastalığının derinleşmesine sebep olmuştu? Bu konuyla ilgili yeterince şey okumuştum. Şizofreninin getireceği olası sonuçlara hazır olduğumu zannediyordum.

Fakat değildim.

"Silas..."

"Kapa çeneni! Kapa!" diye bağırdığını duydum arkadaşımın. "Ne yaptığını biliyorum. Biz de biliyoruz, onlar da biliyorlar. Bir şeyler yapmak zorundayım. Yaparsam onu geri alacağım, anlıyor musun? Onu geri alacağım."

Sırtı bana dönüktü ama Frank'in oturma odasının zemininde yattığını, alnından kan damladığını görebiliyordum. Ellerini dua edercesine havaya kaldırmıştı.

"O gitti," dedi sesi titreyerek. "Yaptığım şey için üzgünüm ama o gitti. Beni öldürmek hiçbir şey değiştirmeyecek."

Yanlış.

Onu öldürmek, ruhumuzdaki cehennem tazılarını besleye-

cekti. Frank'in zamanı dolmuştu. Yeterince insanı yoldan çıkarp kandırmıştı ve ölüm getirenlerin amaçlarını gerçekleştirme vakitleri gelmişti.

Bu son olmayacaktı, değil mi?

Olamazdı.

Başta planladığımız gibi bu bilgiyi FBI ya da polise veremezdik. Cain'in bulaştığı onca kirli işten sonra olmazdı. Halo çetesine kaçının karıştığını bilmiyorduk. Onlara gitmek büyük hata olurdu.

Ancak bu durum kayıp kızlar meselesinde ne yapacağımız sorusunu gündeme getirmişti.

Hayatlarımızı ellerimiz kana bulanmış, ölümün pis kokusu ruhumuza yapışmış halde yaşayabilirdik. Bu hepimizin kabul edebileceği bir karardı ama daha fazla kızın kaçırılıp seks kölesi olarak satılmasına göz yumabilir miydik?

Herkesin adına konuşmasam da kendi cevabımı biliyordum.

"Hayır, hayır," diye mırıldandı Silas. Elindeki tabanca titriyordu. "Biliyorum. Onun ne yaptığını biliyorum. Benim ne yaptığımı biliyorum. Evet, yapmam gerekeni biliyorum. Sadece..." Başını ellerinin arasına aldı. "Sessiz ol. Sessiz ol."

Sanki birden fazla kişiyle konuşup önce kime ne cevap vereceğine karar veremiyordu. Tüm kelimeler birbirine karışıyor, söylediği hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Zihnindeki bir savaşa hapsolmuştu ve bu konuda ona nasıl yardımcı olabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Ne bir kılıç ne bir kalkan ne de silah vardı.

Hiçbir şeyim yoktu.

"Silas," dedim sakince yaklaşarak. Thatcher hemen arkamdaydı. "Benim."

Ona vahşi bir hayvanmış gibi davranmaktan nefret ediyordum çünkü değildi. Sadece bir tuzağa düşmüştü ve nasıl kurtulacağını düşünüyordu.

Yalnızca yardıma ihtiyacı vardı.

Birden dönüp bana baktı fakat aslında beni görmüyor gibiydi.

“Rook,” dedi. “Beklememe izin vermediler. Daha fazla bekleyemedim. Zamanımız tükeniyor.”

Başımı salladım. “Sorun değil. Beklemek zorunda değiliz. Beklemek zorunda değilsin.”

Yaklaşıp elindeki tabancayı almak istiyordum. Silas’ı ateş ederken defalarca görmüştüm. Nişancılığından hiç şüphem yoktu. Onu Frank’in ölümünden de mahrum etmezdim ama vurduktan sonra yapacakları beni korkutuyordu.

“Sana yardımcı olmamıza izin ver, olur mu? Bu yüzden buradayız. Sana yardım etmek için.” Gerginliğime rağmen sesimi yükseltmemeye çalışıyordum.

Tam karşısında durana kadar yürümeye devam ettim ve sadece ona odaklandım.

Daha önce Donahueların evine hiç girmemiştim. Rosie’yi bıraktığımızda ya da geceleri Sage’le gizlice buluştuğumuz zamanlarda dışarıdan görürdüm. Normal duran yerlerin uğursuz şeyler barındırmasına alışkın olduğum söylenebilirdi.

“Beni öldürmesine izin verme, lütfen. O aklını kaçırmış, beni öldürmesine izin veremezsin. Bana yardım etmelisin,” diye bağınyordu yerdeki Frank.

Silas başını sertçe iki yana salladı, kimsenin olmadığı sağ tarafıma bakıyordu.

“O benim arkadaşım. Böyle bir şey yapmaz,” dedi Silas. “Yapmaz.”

“Hey, Silas. Bana bak,” dedim onu gerçeklikte tutmaya çalışarak. Dokunmaya korkuyordum çünkü ona yardımcı mı olurdu, yoksa zarar mı verirdi emin olamıyordum.

“Ne diyorlar? Söyle bana.”

“Onlar,” dedi gözlerini acı içindeymiş gibi sıkarak. “Onlar

senin beni durduracağını söylüyorlar. Rose'u geri almamı istemediğini söylüyorlar. Onlar..." Gözlerini yeniden açıp bana baktığında bakışlarının yardım çılgınlıkları attıklarına yemin edebilirdim. "Seni öldürmemi istiyorlar."

Thatcher'ın arkamda hareketlendiğini hissettim. İkimizin de sırtı mutfığa dönüktü.

"Tanrı'ya yemin ederim ki, elimde olsaydı Rosie'yi geri getirirdim, Silas. Bunun için her şeyi yapardım," dedim her bir kelimesini içtenlikle kastederek. "Ama yapamam. Onu kimse geri getiremez. Kafadaki sesler sana oyun oynuyorlar. Onlar gerçek değil. Anlıyor musun? Sadece kafanın içindeler."

Zihninin içindekilerin onu benden almasına çok kızgındım ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Onlarla savaşıyordum. Bu yüzden kendimi işe yaramaz hissediyordum.

Onunla ilgileneceğime söz vermiştim. Onun başına hiçbir şey gelmeyeceğine söz vermiştim.

Ancak nelere sebep olduğum ortadaydı.

"Bunu yapamazsın. Sana izin vermeyecekler..."

Frank'e doğru dönmeden önce elim birkaç kez titredi. "Bir kere daha ağzını açarsan, gözlerini oyarım. Anlaşıldı mı?" dedim sertçe.

"Lütfen, Rook. Beni çocukluğundan beri tanıyorsun. Yapma bunu. Yaşamama izin verirsen, bildiğim her şeyi anlatırım. Ponderosa Springs'ten başka insanlar da bu işe karışmış durumda. O kadar fazla ki, tahmin bile edemezsin. Ben o organizasyonun sadece bir kurbanıyım. İşin başında daha güçlü kişiler var. Ben de dahil olmak üzere hepsini hapse gönderebilirsin. Yeter ki beni öldürme."

"Frank," dedim öfkeyle. "Neyi anlamıyorsun? Herhangi bir şey çözmene ihtiyacımız yok. Senin yaşaman işimize yaramaz. Benim için yapabileceğin en iyi şey ölmek, anlıyor musun?"

Başını iki yana sallarken tombul yanaklarından iri gözyaşları akıyordu.

“Lütfen. Rose’un ölmesini hiç istemedim. O benim küçük kızımdı...”

“Sana sessiz olmanı söyledi!” diye bağıran Silas tabancanın kabzasını Frank’in kafasına indirdi ve adam büyük bir güm-bürtüyle yere yığıldı. Gözleri kapanmış, bedeni gevşemişti ama inip kalkmaya devam eden göğsünden hâlâ hayatta olduğunu anlıyordum.

Bir an içimde Halo’yla kimlerin ilişkili olduğunu öğrenme merakı yükselmişti. Yani bu kadar ileri gitmişken...

Fazla ileri gitmiştik.

Sanırım daha fazlasına ihtiyacımız yoktu.

Yoksa bizim için de geleceklerdi.

Hem de çok yakında.

Silas volta atmaya devam etti. Bir yandan da kendi kendine anlamsız bir şeyler mırıldanıyor, odanın içinde kimi görüyorsa onunla konuşuyordu. Biraz yaklaşıp nazikçe elimi uzattım.

“Bitti, Silas. Bitti, tamam mı? Frank gitti, görüyor musun?” Yerde kıpırdamadan yatan Ponderosa Springs’in yeniden seçilen belediye başkanını işaret ettim. Bilincinin yerinde olduğunun farkındaydım ama Silas’ın bunu bilmesine gerek yoktu.

“Yaptık işte. Her şey bitti, artık sana yardım edebiliriz,” dedim yavaşça. “Şimdi tabancayı bana ver. Her şey düzelecek, söz veriyorum. Sadece bana güvenmene ihtiyacım var.”

Fiziksel acı çekiyormuş gibi bedeni titriyor, başı sallanıyordu. İstirabını yatıştırabilmek için elimden hiçbir şey gelmiyordu.

“Hayır, bu doğru değil. Rose’un geri gelmesi gerekiyordu.” Elleriyle yüzünü ovaladıktan sonra bana bakmak yerine gözlerini sağımdaki bir yere dikti. “Ne demek istiyorsun?” diye sordu kaşlarını öfkeyle kaldırarak. “Söz veriyor musun? Söz verirsen yapacağım.”

Silas gözlerini yeniden bana çevirdiğinde dünyamın sarsıldığını hissettim. Gördüğüm tek şey içindeki boşluktu. Silahın namlusunu başına dayarken bana bakan gözleri mutlak bir boşluktan ibaretti.

Ağzımın kurulduğunu hissettim. Midem çalkalanıyordu.

Gözlerinin kenarlarında yuvarlak damlalar belirmişti.

“Bana bunu yapma, Silas,” dedim ona yaklaşarak. “İzin ver, sana yardım edeyim.”

Başım iki yana salladığında gözyaşları yere damladı. Dişlerini altdudağına geçirdi. “Bana yardım edemezsin. Bana yardım etmenin tek yolu kendimi öldürmem. Bunu yapmak zorunda olduğumu anlamam gerekiyor.”

“Hayır,” dedim boğulurcasına. Omzundan kavradım. “Beni bırakamazsın. İzin vermem. Bunun sen olmadığını ve duyduklarının gerçek olmadığını anlamalısın. Gerçek olan bu, Silas. Gerçek olan biziz.”

Ruhunda bir şeyler kırılmış olmalıydı çünkü eli seğirmeye başlayınca silahı parmaklarından çekip alabildim.

Başı omzuma düşerken gövdesi adeta üzerime yığıldı.

“Çok yorgunum, Rook,” diye fısıldadı.

“Biliyorum,” dedim sırtını sıvazlayarak.

Seslerden yorulmuştu.

Hastalığından yorulmuştu.

Her şeyden yorulmuştu.

Rose’a ne olduğunu araştırırken bir yandan ona aslında zarar verip vermediğimizi kendime sormak zorundaydım. İntikamın onu geri getirmeyeceğini ve özlemimi azaltmayacağım biliyorduk. Hatta belki de Silas’ı daha fazla parçalamaktan başka bir işe yaramayacaktı.

“Evlat, elindeki silahı yere bırakman gerekiyor. Sonra hepinizin ellerinizi kaldırmanızı istiyorum.”

Bu lanet olası bir şaka olmalıydı.

Silah hâlâ elimdeyken arkama döndüm. Dedektif Finn Breck, tabancasını Thatcher'ın başına doğrultmuş, kolunu da boyuna dolayarak kendine çekmişti.

Thatcher'ın boyu ondan biraz daha uzundu ve hayatı tehlikede olmasaydı, bu durum kornik görünürdü.

"İnsanlar neden sürekli bana silah doğrultuyorlar?" dedi Thatcher iç geçirerek. Sanki bu bir ölüm kalım meselesi değil de küçük bir sıkıntıymış gibi gözlerini devirdi.

Açık mutfağın önünde duruyorlardı. Finn arka kapıdan girmiş olmalıydı. Frank'in onu Silas gelmeden önce çağırdığını tahmin ediyordum.

"Ya o silahı bırakıp kendi isteğinle gelirsin ya da arkadaşını vururum. Ortağım için ödeşmiş oluruz," dedi gözleri alev alev parıldayarak.

İnkâr etmeye gerek yoktu. Sadece birimiz hayatta kalacaktık ve ben bir korkak gibi ölmeyecektim.

"Ben de bu kadar zamandır senin iyi polis olduğunu sanıyordum. Buranın suyunda bir şey var herhalde, herkes boktan insanlara dönüşüyor. Ya da hepiniz seks köleliği ve pedofili için mi dünyaya geldiniz?" diye sordum.

Ölüden beter ortağıyla bu işin içinde olmasına şaşırarak istiyordum. Çorbaya dönüşmüş ortağından bahsediyordum. Sülfürik asit cesetten kurtulmak konusunda muazzam işe yarıyordu.

Fakat şaşırmamıştım. Herkesin bir ayağı pisliğe bulaşmıştı ve bu kasaba ahlaksızlığın içinde boğuluyordu.

"Aklımın ermediği boklar için beni küçümsemeye kalkma, çocuk."

Arka kapının sessizce açıldığını gözucuyla gördüm. Hiçbir zaman kurtarılmaya ihtiyaç duymamıştım ama o anda biraz yardım hiç fena olmazdı.

“Haklısın. Bir adamın ailesini ne için bir kenara attığını anlamıyorum. Kirli para için mi? Söyle bakalım, hangimiz çocukmuşuz?”

“Bundan çok daha fazlası var. Halo’nun ne kadar büyük olduğunu bilmiyorsunuz. Siz daha yüzeyini bile görmediniz. Bundan kurtulmanın bir yolunu bulsanız da hepiniz ölene kadar durmazlar. İsimlerinizi biliyorlar. Sizi tanıyorlar. Ailelerinizi, hayatınızı biliyorlar. Burada size iyilik yapmaya çalışıyorum,” dedi gülerek. “Benden daha korkunç insanlar peşinize düşmeden önce bu işi burada bitiriyorum.”

“Bu iş düşündüğün gibi bitmeyecek,” dedim dedektife. Kolumu bir yere gitmesine engel olmak için Silas’ın etrafına sardım.

“Öyle mi? Sence burada kontrol kimde?” diye sordu alayla. Thatch’in boynundaki kolunu sıkıştırarak onu biraz daha boğdu. Thatcher’ın gözleri tehditkâr bir tavırla kısıldı, bir yabancının ona bu şekilde dokunmasından bıkmıştı. “Ortağı bir grup üniversiteli çocuk tarafından öldürülen bir federal polis mi? Yoksa kasabanın belediye başkanını korumaya çalışan madalyalı bir memur mu?”

Öfkeli insanlar yas tutunca kötü şeyler olurdu. Ancak iyi insanlar değer verdikleri kişileri korumaya zorlandıklarında daha da kötü şeyler yaşanırdı.

“Paramı eli bıçaklı kıza yatırıyorum.”

Lyra bıçağın gümüş ucunu Finn’in boynunun kenarına, olgunlaşmış bir meyveyi keser gibi tam da damarından sapladı. Kan kaybı çok hızlı gerçekleşti ve bıçağı geri çeker çekmez açık yaradan fişkırdı.

Metal kokulu kırmızı sıvı, Thatcher’ın omzundan gömleğinin önüne şelale gibi döküldü. Gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir bakışla yakasından akan kanı izliyordu.

Lyra’nın bıçağı yere bırakan eli sabitti. Yüzünde en ufak bir

korku ya da panik izi yoktu. Yaşananlardan çok da rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Soluk renkli minik eli kanla kaplanmıştı ve az önce öldürdüğü adamın yere yığılmasını izlemek yerine, birkaç adım geri giderek cesedin düşmesine izin verdi. Odağı tamamen Thatcher'daydı, gözlerini bir an bile ondan ayırmamıştı.

“Gömleğim yeniydi,” dedi Thatcher nefes nefese. Lyra'ya bakmak için arkasım döndü, aralarında bir ceset duruyordu.

Çökük gözlerini arkadaşımın yüzüne kaldırarak, “Zaten çirkin bir gömlekti. Kanla daha güzel gözükte,” dedi Lyra. Kanlı eli ve uykusuzluktan morarmış göz altlarıyla bana *Tim Burton** filmlerinden fırlamış karakterleri hatırlatıyordu. Kabarık saçlar, yüzüne göre fazla büyük gözler ve soluk bir ten.

“Öldü mü?”

Ses mutfaktan gelmişti. Sadece sesi bile tüm dikkatimi ona yöneltmeme yetmişti.

Cennet ya da cehenneme hiç inanmamıştım.

Kadere ya da alın yazısına da...

Asla kayan yıldızlara bakıp dilek dilememiştim.

Hiçbir şeye inanmamıştım ama ona inanıyordum.

“Babam öldü mü?” diye nefes nefese sordu. Gözlerinde minik, masum şeytanlar dans ediyordu. Kaosun bu kadar güzel olduğunu hiç görmemişim.

Gözlerinin çarpıcı mavi tonu, oynamayı sevdiğim alevlerle parlıyordu.

Bu kader miydi, yoksa alın yazısı mıydı?

Çocukken, annemin ölümünden çok önce bile gözlerimi saatlerce alevlere diker ve bakışlarımı ateşten ayırmayı reddederdim. Dumanın yarattığı girdap, korların tenime batışı beni kendine hapseder ve büyülerdi.

* Sıradışı ve tuhaf tarzı, özellikle animasyon türündeki filmlerinde kullandığı abartılı karakterleriyle bilinen Amerikalı yönetmendir. (ç.n.)

Aynı alevlerin onun gözlerinde dans ettiğini görüyordum. Çok sıcak ve çok maviydi, içlerinde kavrulmak istiyordum.

Belki de alevlerin içinde hep onu görüyordum.

Ya da belki alevlerin içinde doğmuştum.

“Henüz değil,” dedi Thatcher. “Burayı temizlemeliyiz, Rook.”

“Silas’ı al ve Lyra’yla birlikte buradan hemen kaybolun. Polisler gelince seni kanla kaplanmış halde bulmasınlar,” dedim Sage’e doğru yürüyerek.

“Sen ne yapacaksın?”

“Ne yapılması gerekiyorsa. Bir şeyler olmadan önce buradan gitmelisin.”

Uzanıp yüzünü ellerimin arasına aldım ve dudaklarını kendimkilere çektim. Kargaşa içinde kendimi bir anlığına onun dokunuşuna bıraktım. O benim şahsi cehennemimdeki cennet parçamdı.

“Bana güveniyor musun?” diye fısıldadım dudaklarına doğru.

Başını onaylarcasına sallayıp parmaklarını bileğimin etrafına sardı. “Her zaman.”

İhtiyacım olan malzemeler için onu mutfığa yönlendirdim. Bakır bir tavayı ocağın üstüne atıp buzdolabını açtım ve bitkisel yağı almadan önce rasgele seçtiğim bir parça donmuş eti çıkardım.

İki cesetten kurtulacak kadar vaktimiz yoktu. Buradaki kanıtları temizleyecek vaktimiz de kalmamıştı. Çok fazla değişken söz konusuydu ve bu karmaşadan derhal kurtulmamız gerekiyordu.

“Ne yapıyoruz?” diye sordu Sage. Ben ocağın bütün gözlerini açıp birine tavayı yerleştirirken hareketlerimi izliyordu.

Bu işten kurtulmanın en iyi yolu yangın süsü vermek olacaktı. Burada ölenler alevlerin içinde kalmış gibi görünecekti.

İşte buydu.

Ne zamandır beklediğimiz an gelmişti.

Sabırsızlandığım zamanlar Alistair bana Roma'nın bir günde inşa edilmediğini söylerdi.

Oysa aynı Roma bir günde yanıp kül olmuştu.

“Yakacağız. Her şeyi. Dibine kadar. Ayrıca bunu yapan biz değiliz, benim.” Bakışlarımı ona çevirdim. İşler ters giderse, onu korumak adına her şeyi yapabileceğimin farkındaydım.

O asla cennet bahçesindeki masum Havva olmamıştı.

Her zaman benim Lilith'im olmuştu. *Dengim. Kraliçem. Anka kuşu.*

Elimi cebime atıp kibritlerimi çıkardım.

“Bu senin intikamın. Korlar yanacak ve sen küllerinden doğacaksın. Artık bir kibritten başka hiçbir şeye ihtiyacım yok.”

BÖLÜM OTUZ İKİ

Zevk ve Avcı

Sage

Pierson'ın misafir odalarından birinde yere oturmuş, sırtımı duvara yaslamıştım. Tamamen saf bir şekilde, buranın bir evden çok morga benzeyeceğini düşünmüştüm. Hatta Thatcher'ın odasında bir tabut bulmayı bile beklemiştim, geceleri onun içinde uyuma ihtimali tuhaf gelmiyordu. Bu şekilde insanların onu karşılaştırmayı sevdikleri yaratıklara çok uyum sağlardı.

Fakat yanılmıştım.

Basit bir ev olarak bahsettiği abartılı evi onun gibi bol paralı birinden beklenecek her şeye sahipti. Birkaç hafta önce buraya ilk kez geldiğimde, ne kadar zengin olduklarına fazla dikkat etmeyecek kadar dalgındım.

Hepimizin durumu iyiydi ama Thatcher resmen varlık içinde yüzüyordu. Büyük büyükbabası, bir emlak şirketine öncülük ettiği çalışmalar sayesinde kendinden sonra bile ailesinin refah bir yaşam sürmesini güvence altına almıştı. Thatcher, çocukları ve hatta torunları bile bir gün dahi çalışmasalar olurdu.

Son derece yüksek tasarlanmış tavanlar ve Gatsby tarzı mimari yanında benim evim hizmetçi odasına benziyordu. Alistair gibi Thatcher da bir malikânede yaşıyordu.

Biz genelde misafirlerin kaldığı söylenen batı kanadındaydık. Yaptığımız şeyden sonra böyle lüks bir yerde kalmak garip hissettiriyordu.

Gözlerimi kapattığımda dumanlar ve turuncu alevlerden başka bir şey görmüyordum. Evimin ön bahçesinde donup kalmıştım. Yanıp sönen cılız sirenler, uzaktan gelen uğultular gibi hissettiriyordu.

Elim Rook'un elinde, parmaklarımız birbirine kenetli halde yüzlerimize yansıyan sirenlerle orada el ele tutuşmuştuk. Komşularım kaosu incelemek üzere hemen dışarı fırlamışlardı. Olayın kasabada üç ay boyunca konuşulacağı kesindi.

Gözlerimden akan yaşların sebebi kaybettiklerim değildi. O ateş yanarken her şeyin bittiğini hissediyordum. Rosie'nin ölümünden bu yana herkese tam tersi gibi gelse de ilk kez içimi huzur kaplamıştı.

Babam, Dedektif Breck ve o evin bana ömrüm boyunca yaşattığı tüm acı hatıralar kül ve toza dönüyordu. Sabah olduğunda, itfaiyecilerin botlarından temizleyecekleri isten ibaret kalacaklardı.

Orada öylece otururken yaptıklarımın biraz bile pişmanlık duymuyordum.

Birini öldürmenin, ruhunuzda sizinle sonsuza dek yaşayacak bir iz bıraktığı söylenirdi. Sonunda tüm dünyaya yaptığınızı itiraf edene kadar içinizdeki insanlığı yiyip bitirecek bir şeydi.

Oysa öyle hissettirmiyordu.

Belki böyle olması beni bir psikopat yapıyordu, yine de tek hissettiğim rahatlamaydı.

O öldüğü için rahatlamıştım. Hayatımda hissettiğim en kes-

kin acının sorumlusu artık nefes almıyordu. Kömürleşmiş bir et ve kemik yığınının fazlası değildi. Bedeni yok olmuştu ve ruhunun da bir tür içsel işkenceyle uğraştığını umuyordum. Kendi kanından insanlara yaptıkları yüzünden acı çekeceği bir yere gitmesini istiyordum.

Babamın cehennemde olup olmadığına dair düşüncesini sorduğumda, Rook bana Dante'nin cehenneminden bahsetmişti. Orada açgözlülük günahını seçenler dördüncü çembere gönderilirmiş ama bunun bile onun için çok yetersiz olacağına inanıyordu.

Onun kendi kanından olanlara ihanet edenlerin bulunduğu dokuzuncu ve son çemberde olması gerektiğini söylemişti. Babam sonsuza dek donmuş bir buz gölünün içinde kalacaktı. Çoğu dini öğretinin aksine, Dante cehennem çukurunu soğuk ve sevgisiz bir yer olarak görüyordu.

Polis ve itfaiyenin gelmesini beklerken bunları bana anlatmıştı. Normalde üşümeye dayanamadığı için ısıtıcıları yüksek ayarda açan babamı hatırlayınca gülümsemiştim.

“Neden yerde oturuyorsun?”

Gözlerimi açtığımda karşımda beline beyaz bir havlu sarılı Rook'u gördüm. Alnına dökülmüş ıslak saçlarından göğsüne sular damlıyordu.

Bedenim yorgundu, son birkaç saatte olanlar yüzünden zihinsel olarak da bitkin düşmüştüm. Yangından polise, hastaneye kadar bir sürü detayla uğraşmışım. Buna rağmen bacaklarım doğrulup ona doğru ilerleyecek gücü bulabildi.

Cildi kıpkırmızıydı. İçi soğuyana kadar sıcak suyun altında kaldığından emindim. Bakışlarım hissettiğim hüznle dolarken parmaklarımı omzuna uzattım.

“Rook,” diye mırıldandım.

“Yapma, Sage,” diye sözümü kesti. Çenesi gerginleşti. “Verdiğim sözü tutmaya çalışıyorum.”

“Bu akşam Silas’a olanlar senin hatan değildi,” dedim bunu duymak istemediğini bilmeme rağmen.

Sözlerime sinirlenmişti. Yanımdan geçti, geceyi geçireceğimiz yatağa ilerleyip kenarına oturdu. İç çekerek başını önüne eğdi ve yere baktı.

Bana kızgın olmadığını biliyordum. Kendisine öfkeliydi çünkü olanları ancak kendisinin durdurabileceğine inanıyordu.

“O zaman kimin hatası? Hımm?” dedi hırıltılı bir sesle. San ki duygularında boğuluyordu. Rook hastanede çok güçlü durmuştu. Silas’ın annesi Zoe kollarında ağladığında bile soğukkanlılığım korumayı başarmıştı.

Onu kollarında sıkıca tutmuştu. Tanıdığımdan beri ilk kez duygularını kendinden uzaklaştırabildiğini görmüştüm. Onu her zaman harekete geçiren hisler yoktu.

Eninde sonunda yıkılacağını biliyordum. Bir yere kadar dayanabilirdi. Arkadaşının bir sağlık tesisine götürülmek üzere ambulansa bindirilişini izlerken bakışlarındaki kırılmayı görmüştüm.

Bu görüntü onu mahvetmişti.

“Onun iyi olmadığını biliyordum,” dedi parmağını göğsüne bastırarak. “Buna rağmen hiçbir şey yapmadım. O benim en iyi arkadaşım. Neredeyse kendisini öldürmesine izin verecektim, Sage.”

Parmakları kıvrılarak sert bir yumruk halini aldı ve art arda göğsüne vurmaya başladı. Canını yakmaktan gelen rahatlama aradığını görebiliyordum.

Bacaklarının arasına diz çöküp bileklerinden kavradım. Onu böyle görmekten nefret ediyordum.

O benim ateş tanrımdı.

Parlayarak, şiddetle yanardı ama şimdi o gücü her saniye eriyordu.

“Bana bak, Rook,” diye fısıldadım. “Bana bak,” dedim en sonunda dolu gözlerini bana çevirene dek.

Gözlerinin içinde şu an cehennem ateşi yoktu. Sadece elanın mükemmel bir tonunu görüyordum. Ne iblisler ne de Lucifer vardı. Karşımda kırılmış ruhunu nasıl tamir edeceğini bilmeyen bir adam duruyordu.

“Şizofreni,” dedim. “Suçlu olan o. Ne senin ne benim ne de bir başkasının suçu. Silas hasta ve yardıma ihtiyacı var. Onun ilaçlarını almayı bırakmasını önlemek için sen bir şey yapamazdın.”

Mantıklı düşünmesi için uğraşıyordum. Silas’ın içinde yaşayan bir hastalık olduğunu hatırlamasını, savaşamayacak kadar yorulduğu bir rahatsızlık olduğunu anlamasını istiyordum. Ancak yarası bu kadar tazeyken o anda bunun imkânsız olduğunu bilmem gerekiyordu.

Yapabileceğim tek şey yarasına bastırıp dikmeden önce yeniden kanamaya başlamasını önlemeye çalışmaktı.

“Canımı yakmam gerek, TK,” dedi boğulurcasına. “Acıya ihtiyacım var. Hem de çok. Birileri bunu bana ödetmeli. Thatcher’ı getir. Alistair’ı ara. Herhangi bir şey yap. Lütfen, bebeğim. Canımın yanmasına ihtiyacım var.”

Sanki etrafım dikenli tellerle sarılmıştı ve ben hareket etmeye çalıştıkça daha fazla sıkılıyorlardı. Parçalarım ayrılmadan kurtulmamın bir yolu yoktu. Kendisine acı çektirmesine izin veremezdim. Bu odadan çıkıp Thatcher’ın bodrumuna gitmesine müsaade edemezdim.

Başka birisinin ona zarar vermesine izin vermek, kendi kendisine zarar vermesine izin vermek ya da işleri elime almak seçenekleri arasında kalmıştım.

Fakat ona zarar vermek, fiziksel ya da zihinsel acı çektirmek düşüncesi bile içimi titretiyordu.

Ellerimi bacaklarına yerleştirirken kurumuş dudaklarımı yaladım. Alnımı onunkine yasladım, burunlarımız birbirine değiyordu. Tıraş sonrası, sigara ve naneyle karışık kokusu zihni-

mi doldurdu. Yüzünde gezinen gözlerim, havlunun kurulamayı unuttuğu su damlacıklarının izini sürüyordu.

Bana döndüğünde aramızda yalnızca birkaç santimlik mesafe kalmıştı, hava tutuşmak üzereydi. Sanki verdiği her nefes bir duman gibi ciğerlerime doluyor, beni içten içe yakıyordu.

Elimi havlunun altına kaydırıp kasiğine götürdüm. Sıkılı dişlerinin arasından keskin bir nefes aldığını duydum.

“Ne yapıyorsun?” Homurtulu sesi içimde bir kıvılcım yaktı.

“Senin için yapabileceğimi bildiğim tek şeyi,” diye mırıldandım. “Güven bana.”

Bu söylediklerim beni bile endişelendirmişti. Özellikle de yaşadığımız bunca şeyden sonra ondan bunu istemek tuhaf olabiliirdi.

Parmaklarımı kısmen sertleşmiş aletine sardım. Bedeninin sıcaklığı ellerimi ısıttı. Avucumun içinde giderek sertleştiğini hissederken kalbim sanki boğazımda atıyordu.

“Bu şu an ihtiyacım olan şeyin tam tersi,” dedi soluk soluğa. Başparmağımla aletin ucunu okşadığımda, “Lanet olsun,” diye zevk içinde inledi.

Onun canını yakamazdım. Benden istediğini yapamazdım ama gerginliğini azaltacak, elektriğini alacak bir şeyler yapabiliirdim. O anda ihtiyaç duyduğu şey olmak istiyordum. Belki de yanında olamadığım onca zamanı böyle telafi edecektim.

Havluyu hızlıca yukarı sıyırıp aletini ortaya çıkardım. Bacaklarının arasına daha rahat yerleşebilmek için dizlerimin duruşunu düzeltiltim. Zonklayan aletini dudaklarıma götürdüm ve dilimi sadece tepesindeki gümüş topta gezdirdim. Kendinden geçene kadar onunla oynamaya devam ettim.

Ellerini saçlarımla arasına daldırıp başımı arkadan kavradığında ayak parmaklarının kıvrıldığını hissettim. Parmakları kısa buklelerimden yakalamıştı. Tutuşundaki tutkuyu hissedebiliyordum. Baştan aşağı titrememe neden oluyordu.

“Sage...” Sesinde uyarıcı bir ton vardı. Başımı kendine iyice bastırmaya çalıştığımı hissedebiliyordum ve boğazıma kadar girmeyi arzuladığımı biliyordum. Ben boğulana kadar ağzımı doldurmak istiyordu.

Bunu ben de çaresizce istesem de bu akşam değildi.

Hafifçe geri çekilip dilimi uzaklaştırdım. Aletini biraz daha sıktım. Rahatsızlık ve zevkin karışımıyla ne kadar ileri gideceğini anlamaya çalışıyordum.

“Sana verdiğim kadarını alacaksın, anladın mı?” dedim gözlerinin içine bakarak.

Gözlerinin ardındaki sıcak girdap o kadar hızlı dönüyordu ki, kendimi bıraktığım anda beni yutabilirdi. Bunu yapacaksak, benim kurallarına göre olacaktı. Onun kontrolünü şimdilik elim alıyordum.

Ayaklarının dibine diz çöküp zevk için kontrolü ona bırakmayı ne kadar sevsem de hükmeden taraf olmanın bambaşka bir gücü vardı.

“Ne...”

Bileğimi döndürerek aletini sertçe sıktım. “Canının yanmasını mı istiyorsun? O zaman bunu benim istediğim şekilde yapacağız.”

Cevap verme şansı bırakmadan aletini ağzıma alıp *piercing*’iyle oynamaya başladım. Biraz daha fazlasını almadan önce acı verici birkaç dakika boyunca onunla oynamaya devam ettim.

Ellerim ve dilim uyum içinde çalışırken şişkin damarların boğazımı gıdıkladığını hissediyordum. Başımın dönmesini sağlayacak bir tempoda devam ettim. İnlemeleri bedenime arzu dolu titreşimler gönderiyordu.

Onu boğazıma kadar alırken çenem iyice açılmış, nefes almak için mücadele eden burnum kasıklarına dayanmıştı. Öksürme dürtüsüyle savaşıırken bu hissin tadını çıkardım. Rook’a istediğini, ihtiyacı olanı vermek için kendimi zorluyordum.

Midemde, bir şeyleri kanıtlama arzusuyla büyüyen bir açlık vardı. Anlamasını sağlamak istiyordum. Yukarı aşağı gidip gelmeye devam ederken hızımı artırdım. Son bir kez sıkmadan önce boştaki elimi testislerinde gezdirdim.

“Siktir...” diye küfretti. “Sage, ben...”

Zor kısmın burası olacağını biliyordum. Gözlerimi kaldırıp baktığımda, boşalmak üzere geriye düşen başıyla ve boynunda kabaran damarlarıyla o kadar güzel görünüyordu ki... Gergin çenesi ruhumun tamamını heyecanla doldurdu. Rook Van Doren’ın güzelliğine her seferinde hayran kalıyordum.

Yapmam gereken şey fiziksel olarak canımı acıtıyordu ama yapmak zorundaydım. Ucunu son bir kez sertçe emdikten sonra aletini gürültülü bir sesle ağzımdan çıkardım, ellerimi üzerinden çektim.

Aletinden ve ağzımdan ince bir çizgi halinde tükürük akıyordu. Dilimi altdudağımda gezdirdiğimde ne kadar şişmiş olduklarını fark ettim.

“Bu da ne...” Bana bakarken kaşlarını çattı, elinden kaçan orgazmı yüzünden hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu.

Parmağımın ucuyla bilerek *piercing*’ini çekiştirdim. Bunun en azından biraz rahatsız edeceğini biliyordum. Ancak acı eşiği düşünüldüğünde, muhtemelen Rook için hiçbir şeydi.

“Bu senin hatan değildi. Hiçbiri senin hatan değildi. Daha fazlasını yapamazdın, Rook,” dedim kararlı bir sesle. “Anlıyor musun?”

“Lanet olsun, Sage. Sikim elindeyken bunları konuşmak istemiyorum.” Boşalma ihtiyacıyla kalçalarını kaldırıp vücudunu bana doğru itirmeye çalıştı.

Metali daha sertçe çekiştirdim. “Bana anladığını söyle. Senin hatan olmadığını söylersen boşalmana izin veririm.”

Kemiklerimi bir güç dalgası kapladı. Aslında hep gözünün önünde duran gerçeği görmesini sağlayacaktım. Kendi hatası

olmayan şeylerin yarattığı acıyla başa çıkmak için kendini cezalandırıyordu.

Hepimiz gibi dünyayı suçlamak yerine, Rook hep kendini suçlamayı seçmişti.

“Siktir,” dedi başını eğip bana bakarak.

Göğsü inip kalkıyordu. Onda olduğunu hep bildiğim, derinlerdeki o kırılganlığı görebiliyordum. Bu ölene kadar bastırmaya, aç bırakmaya yemin ettiği tarafıydı. Şu anda kırılgan bir cam gibiydi. Fazla sıkarsam paramparça olup keskin kırıklarıyla beni de yaralayabilirdi.

Dürüst olmak gerekirse, buna izin verirdim.

Onun kırık parçalarını toparlamak için parmaklarımı feda etmeye, avuçlarımı parçalamaya hazırdım. Kendini toparlamasına yardımcı olmak için her şeyi yapardım. Bu kendime zarar vermek anlamına gelse bile yapardım.

O benim ateş tanrımdı.

Onunla yanmak için yaşıyordum.

“Boşalmak istiyor musun, Rook?” Tek kaşımı kaldırdım ve başımı eğerek aletine tehlikeli derecede yaklaştım.

Sarsıldığımı hissediyordum. “Evet, bebeğim. Lütfen.” Dudaklarından tüm vücudunu titreten bir inleme döküldü. “Lütfen boşalmama izin ver.”

“Vereceğim,” diye mırıldandım. “Seni boşaltmak istiyorum, bebeğim. Sadece bana gerçeği söyle. Senin de bildiğin o gerçeği söyle.”

Hayatını boyunca yalnızlığın ezici ağırlığını omuzlarımda hissetmiştim. Etrafım insanlarla dolu olmasına rağmen yıllarca kendi ıssızlığımla baş başa kalmıştım. Yapayalnız olmanın, sadece kendime güvenebileceğimi bilmenin ağır yükü beni uzun bir süre suyun altına itmişti.

Nefes almanın nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuş-tum.

Yalnızlığın insanların üzerinde böyle bir gücü vardı. Sizi başkalarıyla ilişki kurmaya, tutunacak bir ruh bulmaya muhtaç bırakıyordu.

İşte o anda Rook’la birlikteyken nefes almanın nasıl hissettirdiğini ilk kez gördüm. İstenmenin nasıl bir şey olduğunu anladım. Yapmak istediğim tek şey onu içime çekmekti. Geriye sadece özü kalana kadar onu almak, ciğerlerime doldurmak istiyordum.

“Ben...” dedi sıkılı dişlerinin arasından. “Benim hatam olmadığını biliyorum. Hiçbiri benim hatam değildi.”

“Güzel. Aferin sana,” diye mırıldandım. Hafifçe gülümseyip yeniden aletine yöneldim.

Ellerimi etrafına sarıp aşağı yukarı hareket ettirirken dudaklarımın odağında aletin ucu vardı, dilimi etrafında gezdirdim. Ensemdeki tutuşu sıkılaştırırken hareket ettirdiği kalçalarıyla ağzımı zorladığını, boğazımın derinlerine ulaşmaya çalıştığını hissediyordum.

Yeniden ritmimizi bulduk ve o yüksek sesle inlerken ondan gelen her şeyi yuttum. Hafif tuzlu tadı boğazımdan aşağı akar-ken ona olan açlığım dinmiyordu.

Geri çekilip ağzımda biriken tükürüğü elimin tersiyle sildim ve bacaklarımın üstüne düştüm. Ulaştığı doruktan yavaş yavaş inişini izledim.

Benimle göz teması kurduğunda ağzının sol tarafı hafifçe kıvrıldı ve içime bir sıcaklık yayıldı.

“Sıra bende. Ama senin dediğin gibi,” dedi. “Bana güveneceksin.”

Havluyu yere bırakıp tüm heybetiyle ayağa kalktığında vücudunun kıvrımlarını hayranlıkla izledim. Bana uzanarak yerden kalkmama yardım etti. Ardından beni döndürdü ve kığım kenardan sarkacak şekilde yatağa bastırdı.

Tişörtümün üzerinden omurgamı okşayan parmaklarını hissediyordum. Yüzümde yorganın serinliğini hissederken damarlarımdaki yangım soğutmaya çalışıyordum.

“Üstündekileri çıkar. Bir şeyler almam gerekiyor ama iç çamaşırını bana bırak. Onu kendim çıkarmak istiyorum,” diye mırıldandı. Enseme bir öpücük kondurup banyoya gitti.

“İç çamaşırlarımdan koleksiyon mu yapıyorsun, Van Doren?” diye sordum tiyatro salonunda kaybolan çamaşırımı hatırlatarak. Eğilip pantolonumu bacaklarımdan sıyırdım ve odanın diğer tarafına fırlattım. “Sanırım öyle.”

Benim ona olduğum kadar onun da bana takıntılı olması fikri hoşuma gidiyordu. Birbirimizi yememizi, uyumamızı ve solumamızı istiyordum. Birbiri için deli olan, etrafındakilerin sinirini bozan o çiftler gibi olmamızı istiyordum.

Hayatımın geri kalanında onu utanç verici derecede sevmek istiyordum.

Geri geldiğinde beni bıraktığı pozisyonda duruyordum. Yatağın kenarından sarkan kığım ona doğru havaya kalkmış haldeydi.

Eli kalçakemiğimde gezinirken beni vücuduna yaklaştırdı. Çekip çıkarmadan önce parmakları iç çamaşırımın kumaşında dolandı.

“Bana güveniyor musun, Sage?” Kalın sesi ruhumun derinliklerinde titreşti.

Ona tamamen muhtaç olduğumu belli ederek, “Her zaman,” diye mırıldandım.

“Güzel.” Elini uyluklarımdan arasına kaydırarak bacaklarımı onun için genişçe açmamı sağladı. “Çünkü sana yapacağım şey güzel hissettirmeyecek ama bundan sonra Ponderosa Springs’teki herkes benim olduğumu bilecek. Kime ait olduğun bir soru olmaktan çıkacak, TK.”

Zihnim bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken bir-

denbire her şey bomboş geldi çünkü bacak arama kayan parmaklarıyla birlikte hissettiğim zevk beynimi adeta yutmuştu.

Parmak uçları klitorisimin etrafında dikkatlice ama yumuşak bir şekilde dolanıp kadınlığımın dudaklarını araladı. İnleyerek kalçalarımı dokunuşuna doğru ittim ve daha fazlası için onu zorlamak istedim. Kendimi çok muhtaç hissediyordum. Onu o kadar istiyordum ki ağlayabilirdim. Rook'tan başka hiçbir şey hissetmeyene kadar onunla dolmak istiyordum.

Benimle oynamasına, dalga geçip ıslaklığımı yaymasına izin verdim. Sınırlarıma ulaşmak ve o coşkulu havuzun içine düşmek için sadece ufacık bir itişe ihtiyacım kalmıştı.

“Rook, lütfen,” diye yalvardım çatallaşan sesimle.

“Biliyorum, bebeğim. Biliyorum.”

O an iki parmağını içime yerleştirdiğini ve duvarlarımın onun etrafında kenetlendiğini hissettim. Kalçalarımı aceleci ve çaresiz bir halde sallamaya başlamamı hoş karşılamıştı.

Tırnaklarım altımdaki çarşafı adeta delerken nefesim ciğerlerimde sıkışıp kalmıştı. Hiçbir şey böyle, onun gibi hissettirmiyordu.

İçime girip çıktıkça tüm vücudum titriyordu, sadece onun ulaşabildiği o noktaya dokunuyordu. Bedenim, benliğim ve ruhum hep birlikte aşırı bir hızla çalışmaya başlamıştı.

“Beni sıkıca kavırıyorsun, bebeğim. Keşke bunu sikimle hissedebilseydim,” diye hırladı. “Birazdan boşalacaksın, değil mi? Evet, ıslandığını hissediyorum. Kalçaların hızlanıyor. Çok yaklaştın.”

Uzun, çaresiz bir inilti çıkardım. “Evet, Rook. Siktir, evet.”

Kalbim hızla atmaktan neredeyse duracaktı.

Parmaklarını çıkardığında çok yaklaşmıştım. Ona yaptığının intikamını aldığını düşünüyordum ama bunun yerine dudaklarını kulağımın dibinde hissettim.

“Unutma, sadece birazcık acıyacak ve sonra sonsuza dek benim olacaksın,” dedi boğuk bir sesle.

İşte o anda hissettim.

Aniden beliren yoğun ısı kalçamın arkasındaki deriyi dağladı. Boğazımdan bir çığlık koptu. Sıcak nesneyi işi bitene dek vücudumda tutmaya devam ederken yüzümü yatağa iyice gömdüm.

Soğuk hava tenimdeki yanmayı daha da yoğunlaştırıyordu. Beni bir şeyle işaretliyordu ve bunu ruhumun derinliklerinde hissediyordum.

Acının çok fazla gelmeye başladığı noktada parmakları geri döndü ve önceki gibi aynı hızla derinliklerime gömüldü. Parmagı ben yeniden boşalana kadar hassas noktayı tekrar tekrar zorladı.

Lanet bir sihir gibi orgazmımı bedenimden çekip çıkarıyordu.

“Parmaklarıma boşal, bebeğim. Benim için uslu bir kız ol,” diye fısıldadı. Bacaklarım titreyene kadar parmaklarını içime sokup çıkarmaya devam etti.

Her şey çok yoğundu.

Hissettiğim acı, titreşen mutluluk dalgalarıyla tuhaf bir zıtlık oluşturunuyordu. Birbirlerine çok güzel karıştıkları için ayrı ayrı odaklanamıyordum. Rook ve ben hep böyleydik.

Acı ve zevkin daimi karışımı. Biri olmadan diğerine sahip olamıyorduk çünkü acı olmadan mutluluğun nasıl hissettirdiğini anlayamazdık.

“İşte böyle, tatlım. İşte böyle. Parmaklarımı sür.” Yüzünü boynumun kenarına gömüp tenime sıcak öpücükler kondururken nefesi beni gıdıklıyordu.

Ulaştığım doruk noktasının artçı sarsıntısıyla titredim ve yaptığı şey her neyse onun keskin acısını hissettim. Bedenim ve ruhum o kadar bitkin düşmüştü ki, bunun bile bir önemi kalmamıştı.

Bir anlığına bedenimi terk edip saniyeler sonra geri geldiğini hissettim. Tenime bastırılan soğuk bez tıslamama neden oldu.

“Siktir, çok acıyor,” diye mırıldandım dönüp gözlerim yarı kapalı halde omzumun üzerinden ona bakarak. “Bana ne yaptın?”

Yaptığı işi izlerken bakışlarında gurura benzeyen pırıltılar vardı. Kırık *Zippo* çakmağından bir parça aldı. Çakmağın pırınç kapağına kazınmış baş harflerini görebiliyordum.

“Birçok insan buna damga der,” diye mırıldandı. “Ama fazlası var.”

Bir şey göğsümü tırmalıyor, parlak aleviyle kalbimi aydınlatıyordu. Ona duyduğum aşk beni içten dışa doğru yiyip bitiriyordu.

“Bu biziz,” diye mırıldandım.

Gözlerimiz yeniden buluştuğunda yorgunluktan bayılmak üzere olmama rağmen, bakışlarındaki ateşin tekrar yandığını kaçırmadım.

Yeniden alevlenmişti ve sonsuza dek yanmaya hazırды.

“Evet, bebeğim.” Derin bir nefes aldı. “Bu biziz.”

BÖLÜM OTUZ ÜÇ

Nefreti Kutsal Kıl

Rook

Rook,

Eğer bunu okuyorsan, Frank öldü ve ben de onu takip ettim demektir.

Sadece bir cümle yazdım ama daha şimdiden duygusal oldu. Bir not bile bırakmak istememiştim. İntiharım çok basit olur diye düşünmüştüm.

Onsuz perişan haldeyim. Katilinin toprak altında yattığını bilmek beni teselli etse de yetmiyor.

Sen hariç kimseye not bırakmadım ve şimdi bunun sebebini açıklamam gerekiyor.

Öncelikle ailemin gerçekten de sevdiği tek kişi sensin. Bunu hiç söylemediler çünkü arkadaşlık tercihlerimi sevip desteklemek istiyorlardı. Babam alçıpan üzerinde açtığı delik için Alis-tair'ı hâlâ affetmedi ve Thatcher annemin tüylerini diken diken ediyor. (Bunlar annemin kelimeleri, benim değil.)

Ama seni seviyorlar ve ben gittikten sonra yanlarında ola-

cağını biliyorum. Onlara her şeyi doğru yaptıklarını hatırlatmanı istiyorum.

Bana sevgi, bir yuva ve hayat verdiler.

Şizofrenimi iyileştirmek adına ellerinden geleni yaptılar ve bunlar için onlara minnettarım. Onları sevdiğimi ve bu kararı bencillikle almadığımı söyle.

Ben gittikten sonra düzeleceklerine inanıyorum. Yaslarını tutup iyileştikten sonra akıl hastalığının yükünün üstlerinden kalktığını hissedecekler. Artık ne doktor ne ilaç planları ne de bitmek bilmeyen bir endişe derdi olacak. Özgür olacaklar.

Tıpkı benim gibi.

Elbette mecbur değilsin ama Levi ve Caleb'a göz kulak olacağını biliyorum. Çok fazla pisliğe bulaşmadıklarından emin ol yeter. Bulaşırlarsa da nasıl yakalanmayacaklarını öğret.

Alistair ile Thatcher'a yazmadım çünkü sanırım onlar bunun olacağını biliyorlardı ve kendilerini hazırlamışlardı.

Sense inkâr etmek için elinden geleni yaptın. Önlemek için de öyle.

Onlara mektup göndermedim çünkü onlar kaybıma üzülürken yas tutacaklar. Oysa sen kendini suçlayacaksın.

Yapmaman gerektiği halde.

Bu yüzden sana yazıyorum çünkü senin hatan olmadığını bilmen gerekiyor.

Şizofreni hastası olmam senin hatan değildi. Rose'un ölmesi senin hatan değildi. Savaşacağını biliyordum ama yapabileceğin bir şey yoktu.

Elinden gelen her şeyi yaptın ve normalde bu fazlasıyla yeterli olurdu. Ancak benim durumumda asla yeterli olmayacaktı.

Ölümüm yüzünden kendini cezalandırma. Hayatımı yaşamaya değer kılan tek şey sendin ve suçluluk duyarak hatıralarımı mahvedersen, kışını tekmelerim.

Huzurlu olduğumu bil. Mutlu olduğumu. Özgürüm, Rook ve sonunda onunla birlikteyim.

Bir gün sen doksanlı yaşlarına geldiğinde seninle de yeniden beraber olacağız.

Sebebini arayarak kendini kaybetme, özellikle sana bu süslü şeyi yazdıktan sonra.

Ateşini asla kaybetme.

Seninle cehennem nehrinde buluşacağız.

Silas.

Mektubu bir kez daha okudum. İçindeki hiçbir şeyi didikle-mek zorunda kalmayacağım için minnettardım.

Zippo çakmağımı yakıp turuncu alevi kâğıda tuttum ve ince malzemenin kenarlarından eriyişini izledim.

Çabucak tutuştu ve yatağımın yanındaki çöp kutusuna attı-ğında daha da hızlı yandı.

Bir hafta.

Silas gideli işte bu kadar zaman geçmişti. Hâlâ hayattaydı ama gitmişti.

Sage'in bana orası hakkında anlattıklarından sonra Silas'ı Monarch'a göndermelerine izin vermemiştim. Ailesi de onu Portland yakınlarında bir yere göndermeyi hevesle kabul et-mişlerdi. Amacım Ponderosa Springs'in rezilliğinden uzaklaş-tırmaktan çok hak ettiği doğru bakımı almasıydı.

Silas'ın psikozdan ne kadar sürede çıkacağından ya da has-tanede ne kadar kalacağından emin değildik. Birkaç hafta, ay ya da yıl sürebilirdi. Sadece ihtiyacı olan yardımı alana dek ya-nında olmaya hazır olduğumuzu biliyorduk.

Doktorlar bilişsel terapi ya da yeni ilaçlar yardımıyla eski haline döneceğinden umutluydu. Yine de zihnini rahatsız eden halüsinasyonlara kapılma ihtimali her zaman geçerliydi.

Bunu çok fazla düşünmemeye çalışıyordum.

Alevler sönüp geriye küllerden başka şey kalmayınca yatağımdan ceketimi alıp alt kata indim.

Babam masada oturuyordu. Önünde birkaç kâğıt, solunda da viski bardağı vardı.

Ayak seslerimi duyduğunda dikkatini bana çevirdi.

“Nereye gidiyorsun?” diye sorarken sesinden kederini dışarı atma isteğini sezebiliyordum.

“Dışarı,” diye homurdandım.

“Sana soru sorduğumda doğru düzgün cevap ver, Rook. Ukalalık yapma.” Sandalyesini iterek yerinden kalktı ve kapıyla arama girdi.

“Frank’in cenazesine gidip saygımı sunacağım. Ölünün ardından yas tutarak Hristiyanlık ödevimi yerine getireceğim.”

“Bu evde Tanrı’ya saygısızlık etme, evlat. Özellikle de ne yaptığım ve yapmaya devam ettiğini biliyorken.”

“Burada durup kendini haklı çıkarma saçmalıklarını dinlemeyeceğim,” diye mırıldandım. Kavga etmeden ayrılmak niyetindeydim ama belli ki formundaydı.

“Ben istediğim sürece burada kalacaksın.” Tişörtümden yakalayarak viski kokulu nefesini hissedeceğim kadar yakınına çekti.

Bana vurmasına izin verebilirdim. Silas’la ilgili son günlerinde bir şey yapamadığım için canımı yakmasına ses çıkarmayabilirdim. Orada öylece durup acısını benim bedenimden çıkarmasını ve annemin ölümü yüzünden günah keçisi olmayı sürdürebilirdim.

Hatta bir anlığına bunu istedim. Acının keskin sızısına duyduğum arzu hâlâ tenimde yaşamaya devam ediyor, açığa çıkmayı bekliyordu.

Fakat yapmayacaktım çünkü Sage beni bekliyordu ve ona bir söz vermiştim. İçimdeki arzuyla savaştım, onun olmamı istediği kişiye dönüşmek istiyordum. Dünya ona zarar verdiğinde yanına koştuğu kişi olacaktım, tersi değil.

“Bir kaza yüzünden beni cezalandırmadan bıktım artık.” Bileğini sıkıca kavrayıp tutuşundan kurtuldum. “Annemi özlüyorsun diye Tanrı rolü oynayamazsın.”

Yüzünde korkuyla karışık bir şok ifadesi belirdi. Kavga etmemiz halinde onu öldürebileceğimin farkındaydı. Bunca yıldır bana yaptıklarını, hiçbir karşılık vermeden bana yapmasma izin verdiğim şeyleri çok iyi biliyordu.

“Kaza mı? Bir kere doğru düzgün yerinde durabilseydin annen hâlâ burada olurdu!” diye hırladı. “Çocukken de kurallara uymazdın. O yüzden bu evde disiplini öğreneceksin.”

Elini bana tokat atmak için kaldırdı.

“Tokadı indirdikten sonra olacaklara hazır olsan iyi edersin. Ben senden gelecek bir yumruğa dayanabilirim ama sen karşılık vermemle başa çıkabilir misin?” diye uyardım. “Belki de bunu yapmaları için yıllardır fırsat bekleyen arkadaşlarıma izin vermeliyim?”

“Yapamazsın,” dedi nefes nefese.

“Öyle bir yaparım ki,” diye karşılık verdim sırtarak. “Üstelik çocuklarına işkence eden babalara bayılmadıklarını da eklemem gerekiyor. O yüzden bana bir kere daha vurmadan önce kendi günahlarına yanıt vermek için hazır mısın onu söyle, baba.”

Bu defa yanından geçip gitmek istediğimde kendi cezasından korkarak beni durdurmadı.

Değişseydi yıllardır gördüğüm istismar için onu affedebilir miydim diye düşündüm. Sanırım zaman alacak olsa da bunu yapabilirdim çünkü öbür türlüsüne çok uzun süre izin vermiştim. Gerekli olanağı ona fazlasıyla sağlamıştım.

Fakat kaplanlar desenlerinden bir gecede vazgeçmezdi. Yine de o köprüyü inşa edebilseydik üzerinden geçebilirdim.

Kapı arkamdan kapandığında her şeyi geride bırakmıştım.

Sonuçta dikkatimi vermem gereken çok daha önemli meseleler vardı.

Sage arabasının kaputuna yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve burnunun ucunda bir güneş gözlüğü duruyordu. Beline oturan eteği, onun içine gömüldüğümde beni sarmasına bayıldığımı bacaklarını açıkta bırakıyordu.

Parlak kırmızı rujlu dudaklarını gördüğümde ağzım sulandı. Zehirli bir elmaya benziyordu.

İçimden onu yemek geliyordu. Öpücüklerimle ve o zehirli ağzına yapmayı sevdiğim tüm pis şeylerle yüzünün her yerini lekelemek istiyordum.

Ben de öyle yaptım çünkü görünüşe göre onun yanında dürtülerimi kontrol edemiyordum.

Dudaklarımı onunkilere bastırdığımda tenime bulaşacak ruj lekesi umurumda değildi. Onu bir nefes gibi içime çekerken dokunuşumla canlandığını hissettim. O benim cehennem ateşim ve kutsal suyumdu. Bazen çok tatlı, bazen dünyayı küle çevirecek kadar yakıcıydı.

Hangisiyle karşılaşacağımı bilmeden uyanmak çok güzeldi.

Ellerimi eteğinin altına kaydırıp başparmağımla tenine masaj yaptım. Parmaklarım biraz daha yukarı çıktığında sol kalçasında pürüzlü deriyi buldu. İçim gururla doldu.

“İyileşiyor mu?” diye mırıldandım ve cevabım duyacak kadar geri çekildim.

Benim tarafımdan sadece fiziksel olarak değil, başka şekillerle de işaretlendiğini bildiğimden dolayı ayak parmaklarım zevkle kıvrılıyordu.

Tam da ona söylediğim gibi baş harflerimi tam kışına damgalamıştım. O da damgasını narin, gotik bir mücevher gibi taşıyordu ve her gördüğümde içim bambaşka duygularla doluyordu.

“İyi. Hâlâ biraz sızlıyor ama hoşuma bile gittiğini söyleyebilirim.” Şakacı bir tavırla altdudağımı ısıırıp çekiştirdi.

“Öyle mi? Acı çekmeyi seviyorsun, değil mi, TK?” dedim burnumun ucundan ona bakarak. Gözlerini daha iyi görebilmek için gözlüğünü başının üstüne kaydardım.

“Sadece daha iyi yalayacağını bildiğim zamanlarda,” diye karşılık verdi.

Sage’e âşık olmamın hayatımın en büyük hatası olduğunu düşünmüştüm. Beni zayıflatacağını, içimde hep yanan ateşi söndüreceğini sanmıştım.

Oysa o beni sürekli daha iyisi ya da daha kötüsü için besleyen oksijenimdi. Yükseklerle çıkarıp iyice alevlendiriyor, bana güç veriyordu.

Cehennem ateşlerinden geçmiştik ama bunun için minnettardım. Onun lütfunu ve günahını başka türlü anlayamazdım.

Birini sevmeye çalışana kadar insan ne kadar zarar gördüğünü anlamıyordu.

Mavi gözlerindeki pırıltılar başımı eğip ona bakmama neden oldu.

“Aklından neler geçiyor?” diye sordum. Kafasında dönen çarkları görebiliyordum.

“Gözlerin,” diye mırıldandı. “Buraya döndüğümde ilk fark ettiğim şeydi. O zamanlar boş bakıyorlardı ama artık farklılar.”

“Evet, bebeğim,” dedim bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırırken. “Biz bittiğimiz zaman, ne kadar bomboş kaldığımı anlamıştım. Hem de kim bilir ne kadar süredir öyle boştum. Beni dolduran şey senmişsin.”

Hepsi doğruydı. Her bir kelimesi.

Kollarını belime doladı. “Nasıl gitti?” diye sordu.

“Bir yerim kanamıyor, bu fena bir başlangıç sayılmaz,” dedim gülerek. “Zaten kendim için endişelenmiyorum. Peki sen hazır mısın?”

Yumuşak parmaklarını saçlarıma geçirdi. “Kız kardeşimin yanına gömülmesi hoşuma gitmiyor ama onun haricinde hazırım. Özellikle de sen yanımdayken.”

Bana yaklaşıırken gülümsüyordu. Dudakları benimkileri okşamaya başladı.

“Benim ateş tanrım.”

“Ateş tanrısı, öyle mi?”

“Evet,” dedi neşeyle. Uzun kirpiklerinin arasından bana baktı. “Hep yanmaya hazır. Her zaman parlak. Bana bir şey olursa, kibrit uzatmak için yanımda olacağını biliyorum.”

Boynundaki altın zincir güneş ışığında parlıyordu.

“Hep yanında olacağım. Her zaman. Ne olursa olsun, beni daima yanında bulacaksın.”

“Beni kendine saklamaya karar verdiğin için mi?” diye fısıldadı.

Önümüzde aşılması gereken dağlar vardı. Bazı şeyler kontrolümüz dışındaydı ve her şeyi halletmiş olsak bile, bizi tanıyan insanlar vardı. Peşlerinde olduğumuzu biliyorlardı.

Bizi durdurmak için yeni engeller göndermeleri an meselesi idi. Parçalayıp yok etmeye çalışacaklardı. Artık avcı değil, avdık. Fakat hepimiz başımıza geleceklere hazırdık.

Bizim için gelmeseler de bir cevap bekleyen o kızların aileleri için çabalayacaktık. Sonu ne kadar kötü de olsa, burada olup bitenleri insanların bilmesini sağlayacaktık. Bu, sonumuzu getirmek anlamına gelse dahi yapacaktık.

Rose’u bu karmaşanın içine atan kişinin hayatım bitirmek, sadece küçük bir zaferdi. Hiçbir şey bitmemişti. Artık öğrendiğimiz bunca şeyden sonra da olmayacaktı. Bir sürü hayat söz konusuydu. Kendimi asla bir kahraman olarak görmesem de şöhretime rağmen aslında fena bir insan değildim.

Bize neyle gelirlerse daha fazlasını göreceklardı. Bizi kaostan yenemezlerdi.

Biz kaosun içine doğmuştuk, kaosla yaşıyorduk.

Ailemi korumak için her şeyi yapardım. Ne kadar berbat ve işlevsiz de olsalar onlar benimdi, onlar için yapmayacağım bir şey yoktu.

Sage’le acele kararlar ve şehvet dolu bir kasırgada bir araya geldiğimizi biliyordum. Ancak bunca acı ve yalanın altında gerçeğimizi bulmuştuk.

Bizimki berbat bir ışığın altında resmedilmiş bir aşktı. İnsanlar arkamızdan fısıldayacaklar, bunun ne kadar günah dolu olduğunu söyleyeceklerdi. Ponderosa Springs’in şeytanının, kasabanın en temiz meleğini kirlettiğini düşüneceklerdi. Geceleri odasına girip onu lanetlenmiş krallığıma kaçırdığımı ve sonsuza dek orada tuttuğumu varsayacaklardı.

Burada yaşamaya devam ettiğimiz sürece hikâyemiz daha da kötüleşecekti.

Oysa yaptıklarımızı bilmiyorlardı.

Onun bir melekten fazlası olduğunu bilmiyorlardı.

O yoluna çıkan her şeyi parçalayacak, küllerinden doğmuş bir Anka kuşuydu.

Lucifer’ımın Lilith’iydi.

Uğruna bütün gezegeni yakacağım kişiydi.

Zifiri karanlığın içinde asla gizlenmemesi gereken bir aşkı bulmuştuk.

Kimileri için aşkımız şeytani olabilir, Tanrı’nın buyruğuna karşı gelmek gibi görünebilirdi.

Peki ya bizim için?

Çok daha fazlasıydı.

Bizimdi.

Sage haklıydı. Biz birlikte olduğumuz sürece, kuşlar ötmeye devam edecekti.

“Çünkü kendime saklamaya değer tek şey sensin.”

BÖLÜM OTUZ DÖRT

Sonsuz Alev

Sage

Islak zemine kazılmış çukurun içindeki ince bir çiçek tabakasıyla kaplı kestane rengi tabuta baktım.

Zaten masrafsızca yakılmış bir insanı gömmenin para kaybı olduğunu düşünsem de vasiyetinde yıllar önce aldığı bu yere gömüleceği yazılıydı.

Cenazelerde bir şeyler hissetmeniz gerekirdi. Rosemary'ninkinde nefesim kesilecek kadar boş ve üzgün hissetmiştim. Soluk almakta bile zorlanmıştım.

Oysa bugün hiçbir şey hissetmiyordum.

Sanki Ponderosa Springs'teki herhangi bir cuma günüydü.

Belki de babam nefes almayı bırakmadan çok önce benim için öldüğü için böyle hissediyordum. Ona dair her şeyi içimde uzun zaman önce öldürmüştüm. Hatta belki de yaptığı anlaşmayı öğrenmeden bile önceydi.

İnsanlar bir kahramanı kaybetmiş gibi ağlıyorlardı. Yemek

yaparken uyuyakalıp yanan birisinin ardından gözyaşı döktüklerini sanıyorlardı.

Kasabaya göre Dedektif Finn Breck'in cesurca önlemeye çalıştığı ama babamı kurtarmaya çalışırken trajik bir şekilde alevler arasında kaldığı bir kaza olmuştu. En azından gelen polislere böyle söylemiştim.

Rook'un bana dediklerini tekrarlamıştım. Babam, Finn'i ve o gün gelemeyen Cain'i birlikte davet etmişti. Sonra benim telefonuma evin güvenlik sisteminden yangın çıktığına dair uyarı gelmişti.

Duyar duymaz elimizden geldiğince hızla gitsek de ulaştığımızda alevler evi sarmıştı. Yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu.

Otopsi sonucuyla ilgili endişeliydim ama anlaşılan o ki, kasabanın cenaze levazımatçısı Doktor Howard Discil'in bizim çocuklara bir iyilik borcu vardı. Herhangi bir cisim çarpması ya da bıçak yarası rapor edilmemişti.

Gözlerimdeki timsah gözyaşlarımla *Oscar* ödülüne layık görülebilirdim.

Bugün ise rol yapmıyordum, yüzümde düz bir ifade vardı. Rook tören boyunca yanımdaydı, elimi tutuyordu. Dışarıya, şok içindeki kız arkadaşının yanında güçlü bir şekilde durup ona destek olan erkek arkadaş görüntüsü çiziyordu. Yani onların gözünde her şeyini kaybetmiş bir genç kızdım.

Annemi, babamı ve kız kardeşimi kaybetmiştim.

Hepsi gitmişti ve benim uyuşmuş halimi anlayışla karşılayacaklarını biliyordum. Ne de olsa kimsesiz kalmıştım.

Fakat yanılıyorlardı.

Rook benim elimi destek olmak için tutmuyordu.

Onun elini tutan bendim.

Çünkü onu lanetleyen onca insanın önünde onu sahiplenmek iyi hissettiriyordu. Kırılmış ve bükülmüş her bir parçasıyla bana aitti.

Evet, her şeyimi kaybetmiştim ama çok daha fazlasını kazanmıştım.

“İyi misin?”

Dönüp baktığımda Briar ve Lyra’yı gördüm. Onlarda uzun zamandır umutsuzca ihtiyaç duyduğum bir dostluk görüyordum. *Yanımda duran, beni destekleyen iki insan.* İçlerinden birisi beş para etmez bir adamı boynundan bıçaklamıştı. Bu sadakatin kanıtı değilse, başka ne olabilirdi?

Başımı sallayarak onayladım. “Siz nasılsınız?”

Lyra böyle bir şeye bulaşmayı kabul etmemişti ama artık ellerinde kan vardı. Sonsuza dek değer verdiği insanları korumak için bir can aldığı gerçeğiyle yaşayacaktı.

“Gözümü bile kırpmadım,” diye fısıldadı. “Üzerine düşünmedim bile. Ben sadece...”

“Yapmak zorunda olduğun şeyi yaptın,” diyerek onu rahatlattım. “Hayatta kalmak için yapmak zorunda olduğun şeyler yüzünden özür dilemek zorunda değilsin, Lyra.”

“Dilemiyorum. Üzüldüğümünden de değil. Ben sadece şaşırdım,” dedi derin bir iç çekerek. “Bu kadar kolay olmasına.”

Lyra kendini görünmez bir böcek gibi yaşamaktan zevk alan birisi olarak tasvir ederdi. O diğer herkes için hep bir hayalet olmuştu. Etrafta uçuşup insanların arasına karışıyordu.

Ancak artık bunu sadece insanların öyle olduğuna inanmaları için yaptığını düşünmeye başlamıştım.

“Pierson’ın sana bir teşekkür bile etmemesine hâlâ inanmıyorum,” diye homurdandı Briar. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. “Kafadan biraz çatlak olduğunu biliyorum ama ‘Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim,’ demek o kadar da zor bir şey değil.”

“Burada Thatcher’den bahsediyoruz. Onda duygu diye bir

şey yoktur. Teşekkür etseydi, asıl o zaman tuhaf olurdu,” dedim gülerek. Babamın mezarının başında olmama rağmen tuhaf bir mutluluk anı yaşamıştım.

“Var,” dedi Lyra topuklarının üstünde hafifçe yaylanarak. “Ölüm, acı çekenleri ya da kötü olanları alırken kalbiyle hareket eder. Ölümün bile duyguları varsa, onun da var.”

Hepimiz bir anlığına sessizleştik.

“Yine de adi herifin teki,” diye homurdandı Briar ve hepimiz kendimizi tuhaf ama bir yandan da iyi hissettik.

Gülüştük.

Babamın mezarının başındayken ilk gerçek kahkahalarımı atmam garipti. Ancak bizim arkadaşlığımız böyle bir şeydi.

Karanlık anlarda bile mutluluğu buluyorduk.

Onun mezarına bırakmam gereken çiçeği elimde döndürüp duruyordum. Oraya koymak yerine birkaç adım sağa yürüyüp Rose’un mezarının önünde durdum. Parmaklarımı mezar taşının üzerinde gezdirirken iç çektim.

Her şeye rağmen Rose’un yine aramızda olmasına dair arzum hiç değişmiyordu. Ona söylemek istediğim ama söyleyemediğim çok fazla şey vardı. Lyra haklıydı. Ölümün bile duyguları, merhameti olabilirdi ama yine de soğuk bir şeydi.

Kaybetmeye hiç hazır olmadıklarımızı elimizden acımasızca çekip alıyordu.

Beyaz gülleri nazikçe mezar taşının üzerine bıraktım. Diğer mezardaki bunları hak etmiyordu.

Benimkilere kenetlenen parmakları hissettiğimde geri çekilmedim çünkü o dokunuşu çok iyi tanıyordum. Tenimiz kil gibi birbirine karışıp uyumlu bir sanat eserine dönüşüyordu.

Başımı çevirip Rook’un yakışıklı yüzüne baktım. “Rose beni sevdiğini biliyordu.”

Kaşları merakla havalanırken, “Bizden bahsetmiş miydin?” diye sordu.

“Hayır, hiç...” Altdudağımı ısırdım. “Hiç fırsatını bulamadım. Daha çok zamanımız olacağını sanıyordum.”

Bundan nefret ediyordum. Kardeşimin Rook’la ilgili düşüncelerimi hiç öğrenememesinden nefret ediyordum.

Eski Sage’i hayata döndürüp yeni Sage’e bir yaşam fırsatı sunan adamla ilgili düşüncelerimi bilemeyecek olmasmdan nefret ediyordum.

“Ama benden hoşlandığını biliyordu. *Tilly’s*’deki o karşılaşmamızdan sonra senin heyecan duymadığın hiçbir şeyle ilgilenmediğini söylemişti. Sanırım o bizden bile önce biliyordu.” Dönüp mezarına baktım. “İnsanların daha kendilerinin bile bilmediği ihtiyaçlarını anlama konusunda harikaydı.”

“Evet, öyleydi,” dedi Rook. Derin bir iç çekip elimi hafifçe sıktı.

Orada öylece dururken Rook’un da onu aynı benim gibi hatırladığını anladım. Hatırasını yaşarken kardeşimin ışığının bizi mutlulukla kaplamasına izin veriyorduk. Rose’un, Silas’ın başına gelenler yüzünden bana kızmayacağını biliyordum ama onun yanında olmamı da isterdi.

Ne olursa olsun, bunu yapacaktım.

Silas Hawthorne üzgün bir adam olarak ölmeyecekti.

Kardeşim, Silas’ın hayatının geri kalanında yalnız olmasını istemezdi. Birlikte belki harikaydılar ama eminim dışarıda bir yerlerde onu Rosie gibi sevebilecek birileri vardı. Rosie’nin isteğinin yerine getirildiğinden emin olacaktım.

Rosie olmadan da Silas bir şekilde mutlu olacaktı.

“Şu kayıp kızlar ne olacak, Rook? Öylece durup hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranamayız. Yoksa aynı şeyi yapmaya devam ederler. Rose gibi kızların hayatlarını çalarlar.” Kim bilir kaç ailenin kızları bulunana kadar rahat bir nefes alamayacaklarını düşünürken daraldığımı hissettim.

“Bir şeyler yapacağız. Kime güvenebileceğimizi öğrenmeliyiz, TK. Öğrenince bildiğimiz her şeyi açıklayacağız.”

“Peki ya...”

“Sonunda yakalansak bile. Bu işten kurtulmalarına izin vermeyeceğiz. Sana söz veriyorum,” dedi. Gözleri, ihtiyacım olan tek gerçekle yanıyordu.

Ona güvenmiştim. Sonu ne olursa olsun güveniyordum.

“Öldüğümüzde birlikte gömülelim mi?” diye sordum.

Yüzünde bir şok ifadesi belirdi. “Yakında ölmeyi mi planlıyorsun?”

Güldüm. “Hayır ama en sonunda ölünce el ele, şimdiki halimiz gibi gömülebilir miyiz?” Kenetlenmiş avuçlarımızı havaya kaldırdım.

“Her ne kadar tabutun içinde bir şeyler hissetme fikri hoşuma gitse de cesedim yakılacak, tiyatro kurdu.”

Elbette alevler arasında dünyadan ayrılmak istiyordu.

Onu başka bir yola zorlayamazdım.

“O zaman küllerimizin karışmasını istiyorum. Öldükten sonra ne olacağım önemli değil, sadece yalnız kalmak istemiyorum.” Gözlerinin rengini kalbimde hissederek ona baktım. “En büyük pişmanlığım, Rosie’nin yalnız öldüğünü bilmek. Dünyaya beraber geldik ama birlikte ayrılamadık. Yalnız kalmak istemiyorum.”

Ellerimizi dudaklarına götürüp parmaklarımın üzerini hafifçe öptü.

“Bir daha asla yalnız olmayacaksın. Asla. Küllerimiz birbirine karışacak.” Beni kendine çektiğinde dumanlı kokusunu hissettim. “Nereye yükselirsek yükselelim, bunu birlikte yapacağız. Kader, ruh işaretini taşımam için beni seçmemiş olabilir ama bu hayatta ve bundan sonraki tüm hayatlarda her zaman senin olacağımı bilmesini sağlayacağım. Hep senin oldum, hep senin olacağım.”

Shakespeare'in bir yerlerde onun ihtimallerine meydan okuduğumuz için ağladığını duyar gibiydim. Biz daha en başından lanetlenmiş âşıklardık ve işte buradaydık.

El eleydik.

Tatlı ve nazik aşk hikâyeleri yazan bütün ölü şairler, bizim hastalıklı ve çarpık versiyonumuzdan tiksindiklerini haykırıyorlardı.

Yine de bu bizdik.

Sonsuz alevlerdik.

Sonsuza kadar yanacaktık.

BÖLÜM OTUZ BEŞ

Bir Katilin Zihninde

Thatcher

Babam bana mektuplar yazardı.

Günlerini nasıl geçirdiğini açık ve net şekilde anlatırdı. Zamanın ne kadar ağır ilerlediğinden, boş zamanlarını nasıl geçirdiğinden bahsederdi. Bazen ıssız bir adada, anlamsız bir tatil yapıyormuş gibi geliyordu.

İşte sohbetlerimiz bu kadar sıradandı.

Bir başkası bunları alıp son satırına kadar okusaydı, onun beton bir kutunun içinde kilitli halde idamını beklediğinden asla şüphelenmezdi.

Onun normali böyleydi. Her zaman bu şekildeydi.

İnsanlar bu dünyanın canavarlarının sarı dişli ve sivri pençeli olmadıklarını ne zaman öğreneceklerdi? Gerçeği anlamak, bizim aslında kim olduğumuzu görene kadar kaç belgesel izlemeleri gerekiyordu?

Bizler özgür dünyanın liderleriydik. Yazları barbekü parti-

leri düzenleyen komşularınızдық. Aile babaları, politikacılar ve doktorlardık.

Yatağınızın altında ya da dolabınızda yaşamazdık, bu çok kolay olurdu. Bizim için yeterince karışık değildi.

Aksine, evlerinizde ve gün ışığında açıkça duruyorduk. Hayatlarınızı inceleyip her gün bukalemun gibi davranarak “iyi insan” olarak gördüğünüz kişilere nasıl dönüşeceğimizi öğretiyorduk. Güvendiğiniz, kahve içmek için evinize girmesine izin verdiğiniz ve sizi yatak odanızda acımasızca öldürmesini beklemediğiniz kişilerdik.

İnsanların bunu anlaması ne kadar uzun sürerse, biz de bir o kadar avantajlı olurduk.

Toprak, adımlarımın ağırlığı altında eziliyordu. Çamurlanıp rengi bozulan *Dior* ayakkabılarımı çıkarır çıkarmaz çöpe atmayı düşünüyordum.

Kirlenmeyi sevmiyordum. Dağınıklık ve kir beni fiziksel olarak tiksindiriyordu.

Ben temizlik, organizasyon ve düzen için yaşıyordum.

İyice temizlenmiş beyaz saten çarşaflar ve beyaz battaniyeler... Saat tam onda başlayan pazar sabahları... Her gün güneş doğmadan önce yapılan sıkı egzersizler... Aynı kahvaltı, aynı rutin ve asla bozmadığım bir programım vardı.

Hayatım ustaca tasarlanmış zaman dilimlerinden ibaretti. Yaptığım ve söylediklerimin hep bir amacı vardı.

Neden olmayan bir şeye zaman, nefes ya da para harcayacaktım ki?

Hoşlanmasam da ağaçların arasından geçiyordum çünkü incelemem gereken bir şey vardı.

Yüzümde yaz esintisini hissediyordum. Miske benzeyen çam kokusunun başkın geldiği bir çiçek kokusu alıyordum. Bunlar fark ettiğim ama hissetmediğim şeylerdi. Yani en azından çoğu insanın hissettiği anlamda hissetmiyordum.

Orman seyrelmeye başladı, tarihi mozoleye güneş vuruyordu. Unutulmuş onca insan içeride çürüyordu. Cesetlerinin hiç kaldırılmamış olması ne yazıktı.

Ürkütücü kapının hemen dışımda oraya gelme sebepimi gördüm.

Islak zeminde diz çökmüştü ve ayağındaki küçük, sarı yağmur botları gözüküyordu. Başında o korkunç balıkçı şapkası vardı, itaati reddeden buklelerini zapt etmekte berbat bir iş çıkarıyordu.

Lyra Abbott midemi bulandırıyordu.

Her zaman kirli kıyafetlerle dolaşırdı ve yediği düzinelerce kirazdan dolayı parmakları yapış yapıştı. Beni hasta eden böceklerle karşı tuhaf bir saplantısı vardı. Olduğu ve yaptığı her şey bana ters geliyordu.

O sodyumdu, ben potasyumdum.

O amonyum hidroksitti, ben asetik asittim.

Pis alışkanlıkları ve ilgilendiği kirli şeylerle gurur duyduğunu gördükçe onu çamaşır suyunda boğmak istiyordum. Görünmeyecek hale gelene kadar ovalamak istiyordum. Ta ki tamamen temizlenene kadar...

Bana bakma şeklinden ve her defasında lekелendiğimi hissettirmesinden hoşlanmıyordum.

Finn'in şahdamarından fışkıran o çok sevdiğim koyu kırmızı sıvıyla boyanırken başımda öylece durması beni tedirgin etmişti. Yüzündeki ifadeyi görmeseydim, o anın tadını çıkarabilirdim.

İnsanların birini öldürdükten sonra yüzünde öyle bir ifade belirmemeliydi.

Şoka girip ağlamalı, bağırmalıydılar.

Fakat o böyle yapmamıştı.

Rahatlamış gibi görünmüştü. Yüzünde sevinçli bir ışıltı vardı, omuzlarına bir sakinlik çökmüştü. Öldürmekten zevk almış-

tı ve fırsatını bulsa yeniden yapardı. Cevaplara ihtiyaç duymama da o yüz ifadesi sebep olmuştu.

Yakınımda olduğunu fark ettiğimde, bakışlarını tenimde hissederken bile onu görmezden gelerek iyi bir iş çıkarmıştım. Fakat artık bunu yapamayacak kadar merak içindeydim.

Benim spektrumumun diğer tarafında olabilir miydi?

Babam annesine karşı işlediği iğrenç suçla benim başka bir halimi yaratmış olabilir miydi?

Ben bir psikopat olarak doğmuştum. Bunu zaten biliyordum. Uzun zaman önce kabul etmiştim.

Fakat o bunun etkisini yok edebilir miydi?

Yaratılmış bir sosyopat.

Doğuştan olan yaratılmış olana karşı.

Bir gün boyunca annesinin cansız, kanlı bedeninin yanında mahsur kalmak onu bir tür anomaliye mi dönüştürmüştü? Babam korkunç hobisi yüzünden, farkında olmadan bizi birbirimize bağlamış olabilir miydi?

Ayağımın altında çatırdayan dalın sesini duyunca merakla arkasına döndü.

Donup kalan bedeni karşısında sııttım.

Hepimiz her sabah uyandığımızda ölümümüze altı dakika yaklaşıyorduk.

Nefes almak saati sıfırlardı.

Bense o saati durduran eldim.

“Sanırım sonunda biraz sohbet etme vaktimiz geldi, sevgili hayaletim.”

Son